

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Büyüleyici bir hikâye.”

MARIE LU, *New York Times* çoksatarı

Efsane serisinin yazarı

Bro
Sis

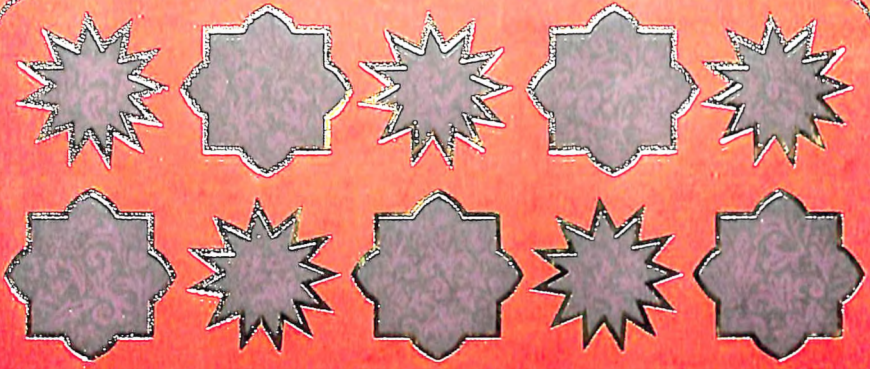
Bro
Sis

Bro
Sis

Bro
Sis

GAZAP & ŞAFAK

• RENÉE AH DIEH •

Her Şafakta Bir Hayat...

Cani bir katil tarafından yönetilen bir diyarda, her şafak bir başka aileye kalp acısı getirmektedir. On sekiz yaşındaki Horasan Halifesi Halid her gece yeni bir eş almakta ancak sabaha kalmadan gencecik kadınların hayatına son vermektedir. Can dostu, Halid'in kurbanlarından biri olan Şehrazad, intikam almaya yemin eder ve gönüllü olarak Halid'e gelin gider. Sadece hayatta kalmaya değil, halifenin dehşet saçtığı hükümdarlığı yerle bir etmeye de karardır.

Şehrazad zekâsı ve azmi sayesinde her gece Halid'in aklını çelip büyüleyici hikâyeler anlatarak hayatta kalmayı başarsa da bir sorun vardır: Genç kız can dostunu öldüren katile günbegün âşık olmaktadır. Üstelik bu mermer ve taştan sarayda hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anlamaya başlamıştır. Şehrazad, zalim çocuk hükümdarın genç kızları neden öldürdüğünü ortaya çıkarmaya ve bu döngüye bir son vermeye karar verir...

"Taht Oyunları'nın heyecanı Binbir Gece Masalları'nın aşk hikâyesiyle kesişiyor..."

US Weekly

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-245-6

#1 New York Times Çoksatanı

Indie Next Seçkisi, 2015

Amazon En İyi Gençlik Romanı, 2015

New York Halk Kütüphanesi

En İyi Gençlik Romanı, 2015

Seventeen Magazine En İyi Roman, 2015

YALSA En İyi Gençlik Romanı, 2016

"Sayfalar elinizden akıp giderken kendinizi altın rengi sıcak kumların üstüne kurulmuş serin mermer avlularda, baharatlı içeceğinizi yudumlar halde bulursanız şaşırmayın.

Büyüleyici bir hikâye. Tıpkı benim gibi siz de âşık olacaksınız."

Marie Lu, *Efsane ve Genç Elişiler*'in
New York Times çoksatan yazarı

"Hayaller kurduracak kadar romantik,
bağımlılık yapacak kadar heyecan dolu."

Kirkus Reviews

"Capcanlı bir hayal gücüyle kaleme alınmış
güçlü karakterler sayesinde her sayfa
entrika ve aşk dolu."

Publishers Weekly

"Bu kitap bir peri masalı. Kendi başına bir klasik
olmayı hak ediyor."

VOYA

"Siyasi entrikalar ve isyan arka planı
oluştururken sadakat, yakıcı romantizm ve zorlu
çöl kentindeki büyütlü olaylarla kurulmuş
bir öykü."

Booklist

"Zengin Ortadoğu kültürü, yazarın yarattığı
dünyaya pek çok detay katmış... Gençlerin
gönlünü fethedecek."

School Library Journal

"Merak uyandırıcı bir kitap. Yazar,
Binbir Gece Masalları'nı farklı bir açıdan
yeniden kurguluyor."

Shelf Awareness

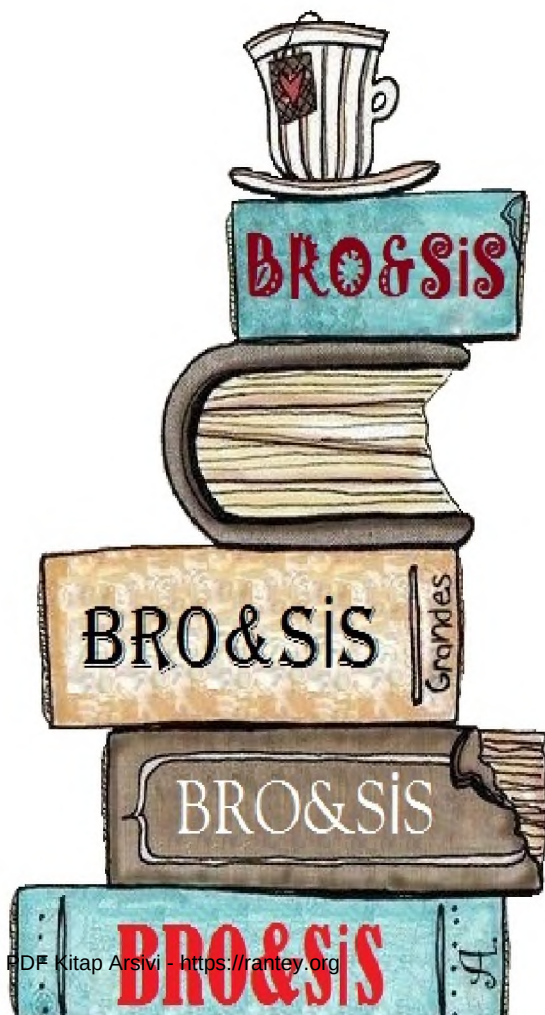
RENÉE AHDIEH

North Carolina Üniversitesi'nden mezun olmuştur. Boş zamanlarında salsa yapmayı ve ayakkabı satın almayı sever. Her tür körili yemeğe, sokak köpeklerine ve basketbola bayılır. Hayatının ilk yıllarını Güney Kore'deki bir gökdelende geçirmiş olan ve hayal aleminde yaşamayı seven Renée, Kuzey Carolina'da eşi ve minik köpeğiyle yaşamaktadır.

www.reneeahdieh.com

@rahdieh

Yazar Fotoğrafı: Chuck Eaton Photography
Kapak Görseli: Michelle Monique, iStockphoto
Kapak Tasarımı: Theresa Evangelista

Pegasus Yayınları: 1695
Gençlik: 324

Gazap & Şafak
Renée Ahdieh
Özgün Adı: The Wrath and the Dawn

İngilizceden çeviren:
Dilan Toplu

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2017 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-245-6

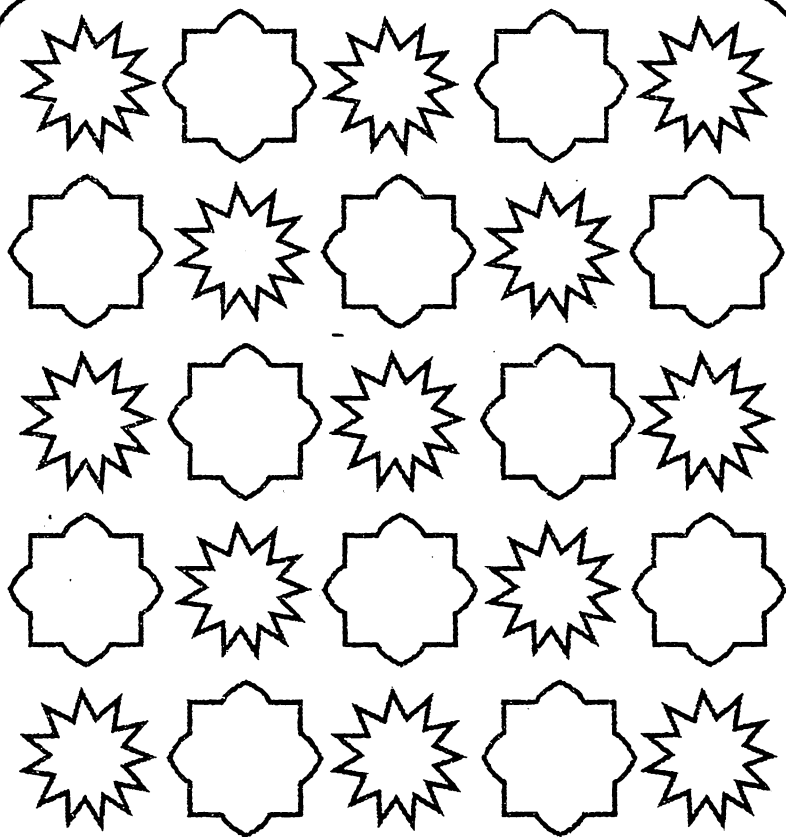
Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Renée Ahdieh, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Baror International, Inc.'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

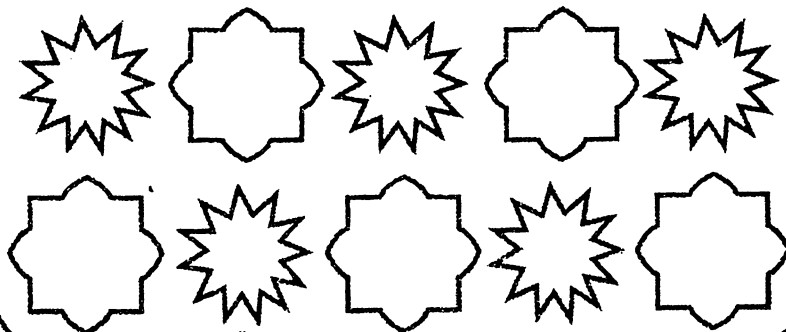
Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

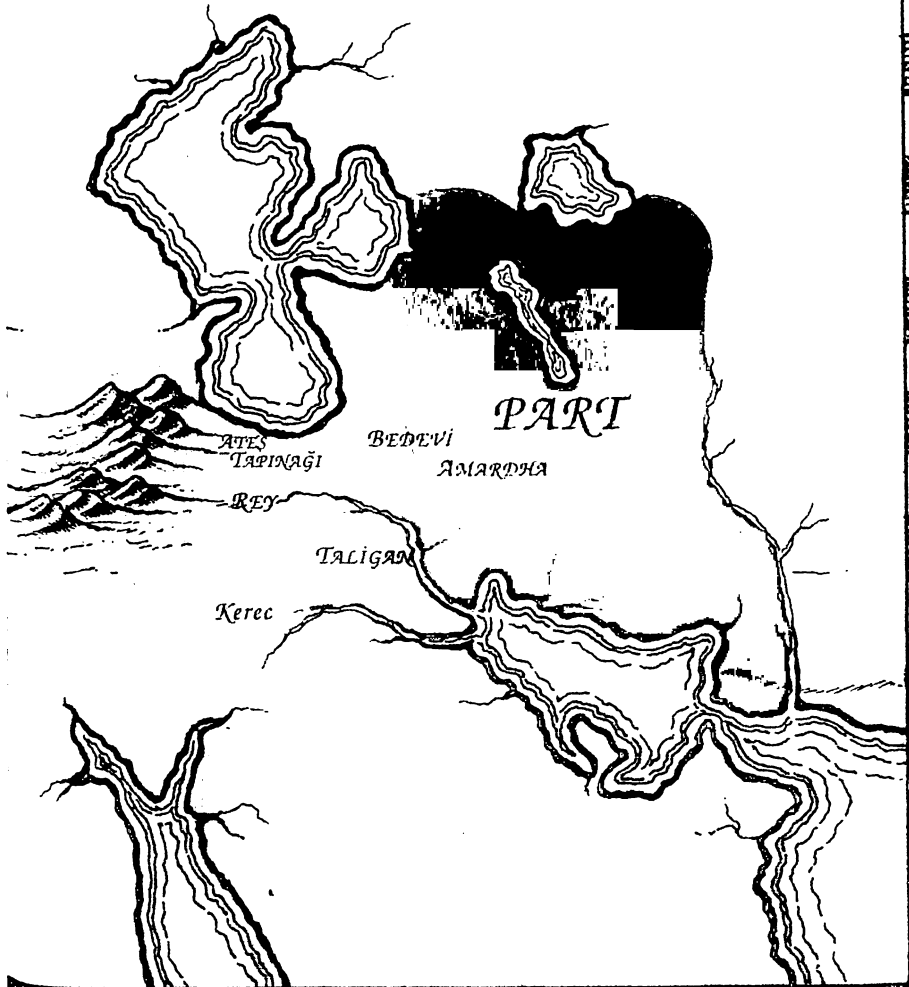
GAZAP & ŞAFK

• R E N É E A H D I E H •

HORASAN

*Kalbimdeki öykü olan,
Victor için.
Ve gece göğümdeki ilk yıldız,
Jessica için.*

*Bir zamanlar bin arzum vardı,
Ancak seni bilme arzumda,
hepsi eridi gitti.*

Mevlana Celaleddin Rumi

GİRİŞ

Güzel bir sabah olmayacaktı.

Gökyüzü, ufuktan beliren gümüş rengi ve hüznü halesiyle bunu belli etmişti çoktan.

Genç bir adam, mermer sarayın terasında babasının yanında duruyordu. Güneşin, sabahın erken saatlerindeki soluk ışıklarıyla karanlığı ağır ağır kovuşunu seyrediyorlardı.

“Nerede o?” diye sordu genç adam.

Babası ona bakmadı. “Emri verdiğinden beri odasından çıkmadı.”

Genç adam saçlarını eliyle düzeltirken bir yandan da of çekti. “İnsanlar ayaklanıp sokaklara dökülecek.”

“Sen de onları bozguna uğratacaksın, hem de hemen.” Bu oldukça kısa ve özlü bir karşılıktı.

“Hemen mi? Bir anne babanın, doğumları ya da sınıfları ne olursa olsun çocuklarının intikamını almaya kalkmayacağını mı sanıyorsun?”

Bu sözlerin ardından nihayet baba dönüp oğluna baktı. Gözleri, altlarına ağırlık bağlanmışçasına çökük görünüyordu. “Kalkacaklar tabii. Kalsınlar da zaten. Ama bundan bir sonuç

alamamalarını sağlayacak, hükümdara karşı görevini yerine getireceksin. Anladın mı?”

Genç adam duraksadı. “Anladım.”

“Komutan el-Huri?”

Babası, arkalarında duran askere döndü. “Evet?”

“Bitti, efendim.”

Babası başını salladı ve asker gitti.

Baba oğul, bir kez daha gökyüzüne baktılar.

Bekliyorlardı.

O sırada düşen bir yağmur damlası, ayaklarının altındaki kurak toprakla buluşup sarımsı taşlarda kayboldu. Bir başkası demir korkuluklara çarpıp hiçliğe doğru kaydı.

Kısa süre sonra yağmur her yanı sardı.

Komutan, “İşte sana kanıt,” dedi sesinde belli belirsiz bir kederle.

Genç adam cevap vermeden önce duraksadı.

“Buna dayanamaz, baba.”

“Dayanabilir, güçlüdür o.”

“Sen Halid’i hiçbir zaman anlamadın. Güçle değil kişiliğiyle ilgili. Bundan sonra olacaklar, Halid’den geriye kalanları da yok edecek... Eskiden olduğu kişinin gölgesi, bir kabuk bırakacak.”

Komutan bu cevap karşısında irkildi. “Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Elimde olsa engel olmak için canımı verirdim ama başka seçeneğimiz yok.”

Genç adam çenesinden akmak üzere olan yağmur damlasını sildi.

“İnanmıyorum.”

“Celal...”

“Başka bir yolu olmalı.” Bunu söyledikten sonra genç adam dönüp merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

O sırada şehrin uzun zamandır boş olan kuyuları birer birer doluyor, güneşten kuruyup çatlayan sarnıçlar umutla ışıldarken Rey şehrinin halkı da neşeyle sokaklara çıkıp gülen yüzlerini göğe çeviriyorlardı.

Ödenen bedeli bilmeden.

Mermer ve taştan yapılmış sarayın içinde ise on sekiz yaşında bir çocuk, cilalı, abanoz bir masada tek başına oturuyor...

Ve yağmuru dinliyordu.

Odadaki tek ışık kehribar rengi gözlerinden yansımaktaydı.

Etrafı karanlıkla çevrili bir ışık.

'Çocuk başını ellerine, kollarını da dizlerine dayayarak gözlerini kapadı ve geçmişe kök salmış bir hayat vaadiyle kulaklarını dolduran sözcükler etrafında yankılanmaya başladı.

Günahlarını telafi edecek bir hayat.

Aldığın cana karşılık yüz can. Her şafakta bir can. Tek bir sabah bile eksik olursa hayallerini ve şehrini alırım senden.

O canları da. Hem de bin katıyla.

BÜRÜMCÜK VE ALTINA DAİR DÜŞÜNCELER

Hiç nazik davranmıyorlardı. Niye davranacaklardı ki zaten?

Sonuçta kızın sabaha çıkamayacağını hepsi biliyordu.

Şehrazad'm beline kadar uzanan saçlarını fildişi taraklarla çekiştiren ve esmer omuzlarına sandalağacı macunu süren eller, son derece kaba hareket ediyorlardı.

O da çıplak omuzlarına, batan güneşin ışıltılarını yansıtan altın tozları döken genç hizmetçiyi izlemeye başladı.

O sırada odanın duvarlarını saran bürümcük perdeler bir esintiyle dalgalanmaya başladı. Terasa açılan oyma, ahşap kapılardan sızan turunçgil kokusu artık asla ulaşamayacağı bir özgürlüğün habercisi gibiydi.

Bu benim seçimimdi. Şiva'yı unutma.

"Kolye takmam ben," dedi Şehrazad; başka bir kız, mücevherli devasa bir şeyi boynuna takmaya çalışırken.

"Halifenin hediyesi bu. Takmanız gerekiyor, hanımım."

Şehrazad bunu duyunca karşısındaki ufak tefek kıza şaşkın şaşkın güldü. "Takmazsam ne olur? Öldürür mü beni?"

"Lütfen hanımım, ben..."

Şehrazad iç geçirdi. “Sanırım bundan bahsetmek için pek uygun bir zaman değil.”

“Evet, hanımım.”

“Adım Şehrazad.”

“Biliyorum, hanımım.” Kız, Şehrazad’ın ısıltılı pelerinini giymesine yardım etmek için dönmeden önce bakışlarını kaçırdı. İki genç kız o ağır kumaşı parıltılı omuzlarına yerleştirirken Şehrazad aynada kendini izlemeye koyuldu.

Gece karası örgüleri, cilalı obsidyenler gibi ışıldıyordu; ela gözleri siyah sürme ve sıvı altınla çevrelenmişti. Alnının ortasındaki başparmağı büyüklüğünde, damla şeklindeki yakutun bir eşi çıplak belini saran ince zincirden sarkarak şalvarının ipek kuşağına değiyordu. Uçuk renkli damasko pelerin, genişleyen alt kısımlara doğru daha da karmaşık bir hal alan gümüş ve altın renkli ince desenlerle süslüydü.

Parlak bir tavuskuşuna benziyorum.

Şehrazad, “Hepsi böyle komik mi görünür?” diye sordu.

Kızlar yine rahatsız bir tavırla gözlerini kaçırdılar.

Eminim Şiva bu kadar saçma görünmemiştir...

Şehrazad’ın ifadesi sertleşti.

Şiva muhakkak güzel görünmüştür Güzel ve güçlü.

Avucuna batan tırnakları, küçük hilal şeklinde izlere sebep oldu.

O sırada kapı çalınca üçü de nefeslerini tutarak döndüler.

Biraz önce son derece cesur olan Şehrazad’m kalbi şimdi deli gibi atıyordu.

“Gelebilir miyim?” Babasının yumuşak sesi, yalvarır ve özür diler gibi bir tonla sessizliği bölmüştü.

Şehrazad yavaş ve temkinli bir şekilde nefesini bıraktı.

“Baba, burada ne işin var?” Sözcükleri sabırlı bir şekilde telaffuz etse de tedbiri de elden bırakmıyordu.

Cihandar el-Hayzüran odaya girdi. Şakakları ve sakalları kırışmış adamın ela gözlerindeki binlerce renk fırtınalı bir deniz gibi ışıldıyordu.

Elinde, ortası renksiz; uçları ise güzel, kıızıla çalan leylak renginde bir gonca gül duruyordu.

“İrsa nerede?” diye sordu Şehrazad, sesinde belli belirsiz telaşla.

Babası hüzünlü bir tebessümle karşılık verdi. “Evde. Son ana kadar direnip kızsız da benimle gelmesine izin vermedim.”

En azından bu konuda beni dinlemiş.

“Bu gece onun yanında olman lazım, sana ihtiyacı var. Lütfen baba, benim için bunu yapar mısın? Konuştuğumuz gibi yapar mısın?” Şehrazad uzanıp babasının diğer elini tuttu ve günler önce ona anlattığı plana sadık kalması için yalvarırcasına sıktı.

“Ben... yapamam kızım.” Cihandar başını öne eğdi. Göğsü hıçkırıklarla sıkışıyor, zayıf omuzları kederle titriyordu. “Şehrazad...”

“Güçlü ol. İrsa için. Sana söz veriyorum, her şey güzel olacak.” Şehrazad elini babasının yaşlı yüzüne koyup yanağından süzülen gözyaşlarını sildi.

“Yapamıyorum. Güneşin batışını son görüşün olabileceğini düşünmek...”

“Son falan olmayacak. Yarınki günbatımını da göreceğim. Yemin ederim.”

Cihandar başını sallasa da üzüntüsünün azaldığı söylenemezdi. Elindeki gülü uzattı. “Bahçemdeki son gül. Henüz tamamen açmadı ama sana evi anımsatacak bir şey vermek istedim.”

Şehrazad gülümseyerek güle uzandı. Aralarındaki sevgi, basit bir minnettarlıktan öteydi artık. Ama Cihandar onu durdurdu. Şehrazad sebebini fark edince itiraz etmeye çalıştı.

“Hayır. Senin için en azından bunu yapabilirim,” diye mırıldandı Cihandar ama sesini, neredeyse kendisi bile güçlükle duyuyordu. Ardından kaşlarını çatarak güle bakmaya başladı. Hizmetçi kızlardan biri öksürürken diğeri de gözlerini yerden ayırmıyordu.

Şehrazad sabırla bekledi. Neler olacağını biliyordu.

Gül yavaşça açmaya başladı. Taçyaprakları açılıyor, sanki görünmez bir el ona hayat veriyordu. Yapraklar açılınca oda bir an tatlı bir kokuyla doldu... ama hemen ardından koku artmaya ve odayı boğmaya başladı. Sonra çiçeğin kenarları o parlak, canlı pembeden koyu pas rengine dönüştü.

Ve çiçek kuruyup solmaya başladı.

Cihandar büyük bir üzüntüyle kuruyan yaprakların ayaklarının altındaki beyaz, mermer zemine düşüşünü seyrediyordu.

“Çok... çok üzgünüm, Şehrazad.”

“Önemli değil. O an ne kadar güzel görüldüğünü hiç unutmayacağım, baba.” Şehrazad boynuna sarılıp onu kendine çekip başka kimsenin duyamayacağı bir sesle fısıldadı. “Söz verdiğin gibi Tarık’a git. İrsa’yı da al ve git.”

Adam bir kez daha dolan gözlerini kırıştıtarak başıyla onayladı. “Seni seviyorum, kızım.”

“Ben de seni seviyorum. Verdiğim tüm sözleri tutacağım. Hepsini.”

Bunun üzerine Cihandar ne diyeceğini bilemedi ve büyük kızına bakmakla yetindi.

O sırada kapı çaldı. Bu sefer açmalarını rica eder gibi değil de emreder gibi.

Şehrazad, başını o tarafa çevirince alnına takılmış kan kırmızısı yakut da aynı şekilde döndü; genç kız omuzlarını dikleştirip sivri çenesini öne çıkararak başını kaldırdı.

Cihandar kızı yürürken kenara çekildi, elleriyle yüzünü kapatıyordu.

“Üzgünüm... çok çok üzgünüm,” diye fısıldadı Şehrazad ve kapıdan geçip öncülük eden muhafızların peşinde ilerlemeye başladı. Köşeyi dönüp gözden kaybolurken babası dizlerinin üzerine çökmüş hıçkırarak ağlıyordu.

Onun kederinin yankılarını duyan Şehrazad devasa kordorda bir iki adımdan fazlasını atmayı başaramadı ve durdu. Dizleri, ipek şalvarının içinde titriyordu.

“Hanımım?” dedi sonra muhafızlardan biri, sıkıldığını belli eden bir sesle.

“Biraz bekleyebilir,” dedi Şehrazad. Nefes nefeseydi.

Muhafızlar birbirlerine baktılar.

Gözyaşları yanağından süzülmeğe üzere olan Şehrazad elini göğsüne koydu ve farkında olmadan, boynuna takılan o altından ve görülmemiş türde devasa taşlarla bezenmiş kalın kolyeye dokundu. Bu kolye onu... boğuyor gibiydi. Mücevherlerle süslenmiş bir pranga gibi. Dokunurken bir an çekip koparmak geldi içinden.

Öfke rahatlatıcıydı. Dostane bir andaç.

Şiva.

En iyi arkadaşı. En yakın sırdaşı.

Şehrazad altın örgülü sandaletlerinin içinde parmaklarını sıktı ve tek kelime etmeden yürümeye devam etti.

Muhafızlar bir kez daha bakiştılar.

Taht odasına açılan devasa, çift kanatlı kapıya geldiklerinde Şehrazad kalbinin normalden iki kat hızla attığını fark etti. Kapılar gıcırdayarak açılınca etrafındakileri görmezden gelip hedefine odaklandı.

Muazzam odanın diğer ucunda, Horasan Halifesi Halid İbn el-Reşit duruyordu.

Hükümdarların Hükümdarı.

Kabuslarımdaki canavar.

Şehrazad attığı her adımda damarlarındaki nefretin daha da arttığını ve amacının berraklaştığını hissedebiliyordu. Gözlerini üzerinden bir an ayırmadığı bu adamın mağrur duruşu, onu maiyetindeki diğer erkeklerden ayırıyordu. Şehrazad yaklaştıkça onu daha detaylı incelemeye başladı.

Uzun boyu, biçimli vücudu ona savaşçı havası katıyordu. Koyu renk, düz saçları ise her şeyde bir düzen arayışının göstergesiydi.

Karşısındaki kişi hükümdarı olduğu halde gözlerini kaçırmayı reddeden Şehrazad ona bakarak yürümeye devam etti.

Halifenin onu izlerken hafifçe kalkan kalın kaşları, bazen ışıktaki kehribar rengine dönüşüp bir kaplanın gözlerini andıracak kadar açık bir kahverengi tonundaki gözlerini çevreliyordu. Yüzü, bir sanatçının elinden çıkmışçasına kusursuz hatlara sahip genç adam, Şehrazad'ı aynı dikkatle izlerken kımıldamamıştı bile.

Keskin bir yüz, paramparça eden bakışlar.

Elini Şehrazad'a uzattı.

Şehrazad aynı şekilde karşılık verecekti ki eğilmesi gerektiğini hatırladı.

İçinde gizlediği öfke yanaklarının kızarmasına neden oluyordu.

Yeniden göz göze geldiklerinde Halid gözlerini kırpıttı.

“Karım.” Başıyla selam verdi.

“Hükümdarım.”

Yarınki günbatımını da göreceğim. Bundan eminim. Yemin ederim, bunun için kaç günbatımı görmem gerekirse hepsini göreceğim.

Ve seni öldüreceğim.

Hem de kendi ellerimle.

EŞSİZ

Doğan, göz kamaştıran ikinci güneşinde gökyüzünde süzülüyor, rüzgârın uğultusuna karşı kanatlarını açmış, çalıları gözetliyordu.

Ufak bir hareketlilik sezince kanatlarını vücuduna yapıştırıp mavi-gri tüyler ve parıldayan pençelerden bir bulut gibi toprağa doğru dalışa geçti.

Çalıların arasında ciyaklayarak koşuşturan tüy yumağının hiç şansı yoktu. Çok geçmeden toynak sesleri, peşinde kumlu bir toz bulutuyla onlara yaklaştı.

İki binici, doğan ve avından rahatsız etmeyecek kadar uzakta duruyordu.

Güneşi arkasına alan ve parlak, koyu doru el-Hamse aygırına binen ilki, sol kolunu uzatıp kısık ve yumuşak bir ısıklık çaldı.

Doğan onlara doğru dönüp sarı harelî gözlerini kısarak havalanarak binicinin bileğinden dirseğine kadar uzanan deri mankalaya kondu.

“Lanet olsun, Zoraya. Bir iddiayı daha kaybettim,” diye homurdandı ikinci binici kuşa bakarak.

Doğancı çocukluk arkadaşı Rahim’e dönüp sırıttı. “Mızımızlanma. Sen ders almayı bilmiyorsan kuş ne yapsın?”

“Bu kadar aptal olduğum için şanslısın, Tarık. Başka kim arkadaşın olmaya bu kadar süre katlanırdı ki?”

Tarık bunu duyunca bıyık altından güldü. “O zaman annene, ne kadar akıllandığın hakkında yalan söylemeyi bırakmalıyım.”

“Tabii. Ben seninkine hiç söylüyor muyum?”

“Nankör. Haydi in de leşi al.”

“Hizmetçin değilim, in de kendin al.”

“İyi, tut şunu.” Tarık, Zoraya’nın hâlâ sabırla durduğu kolunu ona uzattı; Rahim’e verildiğini fark eden doğan tüylerini kabartıp karşı çıkarak ciyakladı.

İrkilen Rahim geri çekildi. “Kahrolası kuş benden nefret ediyor.”

“İnsan sarrafı da ondan.” Tarık gülümsüyordu.

“Bitmek bilmeyen bir öfkeye sahip bir insan sarrafı,” diye homurdandı Rahim. “Cidden, bu Şazi’den bile beter.”

“Ki o da mükemmel zevki olan bir kızdır.”

Rahim gözlerini devirdi. “Sence de fazla kendini öven bir değerlendirme olmadı mı bu? Tek ortak noktalarının sen olduğunu düşünürsek.”

“Şehrazad el-Hayzüran’ı bu seviyeye indirgemek, neden onun sadece kızgın tarafını gördüğünü açıklıyor bence. İnan bana, Zoraya ve Şazi’nin benden başka ortak noktaları da var. Şimdi vaktimi harcamayı bırak da in şu zavallı demir kırık hayvandan ki eve gidebilelim.”

Rahim homurdanmaya devam ederek yeleleri çöl güneşinde cilalı bir kalay parçası gibi parlayan gri Ahal Teke’sinden indi.

Tarık kuru çalılar ve kumdan oluşan araziye ufuk çizgisi boyunca incelerken sıcak hava aşırı boyası ve kerpiçlerin üzerinden dalga dalga yükselip mavi beyaz gökyüzüne karışıyordu.

Zoraya'nın avını eyerdeki deri keseye koyan Rahim, çocukluğundan beri at binen genç bir asilzadenin zarafetiyle yeniden ata bindi.

"Kuşla ilgili şu bahis..." Rahim cümlesini tamamlamadı.

Tarık onun yüzündeki kararlı ifadeyi görünce homurdandı. "Hayır."

"Kaybedeceğine biliyorsun çünkü."

"Sen benden daha iyi bir binicisin."

"Senin de atın daha iyi. Baban emir. Ayrıca bugün bir bahsi kaybettim zaten, durumu eşitlemek için bir fırsat ver."

"Bu oyunlara daha ne kadar devam edeceğiz?"

"Ben seni yenene kadar. Hem de her birinde."

"O zaman sonsuza dek oynayacağız demektir," diye dalga geçti Tarık.

"Şerefsiz." Rahim dizginleri eline alırken sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu. "Bunu söylediğin için adil oynamaya çalışmayacağım bile."

"Aptal." Tarık, Zoraya'yı göğsüne saldıktan sonra atının boynuna doğru eğildi. Atı, o dilini şaklattığı anda kişneyerek yelelerini silkti. Tarık dizginleri çekti ve Arap atı, devasa toynaklarının üzerinde şaha kalktıktan sonra dörtmala koşmaya başladı. Güçlü bacakları tozu dumana katıyordu.

Tarık'ın beyaz ridası arkasında dalgalandı, kapüşonu onu sabit tutan deri kayışa rağmen havalanacak gibi oldu.

Son kum tepeceğini geçerken kum rengi taşlar ve gri harçtan yapılmış, etrafı surlarla çevrili bir saray çıktı karşısına. Kubbeli kuleleri, zamanla paslanıp yeşillenmiş bakırlarla kaplanmıştı.

"Emir'in oğlu geliyor!" diye bağırdı bir muhafız Rahim ve Tarık'ın arka kapıya yaklaştığını görünce. Kapı anında açıldı; önde Rahim, hemen ardında Tarık, gıcırdayan kapının yanından

geçerken hizmetçiler ve işçiler yollarından çekildi. Bir sepet dolusu trabzonhurması yerlere saçılınca yaşlıca bir adam homurdanarak eğilip turuncu meyveleri toplamaya koyuldu.

Yarattıkları karmaşanın farkında olmayan genç asilzadeler geniş avlunun ortasında atlarını dizginleyerek durdular.

“Bir aptal tarafından hezimete uğratılmak nasıl bir his?” diye dalga geçti Rahim. Lacivert gözleri ışıldıyordu.

Tarık çarpık bir tebessümle karşılık vererek atından inip ridasının başlığını çıkardı ve karmakarışık dalgalı saçlarını eliyle düzeltmeye çalıştı. Kum tanecikleri yüzüne düşünce gözlerini kırıştırarak onlardan kurtulmaya çalıştı.

Rahim’in boğuk kahkahalarıysa kulağına gelmeye devam ediyordu.

Tarık gözlerini açtı.

O sırada hemen önünde olan hizmetçi kız kıpkırmızı olup hızla gözlerini kaçırdı. İki su bardağı bulunan gümüş tepsisi elleri gibi zangır zangır titriyordu.

Tarık gülümseyerek birini alırken, “Teşekkürler,” dedi.

Kızın yanakları daha da kızardı, tepsi daha çok titremeye başladı.

Rahim yaklaşıp kendi bardağını aldı ve kıza başıyla selam verdi. Ardından hizmetçi kız, olanca hızıyla oradan uzaklaştı.

Tarık Rahim’e vurdu. Sertçe. “Sersem.”

“Bence zavallı kız sana âşık. Böyle bir bozguna rağmen bu hissi uyandırabildiğin için kadere, sana verdiği yakışıklılık için daha minnettar olmalısın.”

Tarık onu duymazdan gelip avluya göz atmayı tercih etti. Sağında, granit zemine saçılan trabzonhurmalarını toplamaya çalışan yaşlı uşağı görünce öne atılıp dizini yere koyarak meyveleri toplamaya başladı.

“Teşekkürler, sahip.” Yaşlı adam başını eğip sağ elinin parmak uçlarını alnına götürerek saygı gösterisinde bulundu.

Tarık’ın bakışları yumuşadı. Gözlerinin gümüş renkli kısımları, koyu kül rengi halkalara karışıyor ve yumuşak gözkapaklarındaki siyah kirpiklerle çevreleniyordu. Alnındaki sert ifade ortadan kaybolmuş, yerini tebessüme bırakmıştı. Köşeli çenesini saran kirli sakalıysa yüzünün simetrisini biraz daha ortaya çıkarıyordu.

Tarık yaşlı adama başını sallayıp aynı hareketle karşılık verdi.

O sırada üstlerinden Zoraya’nın ilgi bekleyen çığlığı duyulunca Tarık sıkılmış gibi başını sallayarak ısıklık çaldı. Kuş tiz bir çığlıkla avludaki insanların kaçışmasına sebep olarak inip Tarık’ın *mankalasına* kondu ve genç adam onu beslemek için ahıra götürürken o da tüylerini temizlemeye başladı.

“Sence de bu kuş biraz... şımarık değil mi?” Rahim önündeki kuru eti nefessiz yiyen doğanı izliyordu.

“Hükümdarlıktaki en iyi avcı o.”

“Yine de bana, o iğrenç kuş cinayet bile işlese yanma kâr kalacak gibi geliyor. Niyetin bu mu?”

Tarık itiraz edemedi, babasının yakın danışmanlarından biri, sahanlığa yakın kemerlerden birinin altında belirdi.

“Sahip? Emir sizi huzuruna çağırıyor.”

Tarık’ın kaşları çatıldı. “Bir sorun mu var?”

“Biraz önce Rey’den bir elçi geldi.”

“Bu kadar mı?” dedi Rahim kızarak. “Şazi’den mektup mu gelmiş? Resmi bir seremoniye gerek yok ki.”

Tarık danışmanın alnındaki çizgileri ve birbirine kenetlenmiş parmaklarını inceliyordu. “Neler olmuş?”

Danışman yanıt vermedi. “Lütfen, sahip. Benimle gelin.”

Rahim danışman ile Tarık’ın peşine takıldı. Kolonlu mermer sahanlıktan ve mozaikli, fayans kaplı fiskiyeinin bulunduğu açık

alandan geçtiler. Işıltılı sular, yaldızlı bronzdan yapılma aslanın ağzından durmaksızın dökülüyordu.

Sonunda Nasir el-Ziyad'ın, Horasan'ın dördüncü en zengin kentinin emirinin olduğu ana salona geldiler. Emir, eşiyle yer sofrasında oturuyor; önlerindeki akşam yemeği ise hiç dokunulmamış duruyordu.

Tarık'ın annesinin ağladığı her halinden belliydi.

Genç adam bu manzarayı görünce durdu. "Baba?"

Emir derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp oğluyla göz göze geldi.

"Tarık, öğleden sonra Rey'den bir mektup geldi. Şehrazad'dan."

"Ver bana." Talep son derece yumuşak fakat bir o kadar da sertti.

"Bana yazılmış. Sana ayrılan bir kısmı da var ama..."

O anda annesi gözyaşlarına boğuldu. "Nasıl olur bu?"

"Ne oluyor?" Tarık'ın sesi yükseliyordu. "Mektubu verin."

"Artık çok geç. Yapabileceğin bir şey yok," dedi emir iç geçirerek.

"Önce Şiva. Ardından, onun acısına dayanamayarak kendine kıyan kardeşim..." Kadın titriyordu. "Şimdi de Şehrazad mı? Bu nasıl olabilir? Neden?" Ağlamaya devam etti.

Tarık donakaldı.

"Nedenini biliyorsun," dedi emir alçak sesle. "Şiva için yaptı bunu. Onun için. Hepimiz için."

Bunun üzerine Tarık'ın annesi masadan kalktı, hıçkırıkları her adımında daha güçlü çıkıyordu.

"Ah, inanamıyorum, Şazi. Ne yaptın?" diye fısıldadı Rahim.

Tarık ise hareketsiz ve ifadesiz durmaya devam ediyordu.

Emir kalkıp ona doğru yürüdü. "Oğlum, sen..."

"Mektubu ver," dedi Tarık bir kez daha.

Emir üzümlere pes edip kâğıdı ona uzattı.

Şehrazad'ın tanıdık elyazısı, her zamanki gibi otoriter ve sert bir tavırla yazdığı harfler göze çarpıyordu. Tarık mektup kendisine hitap etmeye başlayınca okumayı bıraktı. Özür. İhanetinden duyduğu pişmanlığı belirten sözler. Anlayışı için duyduğu minnettarlık.

Daha fazlasına dayanamayacaktı. Şehrazad'dan bunları okumayı kaldıramazdı.

Mektubun köşesi, yumruk yaptığı elinde buruştu.

“Yapabileceğin hiçbir şey yok,” dedi emir bir kez daha. “Düğün... bugün. Başarırsa... eğer...”

“Söyleme, baba, yalvarırım.”

“Ama söylenmesi gerek. Gerçekler ne kadar acı olursa olsun söylenmelidir. Bununla bir aile olarak başa çıkmayı öğrenmeliyiz. Enişten ve teyzen, Şiva'nın kaybını atlatamayınca neler oldu biliyorsun.”

Tarık gözlerini kapamıştı.

“Şehrazad kurtulsa bile yapabileceğimiz bir şey yok. Bitti. Bunu, ne kadar zor olursa olsun kabullenmeliyiz. Ona olan hislerini biliyorum, tamamen anlıyorum. Zaman alacak ama başkasıyla da mutlu olabilirsin... dünyada bir sürü genç kadın var. Zamanla sen de bunu göreceksin.”

“Gerek yok.”

“Efendim?”

“Anladım ben. Tamamen.”

Emir şaşkın gözlerle oğluna bakıyordu.

“Demek istediklerini anlıyorum. Hepsini. Şimdi sen de benim söylediklerimi anla. Dünyada başka kadınlar olduğunu biliyorum. Bir başka kızla dâ bir ölçüde mutlu olmamın mümkün olduğunu biliyorum. Zamanla her şey olabilir sanırım.”

Emir başını salladı. “Güzel. En iyisi bu, Tarık.”

Rahim ise afallamış şekilde onları izliyordu.

Tarık gözünde parıltılarla devam etti. “Ama şunu unutma: Önüme ne kadar mükemmel kadın çıkarırsan çıkar, hiçbiri Şehrazad olamayacak.” Mektubu yere fırlatıp kapıları da hışımla açarak odadan çıktı.

Rahim emirle göz göze geldikten sonra onun peşine düştü; ikisi birlikte bir kez daha avluya çıktuktan sonra Tarık atları istedi. Hayvanlar önlerine gelene dek Rahim tek kelime etmedi.

“Plan ne?” diye sordu sonra yavaşça. “Ya da bir planın var mı?”

Tarık duraksadı. “Benimle gelmek zorunda değilsin.”

“Bana aptal diyene bak. Şazi’yi seven sadece sen misin? Ya da Şiva’yı? Kan bağımız olmayabilir ama onlar benim de ailem.”

Tarık arkadaşına döndü. “Sağ ol Rahimcan.”

Daha uzun ve zayıf olan çocuk da gülümsedi. “Henüz teşekkür etme. Hâlâ bir plana ihtiyacımız var. Ne yapacaksın, söyle bakalım?” Tereddütle duraksadı. “Yapabileceğin bir şey *var mı?*”

Tarık’ın dişlerini sıktığı fark edilebiliyordu. “Horasan’ın hâkimi nefes aldığı sürece yapabileceğim bir şey hep vardır...” Sol eli, belinde duran kıvrımlı kılıcın kabzasına gitti.

“En iyi yaptığım şey.”

ARADAKİ PERDE

Sehrazad canlı renkte kumaşlarla kaplanmış yastıkların üzerine yerleştirilmiş bir minderin ortasına oturmuş, odasında tek başına bekliyordu. Yatağın etrafını saran ince ipek perde ise en ufak harekette ürkütücü şekilde sallanıyordu. Şehrazad dizlerini göğsüne çekmiş, ellerini de bacakları etrafından birbirine kenetlemişti.

Ela gözleri kapıdan ayrılmıyordu.

Gecenin büyük kısmını böyle geçirmişti. Oturduğu yerden kalkmaya her karar verişinde sinirleri geriliyordu.

Nerede bu?

Derin bir nefes alıp parmaklarını daha sıkı kenetledi.

Çok geçmeden, bir saattir savaştığı panik, bir demirci çekiçinin örse vurduğu gibi vurmaya başladı üstüne.

Ya bu gece beni görmeye gelmezse?

“Ah Tanrım,” diye mırıldanarak sessizliği bozdu.

O zaman herkese yalan söylemiş, verdiğim her sözden dönmüş olurum.

Başını iki yana salladı. Nefesleri giderek hızlanırken kalp atışları da kulaklarında zonklamaya başlıyordu.

Ölmek istemiyorum.

Ürkütücü düşünceler her yanını yavaş yavaş sarıyor, onu dehşetin dipsiz kuyularına itiyordu... o ana dek kendinden uzak tutmayı başardığı dehşetin.

Ben ölürsem babam nasıl yaşar? Ya İrsa?

Tarık.

“Kes şunu!” Sözleri karanlığın içinde yankılandı. Aptalcaydı belki ama işkenceyi andıran bu sessizliği, bir an bile bir şeylerle –herhangi bir şeyle– bölmek ona iyi gelmişti.

Ellerini şakaklarına koyup korkuyu geri göndermeyi diledi...

Kalbinin çelik zırhlı kutularına.

O sırada hafif gıcirtıyla kapı açıldı.

Şehrazad’m elleri iki yanına, minderin üzerine düştü.

İçeri giren hizmetçinin elindeki ödağacı ve amber kokulu mumlar hem içeri güzel koku saldı hem de odayı hafifçe aydınlattı. Hemen ardından elindeki tepside yemek ve şarap taşıyan bir kız geldi ve ellerindekileri odaya yerleştirdikten sonra Şehrazad’a hiç bakmadan çıkıp gittiler.

Bir an sonra Horasan Halifesi belirdi kapıda.

İçeri girip kapıları kapamadan önce, sanki bir şey düşünüyormuş gibi bekledi.

Mumların güçsüz ışığında, kaplan gözleri normalden mesafeli ve hesap peşinde gibi duruyordu. Işığa sırtını döndüğünde yüzündeki çizgiler gölgelenip hatlarını daha da keskinleştirdi.

Hareketsiz bir çehre. Soğuk ve ürkütücü.

Şehrazad parmaklarını dizlerinin altına soktu.

“Babanın bir vezir olarak babama hizmet ettiğini söylediler.”

Sesi alçak ve mütevazıydı. Neredeyse... kibar gibi.

“Evet, seyyid. Babanızın danışmanlarından biriydi.”

“Şimdi de muhafızlık yapıyormuş.”

“Evet, seyyid. Eski metinleri koruyor.”

Halife Şehrazad'a döndü. "Büyük bir değişiklik."

Şehrazad sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. "Mümkündür. Pek yüksek rütbeli bir vezir değildi."

"Anladım."

Hiçbir şey anlamadın.

Şehrazad da ona baktı ve gözlerindeki renklerin, ardında gizlenen düşünceleri ele vermediğini ümit etti.

"Neden gönüllü oldun Şehrazad el-Hayzüran?"

Genç kız cevap vermedi.

Halife devam etti. "Seni bu kadar aptalca bir şey yapmaya iten ne?"

"Efendim?"

"Belki de bir hükümdarla evlenmenin cazibesidir. Ya da başarılı olup canavarın kalbini kazanacak kızın sen olduğuna dair boş bir ümit." Adam duygusuzca konuşuyor, dikkatini onun üzerinden ayırmıyordu.

Şehrazad'ın kalp atışları artık iyiden iyiye hızlanmıştı. "Böyle boş hayallerim yok, seyyid."

"O zaman neden gönüllü oldun? Neden on yedi yaşında hayatından vazgeçmek istiyorsun?"

"On altı." Gözucuyla ona bakıyordu. "Ve bunun neyi değiştirdiğini anlayamıyorum."

"Cevap ver."

"Hayır."

Halife duraksadı. "Bunun yüzünden ölebilirsin."

Parmaklarını, neredeyse canını yakacak bir kuvvetle sıkıyordu artık. "Bunu duyduğuma şaşırmadım, seyyid. Ama gerçekten bir cevap duymak istiyorsanız, beni öldürmek buna pek fayda sağlamaz."

Adamın yüzünde bir an bir şey belirdi, dudaklarının kenarında bir an kaldı fakat bir önem ifade etmeyecek kadar kısa süre sonra ortadan kayboldu.

“Ben de öyle düşünüyorum.” Yeniden, bir şey düşünür gibi durdu. Şehrazad onun geri çekildiğini, yüzünün sert hatlarının bir perde arkasına gizlendiğini görebiliyordu.

Hayır.

Yataktan kalkıp ona doğru bir adım attı.

Halifenin kendisine döndüğünü görünce daha da yaklaşımaya karar verdi.

“Sana söyledim. Bu döngüyü bozacağını zannetme.”

Şehrazad bunu duyunca dişlerini sıktı. “Ben de size hayal görmediğimi söyledim. Hiçbir konuda hem de.”

Kararlılığından hiçbir şey kaybetmeden, aralarında yalnızca bir kol mesafesi kalana dek yaklaştı.

Halife ona bakıyordu. “Hayatını kaybedeceksin zaten. Bundan başka bir şey... beklemiyorum.”

Şehrazad karşılık vermek yerine hâlâ boynunda olan taşlı kolyeyi çıkaracak oldu.

“Hayır.” Genç adam elini tuttu. “Dursun.”

Tereddütle Şehrazad’ın boynuna dokundu.

Bu rahatsız edici derecede tanıdık temas, Şehrazad’ın tiksintiyle geri çekilmemek ve tüm öfkesini, tüm acısını ona kusmamak için kendini zor tutmasına neden oldu.

Aptallık etme. Bu elindeki tek şans. Boşa harcama.

Bu çocuk hükümdar, bu katil... Şehrazad onun bir aileyi daha yok etmesine izin vermeyecekti. Bir kızı daha, ömür boyunca sahip olduğu en yakın arkadaşından ayırmasına izin vermeyecekti.

Başını kaldırıp boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı ama acı tat, ağzından gitmek bilmiyordu.

“Neden buradasın?” diye fısıldadı halife. Kaplan gözleri bir cevap arıyordu.

Şehrazad’ın dudağının bir köşesi alaycı bir tavırla kıvrılmıştı. Ardından elini genç adamın eline koydu.

Dikkatle.

Ve ağır pelerini omuzlarından alıp yere bıraktı.

İrsa, Rey’in en eski ve gizli metinlerine ev sahipliği yapan binaya en yakın caddede, benekli kırsağının üzerinde bekliyordu. Şehrin kütüphanesi, bir zamanlar Şiraz’ın en iyi ocaklarından çıkarılmış ve maharetle işlenmiş değerli taşlar ve kolonlarla süslü, gösterişli bir binaydı. Ama yıllar içinde dış cephesi kararmış, derin çatlaklar oluşmuş ve en kötü durumda olanları, özensiz çabalarla doldurularak tamir edilmeye çalışılmıştı. Görünen her köşesi harap olmuş binanın mazideki o göz alıcı ışıltısı yerini artık gri ve kahverengi lekelere bırakıyordu.

Arkasındaki atlar şafaktan önceki o derin sessizlikte kımıldanmaya başlayınca İrsa özür diler gibi bir ifadeyle dönüp onlara baktı ve genç sürücüye açıklama yapmak için ağzını açtı ama sesindeki pürüz yüzünden boğazını temizlemek zorunda kaldı.

“Affedersin,” diye fısıldadı ses çıkarmamaya çalışarak öksürdükten sonra. “Neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum ama birazdan geleceğine eminim.” İrsa oturduğu yerde kıpırdayınca kırsağının sol kulağı hareketlendi.

“Benim için sorun yok, hanımım. Paramı aldığım sürece fark etmez ama babanız şafak sökmeden şehrin kapılarından çıkmak istiyorsa artık gitmemiz lazım.”

İrsa başını salladı. Çocuğun sözleri midisinin kasılmasına neden olmuştu.

Kısa süre sonra çocukluğunun on dört yılının geçtiği şehri terk edecekti ve bu yüzden apar topar gecenin kollarına sığınarak değerli her şeyini arkasındaki kapalı arabanın içine doldurmuştu. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Ve tuhaftır ki bu umurunda bile değildi. En azından şimdilik.

Düşünebildiği tek şey –boğazındaki yumrunun, midesindeki kasılmanın nedeni– Şehrazad’dı.

İnatçı ve despot ablası.

Cesur ve sadık arkadaşı.

Artık tek damla bile dökmeyeceğine yemin ettiği sıcak göz-yaşları, bir kez daha gözlerine dolmuştu. İrsa öfkeyle, üşüyen yanaklarını sildi.

“Bir sorun mu var, hanımım?” Sürücünün ses tonu oldukça anlayışlıydı.

Bir sorun vardı tabii ama meraklı gözlerden uzak durmak istiyorlarsa, ne olduğunu sürücüye asla söyleyemezdi. Şehrazad bu konuda oldukça net konuşmuştu. “Yok. Yok bir şey. Sorduğun için teşekkür ederim.”

Çocuk başını sallayarak yine ilgisiz görünmeye devam etti.

İrsa kendilerini bekleyen yolculuğu düşünmeye başladı. Tarık’ın ailesinin yönettiği kente, Taligan’a gitmeleri üç gün sürecekti. Tüm bu olanlardan sonra ancak Şehrazad onları çocukluk aşkının evine gönderme cüretinde bulunabilirdi zaten. Tarık’ı ve ailesini her düşündüğünde güzel yüzü endişeyle doluyordu...

Ve pişmanlıkla.

İrsa yorgunlukla iç geçirip tuttuğu dizginlere baktı. Bulundukları sokakta hafif bir esinti çıkarken benekli beyaz atı yelesini silkeledi.

“Niye bu kadar uzun sürüyor ki?” dedi İrsa kendi kendine.

Kütüphanenin yan girişindeki ağır, ahşap kapı bunu sormasını beklermiş gibi açıldı ve kafasında başlığıyla babası içeriden çıktı.

Elinde, sıkıca göğsüne bastırıldığı bir şey tutuyordu.

“Baba? Her şey yolunda mı?”

“Özür dilerim canım, yolunda, evet. Artık gidebiliriz,” diye mırıldandı Cihandar. “Sadece... tüm kapıların kilitlendiğinden emin olmam gerekiyordu.”

“O ne?”

“Hı?” Cihandar atına doğru yürüyüp çantasına uzandı.

“Elindeki ne?”

“Ha, bir şey değil. Sadece sevdiğim bir kitap.” Konuyu geçiştirircesine elini salladı.

“Bütün bu yolu bir kitap için mi geldik baba?”

“Sadece bir tanesi için, çocuğum. Sadece bir kitap.”

“Özel olmalı.”

“Tüm kitaplar özeldir, canım.”

“Ne tür bir kitap?”

Cihandar deri kaplı eski kitabı büyük dikkatle çantasına yerleştirdikten sonra bir o kadar özensiz bir hareketle atına bindi. Sonra sürücüyü hareket etmesini işaret etti.

Küçük kervan, Rey’in uyuyan sokaklarında ilerlemeye başladı.

İrsa babasının siyah aygırının arkasında kendi atıyla ilerlerken Cihandar sıcak bir tebessümle ona dönünce İrsa babasının onu rahatlatmasını umarak eline uzandı.

“Her şey yoluna girecek, canım kızım,” dedi babası dalgın bir ifadeyle.

İrsa başıyla onayladı.

Babasının soruya cevap vermemesi gözünden kaçmamıştı.

MÜCEVHER DAĞI

Şehrazad elini onun avucuna koyduğu anda soğuk bir hissizlik her yanını sardı; sanki bedeninden ayrılmış da olup biteni dışarıdan izliyormuş gibi hissetmeye başladı.

Neyse ki halife onu öpmeye kalkışmadı.

Acı çok sürmedi, düşüncelere dalmasının da etkisiyle çabucak geçen bir andı. Halife de pek zevk almış gibi görünmüyordu. Ne haz duyduysa kısa sürmüştü ve bunu fark etmek Şehrazad'ı memnun etti.

Bitince halife tek kelime etmeden kalkıp ipek örtüyü çekerek yataktan ayrıldı.

Şehrazad neredeyse askeri bir dikkatle giyinen genç adamı izlerken sırtındaki terin pırlıltısını ve en ufak bir harekette kasılıp gevşeyen biçimli kaslarını görebiliyordu.

Adamın ondan güçlü olduğu su götürmez bir gerçektir. Şehrazad'ın onu fiziksel olarak alt etmesine imkân yoktu.

Ama ben buraya savaşılmaya değil, kazanmaya geldim.

Doğrulup yakınlardaki bir taburede duran güzel şamlasını aldı ve ısıltılı, sırma işlemeli kumaşı üzerine geçirip gümüş rengi iplerini bağladıktan sonra kalktı. Yatağın etrafında yürürken

elbisenin zarif etekleri semah yapan bir derviş gibi görünmesine neden olarak hareketleniyordu.

Halife odanın köşesinde bulunan, etrafı süslü minderler ve mücevher rengi kumaşlarla kaplı yastıklarla dolu yer sofrasına yönelmişti.

Sessizce dikilmeye devam ederken kendine biraz şarap doldurdu. Şehrazad yanından geçip minderlerden birine oturdu.

Tepsinin içinde antepfistikları, incirler, bademler, üzümler, çeşnili sos, küçük salatalıklar ve taze bitkilerden oluşan bir karışım vardı. Bir sepet dolusu bazlama da keten bir örtüyle sarılmış, kenarda duruyordu.

Adamın umursamazlığını taklit etmek için büyük çaba sarf eden Şehrazad tepside bir üzüm alıp yemeye başladı.

Halife bir süre onu işkence edercesine izledikten sonra minderlere çöktü ve Şehrazad, ekmeğini mayhoş çeşnili sosa banarken şarabını içmeye devam etti.

Sessizliğe daha fazla dayanamayan Şehrazad ince kaşlarından birini kaldırdı. “Siz yemeyecek misiniz, seyyid?”

Gözleri, derin düşüncelere daldığını gösterircesine kısılrken derin bir nefes aldı halife.

Şehrazad rahat bir tavırla, “Sos çok lezzetli,” dedi.

“Korkmuyor musun Şehrazad?” Bu soruyu o kadar sessiz sormuştu ki Şehrazad neredeyse duymayacaktı.

Ekmeğini bırakıp cevap verdi. “Korkmamı mı istiyorsunuz, seyyid?”

“Hayır, dürüst olmanı istiyorum.”

Şehrazad bunun üzerine gülümsedi. “Yalan söylesem nereden bileceksiniz ki seyyid?”

“Çünkü iyi bir yalancı değilsin. Sadece öyle olduğunu sanıyorsun.” Uzanıp tepside bir avuç dolusu badem aldı.

Genç kızın tebessümü daha da büyüdü. Tehlikeli şekilde. “Siz de insanları çözmekte iyi değilsiniz. Sadece öyle olduğunuzu sanıyorsunuz.”

Adam başını yana eğdi. Çenesindeki kas seğiriyordu. “Ne istiyorsun?” Bir kez daha, ses tonu o kadar yumuşaktı ki Şehrazad sözcükleri algılamakta zorlanmıştı.

Ellerindeki ekmek kırıntılarını temizleyerek bir sonraki tuzaklarını hazırlamak için vakit kazanmaya çalıştı.

“Gün doğarken öleceğim, değil mi?”

Halife başını sallayarak onu doğruladı.

“Siz de neden gönüllü olduğumu bilmek istiyorsunuz. Tamam, size...”

“Hayır, seninle oyun oynamayacağım. Manipüle edilmekten nefret ederim.”

Şehrazad bunun üzerine hemen susup gerginlikle karışık öfkesini yutmak zorunda kaldı. “Belki de vaktinizi, oyundan nefret etmek yerine onu kazanmak için gerekli sabrı inşa etmeye harcamalısınız.”

Şehrazad nefesini tuttu. Bu cevap karşısında donakalan halife bir an sinir bozucu bir şekilde yumruklarını sıkıp bıraktı.

O gerginliğinden kurtulurken, Şehrazad’ın içinde fırtınalar kopuyor, akli karmakarışık oluyordu.

“Son birkaç saatini yaşayan bir kız için fazla cesur sözler.” Ses tonu buz gibiydi.

Şehrazad doğrulup oturdu, kara saçlarını toplayıp omzundan aşağı bıraktı. “Oyunun kurallarını bilmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz seyyid?”

Halife sessiz kalınca Şehrazad titreyen ellerini şamlasına gizleyerek devam etti. “Sorunuzu cevaplayacağım, seyyid. Ama

öncesinde bana küçücük bir şey bahşeder misiniz diye düşünüyordum...” Sesi giderek kısıldı.

Genç adamın yüzü hissiz bir alaycılıkla gölgelendi. “Hayatını saçma sapan şeylerle mi takas etmeye çalışıyorsun?”

Şehrazad gülünce sesi, uçarı bir melodi gibi odada dans etti. “Öleceğim belli. Bunu oldukça açık dile getirdiniz. Bu yüzden bu konuyu arkamızda bırakıp diğer meseleye odaklanabiliriz.”

“Tabii.”

Toparlanmak için biraz duraksadı. “Size bir masal anlatmak istiyorum.”

“Anlayamadım?” Şehrazad halifenin yüzünde ilk defa farklı bir duygu belirtisi görmüştü.

Şaşırdın mı? Emin ol, bu son olmayacak Halid bin el-Reşid.

“Size bir masal anlatacağım. Siz de oturup dinleyeceksiniz. Masal bittikten sonra sorunuza yanıt vereceğim.” Şehrazad adamın cevap vermesini bekledi.

“Masal mı?”

“Evet. Kabul ediyor musunuz seyyid?”

Halid yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle, dirseğinden destek alarak arkasına yaslandı.

“Tamam, kabul ediyorum. Başlayabilirsin.” Ses tonunda meydan okur gibi bir hava vardı.

Ben de kabul ediyorum, canavar herif. Hem de isteyerek.

“Bu, kendini keşfedebilmek uğruna her şeyini kaybeden fakir bir denizci olan Agib’in öyküsü.”

“Ahlaki bir öykü mü? Bana ders vermeye çalışıyorsun yani.”

“Hayır, seyyid. Ben sadece aklınızı çelmeye çalışıyorum. Başarılı bir masalcının dinleyicileri tek bir cümleyle bile kandırabileceğini duymuştum.”

“Başarısız oldun öyleyse.”

“Çünkü lüzumsuz yere zorluk çıkarıyorsunuz. Ayrıca bitirmeme de izin vermediniz. Şimdi, Agib bir hırsızmış... Bağdat'taki en iyi hırsız. Gözlerinizin önünde elinizdeki altın dinarı alabilir, en dikkatli seyyahın cüzdanını bile bir gölge gibi sessizce cebinden çalabilirmiş.”

Halife dikkatle başını yana eğdi.

“Ama çok kibirliymiş ve gitgide daha cüretkâr davranmaya ve daha kibirli olmaya başlamış. Ta ki bir gün bir emirin eşyalarını çalarken yakalanıp canını zor kurtarana kadar. Agib telaşla Bağdat sokaklarında koşturmaya, saklanacak yer aramaya başlamış ve limanda, denize açılmak üzere olan küçük bir gemi görmüş. Kaptanın tayfaya dahil olacak son bir elemaya ihtiyacı varmış. Şehre dönerse emirin askerlerinin kendisini yakalayacağını farkında olan Agib de yolculuğa gönüllü olmuş.”

“Güzel.” Halid belli belirsiz tebessüm ediyordu.

“Hoşlanmanıza sevindim, seyyid. Devam edebilir miyim?” Şehrazad halifenin kalan içkisini yüzüne boca etmemek için zor dururken alaycı bir şekilde sırtıyordu.

Halid başını salladı.

“Gemideki ilk günler Agib için zormuş. Denizci olmadığı ve bu alanda pek tecrübesi bulunmadığı için hep midesi bulanmış. Diğer denizciler onunla gözünün içine baka baka dalga geçip en önemsiz görevleri ona vererek işe yaramaz olduğunu yüzüne vurmuşlar. Bu yeni dünyada, Agib'in Bağdat'ın en iyi hırsızı olarak kazandığı saygıdan eser yokmuş. Sonuçta kaçıp saklanacak bir yeri olmadığından, gemideki arkadaşlarından bir şeyler çalması mümkün değilmiş.”

“Gerçekten zorlu bir durum.”

Şehrazad bunu duymazdan geldi. “Denize açılmalarından bir hafta sonra korkunç bir fırtına çıkmış. Gemi büyük dalgalarla

oradan oraya savruluyormuş ve ne yazık ki, başlarındaki en büyük bela bu değilmiş. İki gün sonra sular nihayet durulunca kaptanı ara tara bulamamışlar. Deniz, onu tuzlu kollarına alıp götürmüştü.”

Şehrazad durdu, uzanıp tepsiden üzüm alırken halifenin arkasında kalan ve terasa açılan süslü pencerelere kaçamak bir bakış atınca hâlâ gece olduğunu gördü.

“Tayfa paniklemeye başlamış. Denizin orta yerinde, rotaya nasıl döneceklerini bilmez halde kalakalmışlar. Sonra kimin yeni kaptan olacağına dair tartışmalar çıkmış ve kendilerini buna kaptıran denizciler, karşılıklarına çıkan kara parçasını fark edememişler. Dikkatlerini ona çeken ilk kişi Agib olmuş. Bu, ortasında dağ olan küçük bir adaya benziyormuş. Başta tayfanın tamamı buna sevinmiş ama yaşlıca denizcilerden birinin söylediği bir şey, yeniden paniklemelerine neden olmuş.”

Halife, kehribar rengi gözlerini Şehrazad’dan ayırmadan dinlemeye devam ediyordu.

“Demiş ki ‘Tanrı yardımcımız olsun. Burası Mücevher Dağı.’ Diğerlerinin bunu duyunca feryat ettiğini gören Agib, bu dağda koca adamları böyle ağlatacak kadar korkunç ne olduğunu sormuş. Yaşlı denizci de açıklamış. Mücevher Dağı, gemileri, gövdelerindeki demirden faydalanarak kendine çeken kara bir büyüye sahipmiş. Bir gemi, onun çekim alanına girdikten sonra gövdesindeki tüm perçinler yerlerinden çıkar, haliyle gemi batar, içindeki herkes de sulara gömülürmüş.”

Halid soğuk bir tavırla, “Hallerine ağlayarak vakit kaybetmek yerine ters tarafa gitmeye çalışabilirlermiş,” dedi.

“Agib de tam olarak bunu önermiş. Bunun üzerine herkes küreklere asılmış ve dağın o hain planına engel olmak için harekete geçmişler ama artık çok geçmiş. O büyük, kara tepe ufukta göründükten sonra yapılacak pek fazla şey kalmıyormuş.

Dağ onları çekim alanına almış bile. Hakikaten de söylendiği gibi, gemi giderek artan bir hızla dağın gölgesine çekiliyormuş. Çok geçmeden geminin gövdesinden korkunç bir ses gelmeye başlamış. Sanki dünyanın tüm yükü üstüne binmiş gibi titriyor, sarsılıyormuş. Denizciler korkuyla, tahtalardan kurtulan çivilerin etrafa saçılmasını izlemeye başlamışlar. Gemi bir oyuncak gibi kırılıp parçalara ayrılıyormuş. Hep birlikte denize çekilip hayatta kalmak için çabalamaya başladıkları an Agib diğerleriyle birlikte acıyla bağırır olmuş.”

Şehrazad bardağını alıp şaraba uzandı, Halid tek kelime etmeden bardağını doldurunca şaşkınlığını gizledi.

Genç adamın arkasındaki pencere aydınlanmaya başlıyordu.

“Agib güçlkle, geminin sağlam kalan tek yeri olan kış tarafına gitmiş. O hengamede ağır, demir bir kazanın, yanından geçip dağa doğru çekildiğini görünce usta bir hırsızın maharetli ellerini kullanarak canını kurtarmak için kazana tutunmuş ve gemiden denizin uçsuz bucaksız sularına düşmüş. Kazan onu var gücüyle aşağı çekerken Agib yüzeyde kalmaya, çaresizce tutunacak bir şey bulmaya çalışıyormuş. Nihayet geminin ana direğinin kırık bir parçasını bulunca, kuvvetle tutunduğu kazanı bırakmadan diğer koluyla da ona sarılmış.”

Halid’in keskin yüz hatları meseleyi anladıkça yumuşuyordu. “Agib hızlı düşünmüş. Kazanın kendisini adaya götüreceğini umuyormuş.”

Şehrazad gülümsedi. “Kesinlikle. Uzun saatler sonra Agib’in içgüdüleri onu karaya çıkarmış ve parlak, siyah kıyıda yorgun ve korkudan tir tir titreyerek yataarken dağın gölgesinde uyuyakalmış. Saatlerce uyuduktan sonra şafak sökünce kalkan Agib, yiyecek bir şeyler ve su aramaya başlamış ama oranın gerçekten de bir ölüm çukuru olduğunu anlaması uzun sürmemiş. Adada

ne bir yaşam belirtisi ne de su kaynağı varmış. Ölümün bir kez daha peşine düştüğünü anlayınca çaresizce gidip bir taş yığınının üstüne uzanması ve altındaki taşların kayıp küçük, metal bir kadehi ortaya çıkarması bir olmuş. Eski, yıpranmış, kenarları hasar görmüş bir kadehmiş.”

Soluk mavi ışık pencereden yukarı tırmanıyor, ince işçilikle oyulmuş çıtalarının arasından kayarak desenleri ürkütücü silüetler haline getiriyordu.

“Agib kadehi incelemeye başlamış. Her yanı kum ve çamur kaplı olduğu için deniz kenarına götürüp yıkamış. Üstündeki toz toprak gidince kadehin daha önce hiç görmediği işaretlerle dolu olduğunu görmüş. Güneşe doğru tutmuş ama üzerinde hâlâ su damlacıkları olduğunu fark edince giysisinin koluyla silmiş...”

Pencerenin kenarları, giderek yükselen güneşin beyaz ışınlarıyla doluyordu artık. Çıtaların arasından sızan ışık, sabah güneşinde uzanan ince, saf altından damarlar gibi mermer zemine vurmaya başlamıştı.

Şehrazad’ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

“Sonra kadeh titremeye başlamış ve bembeyaz bir duman çıkmış içinden. O duman büyümüş, büyümüş ve ateş olmadığı halde koca bir bulut halini almış. Agib korkuyla kadehi atıp Mücevher Dağı’nın sahilindeki kara taşların üzerine düşmüş. Dumansa ortasında bir gölge oluşana dek büyümeye devam etmiş.”

Halife öne eğildi.

“Gölge bir cisim halini almış... ve gülmeye başlamış.”

Şehrazad durdu.

Şafak o korkutucu görkemiyle Halid’in arkasında belirmişti.

“Neden durdun?”

Şehrazad yanıt olarak gözlerini terasa dikince halife aynı yöne baktı.

“Hikâyeni bitirebilirsin.”

Şehrazad iç çekti. “Korkarım mümkün değil, seyyid.”

“Anlamadım?”

“Daha yeni başlamıştım.”

Gözleri, koyu sarı birer çizgiden ibaretti artık. “Bitir, Şehrazad.”

“Hayır.”

Genç adam zarif bir hareketle ayağa kalktı. “Baştan beri planın bu muydu yani?”

“Ne planı, seyyid?”

“Hile. İnfazını ertelemek için bir taktik... bitirmeye hiç niyetinin olmadığı bir masalı anlatmaya başlamak.”

Sesi ürkütücü derecede alçaktı.

“Bitirmeye niyetim var tabii... yarın gece. Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ise tamamen size kalmış.” Şamlasının içinde yumruklarını sıkarak Halid'e bakıyordu.

“Anladığınızı söylemiştin; hayatını kaybedeceğin en başından beri belliydi.”

Şehrazad da ayaktaydı artık. Sırtını dikleştirip başını kaldırdı. Kendisi de en az sözleri kadar sertti.

“Hepimizin öleceği belli, seyyid. Sadece zamanı belli değil ve ben bir gün daha istiyorum.”

Bunun üzerine Halid, öfkesi nedeniyle her zamankinden daha sert olan yüzünü ona çevirdi.

O sırada odanın kapısı bir kez çalındı.

“Sadece bir gün,” diye fısıldadı Şehrazad.

Halife kaplan gözleriyle onu inceleyip seçeneklerini gözden geçirirken insanın kalbini durduracak bir süre geçmişti.

Yalvarmayacağım.

Kapı bir kez daha çalındı.

Şehrazad ela gözlerini halifeye dikerek ona doğru yürüdü.

O da hafifçe geri çekilip kapıya döndü.

Hayır. Lütfen. Dur!

Halid kapıya uzandığı sırada durdu ama Şehrazad'a dönmedi.

“Bir.” Sözcüğü sessizce telaffuz eden halife odadan çıktı.

Kapılar kapandıktan sonra Şehrazad kendini yere bıraktı ve alev alev yanan yanağını, soğuk mermerle dayadı.

Ama ağlamaya bile takati yoktu.

DESPINA VE RAJPUT

Tepsi büyük bir gürültüyle sofraya çarptı.

Şehrazad bunu duyunca uyku mahmuru gözlerini silerek doğruldu. Siyah sürmenin ve vücuduna dökülen altın pırıltıların kalıntıları eline bulaştı.

“Bu kadar tantana yaratmak için fazla küçüksün,” dedi müzik gibi bir ses.

“Ne?” Şehrazad kızarmış gözleriyle sesin sahibini görmeye çalışıyordu.

“Bu kadar tantana yaratmak için fazla küçüksün diyorum.” Onun yaşlarında dolgun bir kız, yatağının yanma gelip bürüm-cük perdeleri açtı. Açık renk teni ve tipik Yunan tarzında tepede topuz yapılmış bal ve kestane rengi arası saçları olan kızın Ege mavisi ıslıl ıslıl gözleri, incelikle çekilmiş sürmeyle daha da ortaya çıkıyordu. Karmin ve balmumuyla pembeye boyanmış dudakları kusursuz bir şekilde büzülmüş, üzerindeki beyaz keten kıyafet de bedenini ortaya çıkarmıştı. Sol pazısında kalın, gümüş bir bant göze çarpıyordu.

Şehrazad uyku sersemliğini üzerinden atıp ciddi görünmeye çalıştı. “İlk söylediğinde duymuştum.”

“Niye tekrar ettirdin o zaman?”

“Çünkü kim olduğunu bilmiyorum ve sabahın köründe neden gürültü çıkararak etrafta dolandığın hakkında da en ufak fikrim yok.”

Kız yüksek sesle kahkaha attı.

“Tantananın sebebini şimdi anlıyorum galiba. Ayrıca bu saate sabahın körü denmez. Öğlen oldu neredeyse.” Kız gidip perdeleri açınca öğle güneşi ve bulutsuz, masmavi gökyüzü ortaya çıktı.

Şehrazad gözünü alan ışık nedeniyle yüzünü buruşturdu.

“Yemek getirdim. Bir şeyler yemen lazım, çok ufak tefeksin,” dedi kız bir kez daha.

“Boyutlarımın neden önemli olduğunu anlayamadım.”

“Çünkü kimsesiz bir çocuk uzun bir savaşı kazanmak şöyle dursun, kaldıramaz bile. Ve ben senin kazandığını görmek istiyorum.”

Birdenbire irkilen Şehrazad dizlerini göğsüne çekti ve yüz ifadesini değiştirdi.

“Kazanmak mı?”

“Zeus aşkına, cidden çok tuhafısın. Evet, hanımım. Kazandığını görmek istiyorum. Yani hayatta kaldığını. Gizemli hükümdarımızın emriyle genç kızların ölmesini izlemek pek hoşuma gitmiyor. Ya senin?”

Şehrazad bir an kızı inceledikten sonra çıplak ayaklarını soğuk, mermer zemine koyup yataktan kalktı.

Dikkatli ol.

“Benim de.”

Kız sırtı. “Düşündüğümde uzunsun. Yine de çok sıksasın ama daha kötülerini de görmüştüm. Olması gereken yerlerde bir iki kıvrım var. Eminim düzgün giyinince çok güzel oluyorsundur.”

“Özür dilerim ama sen kimsin?” diye sordu Şehrazad.

“Despina. Hizmetçin... yani başarılı olduğun sürece.”

“Hizmetçiye ihtiyacım yok.”

“Korkarım bu senin isteğine bağlı değil.” Despina daha da geniş gülümsedi; alev alev yanan mavi gözleri sanki küstahlığına tepki vermesini ister gibi Şehrazad’a dikilmişti.

Şehrazad durup düşündü. “Yani seni buraya, bana casusluk yapman için gönderdi, öyle mi?”

Despina’nın beyaz dişleri Şehrazad’ın gözünü alıyordu. “Evet.”

“Peki, iyi bir casus musun?”

“En iyisi.”

“İyi bir casus kimliğini saklar.”

“En iyilerin buna ihtiyacı olmaz.”

Şehrazad bunu duyunca kendine engel olamadan güldü. “Çok kibirlisin.”

“Sizin gibi, hanımım. Ama ben bunu kötü bir şey olarak görmüyorum. Biraz kibirli olmadan imkânsız nasıl başarabilir ki insan?”

Platformdan inen Şehrazad, Despina’nın önünde durdu.

Kız ondan on santimetre kadar uzundu ve her yanından özgüven yayılıyor, sanki dünyadaki yerinden son derece eminmiş gibi bakıyordu. Bir sanat eserini andıran elbisesinden kusursuz yüzüne kadar her şeyiyle Despina’nın dikkate alınması gereken biri olduğu belliydi.

Ama Şehrazad’ın dikkatini hepsinden çok çeken, gözleri olmuştu.

Bir avcı kadar dikkatli gözleri.

Onunkiler gibi.

Bana casus olduğunu söyledi. Niye beni uyardı ki?

“Bir şey yemek ister misin? Yoksa aç kalmaya yemin mi ettin? Hayır öyleyse, elinden geleni yap çünkü bence böyle bir yemin senin gibi küçük bir çocuğu hükümdara kalmadan öldürür.”

Şehrazad alaycı bir gülüşle karşılık verdi. “Bugüne kadar aldığım en iyi kötü iltifat bu herhalde.”

“Rica ederim.” Despina beyaz ketenden bir girdap yaratarak döndü ve etrafa yasemin kokusu yayıldı. Sonra Şehrazad onun peşinden, odanın köşesindeki sofraya gitti. Tepsinin içinde lavaş ekmeği, reçellerle süslenmiş yuvarlak bir parça keçi peyniri, bir çorba kâsesi ve taneleri terastan gelen ışıkla lal gibi parlayan, ikiye bölünmüş bir nar vardı. Küçük bir ateşin üzerinde süslü, kakule çayıyla dolu gümüş bir çaydanlık duruyordu.

Despina çorba kâsesinin kapağını açıp küçük, desenli cam fincana bir küp şeker atarak çayı hazırlamaya başlamıştı.

Mindere oturan Şehrazad lavaşa uzandı.

O sırada hizmetçi, bir yandan kirpiklerinin altından Şehrazad’a bakıyor, bir yandan da çayı, yüksekten akan bir şelale gibi fincana dolduruyordu. “Söylediğim şeyde ciddiydim, umarım başarılı olursunuz, hanımım,” dedi ihtiyatlı bir şekilde.

“Lütfen bana Şehrazad de.”

“Şehrazad.” Despina sırıttı.

Şehrazad da aynı şekilde karşılık vermekten kendini alıkoymadı.

Çok dikkatli ol.

Bir saat sonra Şehrazad Despina’nın da yardımıyla banyo yapmış ve ipek ile damaskodan yapılma başka bir zarif elbise giymişti. Alnında inciler ve küçük, mavi safirlerle süslü ince, gümüş bir taç; boynunda da ona uyacak başka bir takı bulunuyordu. Sol kolundaki elmas bileziklerse her hareketiyle şıngırıyordu.

“Buradan çıkmama izin var mı?” diye sordu Despina’ya, gözkapaklarına sürme çekmeyi bitirince.

Despina başıyla onayladı. “Sarayın büyük kısmında dolaşabilirsin, tabii yanında Rajput olduğu sürece.”

“Rajput mu?”

Despina acıma ve dalga geçme karışımı bir hisle güldü. “Halife sana hususi korumalarından birini armağan edecek kadar âşık olmuş anlaşılan.”

Şehrazad bunu duyunca yumruklarını sıktı. “Yani hem bir casus hem de her an öldürmeye hazır bir cellat mı gerekiyor bana?”

“Öyle de diyebiliriz.”

Böyle bir adam için nefret bile az kalır.

“Rajput kim?” diye sordu Şehrazad ters ters.

“Bir zamanlar Hindistan’ın Belası olarak tanınıyordu. Rey’deki, hatta belki Horasan’daki en iyi silahşor odur. Tam bir tulvar âşığı. Rey’de onun yeteneklerinin yanına yaklaşabilecek tek bir silahşor var ama o bile Rajput’u hiç yenemedi.”

Bu bilgi gelecekte işime yarayabilir.

“O kim peki?”

Despina kaşlarını çattı. “Daha iyi olmanı beklerdim.”

“Ne?”

“Bunu öğrenmiş olacağını düşünmüştüm.”

“Horasan’daki en iyi on silahşorun listesini tutmadığım için özür dilerim,” diye çıkıştı Şehrazad.

“Babası kütüphaneci olan genç bir kızın bu bilgiye erişebileceğini zannetmiyorum. Sonuçta herkes görsün diye şehrin duvarlarına asılmıyor.”

“Babam eski metinlerden sorumludur ve tanıdığım en zeki adamdır. Eski halifenin vezirlerinden biriydi.” Şehrazad dik dik bakıyordu.

“Ve duyduğum kadarıyla, karısının ölümünden sonra aklını yitirip rütbesini kaybetmiş ve kütüphaneci olmuş.”

Kendimi kaybedemem. Belli ki beni oltaya getirmeye çalışıyor. Ama niye?

Şehrazad bu cümleye sessiz kalarak karşılık verdi ve kontrolünü tekrar kazanmaya çalıştı. Boynundaki gümüş kolyeyle oynuyor, bu kadar ağır olmasından nefret ediyordu.

“Ee, hâlâ diğer silahşorun kim olduğunu öğrenmek istiyor musun?” diye sordu Despina konuyu değiştirerek.

“Boş ver, önemli değil.”

Despina bilmiş bilmiş gülümsedi. “Rey”ın en iyi ikinci silahşoru Halid bin el-Reşid. Meşhur Hükümdarların Hükümdarı.”

Bunu duyunca Şehrazad’ın morali bozuldu. Yetenekli silahşorlar aynı zamanda yaman stratejistler olur ve bir dümen çevrildiğini çabucak anlardı.

Ayrıca bu, başka bir engel daha teşkil ediyordu. Bir ihanet sezecek olursa onu öldürmek ve hazırlıksız yakalamak beklediğinden de zor olacaktı.

Zor da olsa yutkundu. “Dedim ya, önemli değil.”

“Bence de senin için önemli olmaması gerekiyor ama yine de bilmek isteyebileceğini düşündüm.”

Ne tür bir oyun oynuyor bu?

“Yanlışı düşünmüşsün.” Şehrazad odanın kapısına gidip kolu çekti ve dışarı çıktığı anda karşısında iriyarı birini gördü. Yanık bakır rengi tenli adam, özenle sarılmış sarığıyla Şehrazad’dan ürkütücü derecede uzun görünüyor; çıplak kol kasları ve çenesinin hemen altında biten siyah sakalı hemen göze çarpıyordu. Sert ve acımasız görünen, aysız bir gece göğü kadar karanlık gözleri Şehrazad’a dikilmişti.

“Ah, evet. Sen... Affedersin, adın neydi?” diye kekeledi Şehrazad.

“Dedim ya, Rajput o,” dedi arkasında duran Despina.

“Ama bir adı olmalı.”

“Varsa bile ben bilmiyorum.”

Şehrazad huzursuzca iç geçirerek önüne döndü ve bir kez daha potansiyel celladına meydan okurcasına baktı.

“Ben Şehrazad,” dedi siyah gözlerine bakarak.

Adam ona dik dik baktıktan sonra kenara çekilip geçmesine izin verdi.

Şehrazad yanından geçerken beline takılı ve öğle güneşinin ışığında tehditkâr bir şekilde parlayan, uzun tulvarı fark etti.

Demek bu sessiz yabani, en büyük düşmanımı yenebilecek tek silahşor...

Peki ben Halid bin el-Reşid tüm casuslarıyla beni izlerken onun zaaflarını nasıl bulacağım?

Şehrazad bir of çekti.

Galiba bu büyük bir sorun olacak.

ÇEKİŞ AĞIRLIĞI

Saray, abartıyı seven bir hükümdar tarafından üç yüz yıl kadar önce inşa ettirilmişti. Aradan geçen o uzun yıllarda mermer ve kireçtaşından yapılmış binayı büyötmek için eklenen kanatlar bir ırmağın kolları gibi nerede bittiğı görünmeyecek şekilde uzanıyordu.

Böyle bir yerde kaybolmak oldukça kolaydı.

Yarım saat kadar ısıtılı koridorlarda dolaştıktan sonra, “Avlulara nasıl çıkabilirim?” diye sordu Şehrazad Despina’ya.

O da düşünceli bir ifadeyle başını yana eğdi. “Sanırım bunu yapabilirsin. Kimse dışarı çıkmanı yasaklamadı.”

Şehrazad sağda kalan bir koridora doğru geri dönen Despina’ya çıkışmamak için kendini zor tuttu. Yanı başındaki Rajput’un duruşu da yüz ifadesi kadar acımasız ve katıydı. Birkaç dakika kadar sessizce ilerledikten sonra dışarı açılan kemerli, çift kanatlı kapılarla dolu bir avluya geldiler.

Görevlilerden biri, geçebilmeleri için kapıyı açınca Şehrazad devasa basamakları andıracak şekilde inşa edilmiş avlulara çıktı. İlk katta çiçek açmış ağaclar ve büyük özenle yapılmış kafeslerin içinde duran kuşlar göze çarpıyordu. Büyük bir akasya ağacının gövdesi, ince bir kat boyayla beyaza boyanmış, etrafı da parlak

bronz demirlerle sarılmıştı. Granit taşların arasındansa mavimsi yeşil çimenler fışkırıyordu.

Şehrazad rengârenk ötücü kuşları seyrederek ilerledi: bül-büller, sakalar, tarla kuşları, kanaryalar...

Sonra arkasında yüksek sesle ciyaklayan kuşu duyup döndü ve çalım satarak gezinen tavuskuşuyla karşılaştı. Bakır ve altın rengi tüyleri güneş ışınlarıyla parıldayan kuş, Şehrazad biraz daha yaklaşıncı tüylerini indirip hızla oradan uzaklaştı.

Şehrazad güldü. “Çabuk havalandı çabuk söndü.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Despina.

Şehrazad başını iki yana salladı.

“Erkeklerden mi?” diye homurdandı hizmetçi.

Ama Şehrazad cevap vermemeyi seçti ve bir sonraki ağaçlık alana geçebilmek için taş basamaklardan inmeye başladı. Burası da beyaz narenciye çiçekleri ve dallardan sarkarak koparılmayı bekleyen yeşil incirlerle doluydu.

Şehrazad etrafı koklamak için durdu, sonra yoluna devam etti.

Despina düşünceli bir şekilde ona bakıyordu. “Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordu şüpheyle.

Şehrazad elini gözlerine siper edip önlerinde uzanan kum ve taş yığnında bir hareketlilik aramaya başladı.

“Ne planladığını söylersen seni oraya götürebilirim,” dedi Despina.

“Bir şey planladığım yok, sadece bir şey arıyorum.”

“Neymiş o?”

“Çok soru sormayan bir hizmetçi.”

Despina kıs kıs güldü.

Şehrazad adımlarını sıklaştırıp son basamaklardan inerek kum ve taşla kaplı alana geldi.

Girişе yaklaştıkları sırada Rajput onaylamaz bir tavırla ho-murdandı.

Demek dilsiz değilmiş.

Despina ofladı. “Buraya girmemen gerektiğinden eminim.”

“Rajput yanımda olduğı sürece her yere gidebileceğimi söylemiştin,” dedi Şehrazad.

“Kimse eğitim alanına geleceğini tahmin etmemiştir.”

Şehrazad dikkatli gözleriyle, kendilerini eskriime kaptırmış, mızraklarla antrenman yapıp baltayı andıran tabarzinleriyle ölümcül hamleler çalışan erkeklerin yüzlerini inceliyordu.

Burada değil.

“Halifeyi mi arıyorsun?” diye sordu Despina.

“Hayır.”

Ama Rey’in en iyi ikinci silahşorunun bugün antrenman yapmak için buraya geleceğini varsayıyorum... unvanını korumak istiyorsa tabii.

Ayrıca ona karşı kullanıp mahvolmasını sağlamak için zaaflarını öğrenmeye ihtiyacım var.

“Yalancı,” dedi Despina gülerek.

“Aslında buraya geldim çünkü...” Şehrazad oldukça iyi tanıdığı bir şeyi görene dek etrafa göz gezdirdi. “Çünkü ok atmayı öğrenmek istiyorum.”

“Ne?” Despina şaşkınlıkla bağırmişti.

Şehrazad onu umursamadan silahlara yöneldi.

Ama Rajput kolunu kaldırıp ona engel olmaya çalıştı, oniks gözleriyle onu uyardı.

Şehrazad ona aynı saldırgan bakışla karşılık verdi.

“Bana öğretir misin? Hep ok atmak istemişimdir.”

Rajput başını iki yana sallıyordu.

Şehrazad dudak büktü. “Bir şey olmaz bana. Hem yarından sonra zaten benim için endişelenmene gerek kalmayacak. Lütfen bu küçük isteğimi yerine getir.”

“Belki de endişelendiği sen değilsindir,” dedi Despina sertçe.

Şehrazad Rajput’un kalın kollarından kaçmaya çalıştı ama adam ona bir kez daha engel olunca dudaklarını büzdü.

“Bu kadar zor olmak zorunda mısın?” dedi kızarak.

“Zor olmaya falan çalışmıyor, onun normal hali bu.” Arkalarından tok bir erkek sesi gelmişti.

Despina ve Şehrazad arkalarına dönünce kıvırcık, maun rengi saçları ve sıcak, dost canlısı bir yüz ifadesiyle eğlenerek onları izleyen genç bir adamla karşılaştılar.

Onu görünce Rajput gerildi.

Genç adam gülerek, “Belki ben yardımcı olabilirim,” dedi.

Şehrazad şirin bir tebessümle karşılık verdi. “Umarım. Ben...”

“Kim olduğunuzu biliyorum, hanımım. Şu ana dek saraydaki herkes kim olduğunuzu öğrendi.” Kahverengi gözlerinde muzip ışıltılarla Despina’ya göz kırptı. O da kızaran yanaklarıyla gözlerini kaçırdı.

Ne kadar flörtöz.

“Öyleyse benden bir adım öndesiniz, beyim.”

“Ben Celal.” Eğilmiş, elini de alnına götürerek onu selamlamıştı.

“Kendisi Komutan Aref el-Huri, yani Rey Şehribanı’nın oğlu ve muhafızların yüzbaşısıdır,” dedi Despina ezbere söyler gibi.

“Unvanım sizi aldatmasın, hanımım. Babam Horasan’ın en yüksek rütbeli komutanı olsa da ben önemli biri değilim.”

“Demek ikimiz de o acınası konumu paylaşıyoruz. Ben de önemli biri değilim,” dedi Şehrazad.

“Bundan pek emin değilim hanımım Şehrazad. Hem de hiç emin değilim.” Celal sırtınca daha da dost canlısı göründü.

Rajput bir kez daha homurdanınca onun bu sinirli tavrı, Şehrazad’ın tekrar konuya odaklanmasını sağladı.

“Bana ok atmayı öğretebilir misiniz, Yüzbaşı el-Huri?” diye sordu Şehrazad.

“Bu birkaç şeye bağlı. Öncelikle resmiyetten vazgeçip bana Celal demeniz gerekiyor. Bir de Halid’in benim bu olaydaki payımı asla bilmemesi.”

Halid mi? Ona adıyla mı hitap ediyor?

“Bu şartları kabul edebilirim, hem de seve seve. Tabii siz de aynı şekilde karşılık verirsiniz. Her iki madde için de.”

Celal öne eğildi. “Öyleyse beni izle, Celal.”

Şehrazad güldü. Despina ise kollarını dolgun göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. “Bu kötü bir fikir,” dedi gözlerini Celal’in muzip yüzüne dikerek.

“Kim için? Senin için mi benim için mi?” diye çıkıştı Şehrazad. “Çünkü hayatımın son gününü, hep yapmak istediğim bir şeyle geçirmek bana oldukça iyi bir fikir gibi görünüyor.”

Despina pes ederek iç geçirdi ve onların peşine takıldı. Rajput, Yüzbaşı’nın kızgın bakışlarına rağmen hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışmadan arkalarından gidiyordu.

Celal, Şehrazad’ı yayların bulunduğu rafa götürdü. Çelik bir çubukta asılı duran çok sayıda yay, kolayca fark edilebilmeleri için parlak renklere boyanmıştı. Şehrazad sadakların birinden bir ok alınca ucunun, hedef talimi için köreldiğini fark etti. Ardından, hiçbir şeyden anlamaz gibi görünmeye gayret ederek okun arka ucunu belli belirsiz büküp sertliğini anlamaya çalıştı.

Pek esnek değil.

“Daha önce hiç ok ve yay kullanmış mıydın?” diye sordu Celal, onun kadar gamsız biri için şaşırtıcı sayılabilecek bir ilgiyle onu izlerken.

“Pek sayılmaz.” Şehrazad umursamaz görünmeye çalışıyordu.

“O zaman okla ne yaptığını sorabilir miyim?”

“Meraktan inceliyorum sadece.” Şehrazad omuz silkip oku sadağa geri koydu ve farklı renkte tüyleri olan başka bir oku alıp aynı testi uyguladı.

Çok daha iyi.

Sadağı askıdan aldı.

“Rehberliğime hiç ihtiyacın yok gibi görünüyor,” dedi Celal aynı neşeli tavrını koruyarak.

“Hayır, hayır...” Zihni hatasını kapamanın yollarını arıyordu.

“Bir defasında... kuzenim, bedeninin üst kısmı güçsüzse daha yumuşak okları kullanmanın daha kolay olacağını söylemişti.”

“Anladım,” dedi Celal şüpheli bir ses tonuyla. “Peki... kuzenin yaylar hakkında ne söyledi?”

“Hiç. Okla ilgili bilgiyi de laf arasında vermişti zaten.”

Bunu duyunca Celal daha da şüphelendi. “Tabii, laf arasında.” Asılı duran yaylara hızlıca göz gezdirdikten sonra uzun, düz bir yayda durdu ve dönüp Şehrazad’a baktı.

O da gülümsedi.

Celal ona bakmaya devam ederek, tutulduğunda uçları okçudan ters yöne bakan daha ufak bir yaya yöneldi.

Eğimli yay.

Ama Şehrazad hangisini tercih ettiğini görmek için onu tuzağa düşürmeye çalışan Celal’in oyununa gelmek için gülümsemeyi sürdürüyordu.

“Tercih ettiğin bir tür var mı?”

“Sen hangisini seçersen o olsun.”

Celal başını salladı. “Bence bu bize daha uygun.” Sonra bilgiç bir tavırla sırtarak eğimli yayı alıp elli adım uzakta duran hedeflerin karşısına geçti.

Onu takip ederken Şehrazad okçuluk kabiliyetini açık ettiği için kendi düşüncesizliğine kızıyordu.

Olan oldu. Ama artık daha dikkatli davran.

Uzanıp dalgalı siyah saçlarını ensesinde topuz yaptı ve ağır pelerinini çıkarıp Despina’ya uzattı. O sırada hafifçe esen çöl rüzgârı çıplak kollarını ve karnını ürpertti. Gümüş rengi dar üstünün dörtgen yakası ve sadece omuzlarını örten kolları vardı. Kobalt mavisi ipek bir kuşak beline sarılıyor, inci işlemeli etekleri ise yere değiyordu. Gümüş terlikleri attığı her adımda kumu havalandırıyordu.

Şehrazad kılıfı omzuna atınca Celal eğimli yayı ona uzattı.

Despina ve Rajput rahatsızlık ve tiksinti dolu ifadelerle kenarda toplanan meraklı kalabalığın önünde duruyordu.

Şehrazad ayaklarını birleştirip kılıftan aldığı oku zorlanarak da olsa güçlü yaya yerleştirdi.

Ama Celal’in ikna olmadığı her halinden belli oluyordu.

Şehrazad oku geri çekince sözde beceriksiz tutuşunun etkisiyle yay, ahşap tutacağa vurup titreşti.

“Doğru mu böyle?” diye sordu Celal’e.

“Hayır, değil,” diyerek güldü o da. “Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?”

“Tabii ki bilmiyorum.”

“Emin misin?”

“Öğretecek misin, öğretmeyecek misin?”

Celal güldü. “Sol ayağını öne al ki bacakların omuz genişliğinde olsun.”

Şehrazad söyleneni yaptı.

“Şimdi kollarını rahat bırakıp dirseklerini indir. Yayın üzerindeki nişangâhları kullanarak nişan al.”

Şehrazad gülmemek için kendini zor tutuyordu. On üç yaşından beri nişangâha ihtiyaç duymamıştı. Bunun için Tarık’a teşekkür borçluydu.

“Nişan aldıktan sonra yayı elinden geldiğince çek ve bırak.”

Şehrazad bırakınca ok dönerek hedefe doğru ilerledi ve yirmi adım kala yere düştü.

Celal’e bakınca şüpheli tavrının sürdüğünü gördü.

“Çekiş ağırlığını anlatmış mıydı ‘kuzenin?’”

Şehrazad başını hayır dercesine salladı.

Celal iç geçirerek ona yaklaştı. “Bu yayı seçtim çünkü bunun çekiş ağırlığı daha düşük. Özellikle bu okları seçme sebebinin de bu olduğunu düşünüyorum. Yani bu ok ve yayı kullandığında üst vücudunu çok zorlamadan atış yapabilirsin. Bu da senin gibi küçük okçular için oldukça avantajlıdır.”

“Yani çekiş ağırlığı ebatla mı ilgili?”

“Bence daha çok hız ve isabetle ilgili. Oku atarken çok kuvvet sarf etmen gerekmezse hızla bir sonrakini alıp yerleştirebilirsin. Ayrıca kendini yormuyorsan atışların daha isabetli olur.”

“Anladım.”

“Eminim anlamışsındır.” Celal sırtıyordu.

Şehrazad Celal’in imalı ses tonunu duymazdan gelip başka bir ok almak için sadağına uzandı. Sonra oku yerleştirip ona döndü.

“Halifeyi oldukça iyi tanıyor olmalısın.”

Celal’in yüz ifadesi bu cümleyle hemen değişti. “Halid’i küçüklüğünden beri tanırım.”

“İyi arkadaş mısınız?”

“Hayır.”

“Anladım.” Şehrazad oku biraz daha geri çekip bıraktı ama bu kez hedefe öncekinden çok daha fazla yaklaşıp da ok yine kuma saplanmaktan kurtulamadı.

“Ben ondan iki yaş büyüğüm. Ağabeyi Hasan ve ben birlikte büyüdük, çok da yakındık. Hasan ölünce Halid’e elimi uzattım ama...” Omuz silkti. “O hiç tutmadı.”

Şehrazad Celal’e döndü. “Çok üzüldüm.”

“Neden?”

“En yakın arkadaşını kaybetmek kolay değildir. Yani en azından öyle olduğunu düşünüyorum.”

“Teşekkür ederim. Ama Halid de ağabeyini kaybetti. Ertesi yıl babası öldü. Ve annesiyle ilgili o korkunç olay yüzünden... Halid yalnızca on dört yaşında tahta çıkmak zorunda kaldı. On dört yaşında ve yapayalnız. Sonrasında olanları tahmin edebilirsin.”

Umurumda bile değil. Böyle bir canavar olmasının hiçbir bahanesi olamaz. Hükümdarlığa alışmak için dört yılı vardı. Sonrasında olanlarsa...

Celal Şehrazad’ın yüzündeki bakışı görünce ona doğru bir adım attı.

“Lütfen anla beni, ben... bahane uydurmuyorum.” Ses tonu oldukça yumuşaktı.

Şehrazad yeniden önüne dönüp sırtındaki sadaktan bir ok daha aldı ve bir çaylak için fazlasıyla kusursuz bir hareketle yerleştirdiğini fark edince durdu.

Celal güldü. “Affedersin ama artık senden bir iyilik isteme hakkına sahip olduğumu düşünüyorum, Şehrazad.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Şehrazad kısık sesle.

“Çünkü sessizliğimin bir bedeli var.”

Şehrazad gözlerini kırptırdı. “Anlamadım?”

Celal biraz daha yaklaştı. “Halid’e ne yapmaya çalışıyorsun bilmiyorum ama yıllardır onu sarsabilen tek kişi sensin ve buna ihtiyacı var.”

“Bunun sana ne iyiliği dokunacak?”

“Halid dostum değil. Düşmanım da. Hükümdarım. Çocukluğuna dair hep iyi anılarım var... nazik, zeki ve meraklıydı. Gezgini bir ruh. Ama şimdiki bu sorunlu halinden bıktım. Bunu düzeltmemeye yardım eder misin Şehrazad?”

Şehrazad, Celal’in nasıl böyle sebepsiz güvenilebildiğini düşünerek sessizce ona bakıyordu. Cinayetlerle dolu bir geçmişini olan bir çocuğa ve hain planları olan bir kıza güvenmesi ne kadar da yanıltıcıydı.

Celal ise neredeyse onun yüzüne değecek kadar yakın bronz yüzüyle onu seyrediyordu.

O sırada Despina dehşet içinde yanlarına gelince Şehrazad bu telaşın sebebini görmeye çalıştı ve birden nefesi kesildi. Avlunun diğer tarafında Horasan Halifesi, yüzünde soğuk ve sakin bir ifadeyle onları izliyordu.

Fırtına öncesi sessizlik gibi.

TEK BİR MUMUN IŞIĞINDA

Şehrazad'ın bu sessiz tepkisini fark eden Celal başını çevirip arkaya baktı, yüzünde hemen neşe ve teslimiyet karışımı bir ifade belirdi. “Sanırım ikimiz de söylediklerimizi yapamayacağız.”

“Galiba öyle.” Şehrazad'ın ela gözleri, düşmanın kehribar rengi gözlerine kenetlenmişti.

“Ama daha sonra kaldığımız yerden devam edebilmeyi umuyorum,” dedi Celal alaycı bir şekilde selam verip yanından uzaklaşarak.

Halife ise üzerinde en kaliteli beyaz ketenden yapılmış kamizi ve gri şalvarıyla yanına geliyordu. Şehrazad belindeki siyah kuşağında daha önce görmediği sivri uçlu bir kılıç fark etti. Halid her zamanki gibi, onun dünyada güzel ve sıcak bulduğu ne varsa aksini temsil ediyordu.

Onun geldiğini görünce avludaki herkes olduğu yerde kalmıştı. Halid'in sağında, duruşu ve çehresi Celal'inkine fazlasıyla benzeyen daha büyük bir adam vardı. Solunda da bir dolu kâğıt taşıyan, endişeli-görünen bir adam. Ve arkalarında onlarca asker ve muhafız.

Bir an Şehrazad okunu ona çevirmeyi düşündü. Bu mesafeden onu vurabileceğini biliyordu ama okun ucu, atış talimi için köreltilmişti.

Öldürmeyebilir.

Şehrazad silahını indirdi.

Riske değmez.

Halid ona doğru gelirken Şehrazad da kalbinin delice atmayı bırakmasını diliyordu. Bu canavarı alt etmek istiyorsa önce ona dair korkularını yenmeliydi. Hem de bir an önce.

Halid ondan epey uzakta durdu.

Ve Celal'e döndü.

"Yüzbaşı el-Huri." Oldukça kısık sesle konuşuyordu.

"Seyyid." Celal başını eğip elini alnına götürdü. "Ben de hanımınıza ok ve yay kullanmayı öğretiliyordum."

"Görebiliyorum. Merak ettiğim şey sebebi."

"Çünkü ben istedim," dedi Şehrazad fazlasıyla yüksek bir sesle.

Halid'in gözleri, duygusuzca Şehrazad'a döndü; genç kız halifenin kendisini süzüşünü seyretti... dağınık topuzlu, pelearinsizdi... ve omzundan ok sadağı sallanıyordu.

"Öyleyse soruyu sana yöneltiyorum," dedi Halid.

Şehrazad saygısız bir tavra bürünerek başını doğrulttu. "Sebep mi lazım?"

"Ben açıklama istedim, sebep değil."

"Aynı şey."

"Öyle olması gerekmiyor."

"Aslında öyleler. Siz öyle düşünmeseniz de ben öğrenmek istedim, Celal de öğretmeyi kabul etti." Şehrazad konuşurken ensesindeki topuzdan kurtulan tutamlar yüzüne düşmeye başlamıştı.

“Celal mi?” Halid’in kaşları tavrını fark edince kalkmış, Şehrazad’ın cüretine gösterdiği tek tepki de bu olmuştu.

“Evet, Celal.” Saçı gözlerinin önüne gelince Şehrazad alıp kulağının arkasına attı.

“Peki ne öğrendin Celal’den?”

“Ne?” Şehrazad, Halid’in merakına olan şaşkınlığını gizleyememişti.

“Sana ok ve yay kullanmayı öğrettiyse bana gösterecek bir şeyler öğrenmiş olmalısın. Tabii berbat bir öğretmen değilse.”

Celal bunu duyunca gülmeye başladı. “Hatırlarsanız seyyid, çocukken size de bir şeyler öğretmiştim.”

“Celalcan,” diye çıkıştı Şhriban oğluna. Endişesinin arttığı yüzünden belli oluyordu.

“Okçulukta hiç iyi olmadım ama,” diye devam etti halife.

“Siz söylüyorsunuz seyyid, ben değil.” Celal sırtıyordu.

“Celal! Yeter,” dedi Şhriban sertçe. “Karşında hükümdarın duruyor!”

Celal eğildi ve alaycılığından bir şey kaybetmeden babasına itaat etti.

“Ee?” dedi halife yeniden Şehrazad’a dönerek.

Şehrazad bir süre ona baktı, sonra tek kelime etmeden oku kirişe yerleştirip durdu.

Ne kadar iyi atış yapabildiğini göstermeyi, etraftaki askerlere hafife alınmaması gereken biri olduğunu ispatlamayı delice istiyordu. Tarık’ın yıllarca, sabırla verdiği eğitimin hakkını vermeyi de.

On bir yaşında ondan ok kullanmayı öğretmesini istediğinde Şehrazad, nüfuzlu bir emirin on iki yaşındaki oğlunun aptal bir çocuğun isteğini duymazdan geleceğine emindi. Ama Tarık İmran el-Ziyad’a, elinde uyduruk bir ok ve yayla, çölün ortasında onu sevdiğini ilk kez söyleyişi de o yaz olmuştu. Her

zaman neşeli oluşu, insanı canlandıran açık sözlülüğü ve o şeytani tebessümünün cazibesıyla Tarık İmran el-Ziyad. Bu his, o dönemde ayakları yere basmayan bir sevgiden fazlası olmasa bile üstüne karanlığın çöktüğünü her hissedişinde bu değerli anılardan güç alıyordu Şehrazad.

Eşi benzeri olmayacak bir ilk aşkın mucizesinden.

Gözlerini kapadı.

Tarık.

Hayır. Bugün kendini gösterme günü değil.

Derin bir nefes aldı.

Ama zayıf görünme günü de değil.

Ve gözlerini açmadan yayını kaldırıp oku çekti.

Nişan almasına gerek yoktu. Okun nereye gitmesini istediğini gayet iyi biliyordu.

On üç yaşından beri tamamen içgüdülerine ve etrafını tek bakışta zihnine kazıyabilme yeteneğine güvenerek nişan alıyordu.

Yavaşça nefesini bıraktı.

Ve gözlerini açtığı anda oku bıraktı. Mükemmel bir spiral çizerek hedefe uçan ok, tam da istediği yere kondu.

“Mükemmel. Nişan almadığın halde hedefi vurdun bu kez,” dedi Celal soğuk bir ifadeyle. “Yani sayılır.”

“Çünkü çok iyi bir öğretmensin,” dedi Şehrazad neşeyle.

Gökyüzündeki bir bulutun gölgesi, halifenin dudaklarına bir tebessüm kondurmuş gibiydi.

“Öyle mi?” diye mırıldandı Celal.

“Yani sayılır.” Şehrazad sırtıyordu. “Yine de hedefi vurdum ama... daha doğrusu ayaklarından birini.”

“Ki isteyerek yapsan, oldukça dikkate değer bir atış olurdu.”

“Ama nişan almadığım konusunu geçmiştik zaten. Ayrıca yine de epey başarılıyım bence, ne dersin?”

“Siz ne düşünüyorsunuz seyyid?” diye sordu Celal. “Hanımınız liyakat testinizi geçti mi?”

Bu biraz küstah bir soruydu. Şehrazad halifeye bakarken yüzünün kızarmaya başladığını hissetti.

Halid fazlasıyla sessiz bir şekilde onların sohbetini seyrediyordu.

“Hedefi ıskaladı,” dedi sonra ilgisizce.

Şehrazad gözlerini kıstı, bir kez daha önüne gelen inatçı saçını gereksiz bir hiddetle kulağının arkasına attı.

“Belki hükümdarım bana doğru tekniği göstermek ister?” dedi soğuk bir sesle. Uzanıp bir ok alarak yayla beraber halifeye uzattı.

Halid’in sert yüzünde bir kez daha o anlaşılmasız duygu belirdi.

Şehrazad bunun arkasındaki düşünceleri giderek daha çok merak ettiğini fark etmeye başladı.

Ne düşündüğü önemli değil. Asla da olmayacak.

Olmamalı.

Halid ona doğru gelip oku elinden aldı, o sırada parmakları birbirine temas edince elini geri çekmeden önce bir an duraksadı. Sonra kaplan gözleri buğulandı ve halife, anlaşılmasız bir yüz ifadesiyle Şehrazad’dan uzaklaşıp tek kelime etmeden oku yerine yerleştirdi.

Şehrazad, duruşunu ayarlayan halifeyi seyrediyordu. Oku, eğimli yayın uçları neredeyse düzleşinceye dek geri çekerken ince vücudunun hatları da korkutucu bir görüntü oluşturunuyordu.

Nişan alırken nefesini bıraktı.

Şehrazad gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

Nişangâh kullanıyor.

Ok, döne döne hedefe doğru gitti ve hedefe yakın bir noktaya saplandı. Ama hedefe değil.

Halid yayı indirdi.

Celal gülümseyerek, “Fena sayılmaz, seyyid,” dedi.

“Kabul edilebilir bir atıştı,” dedi Halid. “Böbürlenecek bir şey yok.”

Halife sol elinde duran yayı, gözlerine bakmadan Şehrazad’a uzattıktan sonra arkasını döndü.

“Seyyid?” dedi Şehrazad.

Halife duraksadı. Ama hâlâ yüzüne bakmıyordu.

“Belki bana...”

“Celal öğretebilir. O benden çok daha iyi.”

Şehrazad’ın, ondan bir şey istediği düşüncesi içini ürperti-yordu. Ölümü hariç.

“İyi,” dedi sertçe.

Halid birkaç adım daha atıp durdu. “Şehrazad?”

“Evet?”

“Bu gece seni göreceğim.”

Şehrazad kılıftan bir ok alıp yaya yerleştirdi.

Ondan nefret ediyorum. Sanki bana ok kullanmakla ilgili bir şey öğretebilecek de... hâlâ nişangâh kullanan bir çocuk! Tarık onu çiğ çiğ yer. Rey’in en iyi ikinci silahşoruymuş... hab!

Midesindeki o kararsızlık hissini görmezden gelmeye çalışıyordu.

Cihandar soğuk gecede sallanan çadırı seyrediyordu.

Yan yatmış dinliyordu. Ve bekliyordu.

İrsa’nın hafif nefeslerinden, huzurlu bir uykuya daldığından emin olunca battaniyesini dikkatle açıp kalktı.

Tam o sırada kızının, çadırın diğer tarafında kıpırdadığını görünce donakaldı. İrsa ona sırtını döndü ve Cihandar derin

bir nefes alarak ayağa kalkıp yolda geçen günün yorgunluğunu atmak için gerindi.

Ardından yavaşça çantasına doğru yürüdü.

Olabildiğince sessiz hareketlerle kapağı kaldırıp eski, deri ciltli kitabı çıkardı. Sıcaklığını göğsünde hissetmek kalbinin hızlanmasına neden oluyordu.

Sayfaların o saf kudreti ellerinin arasındaydı artık...

Çadırın köşesine gidip kitabı bir yığın kıyafetin üzerine koydu.

Ve bir mum yaktı.

Derin bir nefes çekti.

Kitabın kapağı yıpranmış ve okunmaz bir hal almıştı. Köşelerinin aşındığı, ortasındaki kilidin ise paslandığı görülebiliyordu.

Önündeki bu kararmış ve eskimiş kitaba baktı.

Bu yola bir kez girerse...

Gözlerini kapayıp yutkundu. Son günlerinde güçlkle nefes alırken çocuklarıyla fazladan bir an daha geçirebilmek için yalvaran karısını düşünüyordu.

Cihandar'a, onu hastalığından kurtarması için yalvaran karısını,

Sonra onu hayal kırıklığına uğrattığı ve çaresizce, cansız bedenini kolları arasında tuttuğu an geldi aklına.

Ve sadece iki günbatımı önce, büyük kızını bir canavarın kollarına doğru giderken eli kolu bağlı izleyişi.

Ama bedeli ne olursa olsun bunu düzeltercekti. Şehrazad sabaha çıkmayı başardıysa Cihandar da ona layık bir baba olmak için çalışacaktı. Kızı başaramadıysa da...

Kitabı parmakları arasında sıkıyordu.

Hayır. Bir kez daha o şüphenin yarattığı karanlığa sinmeyecekti.

Cihandar geceliğinin içine uzanıp boynundaki uzun, gümüş zinciri çıkardı ve ucundaki siyah anahtarı kitabın ortasındaki

kilide yerleştirdi. Açılan kitabın sayfalarından güçsüz, gümüşü ışık yayılıyordu. Cihandar ilk sayfaya uzandı.

Ve çığlığını bastırmak zorunda kaldı.

Kitap elini yakıyordu.

Ama olsun.

Geceliğın kolunu parmak uçlarına kadar çekip bir kez daha denedi.

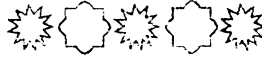
Metin, eski bir Çağatay dilinde yazılmıştı ve onu çevirmek, Cihandar kadar bilgili bir adam için bile epey zorlu bir süreç olacaktı. Özellikle de böyle bir vakit sıkıntısı varken.

Ama bu da fark etmezdi.

İşe başlamak için yaktığı tek mumu kendine doğru çekerken kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Çocukları için dağları bile yerinden oynatırdı.

Tekrar başarısız olmayacaktı.

ALAADDİN VE SİHİRLİ LAMBASI

Bu defa Şehrazad onu beklememesi gerektiğini biliyordu.

Bu yüzden Halid'in gecenin ilerleyen saatlerine dek gelmesine şaşırmadı.

Odaya yemek ve şarap getiren hizmetçiler, Şehrazad'ı hiçbir yerde bulamamış; terasta, çeşmelerle süslü yan girişlerden birini seyrettiğini gören ilk kişi halife olmuştu.

Şehrazad onun geldiğini fark etmesine rağmen dönmemiş, bunun yerine tırabzanlara doğru eğilip kendi kendine gülümsemişti.

Halid bir süre duraksadıktan sonra ona katıldı.

Gökyüzünde asılı duran hilalin ışığı, altındaki havuzlardan parıltılar halinde yansıyor.

"Göremesen de turunc çiçeklerinin kokusunu alabilmeye bayılıyorum... güzel ve canlı bir şeylerin olduğunu hatırlatıyorlar," diye başladı Şehrazad.

Kısa bir bekleyişten sonra Halid karşılık verdi. "Çok mu seviyorsun?"

"Evet ama en çok gülleri severim. Babamın güzel bir gül bahçesi var."

Bunun üzerine halife ona döndü ve ay ışığındaki silüetini incelemeye koyuldu. “Çiçek yetiştiren bir baba... buna karşı çıkmıştır bence.”

Şehrazad ona dönmeden cevap verdi. “Halkı tarafından sevilme isteyen bir hükümdar, onların kızlarını alıp günün ilk ışıklarıyla öldürmemeli.”

Halid tekdüze bir sesle, “Halkımın beni sevmesini istediğimi nereden çıkardın ki?” diye sordu.

Şehrazad ona dönüp gözlerine baktı. “Şu ana dek zeki bir adam olduğuna yemin edebilirdim.” Bunu söylerken o ilgisiz tavrını korumayı başarmış, yaptığı iğneleme halifenin dikkatinden kaçmamıştı.

Belli belirsiz gülümsedi. “Ben de şu ana dek... ölmek istemediğine yemin edebilirdim.”

Şehrazad önce gözlerini kırıştırdı.

Ardından gülmeye karar verdi.

Sesi terasta yankılandı; geceye dağılıp gökyüzünü çan seslerinin melodileriyle doldurdu sanki.

Onu izleyen halifenin anlık şaşkınlığı yerini çabucak karamsar bir düşünceliliğe bıraktı.

“Çok garipsin,” dedi Şehrazad sonra.

“Sen de öyle, Şehrazad el-Hayzüran.”

“En azından ben farkındayım.”

“Ben de farkındayım.”

“Ama ben insanları bunun için cezalandırmıyorum.”

Halife iç geçirdi. “Dünyayı senin gibi gören insanlara imreniyorum.”

“Bana aptal mı demek istiyorsun?” Sözcüklerinin her biri öfkeyle süslenmişti.

“Hayır. Sen olaylara, hayatını yaşadığın şekilde bakıyorsun. Korkusuzca.”

“Doğru değil. Korktuğum çok şey var.”

Halid, bir cevap ararcasına Şehrazad’ı süzdü. “Nelerden korkuyorsun?”

Tam o anda, sanki geceye önceden haber verilmiş gibi oldukça sert bir esinti terası etkisi altına aldı ve Şehrazad’m uzun, siyah saçlarını savurmaya başladı. Uçuşan teller yüzünü bir perde gibi örtüyordu.

“Ölmekten korkuyorum,” dedi rüzgâra doğru.

Ve sana yenilmekten.

Rüzgâr, Şehrazad’m bukleleriyle oynayıp onları ileri geri savurmayı bıraktığında... Halid ona bakıyordu.

Esinti tamamen dindikten sonra sabahtan beri gözlerinin önüne düşen tutam, yine aynı yerde kalakalmıştı. Şehrazad ondan kurtulmak için uzandı...

Ama Halid onun elini tuttu ve saçı, kendisi çekip nazikçe kulağının arkasına yerleştirdi.

Şehrazad’ın midesindeki hareketlilik intikam alırcasına geri geliyordu şimdi.

“Neden buradasın, söyle bana.” Kısık sesinde bir rica, bir yalvarma seziliyordu.

Kazanmak için.

“Beni öldürmeyeceğine söz ver.”

“Bunu yapamam.”

“Öyleyse söyleyecek başka bir şey yok.”

Şehrazad ilk gece olduğu gibi, bu kez de gerçeklikten kopma kabiliyetine şaşırmıştı.

Halid'in bir kez bile kendisini öpmeye çalışmamasına tuhaf bir şekilde minnettardı.

Minnettar... ama biraz da şaşkın.

Daha önce Tarık'ı öpmüştü... kubbeli kulelerde gerçekleştirdikleri kaçamak görüşmelerde. Bu buluşmaların yasak oluşu, onları daha da cazip kılıyordu. Her an bir hizmetçiye ya da daha kötüsü Rahim'e, öpüşürken yakalanabilirlerdi... Rahim, kendini Şehrazad'ın hiç sahip olmadığı ağabeyi yerine koyduğu günden beri yaptığı gibi, onunla dalga geçer dururdu.

Yani Şehrazad, bir katili öpmek zorunda kalmamasına sevinse de yeni kocasının bundan kaçınması, özellikle... diğer şeylere kıyasla çok daha masum bir hareket olmasına rağmen, garip geliyordu.

Nedenini öğrenmek istediğini fark etti. Merakı her geçen dakika artıyordu.

Kes şunu. Bunun hiçbir önemi yok.

Halid gibi kalkıp giyinmek yerine yatakta kalıp parlak akik rengi minderlerden birini aldı ve göğsüne çekip ince kollarıyla sardı.

Halife masaya gelmediğini fark edince ona döndü.

"Aç değilim," dedi Şehrazad.

Halid'in, nefes alırken kalkıp inen omuzlarını izlemeye başladı. Ardından halife yatağa döndü ve olabildiğince uzağa oturdu.

Çok tuhaf.

Şehrazad yan yatıp ipek yastıkların arasına gömüldü. Bronz ayak bilekleri yataktan sarkıyordu.

Halifenin kehribar rengi gözleri belli belirsiz kısıldı.

"Hikâyeye devam etmemi ister misin?" dedi Şehrazad. "Seyyid?"

"Saygı ifadelerini kullanmayacak kadar üstün olduğunu düşünmeye başlıyordum neredeyse."

“Efendim?”

“Benim kim olduğumu unuttun mu Şehrazad?”

Genç kız gözlerini kırıştırdı. “Hayır... seyyid.”

“Öyleyse bu terbiyesizliğin sebebi rahatlığın.”

“Sizin can sıkıcı umursamazlığınız gibi.”

Bir kez daha Halid’in omuzları, aldığı derin nefesle hareketlendi. “Söylesene, benimle böyle konuşma cesaretini nereden buluyorsun?”

“Birinin bunu yapması lazım çünkü,” dedi Şehrazad tereddüt etmeden.

“Sen de bunun kendin olduğunu mu düşündün?”

“Bence bunun, sizden korkmayan biri olması gerekir ve ben de, her ne kadar yanınızdayken... endişeli hissetsem de etrafımdakileri gördükçe sizden korkmam için bir sebep olmadığını anlamaya başlıyorum.”

Şehrazad bu sözcükler ağzından çıktığı anda doğru olduklarını fark etti. Halid’in karısı olarak geçirdiği tek günde, görmeyi beklediği kana susamış canavarın yok denecek kadar az bir kısmını görmüştü.

Bu kez Halid’in yüzünü kaplayan, bir şaşkınlık belirtisinden fazlasıydı. Hayreti önce üzüntüye dönüştü; ardından yerini, yüzünü her daim gölgeleyen o boşluğa bıraktı.

“Hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi.

Şehrazad az kalsın gülüyordu. “Haklısınız. Hiçbir şey bilmiyorum. Bana öğretme lütfunda bulunur muydunuz, seyyid?”

Bu üstü kapalı bir sataşmaydı... zehirli ve öldürücü bir kadeh şarap gibi.

Halid’i, zayıflığını göstermeye teşvik etmek için.

Lütfen. Bana boynuna geçirebileceğim bir ilmek ver.

“Agib’in hikâyesini bitir, Şehrazad.”

Ve o an böylece yok oldu.

Şimdilik.

Şehrazad yatağın öteki ucunda gülümsedi. “Mavi dumanın içinde oluşan gölge, bir cisme dönüşmüş... ve gülmeye başlamış.”

Halife omuzlarındaki gerginliği atıp rahatladı.

“Agib artan dehşetiyle biraz daha geri çekilmiş. Gölgenin kahkahalarıysa Mücevher Dağı’nın siyah kıyılarında yankılanıyormuş. Agib titreyen elleriyle yüzünü kapatırken gölgenin derinliklerinde biri belirmiş. Kel, altınla süslenmiş sivri kulakları olan, bembeyaz teni Agib’in daha önce hiç görmediği işaretlerle dolu bir adammış bu. Konuşmak üzere ağzını açınca Agib, tüm dişlerinin sipsivri olduğunu fark etmiş.”

Şehrazad boynunun altına bir yastık yerleştirip bir ayağını, diğerinin üstüne attı. Halifenin, çıplak bacaklarına baktığını fark edip de şaşkınlıkla gözlerini açınca Halid gözlerini kaçırdı.

Şehrazad boynuna doğru yükselen sıcaklığı görmezden geleerek devam etti. “Agib öleceğinden eminmiş. Bu yüzden değersiz hayatının hızlı ve acısız sonlanması için ellerini birleştirip gözlerini kapayarak sessizce dua etmeye başlamış. Yaratık üzerinde durdukları zemini sarsacak bir sesle konuşmaya başladığında Agib, bunların duyacağı son sözler olduğundan eminmiş. Sonra yaratık sormuş: ‘Efendimin bana sormak istediği soru nedir?’ Agib tek kelime etmeden oturmaya devam edince yaratık, sorusunu tekrarlamış. Agib kekeleyerek, güçlkle duyulan bir sesle karşılık vermiş: ‘Soru mu? Nasıl bir sorudan bahsediyorsun ey kadeh yaratığı?’ Yaratık bunu duyunca bir kez daha gülmüş ve yanıt vermiş: ‘Bu, efendimin üç sorusundan ilkiydi. Bana üç ve sadece üç soru sorabilir. Bunu da sorduğuna göre artık iki hakkı kaldı. Bahsettiğim sorular, Bronz Kadeh’in efendisinin, Bronz Kadeh’in Her Şeyi Bilen Cini’ne sorabileceği sorulardır. Geçmiş,

bugün ve geleceğe dair soruların cevabı bende. Ama sorularını iyi seç çünkü üç soru sorduktan sonra efendiliğin sona erer.”

Halife bunu duyunca kendi kendine gülümsedi.

“Olanlara hâlâ inanamayan Agib ayağa kalkmış ama hırsızlıktan kalan keskin zekasının ipleri ele almaya başladığını fark edince, aptallığının ona zaten bir soruya mal olduğunu anımsayarak kendine engel olmuş ve karşısındaki zeki cinin tuzağına bir daha düşmemek için hemen atılmak yerine, bir sonraki sorusunu zekice kurgulamayı seçmiş. ‘Bronz Kadeh Cini. Efendin, kendisine hiçbir zarar gelmeden bu adadan kaçıp evine nasıl dönebileceğini öğrenmek istiyor.’ Cin bu soruyu duyunca önce sırtıtmış, ardından Agib’ın önünde eğilmiş. Sonra başıyla dağı göstererek anlatmaya başlamış. ‘Mücevher’in zirvesinde cıvataları pirinçten yapılmış bir tekne gömülü. Onu sahile indirip en parlak üçüncü yıldızın doğrultusunda ilerlemeye başla. Yirmi gün, yirmi gece sonra evine ulaşacaksın.’ Agib temkinli gözlerle cini biraz daha zorlamış. ‘Sorum, bu yolculuk boyunca bana hiçbir zarar gelmemesini de içeriyordu ama sen cevabında ne yiyecekten bahsettin ne sudan.’ Cin bir kez daha gülmüş. ‘Efendim birçoklarından daha hızlı öğreniyor. Adanın en batısındaki gizli kaynağa yönlendirmeliyim seni. Yiyecek için de yol boyu yetecek kadar balık kurutmanı öneririm.’”

“Bu oldukça kolay görünüyor,” diye araya girdi halife. “Cine güven olmaz.”

“Nadiren de olsa güvenilebilir, seyyid.” Şehrazad sırtıyordu. “Sonraki birkaç gün boyunca Agib, cinin talimatlarına uymuş ve tekneyi sahile indirip yolculuğa hazırlamış. Üçüncü gece, dolunayda, ayaklarının dibindeki bir keseye koyarak emniyete aldığı Bronz Kadeh’le denize açılmış. Yolculuğunun başarıyla tamamlanacağına... şansının yaver gideceğine inanmaya başlamış.

İmkânsız umut ederek son sorusunun hayalini kurmaya girişmiş. Dünyanın tüm zenginliklerini nasıl elde edebilirim? Bağdat'ın en güzel kadınının kalbini nasıl çalabilirim?"

Şehrazad anlattıklarının daha etkili olması için duraksadı.

"Sonra... tekne gıcırdamaya, tuzlu sular içeri sızmaya başlamış. Agib şaşkınlıkla, pirinç cıvataların çatlayarak ek yerlerinden içeri su aldığını fark etmiş. Panikle, çıplak ellerle suyu boşaltmaya girişmiş ama bu çabanın nafile olduğu aşikârmış. Kadehi ovarak cini çıkarıp sakın sakın oturan yaratığa bağırması. 'Batıyoruz! Hiç zarar görmeden evime dönebileceğimi söylemiştin!' Cin dünya umurunda değilmişçesine Agib'e bakıyormuş. 'Bana soru sorabilirsiniz efendim.' Agib en son ve en değerli sorusunu sormak için doğru vaktin o olup olmadığını düşünürken bir yandan da delirmiş gibi etrafına bakınıyormuş. Tam o sırada, ufukta başka bir teknenin, çok daha büyük bir teknenin görüldüğünü fark etmiş. Ayağa kalkıp ellerini sallamaya, dikkatlerini çekmek için bağırmaya başlamış. Gemi ona dönüp de Agib zafer çığlıkları atmaya başlayınca cin sırtarak kadehine geri dönmüş. Agib biçimsiz sakallarının altındaki güneş yanığı olmuş yüzü ve paramparça kıyafetleriyle minnettarlıktan titreyerek gemiye çıkmış. Ama..."

Halife kaşları kalkık dinlemeye devam ediyormuş.

"Diğer geminin sahibi kamaralardan güverteye çıkınca Agib korkuyla, bunun emir olduğunu fark etmiş... Bağdat'ta, adamlarından kaçarken kendisini bu korkunç yolculukta bulmasına sebep olan emir. Bir an balıklama denize dalmayı düşünse de emirin kendisini sıcak bir tebessümle karşıladığını görünce yeni görünüşünün, kendisini tanınmayacak hale getirdiğini anlamış. Böylece emirin sofrasına oturup ekmeğini bölmüş; kim olduğunu bilmiyormuş gibi yemeğini, içkisini paylaşmış. Yaşlı adam dört dörtlük bir ev sahibiymiş. Agib'in kadehini kendi elleriyle

dolduruyor, denizde yaşadığı serüvenlerle onu eğlendiriyormuş. Vakit ilerledikçe Agib, emirin haftalar önce denize açıldığını, bunun sebebinin de denizin ortasındaki gizemli bir adayı bulmak olduğunu öğrenmiş. Bu adada, dünyadaki her soruya; geçmişe, bugüne ve geleceğe dair cevap veren gizemli bir güce sahip bir kadeh gizliymiş.”

Halife sıcak bakışlarla dirseğine yaslanmış, Şehrazad’ı dinlemeye devam ediyordu.

“Agib bunu duyunca donakalmış. Emir bahsettiği kadehin, kendi çantasındaki kadeh olduğunu biliyormuş tabii. Bilmezden gelerek emire, özellikle de hayatının sonbaharında neden böyle tehlikeli bir yolculuğa çıktığını sormuş. Bunun üzerine emir hüznü gözlerle cevap vermiş. O kara dağı ve içinde gizli kadehi aramasının tek bir sebebi varmış. Haftalar önce, oldukça değerli bir şeyi –ölmüş karısına ait bir yüzük– çalınmış. Karısından kalan tek şey olan bu yüzük, emire göre sahip olduğu en değerli şeymiş. Ama Bağdat sokaklarında yetenekli bir hırsız, bunu emirin elinden kapıp kalabalığa karışmış ve emir o günden beri ölen karısını rüyasında görüyormuş. Yüzüğü, bedeli ne olursa olsun geri alması gerektiğini biliyormuş. Kadehe yüzüğün nerede olduğunu sorarsa hem karısının ruhu rahatlayacak hem de aşklarının anısı korunacaktı.”

“Yani her şey bilen cine soracağı şey, sadece aşk simgesi bir incik boncuk muymuş?” diye araya girdi halife.

“İncik boncuk mu? Aşk başlı başına bir güçtür, seyyid. İnsanlar aşk için akla gelmeyecek şeyler düşünür... ve genellikle de imkânsız başarırlar. Ben olsam onun gücünü hafife almazdım.”

Halid gözlerini Şehrazad’a dikmişti. “Gücünü hafife almıyorum, hikâyedeki rolüne yazık olmuş diyorum sadece.”

“Aşkın emirin hayatındaki önemine mi üzülüyorsunuz?”

Halife duraksadı. “Sadece onun değil, hepimizin hayatındaki önemi sinirlerimi bozuyor.”

Bunun üzerine Şehrazad’ın dudaklarına hüznü bir tebessüm yerleşti. “Bu anlaşılabilir bir şey. Biraz da tahmin edilebilir.”

Halid başını eğdi. “Yine, sadece bir gün ve iki gece için çok şey bildiğinizi sanıyorsunuz, hanımım.”

Şehrazad bu hitabı duyunca gözlerini kaçırdı ve kollarının arasında duran yastığın köşeleriyle oynamaya başladı. Yanakları alev alev yanıyordu.

Hanımım mı?

Onun sessiz kaldığını gören halife huzursuzca kıpırdandı.

“Haklısınız,” diye mırıldandı Şehrazad. “Öyle dememeliydim.”

Halid derin bir nefes aldı.

Oda tuhaf bir sessizliğe gömüldü.

“Benim de sözünü kesmemem gerekirdi. Affedersin,” diye fısıldadı Halid.

Şehrazad kırmızı yastığı kuvvetle sıkıyordu.

“Lütfen, devam et.”

Şehrazad halifeye bakıp başını salladı.

“Agib gitgide artan bir huzursuzlukla hikâyeyi dinlemeye devam etmiş. Hırsızlığın faili oymuş tabii. Bahsi geçen yüzüğü ise telaşla emirin askerlerinden kaçarken bir yerlere atmış. Çok önemli sorusunu sormadan, kadehi emire vermek gibi bir niyeti de yokmuş. Emir kadehin onda olduğunu öğrenirse, onu ele geçirmek için Agib’i öldürebilirmiş. Daha da kötüsü, emirin kalp ağrısına sebep olan olayın sorumlusu olduğu ortaya çıkabilirmiş. Bu nedenlerle Agib, yolculuk boyunca emire yakın olmaya ve kimliğini saklamak için mümkün olan her şeyi yapmaya karar vermiş.”

Şehrazad terasa bakan camın kenarından ışık gelmeye başladıığını görünce dikkatle doğruldu.

İşte yine başlıyor.

“Sonraki birkaç ay boyunca gemi, Mücevher Dağı’nı aramayı; Agib de onları oradan uzak tutmayı sürdürmüştü. Bu sırada da emirden deneyimleri ve hayatıyla ilgili pek çok şey öğrenmişti, ona hayran olmaya başlamıştı. Emir çok geçmeden Agib’i öğrenmeye açık, zeki ve cesur bir adam olduğunu fark etmişti. Böylece Agib yetenekli bir denizciye dönüşmüştü. İnsanların ona, hırsızlıktan başka şeyler için de saygı duyabileceğini görmüştü... güvenebilecekleri onurlu bir adam olduğu için saygı duyuyorlarmış ona. Ne yazık ki zaman onlardan yana değildi. Yaşlanan emir hastalanmış ve limana dönmek zorunda kalmışlar, kısa süre sonra ölmekte olduğu anlaşılmıştı. Bu nedenle her gün, daha kıymetli hale gelmişti. Agib akıl hocasının, arkadaşının, gözlerinin önünde erimesini dehşetle seyreliyormuştu. Cine, onu kurtarmanın bir yolu olup olmadığını sormayı düşünmüştü ama bunun mümkün olmadığını da biliyormuştu.”

Şafak ürkütücü bir solgunlukla kendini göstermeye başlıyordu.

“Gemi limana yanaştığı anda Agib yapması gerekeni biliyormuştu. Elinde sadece kadehle gemiden inmişti ve limandan ayrıldıktan sonra kadehi ovup cine, yüzüğü nerede bulabileceğini sormuştu. Cin, Agib’i son sorusunu böyle harcadığını fark edince kahkahalarla gülmüş ama yüzüğün Bağdat’ın en kötü şöhretli paralı askerlerinden birinin küçük parmağında olduğunu söylemeyi de ihmal etmemişti. Bunun üzerine Agib hiç vakit kaybetmeden bu adamı aramaya başlamıştı ama yüzüğü bulma savaşı kanlı ve vahşiydi. Agib canilerin yuvasından güvenle geçebilmek için yağmaladığı malların tümünü onlara vermek zorunda kalmıştı

ama yara bere içindeki vücudu ve moraran gözlerine rağmen elinde yüzükle gemiye dönmeyi başarmış.”

Şafak beyaz ve altın rengi karışımının yarattığı görkemiyle tamamen sökmüştü artık.

Şehrazad halifenin de bunu fark ettiğinden emindi.

Yine de yılmadan devam etti. “Emir güçlükle nefes alıyormuş. Agib’i görünce ona uzanmış; Agib de yatağın yanına diz çöküp yüzüğü adamın parmağına geçirmiş. Sonra emir, kanlı gözlerle Agib’in morluklarına bakmış. ‘Oğlum,’ demiş boğuk bir sesle. ‘Sana çok teşekkür ederim. Tüm kalbimle.’ Ve Agib ağlamaya başlamış. Ardından kim olduğunu itiraf etmeye kalkışmış ama emir onu susturmuş. ‘Kim olduğunu gemime bindiğin andan beri biliyordum. Bana söz ver, bir daha hayatın boyunca insanlardan bir şey çalmayacak, onların hayatını güzelleştirmek için onlarla birlikte çalışacaksın.’ Agib kabul ettiğini göstermek için başını sallarken daha da çok ağlıyormuş. Sonra emir Agib’in elini tutarak, yüzünde huzurlu bir tebessümle hayatını kaybetmiş. Agib emirin, sanki öz oğluymuş gibi her şeyini ve makamını kendisine bıraktığını keşfetmiş. Çok geçmeden kendine bir eş seçen yeni emir, Bağdat’ta yıllardır görülmemiş bir düğünle evlenmiş.”

Şehrazad durup terastan yayılmaya başlayan güneş ışığına baktı.

“Bitti mi?” diye sordu halife yumuşak bir sesle.

O da başını hayır anlamında salladı.

“Agib’in düğününe çok uzaklardan bir konuk gelmiş... Afrika’dan gelen ve sihirli bir lambayı arayan bir sihirbaz. Ama aslında aradığı şey lamba değil, genç bir çocukmuş. Alaaddin adında genç bir çocuk.”

Halid’in çenesindeki kaslar geriliyordu. “Bu yeni bir hikâye.”

“Hayır, değil. Aynı hikâyenin parçası.”

O sırada kapı çalındı.

Şehrazad şamlasını alıp titreyen ellerle belinden bağlayarak yataktan kalktı.

“Şehrazad...”

“Meğer bu Alaaddin mükemmel bir kumarbaz, en iyisinden bir dolandırıcıymış. Babası da...”

“Şehrazad.”

“Farklı bir hikâye değil, seyyid,” dedi sakın, alçak bir sesle. Duygularını ele veren yumruklarını ise giysisinin içinde gizliyordu.

Kapı bir kez daha, bu kez daha ısrarlı şekilde çalarken Halid ayağa kalktı.

“Girin,” dedi.

Dört asker ve Rey’in Şehribanı yatak odasına girince Şehrazad zeminin ayakları altından kaydığını hissetmeye başlamıştı. Ama hiçbir zayıflık belirtisi göstermemek için dizlerini kenetleyip baston yutmuş gibi duruyordu.

Celal’in babası burada ne arıyor?

“Komutan el-Huri. Bir sorun mu var?” diye sordu halife.

Şehriban elini alnına götürerek eğilip hükümdarını selamladı. “Hayır, seyyid.” Duraksadı. “Ama... sabah oldu.” Gözleri Şehrazad’a doğru gitti fakat onunla göz göze gelmekten kaçınmıştı.

Yapamaz... o... beni öldürmek mi istiyor? Bunu neden istesin ki?

Halife onu durdurmak için bir hamle yapmayınca Şehriban askerlerine başıyla işaret verdi.

Onlar da Şehrazad’a doğru yürümeye başladılar.

Şehrazad’m ise... yüreği ağzına gelmişti.

Hayır!

Muhafızlardan biri koluna uzandı. Adam bileğini tuttuğu anda Şehrazad, Halid’in yüz ifadesinin sertleştiğini fark etti. Kolunu ateşe çok yakın durmuş gibi çekerek muhafızdan kurtardı.

“Dokunma bana!”

Başka bir muhafız omzuna dokununca onun elini de savuşturdu.

“Sağır mısın? Bana nasıl dokunursun? Sen benim kim olduğumu biliyor musun?” Sesinden paniklemeye başladığı fark edilebiliyordu.

Başka ne yapacağını bilemeyince düşmanına baktı.

Kaplan gözler... üzgün görünüyordu.

Ürkek.

Ve sonra?

Sakin.

“Komutan el-Huri?”

“Evet, seyyid.”

“Seni Mücevher Dağı ile tanıştırmak istiyorum.”

Şehriban bir halifeye, bir Şehrazad’a bakıyordu.

“Ama seyyid... anlamıyorum. Siz...”

Halid bunun üzerine Şehriban ile yüz yüze gelmek için döndü. “Haklısın, Komutan. Anlamıyorsun. Hiç anlamayabilirsin hatta. Ama ben yine de seni, Mücevher Dağı ile tanıştırmak istiyorum...”

Halife dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle Şehrazad’a bakıyordu.

“Hanımımla.”

BAŞLANGIÇ SONDUR

Tarık'm ridası kalın bir toz tabakasıyla örtülüydü. Teninin açıkta kalan her yanı kumla, koyu doru aygırı da terle kaplanmıştı ve hayvanın ağızındaki demirin etrafında köpükler oluşmaya başlıyordu.

Rahim ise her geçen saat daha da çok söyleniyordu.

Ama Tarık, Rey şehrinin kapılarını ufukta görebiliyordu. Ve durmayı reddetti.

"Tüm kutsal şeylerin aşkına, bir an yavaşlayamaz mıyız?" diye bağırdı Rahim son beş dakikada beşinci kez.

"Ben seni tutmayayım, sen yavaşla. Sonra da eyerinden düş. Kargalara ziyafet çıkar."

"İki gündür arkamızdan atlı kovalıyor gibi ilerliyoruz!"

"Ve bu sayede varmamıza az kaldı."

Rahim atını yavaşlatıp eşkin sürmeye başladı ve alnındaki teri sildi. "Beni yanlış anlama. Şazi için ben de en az senin kadar endişeleniyorum ama açlıktan ölmek üzere oraya gitmen ne işe yarayacak?"

"Rıza eniştenin evine varınca parfüm kokularıyla uyuyabiliriz," diye yanıtladı Tarık. "Sadece Rey'e ulaşmamız lazım. Benim ulaşmam lazım..." Atını daha da hızlandırdı.

“Bu kadar endişelenmen boşuna. O ihtimalleri değiştirebilecek biri varsa o da Şazi.”

Tarık, Rahim’le yan yana olabilmek için Arap atının dizginlerini çekti. “Bunu denemek zorunda bile olmamalıydı.”

“Bu senin suçun değil.”

“Bunun suçluluktan olduğunu mu sanıyorsun?” diye çıkıştı Tarık.

“Bilmiyorum. Tek bildiğim, kendini durumu düzeltmek zorunda hissettiğin. Ben de sana karşı sorumlu hissediyorum. Ve Şazi’ye.”

“Üzgünüm. Sana bağırمامalıydım. Ama buna engel olmak için her şeyi yaparım. Onu öyle düşünmek...”

“Yapma. Kendini cezalandırma.”

Birkaç dakika boyunca sessizce ilerlediler.

“Kendimi gerçekten de suçlu hissediyorum,” dedi Tarık.

“Biliyorum.”

“Şıva öldüğünde de böyle hissetmişim.”

“Neden?”

“Çünkü Şazi’ye, en yakın arkadaşı öldükten sonra ne diyeceğimi bilemedim. Kuzenim öldükten sonra. Hatta kimseye ne diyeceğimi bilemedim. Annem felaket haldeydi. Teyzem... yani neticede o ölüme engel olmak için kimsenin yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum. Ve Şehrazad... o kadar sessizdi ki.”

“O bile beni huzursuz etmeye yetmişti,” dedi Rahim üzüntüyle.

“O zaman bilmeliydim. Tahmin etmeliydim.”

“Keşke kâhin olsaydın Tarık İmran el-Ziyad,” diye iç geçirdi Rahim. “Keşke hepimiz olsaydık. Hiçbir işe yaramayan üçüncü oğul olmaktansa zengin bir adam olurum... kıvrımlarına ölünecek güzel bir hatunun kollarında hem de.”

“Dalga geçmiyorum, Rahim. Böyle bir şey yapacağını bil-meliydim.”

“Ben de dalga geçmiyorum,” dedi Rahim kaşlarını çatarak. “Geleceği göremezsin. Geçmiş için de yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“Yanıyorsun. Ondan ders alabilirim...” Tarık atının kar-nına ayaklarıyla vurdu ve hayvan, kumda izler bırakarak öne atıldı. “Ve bir daha olmamasını sağlayabilirim!”

Tarık ve Rahim, Rıza bin Latif’in, Rey’in merkezindeki gös-terişli evine ulaşp atlarından indiklerinde kuşluk vaktiydi. Avlunun ortasında hamam taşı ve camlı karolardan yapılmış, ısıll ısıll oval bir fiskiye, etrafında da zarif, sekizgen şeklinde kesilmiş toprak taşlar göze çarpıyordu. Kemerleri taşıyan her sütun asmalarla sarılmış; altları menekşe, sümbül, nergis ve zambaklarla doldurulmuştu. Eritilmiş bronz ve demirden me-şaleler ise süsledikleri duvarlarda görkemlerini gösterebilmek için gecenin çökmesini beklemekteydi.

Evin tüm bu güzelliğine rağmen her yere hüznün hakimdi.

Hiçbir görkemin yerini dolduramayacağı, büyük bir kayıp hissi.

Tarık, Zoraya’yı avlunun karşı köşesindeki tüneğe koyunca hayvan, yabancı bir yerde olmanın huzursuzluğuyla ciyakladı fakat Tarık onu beslemeye başladığı anda sakinleşti.

Rahim etrafı toz bulutuyla kaplanırken kollarını kavuşturdu. “Lanet kuş benden önce doyuyor, öyle mi? Nerede adalet?”

“Ah, Rahimcan... Yıllar neredeyse hiçbir şeyi değiştirme-miş belli ki.”

Tarık bu tanıdık sesi duyunca döndü.

Eniştesi yakınlardaki bir kemere sarılmış asmanın altında duruyordu.

İki genç adam onu görünce öne çıkıp parmak uçlarını alınlarına koyarak başlarını eğip adama saygılarını gösterdiler.

Rıza bin Latif hüzünlü bir tebessümle güneşe doğru yürüdü. Koyu renk saçları, Tarık'ın onu son görüşünden bu yana seyrelemiş; düzgünce kesilmiş bıyığına da aynı şekilde aklar düşmüştü. Tarık'ın hep gülmekten olduğunu düşündüğü, ağzının etrafındaki çizgiler derinleşmişti...

Hayaletlerin dadandığı bir ruhun gülümsemesiydi bu.

Hepsi, çok sevdiği on yedi yaşındaki kızını bir sabah... tek çocuğu olmadan yaşamaya katlanamayan karısını da ondan üç gün sonra kaybeden bir adamın, acısını gizlemek için taktığı maskeden ibaretti.

"Enişte." Tarık elini uzattı.

Rıza samimi bir tavırla karşılık verdi. "Epey çabuk geldiniz, Tarıkcan. Yarından önce beklemiyordum sizi."

"Şazi'ye ne oldu? Hâlâ... hayatta mı?"

Rıza başını evet dercesine salladı.

"O zaman..."

Rıza'nın hüzünlü tebessümü hafif bir gurur emaresi gösterir gibi oldu. "Artık tüm şehir Şehrazad'ımızı tanıyor..."

Rahim birkaç adım daha yaklaşıırken Tarık yumruğunu sıkıyordu.

"Sarayda bir değil, iki geceden sağ çıkmayı başaran tek genç hatun," diye devam etti Rıza.

"Biliyordum," dedi Rahim. "Bunu ancak Şazi yapabilirdi."

Tarık iki gündür ilk defa rahatlıyordu. "Nasıl?"

"Orasını bilen yok," dedi Rıza. "Şehir dedikodularla çalkalanıyor. Halifenin yeni geline âşık olduğuyla yani. Ama ben

aynı fikirde değilim. Onun gibi bir katilde o beceri..." Ani bir öfkeyle dudaklarını mühürleyip sustu.

Tarık uzanıp eniştesinin elini daha sıkı tuttu. "Onu oradan çıkarmam gerek," dedi. "Bana yardım eder misin?"

Rıza yakışıklı yeğenine; kararlı yüz hatları ile sivri çenesine bakıyordu. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Onun kalbini sökeceğim."

Rıza bunu duyunca Tarık'ın elini acıtacak denli şiddetle sıktı. "Bu söylediğin... vatana ihanet."

"Biliyorum."

"Başarılı olmak için saraya gizlice girmen... ya da savaş çıkarman lazım."

"Evet."

"Bunu tek başına yapamazsın Tarıkcan."

Tarık, sessizce Rıza'ya bakmaya devam ediyordu.

"Onun için savaş çıkarmaya hazır mısın? O... hayatta kalmaya devam edemese bile?" diye sordu Rıza sessizce.

Tarık yüzünü buruşturdu. "Ailemize yaptığı şey için ölmeyi hak ediyor o. Benden bir şey daha almasına izin vermeyeceğim artık... hatta hiç kimseden. Şimdi bizim ondan bir şey alma vaktimiz geldi. Ve bu, hükümdarlığına el koymayı gerektiriyorsa..." Derin bir nefes aldı. "Bana yardım edecek misin enişte?"

Rıza bin Latif güzel avlusuna bakıyor, her köşede bir hayalet görüyordu. Kızının kahkahaları etrafta yankılanıyor; karısının dokunuşu bir avuç kum gibi parmaklarından akıyordu sanki.

Rıza onları asla bırakamazdı. Hatıraları solmuş ve silinmiş olsa da onlardan geriye kalan tek şeydi. Uğruna savaşmaya değer tek şey.

Sonra Emir Nasir el-Ziyad'ın oğluna, Horasan'ın dördüncü büyük kentinin vârisine döndü. Damarlarında asil kan akan gence.

Tarık İmran el-Ziyad... Bir hatayı düzeltme şansı...

Ve hatıralarını düzeltme.

“Gel benimle.”

ŞİMŞİR

“**K**alk.”

Şehrazad homurdandı ve yanıt vermek yerine yastığı yüzüne çekmeyi tercih etti.

“Kalk. Hemen.”

“Git başımdan,” diye geveledi Şehrazad.

Bunun üzerine yastık kabaca ellerinin arasından alındı ve onu şaşkına çeviren bir güçle yanağına vuruldu.

Şehrazad, öfkesi yorgunluğunu alt edince doğruldu.

“Kafayı mı yedin?” diye bağırırdı.

“Kalkmanı söylemiştim,” dedi Despina duygusuz bir tonda.

Şehrazad yapacak başka bir şey bulamayınca yastığı Despina’nın kafasına attı.

“Kalk Şehrazad,” dedi Despina gülerek yastığı yakalarken.

“Horasan’ın Haşarı Hatunu, Hanımların Hanımı. Sabahtan beri seni bekliyorum, gitmemiz gereken bir yer var.”

Şehrazad nihayet yataktan kalkınca Despina’nın yine o büzgülü elbiselerden biriyle kusursuz görüldüğünü ve solgun teninin her köşesini, terastan gelen ışıkla bir sanat eserine dönüştürecek şekilde süslediğini fark etmişti.

“Bunu... nerede öğrendin?” diye sordu kıskançlık dolu hayranlıkla.

Despina neyi kastettiğini anlamamış gibi ellerini beline koydu ve bir kaşını kaldırdı.

“Elbiseler, saçın, bu... *bunu* işte.” Şehrazad parmaklarını, karmakarışık bir aslan yelesini andıran saçlarına geçirdi.

“Teb şehrindeki evimde. Annem öğretmişti, Kadmeia’nım hatta belki tüm Yunan Adaları’nın en tanınmış güzellerinden biri.”

“Ah.” Şehrazad, Despina’nın ışıltılı buklelerini inceleyip kendi elindeki karışık yığını geri atmaya hazırlandı.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım.” Despina sırtıyordu.

“Neyi?”

“Sana iltifat etmemi sağlamaya çalışmazdım.”

“Efendim?” diye çıkıştı Şehrazad.

“Senin gibileri çok gördüm... sevmek için çaba harcaması gerekmeyenleri; dünyanın yeşil perilerini. Cazibeleri hakkında kafa yormaları gerekmeden etrafta dolanıp dururlar ama onlar da herkes gibi sevilme arzusuyla yanıp tutuşur. Sahip olduğun nimetlerden faydalanmayı bilmemen, onların fark edilmediği anlamına gelmiyor, Şehrazad. Ama istersen öğretebilirim tabii. Gerçi yardımına pek ihtiyacın var gibi görünmüyor.” Despina göz kırptı. “Belli ki halife seni olduğun gibi seviyor zaten.”

“Onun çok da seçici olduğunu söyleyemeyiz. Sadece şu son üç ayda kaç karısı oldu? Altmış mı? Yetmiş beş?”

Despina bunun üzerine dudaklarını büzdü. “Ama gece onları görmeye gitmedi.”

“Ne?”

“Kızlar genellikle rastgele seçilir, halife onlarla evlenir ve... yani ertesi sabah ne olduğunu biliyorsun işte.”

“Yalan söyleme, Despina.”

“Söylemiyorum. Düğünden sonra yanına gittiği ilk gelin sensin.”

Ona inanmıyorum.

“Merak ediyorsan söyleyeyim, sana bunu anlatmamam gerekiyordu,” dedi Despina.

“Niye anlattın o zaman?”

“Bilmem.” Omuz silkti. “Belki de sadece beni sevmeni istiyorumdur.”

Şehrazad bunun üzerine ona uzun ve sert bir bakış attı. “Seni sevmemi istiyorsan ne giyeceğimi seçmeme yardım et. Ayrıca yemek nerede? Açlıktan ölüyorum.”

Despina sırtıtmıştı. “Uzun bir kamiz ve ona uyumlu bir şalvar çıkarmıştım zaten. Giyin de gidelim.”

“İyi de daha banyo yapmadım! Nereye götürüyorsun beni?”

“Her şeyi mahvetmek zorunda mısın?”

“Nereye gidiyoruz?” Şehrazad ısrar ediyordu. “Söyle hemen.”

“İyi!” dedi Despina oflayarak. “Sen giyinirken anlatırım.” Kıyafetleri Şehrazad’a verip onu paravanın arkasına yönlendirdi.

Sonra anlatmaya başladı. “Geçen kış halife, Asur Meliki’ni ziyaret etmek için Şam’a gitmişti. Oradayken melikin yeni banyosunu görmüş... özel, sıcak ısıtılmış taşlarla sıcak tuttuğu kocaman bir su havuzuymuş. Çıkan buhar ciltte harikalar yaratıyormuş. Neyse işte, halife aynısından buraya da yaptırdı, saraya! Ve bitirdiler!”

“Ee?”

“Ee’si, seni oraya götürüyorum işte.” Despina gözlerini devirdi.

“Orasını anladım. Buna neden bu kadar heyecanlanmam gerektiğini anlamıyorum sadece.”

“Çünkü bu harika bir şey. Ve yeni. İlk deneyen de sen olacaksın.”

Şehrazad aksi bir tavırla, “Yani beni kaynatarak mı öldürmeyi planlıyor?” diye sordu.

Despina kıs kıs güldü.

“Hazırım.” Şehrazad paravanın arkasından uçuk yeşil bir keten bir giymiş; uyumlu yeşim küpeler takmış, ayağına da sivri burunlu, altın rengi terlikler giymiş olarak çıkmıştı. Saçlarını da arkaya doğru ördükten sonra odanın kapısına yöneldi.

Ama Rajput görünürde yoktu.

“Nerede o?” diye sordu.

“Ah, o bugün için azat edildi.”

“Ne? Niye?”

“Çünkü hamama gidiyoruz. Orada bize eşlik edemez herhalde, değil mi?”

Şehrazad dudak büktü. “Evet. Ama...”

Despina kapıları kapatırken Şehrazad onun parlak kırmızı dudağını ısırıldığını fark etti.

Bir şey düşünür gibi.

“Despina. Rajput nerede?”

“Söyledim ya. İzinli.”

“Tamam da izinliyken nereye gidiyor?”

“Nereden bileyim?”

“Her şeyi biliyorsun sen.”

“Bunu bilmiyorum Şehrazad.”

Neden bana yalan söylüyor? Rajput olmadan bir yere gitmemin yasak olduğunu sanıyordum. Nereye götürüyor Despina beni?

“Korumamın nerede olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

“Zeus şahidim olsun ki tam bir baş belasısın Şehrazad el-Hay-züran!” diye bağırdı Despina.

“Bunu anladığın iyi olmuş. Bir dahakine zaman kaybetmezsin. Şimdi soruma cevap ver.”

“Hayır.”

“Cevap ver sefil Tebaili!”

“Vermeyeceğim işte, at kafası!”

Şehrazad’ın ağzı açık kaldı. “Bak, ya ikimiz de sarayın koridorlarında durup birbirimize bağırırız ya da bana istediğimi verip kendini beladan kurtarırsın. Ben on iki yaşındayken en yakın arkadaşım ile ikimiz, haksız yere bir kolye çalmakla suçlanmıştık. Mağaza sahibinin on dört yaşındaki oğlu, onu birer kez öpersek bizi bırakacağını söyledi. Ben burnunu kırdım, arkadaşım da onu bir su kanalına attı. Babasıyla yüzleştirildiğimiz zaman her şeyi inkâr ettik ve bir gece, kapımızın önünde yatmak zorunda kaldım. Hayatımın en iyi uykusunu da orada çektim.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Ben kaybetmem, kan dökmekten de korkmam.”

Despina gözlerini ona dikti. “İyi! Rajput... bir turnuvada. Erkekler bu öğleden sonra bir silahşorluk turnuvası düzenliyor.”

Şehrazad’m ela gözlerindeki ışıltı, bir hinlik peşinde olduğunun göstergesiydi.

“Gördün mü! Bu yüzden söylemedim sana işte!” diye söylendi Despina. “Ayrıca zaten oraya gidemezsin. Halife seni görürse...”

“O da turnuvaya katılıyor mu?”

“Tabii ki.”

Öyleyse beni durdurmana imkân yok.

“Bana bir şey yapmaz o,” dedi Şehrazad ama sesinden, bundan pek de emin olmadığı belli oluyordu.

“Ben kendim için aynı şeyi söyleyemiyorum ama,” diye çıkıştı Despina.

“Tamam. Kimse görmeden turnuvayı izlemenin bir yolu var mı peki?”

“Hamama gitsek olmaz mı?” Despina neredeyse yalvaracaktı.

“Olur tabii. Turnuvadan sonra.”

“Hera aşkına. Senin hizmetçin olarak öleceğim.”

Despina kum rengi bir duvarın arkasına saklanırlarken sessizce, “Bu, açık ara, sarayda geçirdiğim altı yıl boyunca yaptığım en aptalca şey,” dedi. Duvarın üstündeki kafes, önlerindeki kum dolu alanı görmelerine izin veriyordu.

Şehrazad, “Suçu bana atabilirsin,” diye fısıldadı.

“Ah atacağım tabii, hiç şüpheli olmasın.”

“Daha önce bu turnuvayı izledin mi hiç?”

“Hayır. Seyirci alınmıyor.”

“O niye?”

“Bilmiyorum. Belki de...” Despina ilk asker kuma adım attığı anda nefesini tuttu.

Şehrazad belli belirsiz bir ses tonuyla dalga geçti. “Sebebi bu olabilir.”

Adamın üzerinde yalnızca bir şalvar, bir de şarap rengi kuşak vardı. Yalın ayaktı. Kamiz yoktu. Rida yoktu. Çıplak göğsü, yakıcı öğleden sonra güneşinin altında terle parılıyordu. Sonra, etrafta çıt çıkmazken belinin sol yanında duran palayı çıkardı. Kabzaya doğru daralan bıçak, uca doğru kıvrılırken genişliyor ve en son, öldürücü, sivri bir noktayla son buluyordu.

Asker palasını havaya kaldırdı.

“Rakibi nerede?” diye sordu Şehrazad.

“Ben nereden bileyim?”

Asker uzun bir talim yapar gibi kılıcını havada savurup durdu. O, kumun üzerinde dans ederken gümüş kılıcı da parlak mavi gökyüzünde arka arkaya yaylar çiziyordu.

Talim bitince etraftakilerden ısıklıklar ve tezahüratlar duyulmaya başladı.

“Dövüşe başlamadan önce antrenman yapıyor olmalılar,” dedi Despina.

“İşte zeki bir Tebaili.”

“Seni yere itersem hiç de hatun gibi görünmeyeceğinden emin olabilirsin.”

Çok sayıda asker, talim yeteneklerini sergiledikten sonra kumun üzerinde oldukça iri bir şey belirmişti. Omuzları akıl almaz derecede geniş ve her kası, bakır teninin altında gerilmiş gibi duran bir şey.

“Tanrım,” dedi Şehrazad. “Kafamı elleriyle bile ezebilir.”

Despina kıs kıs güldü.

Rajput kılıcını çektikten sonra bir an durdu; başının üzerinde duran kılıç, ürkütücü bir manzara sunuyordu.

Rey'in en iyi silahşoru nasıl oluyormuş, görelim.

Kılıcı yere indirdiği an, Şehrazad'ın Rajput'un gösterisi boyunca o silahı gördüğü son an olmuştu. Rajput gerinip kuma dalarken ince tulvar sahibinin ellerinde kıvrılıp duruyor, rüzgârı deliyordu.

Sonra, gösterinin sonlarına doğru Rajput boşta kalan elini ağzına götürdü...

Ve avucunu açıp üfledi.

Bir alev dalgası kılıca doğru uzanmıştı.

Ardından tulvar alev alev yanmaya başladı.

Rajput kılıcı başının üzerinde savurduktan sonra feryat eden bir ejderi andıran bu silahı aşağı indirdi. Ardından, son bir kez kuma saplayarak alevleri söndürdü.

Askerler kulakları sağır edecek bir gürültüyle ona alkış tutuyorlardı.

Şehrazad ve Despina büyülenmiş gibi birbirlerine baktılar. “Ben... Ben...” diye başlar gibi oldu Şehrazad.

“Biliyorum,” dedi Despina.

Ve bu sözsüz sohbetlerinin büyüüne kapılmışken, kızların kuma birinin daha çıktığını fark etmesi biraz zaman aldı. Şehrazad aşağı bakınca göğsü sıkıştı ve dehşete kapıldı. Sonra kaşlarını çatıp dudaklarını sıktı.

Halifenin bronz omuzlarının sıkılığı görülebiliyor, biçimli gövdesindeki her kas, öğleden sonra güneşinde parılıyor ve belirginleşiyordu.

Despina iç geçirdi. “Her şeye rağmen, onu başından beri oldukça yakışıklı bulduğumu itiraf etmeliyim. Ne yazık.”

Şehrazad yine o tuhaf batma duygusuyla baş başa kalmıştı.

“Evet, yazık,” dedi sertçe.

“Onu beğendiğim için bana kızmama gerek yok. Göz ko-yacağım son adamın o olduğuna emin olabilirsin. Hayatımla kumar oynamaya niyetim yok.”

“Kızmamıştım ki!” diye çıkıştı Şehrazad. “Ne senin ne de başka birinin onu beğenmesi umurumda!”

Despina bunu duyunca güldü.

Sonra halife kılıcını çekti.

Bu eşsiz bir silahtı. Bir pala kadar geniş ya da keskin kıvrımlı değildi. İnce ve Şehrazad’ın o güne dek gördüğü tüm kılıçlardan daha sivri bir ucu vardı.

“Bu kılıcın adını biliyor musun?” diye sordu Despina’ya.

“Şimşir.”

Halife talime başlayınca Şehrazad kendini, daha iyi bir bakış açısı yakalamak üzere duvarın üstüne tırmanmaya çalışırken buldu.

Tıpkı Rajput gibi halife de kılıcı o kadar hızlı çeviriyordu ki metali görmek neredeyse imkânsızdı. Ama Rajput’un güçlü görüntüsü, ona kılını bile kıpırdatmadan etrafı korkutma gücü verirken halifenin çok daha çevik yapısı, her hareketinin ardındaki zarafeti... kurnazlığı... daha çok vurguluyordu.

Talimin ortalarında iki elini de şimşirin kabzasına koyan halife tutma yerini kopardı.

Bunun üzerine kılıç ikiye ayrıldı ve halife, her parçayı birer eline alıp savurmaya başladı. O kumda ilerlerken kılıçlar da çölde birer toz hortumu gibi başının üzerinde vızıldıyor, havayı bölüp duruyordu.

Şehrazad, Despina’nın nefesini tuttuğunu fark etti.

Halife ikiz şimşirleri birbirine vurarak kıvılcımlar çıkarıp ikisini de indirerek talimine son verdi.

Bu gösteriye tanık olan askerler bir kez daha büyük gürültü kopardılar. Bir insan, halife hakkındaki kişisel görüşleri ne olursa olsun, onun usta bir silahşor olduğunu inkâr edemezdi.

Ya da başkaları tarafından korunmaya ihtiyaç duymayan bir hükümdar olduğunu.

Onu öldürmek kolay olmazdı.

Ve bu, zorlu bir mücadele anlamına geliyordu.

“Ee, merakını gidermeye yetti mi bu?” diye sordu o sırada Despina.

“Evet, hanımım. Yetti mi?” Arkalarından boğuk bir ses gelmişti.

Bunu duyunca iki kız da aşağıdaki askerlere görünmemeye çalışarak ayağa kalktı.

Şehrazad bembeyaz olmuştu.

Rey Şehribanı, yüzünde bir rahatlık maskesi ve gözlerinde... öfkeyle karşılarında duruyordu.

“Komutan el-Huri.” Şehrazad ellerindeki ve üzerindeki tozları silkelemeye başladı.

Adam gözlerinin ardında bir savaş veriyormuş gibi onu incelemeyi sürdürdü.

Savaş sona erdiğindeyse kaybedenin Şehrazad olduğu aşikârdı.

“Burada ne arıyorsunuz, hanımım?”

“Ben... merak etmiştim.”

“Görebiliyorum. Peki, buraya gelmek için kimden izin aldığınızı sorabilir miyim hanımım?”

Bunu duyunca Şehrazad öfkелendi. Adam Rey Şehribanı ve ondan yaşça epey büyük biri olabilirdi ama kendisi de böylesi bir saygısızlığı hak edecek bir şey yapmamıştı. Sonuçta yaramazlığı yüzünden cezalandırılacak bir çocuk değil, bu adamın hanımıydı.

Bu yüzden öne atıldı. “Kimseden izin almam gerekmiyor, Komutan el-Huri. Gelecekte de almayacağım. Hiçbir şey için.”

Adam temkinli bir tavırla derin bir nefes aldı; Celal’in gözlerine hem çok benzeyen hem de onlardan çok farklı olan gözleri hakaret edercesine kısılmıştı. “Korkarım böyle davranmanıza izin veremeyiz, hanımım. Biliyorsunuz, benim işim hükümdarı ve bu toprakları korumak. Ve siz... siz benim işimle çelişiyorsunuz. Üzgünüm. Buna devam etmenize izin veremem.”

Yoksa... yoksa biliyor mu?

“Teşekkür ederim, Komutan el-Huri.”

“Anlayamadım, hanımım?”

“Mesele davranışlarıma kimin izin vereceği değil kimin engel olacağıydı. Cevap verdiğiniz için teşekkür ederim.”

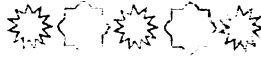
Yaşlı adam bir an öylece durdu ve ela gözlerinde şimşekler çakan, küçük ellerini de beline koymuş bu saygısız kıza baktı.

“Üzgünüm, hanımım. Tahmin bile edemeyeceğiniz kadar üzgünüm ama halifeye tehdit oluşturan şeyler... ortadan kaldırılmalıdır.”

“Ben bir tehdit değilim, Komutan el-Huri.”

“Ben de bunun böyle kaldığına emin olmaya çalışıyorum.”

Ah Tanrım. Biliyor mu?

KAYTAN VE GÜNDOĞUMU

*R*ey Şehribanı hükümdara zarar vereceğimden şüpheleniyor.

Şehrazad günün geri kalanını sarayın en yeni bölümünde, sıcak sularda tembellik yaparak geçirirken Despina'nın gevezeliklerini dinlemiş; uygun yerlerde yorum yapmış, olmayan yerleri de şaka yaparak geçiştirmişti.

Ama zihni onu bir an rahat bırakmıyordu.

Ya halifeye bir şey söylerse?

Ne kadarını biliyor ki? Nasıl öğrendi?

Ve şimdi, saatler sonra, karanlık odada yatağında oturuyordu...

Başa dönmüştü.

Gözleri kapıda, aklındaki tilkileri defetmeye çalışıyordu.

Üstünde bol, ipek bir şalvar ve koyu mor, dar, omuzlarında kalın askıları olan bir üst vardı. Kolyesinde ve belindeki zincirde etrafı uçuk pembe elmaslarla çevrili ametistler; kulaklarında ve alnında ise mor ve altın renkli büyük, damla şeklinde taşlar bulunuyordu. Beline kadar gelen saçları da ışıltılı dalgalar halinde salınıyordu.

Şehrazad gözlerini kırpmadan kapıya bakıyor, açılmasını istiyordu. Ama her zamanki sessizlikten başka bir şey göremeyince kalkıp odada dolaşmaya başladı.

Genelde bu vakitlerde gelmiş olurdu.

Kaderini başka ellere bırakmak istemediği ve böyle bir lüksü olmadığı için gidip kapıyı açtı.

Rajput onu duyunca döndü, elini de tulvarının kabzasından ayırmadı.

Şehrazad korkunun kalbine ulaştığını, gözlerini, ağzını çektiğini hissedebiliyordu.

“Haberin... haberin var mı...” diye başladı.

Dişlerini gıcırdatıyordu.

“Geliyor mu?” diye sordu sonra.

Kas ve kötülükten oluşan ölümcül bir heykeli andıran Rajput ona bakmıyordu bile.

“Nerede olduğunu söyleyebilir misin?” diye sordu Şehrazad sonra. Azalan cesaretini ses tonuyla telafî etmeye çalışıyordu.

O an, Rajput’un karanlık gözlerinde minicik bir hareketlilik sezdi.

Acıma mı?

Bana... acıyor mu?

Kapıyı sertçe kapayıp ona yaslandı. Göğsü, güçlkle aldığı nefeslerle inip kalkıyordu.

Hayır.

Hıçkırığını bastırmaya çalıştı.

Yeter. Bu kadarı yeter

Şehrazad ayağa kalkıp başını dik tutarak yürüdü ve yatağa gelince gözlerini kapıdan ayırmadan kendini ipek yastıkların üzerine bıraktı.

“Gelecek,” dedi karanlığa doğru.

Biliyorum.

O, bu son umut ışığına tutunurken bir kelime de zihninde yankılanmaya, onunla alay etmeye... hiç görmemesi gereken bir anlamla onu zehirlemeye devam ediyordu.

Gözünde hiçbir değeri olmayan bir çocuğun ağzından dökülen o kelime.

Kafasındaki tilkileri kovacak gücü veren kelime:

Hanımım.

Açılan kapıların gıcirtısı, Şehrazad'ı huzursuz uykusundan uyan-dırmıştı.

Ahşap panjurlardan süzülen güneş ışığı ayağa fırlamasına neden oldu.

Kapıda dört asker vardı.

Şehrazad darmadağın üstünü başını düzelttikten sonra boğazını temizledi.

“Kapı çalma âdetiniz yok mu sizin?”

Ama gözlerinde hüznü bir donukluk taşıyan askerlerin hiçbiri buna cevap vermedi.

Şehrazad ellerini arkasında bağlayarak dik durmaya çalıştı. “Ne işiniz var burada?”

Askerler tek kelime etmeden odaya girip gözlerini arkasındaki noktadan ayırmadan Şehrazad’a doğru yürümeye başladılar...

Sanki o, orada yokmuş gibi.

Kalbi. Kalbi.

“Size bir soru sordum!”

Bir asker onu omzundan tuttu, Şehrazad onun elini çekmek için hamle yapınca da bileğini yakalayıp sıktı.

“Bana... dokunma!”

Bunun ardından asker, astlarına başıyla işaret verdi ve acımasız yüzlü bir başka asker, Şehrazad'ın koluna yapıştı.

Kanı, vücudunun her yerine korku ve öfke karışımı bir duygu taşıyordu.

“Durun!”

Onu sürükleyerek odadan çıkarmaya girişmişlerdi.

Şehrazad ellerinden kurtulup onları tekmelemeye çalışınca sanki yakalamaları gereken bir oyuncakmışçasına onu havaya kaldırıp taşımaya başladılar.

“Halife nerede?” diye bağırdı Şehrazad.

Kes şunu! Yalvarma.

“Onunla konuşmak istiyorum!”

Askerlerden biri bile dönüp ona bakmıyordu.

“Dinleyin beni!” dedi. “Lütfen!”

Ama askerler onu yarı taşıyıp yarı sürükleyerek sarayın koridorlarından geçirdiler.

Yanlarından geçtikleri hizmetçiler gözlerini kaçırıyordu.

Hepsi biliyordu. Tıpkı askerler gibi.

Görülecek bir şey yoktu.

Şehrazad kaçınılmaz gerçeği o anda fark etti.

Hiçbir şeydi o. Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ne askerlere. Ne hizmetçilere.

Sonra karşı koymayı bırakıp başını kaldırdı.

Ve dudaklarını sıkıca kapadı.

Babam ve İrsa.

Şiva... ve Tarık.

Onlar için değerliydi ve burada olay çıkararak onların hatırasına saygısızlık etmeyecekti.

Başarısızlığı yeteri kadar rezildi zaten.

Askerler kapıları açıp gün ışığına çıktığı ve Şehrazad ölümünü önünde gördüğü an bardağı taşıran son damla oldu.

Şiva.

Kontrol edemediği gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyordu.

“Bırakın beni,” dedi boğuk bir sesle. “Kaçmayacağım.”

Bunun üzerine üç asker amirlerine baktı ve sessiz bir anlaşmayla Şehrazad’ı yere bıraktılar.

Gri granit kaldırım taşları, henüz güneş ışınlarıyla ısınma fırsatı bulamadıkları için soğuktu. İki yanlarını saran çimenlerse sabah güneşinin gümüşü ışıklarıyla mavimsi bir renge bürünmüştü.

Şehrazad bir an eğilip onları okşamayı düşündü.

Son bir kez.

Sonra bir başka asker ile yaşlıca bir kadının beklediği bir kameriyeye yöneldiler. Kadının ellerindeki uzun, beyaz, keten kumaş parçası rüzgârla dalgalanıyordu.

Kefen.

Askerin elinde de...

İpek bir kaytan.

Gözyaşları yanaklarından süzölmeye devam ederken Şehrazad hiç ses çıkarmıyordu. Askere doğru bir adım attı.

Adamın kolları kalın ve güçlüydü.

Umarım çabuk biter.

Şehrazad tek kelime etmeden arkasına döndü.

“Çok üzgünüm.” Asker bunu o kadar kısık sesle söylemişti ki rüzgârın fısıltısına karışıyordu adeta.

Bu nezakete şaşırın Şehrazad neredeyse dönüp müstakbel celladına bakacaktı.

“Teşekkür ederim.” Affediş.

Sonra asker, nazikçe Şehrazad’ın saçlarını kaldırdı ve o koyu renk dalgaları, onu isimsiz tanıklardan koruyan bir maske yaratırcasına başından aşağı bıraktı.

Onu görmeyi zaten istemeyen tanıklardan.

Kaytan başta boğazında oldukça yumuşak bir his bırakmıştı. Ölmek için ne şık bir yoldu ama.

Şiva da böyle öldü.

Şiva'nın da böyle, etrafı hiçbir şey görmeyen insanlarla çevrili öldüğü düşüncesi gözyaşlarını daha da hızlandırmıştı. Şehrazad derin bir nefes aldı ve kaytan sıkılaştı.

“Baba.”

İp biraz daha sıkılaşıırken Şehrazad ellerinin boğazına gitmesine engel olamıyordu.

İrsa. Çok üzgünüm. Lütfen beni affet.

Parmakları gururuna karşı gelmeye çalışırken asker kaytanı çekerek havaya kaldırdı.

“Tarık.” Şehrazad boğuluyordu.

Sonra göğsü çökmeye, gümüş rengi yıldızlar görüşünü bulanıklaştırmaya başladı.

Göğsündeki acı artarken yıldızların rengi de kararıyordu.

Ve boğazı yanmaya başladı.

Şiva.

Acı ve gözyaşları onu kör ederken Şehrazad gözlerini son bir kez daha açtı ama karşısında, hayat öyküsünün son sayfasına dökülen bir kara mürekkep şelalesini andıran saçlarından başka bir şey göremedi.

Hayır.

Ben bir hiç değilim.

Sevildim ben.

O sırada zihninin derinliklerinde bir patırtı duydu...

Ve kaytan bırakıldı.

Şehrazad yere düşerek granite sertçe çarptı.

Saf bir hayatta kalma içgüdüsü, her nefes canını delice yaksa da onu solumaya zorluyordu.

Sonra biri onu omuzlarından yakalayıp kollarına aldı.

Görüşü berraklaşırken Şehrazad'ın gördüğü tek şey, düşmanının, kendininkilere oldukça yakın olan kehribar rengi gözleriydi.

Ardından kalan son gücüyle...

Onun yüzüne vurdu.

Ama başka bir adam kolunu yakaladı ve Şehrazad'm, bir şeylerin zedelendiğini hissetmesine neden olacak kadar sertçe geri çekti.

Genç kız acıyla haykırdı.

Ve ilk kez, halifenin sesini yükselttiğini duydu.

Ardından bir insana çarpan yumruk sesi geldi.

"Şehrazad." Celal onu yakalayıp kollarına aldı. Şehrazad ağlamaktan şişen gözleriyle kendini bırakırken kolundaki ve boğazındaki yanma hissi dayanılacak gibi değildi.

"Celal," dedi güçlkle.

"*Delam.*" Celal saçlarını gözlerinin önünden çekip onu rahatlatmaya çalışıyor, hiçlikten geri getiriyordu.

Sonra arkasına, hâlâ süren kargaşaya baktı.

Öfke ve inilti karışımı gürültüye.

"Yeter Halid!" diye bağırdı. "Bitti artık. Onu içeri götürmemiz gerek."

"Halid?" diye mırıldandı Şehrazad.

Celal de kederli bir şekilde gülümsedi. "Ondan çok nefret etme, *delam...*"

Şehrazad yüzünü, kendisini taşıyan adamın gömleğine gömdü.

"Sonuçta her hikâyenin ardında başka bir öykü vardır."

Saatler sonra Şehrazad, yatağının kenarında Despina'yla oturuyordu.

Boğazında mor halkalar bulunan genç kızın kolu, hatırladıkça irkilmesine neden olan bir ses çıkararak yerine yerleştirilmiş;

sonrasında da Şehrazad, Despina'nın yardımıyla dikkatle banyo yapıp rahat kıyafetler giymişti.

Ve tüm bu süre boyunca ağzından tek kelime çıkmadı.

Despina, Şehrazad'm hâlâ ıslak saçlarını taramak için fildişi tarağı alırken, "Lütfen bir şey söyle," dedi.

Ama Şehrazad gözlerini kapamıştı.

"Odamda olmadığım için özür dilerim." Despina girişin yanındaki küçük, kendi odasına açılan kapıya bakıyordu. "Özür dilerim... seni almaya geleceklerini bilmiyordum. Bana güvenmemekte çok haklısın ama lütfen konuş benimle."

"Söylenecek bir şey yok."

"Var tabii ki. Konuşursan sen de kendini daha iyi hissedersin."

"Etmem."

"Bunu bilemezsin ki."

Evet, bilirim.

Şehrazad, Despina'yla konuşmayı değil, kız kardeşinin sakinleştirici sesini ve babasının şiirlerini duymak istiyordu. Şiva'nın ıslıl ıslıl gülüşünü ve bulaşıcı kahkahalarını.

Kendi yatağını ve sabahı görememe korkusu olmadan uymayı istiyordu.

Bir de Tarık'ı. Kendini onun kollarına bırakmak ve çok yanlış olduğu halde kulağa çok doğru gelen şeyler söylediğinde gülüşünün titrettiği göğsünü hissetmek istiyordu. Bu zayıflığı belki ama o an, birinin omuzlarındaki yükü hafifletmesine ihtiyacı vardı. Tıpkı Tarık'ın, annesi öldüğü gün, onu evin arkasındaki gül bahçesinde tek başına ağlarken bulduğunda yaptığı gibi.

O gün Tarık Şehrazad'ın ellerini tutmuş ve hiçbir şey söylemeden, sadece bu temasla acısını çekip almıştı.

Ve bunu yine yapabiliirdi. Memnuniyetle yapardı.

Şehrazad için.

Despina ise bir yabancıydı. Daha o sabah kendisini öldürmek isteyen bir dünyada, güvenemeyeceği bir yabancı.

“Konuşmak istemiyorum, Despina.”

Despina bunun üzerine hafifçe başını sallayıp Şehrazad’ın saçlarını taramaya başladı. Boynu, saçları çekildikçe acısa da Şehrazad sesini çıkarmadı.

Sonra kapı tek sefer çalındı.

“Açabilir miyim?” diye sordu Despina.

Şehrazad umursamaz bir tavırla omuz silkince tarağı onun kucağına bırakıp kapıya gitti.

Daha ne yapabilirler ki bana?

Kapıya bakınca kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Eşikte Horasan Halifesi duruyordu.

Despina onu görünce tek kelime etmeden odadan çıkıp kapıyı da arkasından kapadı.

Şehrazad olduğu yerde, yatağın kenarında oturmaya devam etti; kucağındaki tarakla oynarken gözlerini hükümdarına dikmişti.

Halid yaklaşınca Şehrazad, vurduğu yerde beliren izi gördü. Çenesindeki hafif morluk, ten rengini daha da koyu bir bronz çevirmişti sanki. Gözleri de uzun zamandır uyumamış gibi yorgun ve çöküktü. Sağ yumruğunda ise kızarıklıklar ve yaralar vardı.

Sonra o da Şehrazad’ı incelemeye; boynundaki morluklara, gözlerinin altındaki halkalara ve sırtının tuhaf duruşuna baktı.

“Kolun nasıl?” Sesi tekdüze ve her zamanki gibi kısıktı.

“Acıyor.”

“Çok mu?”

“Öldürmez, eminim.”

Bu, kasıtlı söylenmiş bir laftı ve Şehrazad, hedefini vurduğunu görebiliyordu. Bir an temkinli duruşu bozulan Halid yatağın

kenarına gelip onun yanına oturdu; Şehrazad da bu yakınlıktan rahatsız olarak kıpırdandı.

“Şehrazad...”

“Ne istiyorsun?”

Halid duraksadı. “Yaptığımı affettirmek.”

Şehrazad sertçe nefesini bırakıp gözlerini onunkilere dikti.

“Yaptığımı affettirmenin hiçbir yolu yok.”

Halid dikkatle ona bakıyordu. “Bana söylediğin en doğru şey bu olabilir.”

Şehrazad bunu duyunca acı acı güldü. “Sana söylemiştim, insanları okumakta o kadar da iyi değilsin. Zamanında bir iki yalan söylemiş olabilirim ama sana hiç söylemedim.”

Doğruydu.

Halid dikkatle düşünürken göğsü de sakın hareketlerle inip kalkıyordu. Ardından uzanıp Şehrazad’ın saçını kenara çekti. Büyük bir özenle zarif boynuna dokundu.

Yüzündeki aşikâr endişeyi gören ve huzursuz olan Şehrazad geri çekildi.

“O da acıyor,” diyerek elini itti.

Sinirle kucağındaki tarağı alıp saçlarını açmaya kalkıştı...

Ama acıyla irkildi.

Kolu.

“Yardım etmemi ister misin?” diye sordu Halid.

“Hayır, istemiyorum.”

Halife bunun üzerine iç geçirdi. “Ben...”

“Yardım istersem Despina’yı beklerim. Hiçbir koşulda senin yardımını istemiyorum.” Şehrazad ayağa kalkmak üzere hareketlenince Halid onu belinden yakalayıp kendine çekti.

“Lütfen Şehrazad.” Hâlâ ıslak saçlarına doğru konuşuyordu. “Bırak da yaptığımı telafi edeyim.”

Halid diğerk kolunu da ona dolayıp Şehrazad'ı kendine doğru çekerken Şehrazad'm kalp atışları daha da hızlanıyordu.

Yapma.

"Bu sabah olan şeyin hiçbir bahanesi olamaz. Ben seni..."

"Neredeydin?" Şehrazad sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu.

"Olmam gereken yerde değildim."

"Bu sabah ve dün gece."

Halid, Şehrazad'm kulağına doğru eğilince nefesi de genç kızın tenine değdi. "Bu sabah olmam gereken yerde değildim. Dün gece de istediğim yerde değildim."

Başını yukarı kaldırınca gördüğü şey, Şehrazad'm gözlerini kocaman açmasına neden oldu.

Halid onu belinden sıkıca kavramış ve başını eğerek alnını onun alnına yaslamıştı. Teması bir fısıltı kadar yumuşak ve nazikti.

"Mücevher Dağım benim."

Şehrazad kendini onun kucağına, okşamalarına bıraktığını hissederken Halid'in sandalağacı ve güneş ışığı gibi koktuğunu fark etti. Onunla arasına mesafe koyma çabasında bu kadar basit fakat etkili bir kokuyu duyamamış olması garipti.

Derin bir nefes alıp o temiz kokunun zihnini de temizlemesine izin verdi.

Halid elini yanağına koyunca Şehrazad, korkutucu bir şeyin farkına vardı.

Onu öpmek istiyordu.

Olamaz.

Halifenin öpücüğüne karşılık vermek başka bir şeydi, kendini buna hazırlamıştı ama onu öpmek istemek bambaşkaydı... onunla yakınlaşmayı arzulamak. İlk zorlukta kendini Şiva'nın katilinin kollarına bırakmak istemek.

Güçsüzsün.

Şehrazad tiksintiyle doğruldu ve tek harekette anın büyü-sünü bozdu. “Yaptığını telafi etmek istiyorsun madem, bir yol düşüneceğim.”

Ve bu, senin bana dokunmanı içermeyecek.

Halid ellerini geri çekti. “Güzel.”

“Herhangi bir kural var mı?”

“Her şey bir oyun mu olmak zorunda?” diye sordu halife belli belirsiz bir fısıltıyla.

“Kural var mı seyyid?”

“Tek kural, yapabileceğim bir şey olması.”

“Sen Horasan’ın Halifesi’sin. Hükümdarların Hükümdarı. Yapamayacağın bir şey mi var?”

Halid’in yüzü bunu duyunca asıldı. “Ben sadece bir insanım, Şehrazad.”

Şehrazad ayağa kalkıp ona baktı. “Öyleyse hatasını telafi eden bir insan ol. Bu sabah beni öldürmeye çalıştın. Yaptığın iyiliği sana iade etmediğime şükret.”

Henüz.

Halid ayağa kalktı. Şehrazad’la aralarında bir kafadan fazla fark vardı ve yüzüne, o her zamanki hissizliği gelmiş, çizgilerini derinleştirmişti.

“Özür dilerim.”

“Acınası bir çaba ama hiç yoktan iyidir.”

Kaplan gözlerindeki ifade belli belirsiz yumuşadı. Sonra başını eğip kapıya yöneldi.

“Şehrazad?”

“Efendim, seyyid?”

“Bu öğleden sonra Amardha’ya yola çıkıyorum.”

Şehrazad bir şey söylemeden bekledi.

“Bir hafta burada olmayacağım ama kimse seni rahatsız etmeyecek. Güvenliğinden Celal sorumlu olacak. Bir şeye ihtiyacın olursa ona git.”

Şehrazad başını salladı.

Sonra Halid bir daha duraksadı. “Seni tanıştırdığım gün Komutan el-Huri’ye söylediğim şeyde ciddiye dim.”

Bana hanımım dediği gün.

“Bunu gösterme yöntemin çok garip.”

Halife bir süre sessiz kaldı. “Bir daha olmayacak.”

“Mümkünse olmasın.”

“Hanımım.”

Halid gitmeden bir kez daha eğildi ve parmaklarını alnına götürerek onu selamladı.

Şehrazad kapı kapandığı gibi gözlerini sıkıca kapayıp kendini yatağa bıraktı.

Şimdi ne yapacağım, Şiva?

HAKLI BİR ÖFKE VE HUZURSUZ BİR RUH

Rey'in üzerindeki süt rengi yarımay, ince bir bulut tabakasıyla çevrelenmişti.

Rıza bin Latif'in şık avlusunun etrafını saran meşaleler, kum rengi taşlardan yapılma duvarların üzerinde coşkuyla dans eden gölgeler oluşturuyor; amber ve duman kokuları havayı dolduruyordu.

Rahim avluyu geçip önündeki yer sofrasına otururken, "Kendimi yeniden insan gibi hissediyorum," dedi.

Rıza sıcak bir tebessümle karşılık verdi. "Çok daha dinlenmiş görünüyorsun Rahimcan."

"Buraya gelirken bana parfüm kokuları vaat edilmişti ve hiç hayal kırıklığına uğramadım, Rıza Efendi."

Bir süre sonra Tarık da onlara katılıp açık avluda Rahim'in karşısına oturdu.

Çok geçmeden yemekler geldi önlerine... ortasına parlak, turuncu safran konmuş tereyağlı, dumanı tüten basmati pilavı; etrafında hurmalı leziz bir sosa bulanmış kuzu etleri, karamelize soğanlar ve ekşi üzüm; yoğurt ve salatalıkla servis edilen marine tavuk ve kızarmış domates takılmış şişler; cilalanmış

ahşabın üzerinde göz alıcı bir renk cümbüşü oluşturan kırmızı turp dilimleri ve keçi peyniriyle birlikte taze sebzeler ve lavaş ekmeği.

Yemeklerin mumlarınkine karışan kokusu, sofradaki insanların duyularını baharat karışımlarıyla dolduruyordu.

“Burası bana son üç günümü unutturacak neredeyse,” dedi Rahim. “Ama neredeyse.”

“İyi uyudun mu Tarıkcan?” diye sordu Rıza.

“Ne kadar iyi olabilirse o kadar, enişte.”

“Bu kadar bezgin konuşma,” diye söylendi Rahim. “Şazi’nin mektubunu aldığından beri neredeyse hiç dinlenmedin. Yenilmez olduğunu mu sanıyorsun? Taze çiy ve soğuk öfkeden başka bir şeye ihtiyaç duymadan yaşayabileceğini?”

Tarık arkadaşına ters ters baktı, sonra tavuk şişlerden birine uzandı.

“Rahim haklı,” dedi eniştesi. “Planlarımızdan bahsetmek istiyorsun biliyorum ama önce kendine dikkat etmelisin.” Rıza arkasına döndü. “Teşekkürler. Şimdi lütfen bizi yalnız bırakın,” dedi hizmetçilerine.

Onlar gidince kendine basmati pilavı ve kuzu yahnisi koydu.

“Bugün siz dinlenirken ben de biraz tahkikat yaptım,” diye başladı alçak sesle. “Önce burada sahip olduğum her şeyi satacağım. Paraya ve sürekli hareket halinde olmaya ihtiyacımız var. Sonra aynı şekilde paraya ve hareket edebilme özgürlüğüne sahip birilerinin yardımına ihtiyacımız olacak. Babanın bizimle hemfikir olmadığına haklı mıyım?”

“Babam buna dahil olmak istemez,” dedi Tarık pes eder gibi. “Meseleye karışmadığına yemin etse başı ağrımaz.”

Rıza şaşırmamış gibi başını salladı. “Öyleyse bu da bir diğer sorun. Baban bununla ilişkilendirilmek istemiyorsa onları, hatta

muhtemelen Şehrazad'ın ailesini riske atmadan ailenin adından söz edemezsin. Aynı şey senin için de geçerli Rahim. El-Din Veled adı oldukça köklü bir isim; ağabeylerin de ailenizi tehlikeye atmaktan hoşlanmayacaktır. Kimliklerinizi gizlemelisiniz.”

Tarık bir süre söylenenleri düşündü. “Haklısın, enişte.”

“Ben de aynı fikirdeyim ama kim olduğumuzu kimse bilmezse nasıl yardım isteyeceğiz?” diye araya girdi Rahim. “Neden peşimizden gelsinler ki?”

“Siz orasını bana bırakın,” dedi Rıza. “Onyıllardır Rey’in en önde gelen tüccarlarından biriyim ve eşyanın tabiatından anlarım. Bir şey, nadir ve değerli gibi gösterilirse nadir ve değerli olur.”

“Ne demek istediğini anlamadım, enişte,” dedi Tarık.

Meşalelerden gelen ılık Rıza’nın gözlerini parlatıyordu. “Sizi, onların görmek istediği şey haline getireceğim. Sizinse yalnızca kendiniz olmanız gerekiyor... güçlü birer genç adam ve yetenekli birer savaşı.”

Tarık kaşlarını çatmış, anlamaz gözlerle bakmaya başlamıştı. “Ama bu hâlâ başkalarını, lideri olmayan bir davaya katılmaya nasıl ikna edeceğimizi açıklamıyor.”

“Lideri olacak, sen olacaksın Tarıkcan. Bu davaya sen can verecek, sesi sen olacaksın. Sokaklardaki isyanın defalarca bastırılmasının sebebi, kimsenin ses çıkarmaması zaten. Senin sesin yankılanmalı, hükümdarlığımızın kalbinde gerçekte ne yattığını görmemizi sağlamalı: Horasan’ı yönetmeyi hak etmeyen bir çocuk. Bedeli ne olursa olsun yok edilmesi gereken bir çocuk hükümdar.”

Rahim söylenenleri onaylarcasına elini masaya vurdu.

“Yani bir birlik oluşturup şehre mi dalacağız? En çok istediğim şey bu ama mümkün mü ki?” diye sordu Tarık.

Rıza şarabından bir yudum alıp cevap verdi. “İnandıklarımız üzerine bir şeyler inşa eder ve onları gerçeğe dönüştürürsek mümkün. Umudun kıvılcımımız; dürüstlüğüm de alevimiz olacak.”

Tarık bir kez daha eniştesine döndü. “Nereden başlayacağız?”

Rıza tabağını itti. “Siz evinize dönün. Benim Rey’deki ilişkilerimi kesmem ve bize kimlerin yardım etmek isteyeceğini düşünmem gerekiyor. Kerec Emiri muhtemelen yardım eder... karısının kuzeni, birkaç hafta önce Şiva’nın kaderini paylaşmıştı. Her şeyi ayarlayınca sizi çağırırım.”

“Şazi ne olacak peki? Onu alana kadar Rey’den...”

“Halife bugün Amardha’ya doğru yola çıktı. Gelinlerini...” Saklamaya çalıştığı öfke, sesinde kendini göstermeye çalışıyordu. “Kendisi Rey’de değilken gelinlerini öldürmüyor, muhtemelen olaya tanıklık etmek istediği için. Yani Şazi en az bir hafta güvende.”

Tarık bir an duraksadı, sonra başını salladı. “Öyleyse Rahim ve ben, İrsa ve Cihandar Efendi’yi alıp eve döner, senden haber bekleriz.”

“Cihandar ve İrsa mı? Haberin yok mu? Düğün gecesi Rey’den ayrıldı onlar, o zamandan beri de kendilerini gören yok.”

“Ayrıldılar mı? Nereye gitmiş olabilirler...”

“Ben sana geldiklerini düşünmüştüm Tarıkcan. Mektup yazmadılar mı sana?”

“Şazi’nin mektubu. Orada ailesinden söz etmemiş miydi hiç?” diye sordu Rahim.

“Bilmiyorum, tamamını okumadım.”

“Okumadın tabii,” diye çıkıştı Rahim.

Rıza düşünceli gözlerle yeğenine bakıyordu. “Bundan sonra bir şey yaparken iyice düşün, karar almadan önce kendine biraz zaman ver. Çok faydasını görürsün.”

Tarık derin bir nefes aldı. “Evet, daha çok çabalayacağım, enişte.”

“Sen hep çaba gösterirsin, Tarıkcan. Bu yüzden başarılı olacağımızı biliyorum.”

“Teşekkür ederim. Böylesi bir işe hevesle atıldığın için.”

“Asıl ben teşekkür ederim. Uzun zamandır içimde bir umut kırıntısı hissetmemiştim.”

Üç adam bunun ardından sofradan kalkıp avluya, Zoraya’nın tünekte sabırla Tarık’ı beklediği yere yöneldi ve Tarık, mankalasını takip ısıltı öttürerek kuşunu çağırdı. Zoraya, sahibinin kendisiyle ilgilenmesinin tadını çıkararak uzatılan kola kondu, Tarık da onu göğ, avlanmaya gönderdi. Tiz çığlığı avluda yankılanan Zoraya puslu göğ doğru yükselirken gölgesi de Tarık’ın yüzüne düşüyor, genç adamın ifadesini meşalelerden kısa süreliğine de olsa gizliyordu.

Rıza kendi kendine gülümsedi.

Uğruna savaşılacak bir şey.

Ve işe yarayacak bir şey.

Ertesi sabah, açık penceresinin hemen dışından gelen, metalin tahtaya çarpma sesiyle uyanan Rahim yataktan fırlayıp pencereye koştu.

“Ne yapıyorsun be?” diye çıkıştı Tarık’a.

“Neye benziyor?” Tarık yayını kaldırmış ve oku kirişe yerleştirmişti. “Gitmemiz lazım.”

Rahim kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Güneş daha doğmamış, yalnızca Rey’in doğusunda ince, ışıktan bir kurdele yaratacak vakit bulabilmişti.

“Uyudun mu sen?” diye sordu esneyerek.

Tarık yayı bırakınca ok, Rahim'in yanı başındaki tahtaya saplandı.

Ama Rahim irkilmedi bile. "Buna ne gerek vardı şimdi?"

"Topla eşyalarını. Eniştem dönüp de kahvaltı için ısrar etmeden gidelim."

"O nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Hava aydınlanmadan çıktı." Tarık bir ok daha yerleştirip nişan aldı.

"Niye hırsız gibi gecenin bir yarısında ortadan kayboluyoruz peki?"

Tarık bunu duyunca delici bir bakış attı. "Çünkü ne yaptığımızı bilmesini istemiyorum."

"Ha? Ne yapıyoruz peki?"

"Of, bıktım bitmek bilmeyen sorularından!" Tarık'ın bıraktığı ok dönerek tahtaya saplandı ve aynı tüylere sahip diğer yedi okun yanındaki yerini kusursuzca aldı.

"Taligan Emiri Nasir'in oğlu Tarık'ı selamlayın. Tebrikler. Ok atabiliyorsun," dedi Rahim duygusuz bir ifadeyle.

Tarık sessizce bir küfür savurup pencereye yöneldi. "Zaten seni hiç..."

"Sakin ol." Rahim kafasını kaşıyordu. "Toplayacağım eşyalarımı ama niye bu kadar gizli hareket ettiğimizi söylers misin?"

Tarık pencerenin yanında durup nefesini kontrol etmeye çalıştı.

"Beni korkutmaya başladın," dedi Rahim. "Şazi için endişlendiğini biliyorum ama Rıza Efendi beklememiz gerektiğini söyledi..."

"Hayır, beklemeyeceğim. Bekleyemem."

Rahim burnunu ovuşturdu. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bir şeyler. Herhangi bir şey."

“Hâlâ bir planımız yok ve Rıza Efendi beklememizi söyledi. Beklememiz gerek.”

Tarık kum rengi duvara yaslandı. “Biraz düşündüm.”

“Dinliyorum,” dedi Rahim iç geçirerek. “Aklım karşı çıksa da dinliyorum.”

“Horasan ve Part sınırındaki Bedevi kabileleri... herkes onların iki hükümdarlığa da başkaldırdığını biliyor. Ya onlara bunu değiştirmelerini sağlayacak bir sebep sunarsak?”

“Nasıl bir sebep?”

“İnsanların bir dava için savaşmasını sağlayan sebep. Bir amaç.”

“Oldukça belirsiz, şairane bir yanıt,” dedi Rahim. “Bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak.”

“Toprak. Toprak hakkı. Bu hakkı talep edebilmeleri için gereken organizasyon.”

Rahim düşünceli bir şekilde dudak büktü. “İlginç. Ama adamların doğasında var göçebelik. Niye toprak sahibi olmak istesinler ki?”

“Bazıları istemeyebilir ama yüzyıllardır birbirleriyle savaşıyorlar ve altından sonra güç ve itibar kazanmanın en hızlı yolu topraktır. Liderlerinden biri bizim yanımızda savaşmak isteyebilir. Adamlar acımasızlıklarıyla nam salmış olsalar da bugüne kadar gördüğüm en iyi biniciler de onlar. Bunda karşılıklı çıkar dışında bir şey görmüyorum.”

Rahim kaçamak karşılıklar veriyordu. “Bana tehlikeli gibi geliyor.”

“Konuşmaya değer. En kötü ihtimalle reddederler.”

“Aslında en kötü ihtimalle boğazını da kesebilirler.”

“Evet.” Tarık’ın çatılan kaşları alnını kırıştırmıştı. “O da var ama bu konuşma esnasında kendilerine hakaret etmeyi düşünmüyorum.”

“Eh, sadece konuşarak kendini ipten alabilecek bir adam varsa o da sensin.”

“Teşekkür ederim, Rahim. Bana olan daimi güvenin her türlü şüpheyi gölgede bırakmaya yetiyor.”

Rahim buna çarpık bir tebessümle karşılık verdi. “Aslında kendini ipten alabilecek biri varsa o Şazi. Onun cazibesinin birazı sana da bulaşmış işte. Şansa.”

“Cazibe değil o, eşsiz cesaret,” dedi Tarık sevgilisini anımsayıp gülererek.

“Haklı olabilirsin. O kız, zehrinin kendisini öldürmeyeceğini iddia ederek bir kobrayı bile kışkırtabilir.”

Tarık gülümsedi. “Ve kazanır.”

“Ona ne şüphe. Hatta güçlü Horasan Halifesi’ni bile bir köşeye kedi gibi kısırdığından eminim diyebilirim. Kim bilir, belki de bir gün tahttan indirdiğimiz o bile olabilir.”

Hükümdarlarının bahsi geçince Tarık anında karamsarlaşmıştı.

“Hayır. O hiçbir gücünden vazgeçecek bir adam değil.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte,” diye çıkıştı Tarık. “Kuzenimi öldürdü. Şimdi de Şehrazad elinde. Damarlarında şeytanlıktan başka bir şey dolaşmıyor o adamın. Söz konusu Halid bin el-Reşit olunca tek düşündüğüm onu kendi ellerimle kaç kez öldürebileceğim oluyor. Cevabın sadece bir olmasıysa çok üzücü.”

“Ondan ben de nefret ediyorum. Hem de bin güneş kadar yakıcı bir nefret. Ama düşmanını iyi tanımak her zaman önemlidir, Tarık.”

“Öfkemi aptallıkla karıştırma. Onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi bilmek istiyorum ama ailemin sarayında kilit altındayken yapamam bunu. Bu yüzden Bedevileri bulmak için çöle gideceğim.” Tarık’ın kararlılığı yüzünden okunuyordu. “Tek başıma.”

“Tek başına mı?”

“Evet, tek başıma. Senin, eniştemden bir haber gelme olasılığına karşın Taligan’a dönmeni istiyorum. İki günde bir Zoraya’yla yerimi bildiririm.”

“Beni ailenle mi bırakacaksın?”

“İstedğin zaman evine de dönebilirsin.”

Rahim ters ters, “Ağabeylerim ve bağırıp duran çocuklarının yanına mı?” dedi. “Kuzenlerimden birinin arkadaşının çirkin kız kardeşiyle evlendirmeye çalışıp durdukları yere? Almayayım. Ayrıca bunca yıllık arkadaşlıktan sonra sana bunu borçluyum. Hele Şazi’ye, daha da çok.”

Tarık bunları duyunca gülümsedi. “Teşekkürler Rahimcan. Her zaman etmem gerekiyor ama ben neredeyse hiç etmiyorum.”

“Rica ederim, bencil herif. Zaten tüm bu gizli görevin tek faydasını da dört gözle bekliyorum.”

“Neymiş o?”

“Güzel bir uyku... okla falan vurulmadan.”

Şehrazad’ın sarayda, şafağın sökmesinden korkmadan uyandığı ilk sabah biraz garipti.

İşığı görünce kalbi refleksle sıkışmış, odada gezinen Despina’nın sesini duyunca rahatlamıştı. Derin bir nefes alıp yastıklarına gömüldü ve bedeninin bu yeni rahatlığın tadını çıkarmasına izin verdi.

“Belki de Amardha’da kalmalı,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Ben de şimdi seni uyandıracaktım,” diye karşılık verdi Despina. “Yemeğin soğuyor.”

Şehrazad duraksadı, sonra bir karar verdi.

Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır.

“Her zamanki kabalığınan vazgeçip daha mantıklı bir karar aldığın için teşekkür ederim,” diye sataştı Şehrazad.

“Kabalık mı? Bu sabah tersinden kalktın herhalde.”

Şehrazad sırtıp ayağa kalktı. Yatağı çevreleyen ince ipeği kenara çekip her zamanki yemek tepsisinin bulunduğu sofraya yöneldi. O sırada Despina’ya bakınca hizmetçisinin yüzünün her zamanki gibi kusursuz ve ıslıl ıslıl olmadığını gördü; teninin solgun, alnınınansa gergin göründüğünü fark etti.

“Sorun ne?” diye sordu.

Despina başını iki yana salladı. “Bir şey yok, sadece gücendim biraz.”

“Gücendin mi? Hasta gibi görünüyorsun.”

“Yok, bir şeyim yok.”

“Dinlenmek ister misin?”

“İyiym ben Şehrazad, gerçekten.” Despina çorba kâsesinin kapağını kaldırıp küçük cam fincana bir parça şeker attı ve mumun üzerinde duran süslü, gümüş çaydanlığı alıp kaldırdı. Ama çayı fincana dökerken eli titredi ve sıvı, sıçrayıp çaydanlığa geldi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Despina.

“Ara ara sen de hata yapabilirsin,” diye gülümsedi Şehrazad şakayla.

“Hiç öyle görünmüyor ama.” Despina kızgın bir karşılık vermişti.

“Ne zaman böyle saçma isteklerde bulundum?”

Despina’nın kaşları daha da çatılmıştı şimdi.

“Despina. Ne oluyor?”

“Bir şey yok!”

Yalan söylüyor. Yine.

Şehrazad yan gözle ona bakarken lavaştan aldığı parçayı ikiye böldü.

“Özür dilerim.” Despina fincanı çayla doldurdu. “Amardha için ne diyordun?”

“Halifenin seyahatinden bahsediyordum. Oraya niye gittiğini biliyor musun?”

“Büyük ihtimalle Part Sultanı’nı ziyaret ediyordur... dayısını.”

“Anladım. Sık gider mi peki?” Şehrazad çorbasını içmeye başlamıştı.

Despina başını hayır anlamında salladı. “Hayır. Pek de... iyi anlaştıkları söylenemez. Sultan onun öz dayısı değil. Eski halifenin ilk karısının ağabeyi. Halifemizin annesinden de nefret ederdi.”

İlginç.

“Neden?”

Despina omuz silkti. “Bir adam ölen kardeşinin yerini alan kişiden niye nefret ederse ondan herhalde. Ayrıca halifemizin annesi güzel, akıllı, hayat dolu bir kadındı. Diğerininse bunlarla alakası bile yoktu.”

“Öyleyse halife niye ziyaret ediyor onu?”

“Bilmiyorum. Herhalde diplomatik sebeplerle. Döndüğünde ona sorarsın.”

“Söyler ki.”

Despina bu cevabı duyunca sırttır gibi oldu. “Benimle yeniden konuşmaya başlamana sevindim.”

“Benim gibi biri için sessiz kalmak pek de iyi bir fikir değil.”

“Akıllıca bir karar. Senin gibi biri için.”

“Ben de öyle dedim.”

“Biliyorum.”

Şehrazad kakhaha atıp çayına uzandı. O sırada gümüş çaydanlığın etrafında küçük, tuhaf, koyu renk lekeler olduğunu fark etti ve eline alıp dikkatle incelemeye başladı. Keten bir peçeteyle lekeleri silmeye çalıştı.

Ama çıkaramadı.

Şehrazad dudaklarını büktü.

Ardından fincanını alıp içindeki sıvıyı çaydanlığa döktü ve sıvı, ısıldayan yüzeyle temas ettiği anda gümüş renk değiştirdi.

Siyah.

Ölüm gibi.

“Despina?” dedi Şehrazad sakince.

“Efendim?”

“Çayımda bir şey var.”

KALBİNİN OLMAK İSTEDİĞİ YER

Biri onu zehirlemeye kalkışmıştı.

Ve sorun, Şehrazad'm başlangıçta düşündüğü gibi çayda değildi.

Şekerdeydi.

Celal öfkeden deliye dönmüştü.

Şehrazad'ın yemeğine bir şey katabilecek herkesle yüzleşti ama hepsi, masum olduklarına içtenlikle yemin ediyorlardı. Hü-kümdarın ailesinden birine servis edilen her yemek gibi aşçı bunu da Şehrazad'ın odasına göndermeden tatmış, pek çok insan da buna şahit olmuştu.

Ama şekeri tatmak kimsenin aklına gelmemişti.

Doğal olarak Şehrazad gün boyu başka bir şey yemedi.

Şimdi ise genç hizmetçi kızlardan biri, Şehrazad'm odasına servis edilen her yemeğe eşlik ediyordu. Tek amacı halifenin hanımının tüm yemeklerini ve içeceklerini, o tüketmeden hemen önce tatmaktı.

Birileri için muhakkak değerli olan bir kızdı.

Bu durum Şehrazad'm midesini bulandırıyordu.

Tıpkı, kendini güvende hissetme şansının –yaklaşan her şafağın kendisine karanlığı getirdiği o ağır histen kurtulmanın– tadını

doğru düzgün çıkaracak fırsat bile bulamadan elinden alındığını bilmenin yaptığı gibi.

Ama en kötüsü, artık hizmetçisine kesinlikle güvenemeyeceğinin farkında olmasıydı.

Sonuçta yemek tepsisiyle en son ilgilenen Despina olmuştu.

Ona o öldürücü çayı hazırlayan.

Nedense Şehrazad'ı hepsinden çok üzen bu olmuştu. Önceleri Despina'ya güvenmese de bir yanı bunu istiyor; bir gün, her şeye rağmen gerçekten arkadaş olabileceklerini umuyordu.

Ama şimdi bu umut tamamen yok olmuştu.

Ve bu, Şehrazad'ı öfkeliendiriyordu.

Üç gece neredeyse deliksiz uyuması da o öfkeyi dindiremedi.

O gün, öğleden sonra Şehrazad mükemmel bir gül bulmak için sıra sıra dizili teraslardan birini seçmiş; görevin basitliği, zaten işe yaramadığı düşüncesini daha rahatsız edici hale getirmişti.

Bir çiçekli çitin daha yanından geçerken güneş yüzünden gözlerini kıstı, alnı öfkeyle kırışmıştı.

"Ne aradığını söylersen yardım edebilirim," dedi Despina.

"Hayır, edemezsin."

"Aman, aksiliğin üstünde."

"Gerçekten edemezsin. Mükemmel gül bir sanat eseridir. Kokusu. Rengi. Yapraklarının dizilimi. Babam tek bir fazlalık yaprağın bile tüm çiçeği bozabileceğini... büyümesine zarar vereceğini söyler."

"Ben de en güzel çiçeklerin biraz kusurlu görünenler olduğunu söylerim."

"Gördün mü? Bana yardım edemezsin işte," diye söylendi Şehrazad.

Tam da o anda Despina birden gerildi.

"Ne oldu?"

“Yüz-yüzbaşı el-Huri merdivenden iniyor.” Yüzü, saç dip-
lerinden boynuna kadar kıpkırmızıydı.

“Ee? Sen niye gerildin?”

Despina cevap vermekte tereddüt etti. “Çay meselesinden
sonra onun etrafında biraz huzursuz oluyorum.”

“Anladım,” dedi Şehrazad dudak bükerek. Bir yandan da
aklından geçen suçlamaları bastırmaya çalışıyordu.

Celal yanlarına yaklaşıncı Despina Rajput’un arkasına gizle-
nip görünmemek için büyük çaba sarf etti. Celal kaşını kaldırıp
ona baktıktan sonra Şehrazad’a döndü.

“Bugün nasılsın Şehrazad?” Gülümseyerek eğilip selam verdi,
altın sırma işlemeli pelerini omzundan düşerken eli de palasının
kabzasında kaldı.

“Yaşıyorum.”

Celal bunun üzerine kahkahayla güldü. “Bunu gördüğüme
sevindim. Önemli bir şeyle mi meşguldün?”

“Tabii ki. Geliştirdiğim bir darbe planı var. Sonra da de-
nizde giden filler ve ipekten yelkenler içeren yeni bir ticaret türü
planlamak istiyorum. Bana yardım etmek ister misin?”

Celal gülümsedi. “Sadece darbe kısmında. Gerisi bana so-
rarsan biraz sıradan.”

Şehrazad da güldü. “Hayır, önemli bir şey yapmıyorum tabii
ki. Sıradan şeylere takılıp kaldım işte. Lütfen kurtar beni.”

“Aslında ben de benim için... hatunluk yapıp yapamayaca-
ğını soracaktım.”

“Hatunluk mu? Nasıl yani?”

“Beklenmedik bir misafirimiz var da. Halife olmadığı için
onu sen karşılayabilir misin diyecektim.”

“Kimmiş?”

“Bir... alim diyebiliriz. Halid’in ilk öğretmeniydi; öldüğü güne dek, annesinin de. Halid’i çocukluğundan beri görmedi. Annesi içinse çok değerli biri olduğunu biliyorum ve onu resmi bir karşılama olmadan buradan göndermek *istemem*.” Göz kırpıp.

Şehrazad kendini tutamayıp gülümsedi.

“Ayrıca bu ziyaret bazı... merakları da dindirebilir diye düşünüyorum.” Celal bilmiş bir tavırla sırtıyordu.

“Ah, Yüzbaşı el-Huri, bunu çok... ilgi çekici hale getirdiniz.”

Celal güldü. “Yani geliyor musun Şehrazad?”

Şehrazad ılık ılık ela gözleriyle başını salladı.

“Ama seni uyarmam lazım, biraz... tuhaf biridir,” dedi Celal peşinde Şehrazad ve onun küçük maiyetiyle basamaklardan çıkarken.

“Nasıl yani?”

“Antika bir adam. Eski sanatlara çok düşkün ama onu seveceğini düşünüyorum. O da seninle tanıştığına memnun olacak.”

“Adı ne?”

“Musa Zaragoza.”

“Değişik bir isim.”

“Kendisi Mağribi’dir.”

“Ah, anladım. Tamam, elimden geleni yaparım.”

“Hiç şüphem yok.”

Çok sayıda merdivenden çıkmaya ve soğuk, mermer koridorlardan geçmeye devam ettiler. Sonra Celal, onları bir insan boyunun beş katı yüksekliğinde tavanı olan kubbeli, büyükçe bir odaya aldı. Duvarlar karolar ve silahlarını savuran, düşmanlarını yenmekte olan askerlerin resmedildiği rölyeflerle doldurulmuştu.

Odanın köşesinde, canlı renklerde kıyafetler giymiş, oldukça uzun bir adam duruyordu. Lacivert ridası yere düşmüştü, kapüşonu ise deri ve altın taçlarla başına sabitlenmişti. Kalın mankalalar

iki kolunu da sarıyor; güzel, koyu renk teni Şehrazad'a en güzel hurmaları anımsatıyordu.

Adam dönüp onu görünce öyle kocaman gülümsedi ki beyaz dişleri, abanoz üzerine bırakılan inciler gibi parıldamaya başladı.

Celal ve Despina odaya girmemiş, Rajput ise elini kılıcından ayırmadan yanlarında beklemeye başlamıştı.

Şehrazad misafirinin tebessümüne karşılık vererek ona doğru yürüdü.

Ne diyeceğim?

"Hoş geldiniz!" diye başladı. "Ben... Şehrazad."

Adam ellerini ona doğru uzatarak bir renk cümbüşü halinde yanına yaklaştı.

"Ben de Musa. Sizinle tanışmak ne büyük şeref." Sesi bal ve duman gibi yoğundu.

Şehrazad adamın ellerini tuttu. Yakından bakınca, aslında görüldüğünden çok daha yaşlı olduğu fark edilebiliyordu. Kaşlarına aklar düşmüştü, yüzüne yerleşen çizgilerse derin düşüncelere olan meylinin ve eğlenceye düşkünlüğünün göstergesiydi adeta. Elleri temas ettiği anda Şehrazad, adamın kahverengi gözlerinde bir şey fark etti fakat hemen sonra bunu kaybetti.

"Çok teşekkür ederim, Musa Efendi. Ben... Halife burada olup sizi karşılayamadığı için kusura bakmayın."

Adam başını iki yana salladı. "Benim hatam, habersiz gelmemeliydim. Geçerken onu da görme ümidiyle uğradım ama ne yazık ki kavuşmamızı başka bir seyahate saklamak gerekecek."

"Lütfen, oturun." Şehrazad sağındaki yer sofrasının etrafında duran minderleri gösterdi; sonra karşılıklı oturdular. "Bir şeyler yemek ister miydiniz?"

"Yok yok; kalamayacağım. Dediğim gibi, sadece öylesine uğramıştım. Kimseye rahatsızlık vermek istemem."

“Rahatsızlık ne demek. Böylesine saygıdeğer bir konuğun aç ayrılmasına müsaade edemem.” Şehrazad gülümsüyordu.

Adam da gülünce sesi duvardan duvara yankılandı.

“Saygıdeğer olduğumu da nereden çıkardın? Kimse gerçeği anlatmadı mı?” Dudakları neşeyle kıvrılmıştı.

“Gerçek nedir, Musa Efendi?”

“Bu saraya son gelişimde, üzerimdeki kıyafetler dışında hiçbir şeyim olmadan kapının önüne konmuştum.”

Şehrazad tepkilerini kontrol etmeye çalışıyor, derin nefesler alırken ellerini kucağında birleştiriyordu. “Öyleyse size en azından bir yemek borçluyuz demektir, efendim.”

Musa bu kez daha da yüksek bir kahkaha patlattı.

“Seninle karşılaştığım için çok şanslıyım, sevgili çocuğum. Zavallı Halid’imin dünyasına ışık olmuştundur.”

Işık demek pek doğru olmayabilir.

Şehrazad hafifçe gülümsemekle yetindi.

“Korktuğum gibi, bu isteyerek yapılmış bir evlilik değil demek,” dedi Musa nazıkçe. “Öyle olması için bir umut var mı peki?”

“Gerçeği söylemek gerekirse bunu söylemek için biraz erken. Evleneli yalnızca birkaç gün oldu. Halifeyle evli olmak da... biraz zor.”

“Ben de öyle duymuştum,” dedi adam bilgiç ve üzgün bir ifadeyle. “Onunla güzel bir evliliğinin olmasını istiyor musun peki?”

Şehrazad bu soruyu duyunca huzursuz olup kımıldanmaya başladı. Nedense bu kahkahası bol ve insanın içini gören gözlere sahip adama yalan söylemek... ona yanlış geliyordu.

“Ben sevgiye ve karşılıklı saygıya dayanan bir evlilik istiyorum, Musa Efendi. Halifeyle bunun mümkün olup olmadığını ise zaman gösterecek.”

“Ah, ne kadar açık sözlüsün. Halid dürüstlüğe her şeyden çok önem verir, buna aç çünkü. Çocukluğundan beri, pek az kişide gördüğüm bir tutkuyla gerçeği arardı o. Bunu biliyor muydun?”

“Geçmişle ilgili çok az şey biliyorum.”

Musa anlayışla başını salladı. “Leyla’nın oğlu hakkında bana herkesin anlattıkları dışında bir şeyler söylesene.”

Şehrazad duraksayıp karşısındaki yabancıнын tatlı yüzünü incelemeye başladı.

Ben onun sorularını cevaplırsam o da benimkileri cevaplar mı?

“Sessiz biri. Ve akıllı.”

“Bunları Rey sokaklarında gezerken de duyabilirim. Ben senin bildiklerini bilmek istiyorum. Senin kadar zeki bir genç kızın, bu kadar kısa zamanda öğrendiklerini.”

Şehrazad bir süre dudaklarını ısırdı.

“Neşesiz. Hesaplı. Sert biri...” dedi fısıldayarak.

Halid’in yaralanan elini ve karşısındakini cezalandıran öfkesini düşünüyordu.

“Öfkeli.”

“Eskiden böyle değildi,” dedi Musa iç geçirerek. “Çok iyi bir çocuktı.”

“Duydum ama buna inanmak çok zor.”

“Anlayabiliyorum.” Musa duraksadı. “Sana bir hikâye anlatabilir miyim sevgili Şehrazad? Kapının önüne atıldığım geceyle ilgili?”

“Elbette, Musa Efendi.”

“Üzücü bir hikâye.”

“Böyle bir sona sahip her hikâyenin hüznünlü olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Musa arkasına yaslanıp olayları düşündü ve anlatmaya başladı.

“Leyla’nın öğretmeni idim, Halid’in annesinin. Ve o çok neşeli bir kızdı. Güzel, yetenekli, kitap ve şiir âşığı. Halid’in

babasıyla evlenip onun ikinci eşi olduğunda çok gençti... sadece on beş yaşındaydı. O ısrar edince ben de onunla Rey'e geldim. Çok dik başlı bir kızdı ve maalesef evlilikleri pek kolay olmadı. Kocasını ondan epeyce yaşlıydı ve ilk karısını çok sevdiği belliydi. Leyla sürekli onunla kıyaslanmaktan hiç hoşlanmadı. Ben de onun sinirini ve umutsuzluğunu dindirmeye çalıştım ama aralarındaki yaş farkı ve ilgi alanlarının uyumsuzluğu, genellikle aşılması güç meselelere neden oluyordu. Kimsenin suçu yoktu aslında. Halid'in babası, dediğim dedik bir adamdı; Leyla ise coşkulu, genç bir kadın."

Durdu. Yüzüne hüznü bir ifade yerleşmişti.

"Halid doğduktan sonra her şeyin değişeceğini umuyordum. Çocuğuna onun kadar düşkün bir anne görmemiştim. Leyla Halid'in ayaklarını öper, ona şarkılar söylerdi. Halid biraz daha büyüyünce, geceleri ona masal anlatmaya başladı. Halid de annesini her şeyden çok seviyordu."

Musa bir an gözlerini kapayınca Şehrazad da düşüncelere dalarak nefes aldı.

Annesi ona geceleri masal anlatıyormuş.

"Halid'in babası, Leyla'nın ihanetini öğrendiği akşam ben de oradaydım... saray muhafızlarından biriyle ilişkisi olduğunu fark ettiği akşam."

Yüzü düşmüş, kederlenmişti.

"Leyla'yı koridorlarda saçlarından tutup sürükledi. O da bağılıyor, korkunç hakaretler ediyordu. Leyla'ya yardım etmeye çalıştım ama askerler engel oldu. Orta avluda Halid'i çağırıp ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeye başladı. Onu çok sevdiğini, her şeyinin o olduğunu."

Şehrazad yumruklarını sıkıyordu.

“Ve orada, altı yaşındaki oğlunun gözleri önünde Halid’in babası, Leyla’nın boğazını kesti. Halid ağlamaya başlayınca ona da bağırdı. Ne dediğini asla unutmam. ‘Bir kadın ya sadakatlidir ya ölü. Bunun ortası yok.’ Ondan sonra ben de kıyafetlerimden başka bir şeyim olmadan saraydan atıldım. Daha iyi savaşmalıydım; Leyla için, Halid için. Ama güçsüzdüm. Korkuyordum. Sonra Leyla’nın oğlunun neye dönüştüğünü duydum ve bunu yapmadığım için ruhumun en derininde hissettiğim pişmanlık duydum.”

Şehrazad’ın göğsüne bir şey oturmuş, konuşmasına engel olan bir duvar çekmişti sanki. Güçlkle yutkundu ve başka ne yapacağını bilemediğinden uzanıp Musa’nın elini tuttu. Adam da onun küçük ellerini kendi elleriyle sardı ve bir süre öylece kaldılar.

Sonra Şehrazad, saygısızlık etmemeye özen göstererek sessizliği bozdu.

“Musa Efendi... hem o gece hem de sonrasında yaşananlardan kendinizi sorumlu tutmamanız gerektiğine eminim. Gencim ve bu yüzden sözlerim tecrübesizlikle dökülecek ağzımdan ama başkalarının yaptıklarını kontrol edemeyeceğinizi de biliyorum en azından. Siz sadece kendi yaptıklarınızdan mesulsünüz.”

Adam onun ellerini daha da sıkı tutmaya başlamıştı. “Ne kadar bilge sözler. Halid senin nasıl bir hazine olduğunu biliyor mu canım?”

Şehrazad’m gözleri, dudaklarının yapamadığını yaptı ve adamı gülümsetti.

Musa başını iki yana salladı. “Halid çok acı çekti. Bunun hıncını başkalarından aldığını görmek beni derinden yaralıyor. Ayrıca tanıdığım çocuğun hiç yapmayacağı şeyler yaptığını gördükçe sinirleniyorum. Ama nasıl ki sen gençsen, ben de yaşıyım

ve benim yaşımda bilgelik doğuştan gelen bir hak değil, bir beklenti haline geliyor. Hayatım boyunca öğrendiğim tek bir şey varsa o da hiç kimsenin, insanların sevgisi olmadan potansiyelini tamamen kullanamayacağıdır. Bizler yalnız olmak için yaratılmamışız, Şehrazad. Bir insan diğerlerini kendinden ne kadar uzaklaştırıyorsa, onların sevgisine o kadar ihtiyacı var demektir.”

Ben öyle bir adamı... öyle bir canavarı asla sevemem.

Şehrazad ellerini çekmeye hazırlandı.

Ama Musa bırakmadı.

“Söylesene,” dedi ısrarcı bir ifadeyle. “Yeteneğin ne zamandır var?”

Bu soruyla afallayan Şehrazad, boş boş bakan ela gözlerini yaşlı adama dikti.

Musa bir cevap bekleyen sıcak gözleriyle aynısını yaptı.

“Bilmiyorsun demek. Henüz uykuda.” Kendi kendine konuşuyor gibiydi.

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Şehrazad.

“Belki de ebeveynlerinden biridir,” diye devam etti adam. “Annenin ya da babanın... eşsiz yetenekleri var mı?”

Bunun üzerine Şehrazad ne kastettiğini fark etti. “Babam. Bazı şeyler yapabiliyor. Ufak tefek şeyler ama hiçbir zaman bunları kontrol etmeyi başaramadı.”

Musa başını salladı. “Bunlar hakkında bir şeyler öğrenmek istersen bana haber gönder. Bildiklerimi seninle paylaşmaktan memnuniyet duyarım. Ben de uzman sayılmam ama en azından... kontrol etmeyi öğrendim.” Sonra yavaşça gülümsedi. O konuşurken Şehrazad, yanlarındaki lambada dans eden ateşin söndüğünü ve kendi kendine yeniden yandığını gördü.

“Bunu yapmayı ben de öğrenebilir miyim yani?” diye sordu fısıldayarak.

“Aslında bilmiyorum. Birinin yeteneklerini kontrol edebilmek imkânsız. Tek bildiğim, elini tuttuğum ilk anda seninle ortak bir şeyimizin olduğunu anladığım. Şimdi ise bu bağ, kaderin bu cilvesinden de öteye uzanıyor. Sana yalvarıyorum, yıldızım... lütfen karanlığın ötesini gör. Benim tanıdığım o çocuğun içinde sınırsız iyilik potansiyeli var. Emin ol, şu anda gördüğün adam, gerçeğin üzerini örten bir gölge sadece. Yapabilirsen, bunu onun da görmesini sağlayacak sevgiyi ver. Onunki gibi kayıp bir ruh için böylesi bir hazinenin bedeli ölçülemez. Hayal bile edilemez.” Musa konuşurken hâlâ iç içe olan ellerine doğru eğilmiş ve içtenlikle gülümsemişti.

“Teşekkür ederim, Musa Efendi. Bilgeliliğiniz, anlattıklarınız ve dahası için.”

“Ben teşekkür ederim, yıldızım.” Şehrazad’ın elini bırakıp sofradan kalktı.

“Yemeğe kalmayacak mısınız?” diye sordu Şehrazad bir kez daha.

Adam başını salladı. “Yola çıkmam gerek. Ama yakın zamanda yine geleceğim, söz veriyorum. Bu kadar uzun yıllar geçmesine izin vermemeliyim. Ayrıca bir sonraki görüşmemizde, Halid’in de senin yanında olacağını ümit ediyorum. Yanında ve bu sayede daha iyi olarak.”

Şehrazad’m içinde tuhaf bir suçluluk hissi uyanmaya başlamıştı.

Musa köşeye bıraktığı çantasına uzandı, aldıktan sonra bir şeyler düşünür gibi duraksadı. Ardından çantasından havı dökmüş, güveler tarafından yenmiş, kendirden yapılma bir iple sıkıca sarılmış bir kilim çıkardı.

“Senin için bir hediye, Şehrazad.”

“Teşekkür ederim, Musa Efendi.”

Ne tuhaf bir hediye.

“Bunu yanından hiç ayırma. Çok özel bir halıdır. Yolunu kaybettiğinde yeniden bulmana yardım eder,” dedi gözlerinde bilgiç bir ışıltıyla.

Şehrazad hediyesini alıp göğsüne bastırdı.

Sonra Musa uzanıp sıcak elini Şehrazad’m yanağına koydu.

“Bırak, kalbin nereye istiyorsa oraya götürsün seni.”

YAŞLI ADAM VE KUYU

Kum tepelerinden yansıyıp görüşünü bozan ve göğü yakan çöl güneşi, Tarık'ı sapsarı alevlere boğuyordu.

Ridasının kapüşonunu yüzüne sıkıca sarıp deri bandı alnına dolayarak sabitledi. Aygırının bacaklarına yapışan kum taneleri, toynakların her iniş kalkışında havada parıltılı bir iz bırakıyordu.

Zoraya da her geçen saat daha da artan feryatlarla üstlerinde dönmekteydi.

Güneş batarken Horasan ve Part sınırına yaklaştılar ve Tarık dinlenecek bir yer aramaya başladı.

Bedevi kabilelerinin yakınlarda olduğunu biliyor fakat Rey'den ayrılışından bu yana geçen dört günde doğru düzgün uyuyamadığı için bir gece dinlenmeden onların bölgelerine girme riskini almak istemiyordu. Sabah olunca yerlilerden biriyle konuşmanın bir yolunu bulup bölgedeki ilişkilerin son durumunu öğrenebilirdi.

Sonra uzakta, eski püskü bir taş kuyunun etrafına dizilmiş, güneşten harap olmuş birkaç bina olduğunu fark etti. Çatlamış çamurdan evlerin hepsi terk edilmiş gibi görünüyordu. Yaşlıca bir adamsa kuyunun kenarında, iki yaşlı devenin sırtındaki hayvan derilerini temizliyordu.

Tarık, koyu doru Arap atını dehledi ve beyaz ridasını bir kez daha başına geçirdi.

Kuyunun yanına yaklaştığını fark eden yaşlı adam dönüp ona baktı.

Ve gülümsedi.

Kahverengi ketenden basit kıyafetler giyen adamın gür sakallarında gümüş rengi tutamlar vardı. Ön dişlerinin arasında kocaman bir boşluk göze çarparken hokka burnunun kemerden kırıldığı görülebiliyor, ellerinin de çalışmaktan ve yaşlılıktan yumru yumru olduğu fark edilebiliyordu.

“Güzel at.” Başını sallayan adam hâlâ gülümsüyordu.

Tarık da aynı şekilde karşılık verdi.

O sırada yaşlı adam titreyen elini kuyunun üzerindeki kova-
vaya uzattı...

Ve kuyunun içine düşürdü.

Çeperlere çarpa çarpa karanlık çukura düşen kova, sonunda büyük bir gürültüyle suya çarptı.

Tarık bunu görünce iç çekti.

Yaşlı adam da söylenerek ridasını açıp ayaklarını yere vurdu. Ardından yüzünde açık bir üzüntüyle ellerini ovuşturmaya başladı.

Tarık bu melodramı bir yere kadar izledi fakat sonra daha fazla dayanamayarak belli belirsiz bir iç çekip atından indi.

“İpin var mı?” diye sordu kapüşonunu çıkarırken.

“Evet *sahip*.” Adam birkaç kez eğilerek selam verdi.

“Bunu yapmana gerek yok, ben senin sahibin değilim.”

“Sahibin güzel bir atı, güzel bir kılıcı var. Kesinlikle bir *sahip*.”

Tarık yine iç geçirdi. “İpi ver de inip kovayı alayım.”

“Ah, çok teşekkür ederim *sahip*. Çok nazıksınız.”

“Nazik değilim, susadım.” Tarık alaycı bir tebessüm takındı. Sonra ipi alıp kuyunun üzerindeki direğe bağladı ve birden durdu. “Atımı çalmaya çalışma. Çok huysuzdur, fazla uzaklaşamazsın.”

Adam başını öylesine sallamaya başlamıştı ki Tarık bir yerini inciteceğini düşündü. “Asla böyle bir şey yapmam, sahip!”

Ama bu kadar şiddetle karşı çıkması, söylediğinin gerçekliğini sorgulatıyordu.

Tarık bir süre adamı inceledi, ardından sol kolunu uzatıp göğre doğru bir ısıklık çaldı. Zoraya tüy ve pençe karışımı bir yığın halinde hızla bulutların arasından sıyrılıp gelince yaşlı adam, yırtıcıdan korunmak için titreyen kolunu başına siper etti.

“Gözlerden başlamayı sever,” dedi Tarık ruhsuz bir sesle. Zoraya onun mankalasına konup kanatlarını açtı ve adama baktı.

“Böyle rezil bir şey yapmayacağım, sahip!”

“Güzel. Buralarda mı yaşıyorsun?”

“Adım Ömer, Bedevi kabilesindenim.”

Tarık bunu duyunca adamı bir kez daha inceledi. “Bedevilerden Ömer, seninle bir anlaşma yapmak istiyorum.”

“Anlaşma mı sahip?”

“Evet. Kovanı kuyudan çıkarıp derileri suyla doldurmana yardım edeceğim, karşılığında da senden kabilen ve şeyhi hakkında bilgi istiyorum.”

Ömer sakallarını kaşıdı. “İsimsiz sahip neden kabilemle ilgili bilgi istiyor?”

“Merak etme, kötülüklerini istemiyorum. Bedevilere büyük saygım var. Babam bu atı, uzun yıllar önce bir kabile üyesinden almıştı. Hep çöl gezginlerinin dünyanın en iyi binicilerinden olduğunu söyler.”

“Binicilerinden mi?” dedi Ömer gülerek. “Biz en iyisiyiz, sahip. Kesinlikle.”

Tarık belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Anlaştık mı?”

“Öyle sanıyorum sahip ama son bir şey sorabilir miyim?”

Tarık başını salladı.

“Bedevileri neden arıyorsunuz?”

Tarık bir süre düşündü. Bu adam en iyi ihtimalle bir hizmetçi; büyük olasılıkla da bu yaşta hâlâ işe yaradığını hissetmesi için her gün su almaya gönderilen bir yaşlıydı. Bu yüzden ona bilgi vermekten zarar gelmeyeceğini düşündü.

“Bir iş teklifinde bulunacağım.”

“İş mi?” Ömer güldü. “Bedevilerle? Neden böyle genç ve zengin bir sahip bir çöl gezgininin yardımına ihtiyaç duysun ki?”

“Soruna yanıt verdim. Şimdi anlaştık mı anlaşmadık mı?”

Ömer’in kara gözleri ışıldadı. “Evet, evet sahip. Anlaştık.”

Tarık Zoraya’yı kuyunun üzerine indirdi, sonra yayını almak üzere atına döndü. Arkasında silah bırakacak kadar aptal olmadığı için sadağını alıp sırtına, yayı da göğsüne taktı. Ardından nihayet, yeterince dayanıklı olup olmadığını görmek için ipe asıldı ve kuyunun taş ve kerpiçten yapılma ağzına çıktı.

Bir insan genişliğinde ve iki insan derinliğinde olan kuyuya inmek zor olmamış; dibe kolayca ulaşan Tarık, suda yüzen kovayı aldıktan sonra kısa sürede kuyudan çıkıp kendini yine kızıl çöl güneşinin altında bulmuştu.

Kovayı Ömer’e verdi. “Kola bir ip bağlasan daha iyi olur, bundan sonra rahat edersin.”

Ömer güldü. “Çok zekice bir öneri!”

Sonra iki adam, hayvan derilerini suyla doldurup yanlarında bekleyen develere yüklemeye başladılar.

“Ee,” diye söze girdi Tarık. “Hangi Bedevi kabilesindensin?”

Ömer sırtıttı. “El-Sadık ailesinden.”

“Adlarını duymuştum.”

“İnsanlar güçlü bir çöl gezgini soyundan gelen büyük bir aile olduğunu söylerler.”

“Şeyhiniz kim?”

“El-Sadık ailesinin altıncı kuşaktan oğlu. Bazıları garip bir adam olduğunu söylüyor. Çöle dönmenden önce bir süre Şam’da eğitim görmüş.”

“Ne eğitimi?”

“Kılıç yapma. Demir ve çelik sanatında ustalaşmış, sahip.”

“Neden bunları öğrenmek istemiş ki?”

Ömer omuz silkti. “Böyle bir bilginin, onu düşmanları karşısında avantajlı hale getireceğini düşünüyor.”

Tarık dalgın dalgın başını salladı. “İlginç bir adama benziyor.”

“Sizin gibi, sahip. Ama çok merak ediyorum, Bedevilerle yapacağınız nasıl bir iş?”

Tarık kaçamak bir cevap verdi. “Kişisel.”

“Kişisel mi?” diye güldü Ömer. “O zaman ya bir aile üyesini devirmeye çalışıyorsunuz ya da... bir kadının kalbini kazanmaya.”

“Ne?”

“Başka ne sebeple zengin, genç bir sahibin Bedevilerle kişisel işi olabilir ki? Hangisi peki? Babanız eski kafalı bir despot mu? Siz de halkınızın hasretle beklediği kahraman mısınız?”

Tarık, Ömer’e ters ters bakıyordu.

“Ah! O halde genç ve güzel bir kadının kalbini kazanmaya çalışıyorsunuz.”

Tarık bunun üzerine atına döndü.

“Çok güzel bir kadın olmalı,” dedi Ömer neşeyle. “Böyle yakışıklı bir sahibi, doğanı ve güzel el Hamsa’sıyla Kum Denizi’ne getirebildiğine göre.”

“Alakasız bile yok,” diye mırıldandı Tarık.

“Yani güzel mi değil?”

Tarık yeniden ona döndü. “Güzelliğiyle bir ilgisi yok.”

“Ama mesele bir kız!” diye sevindi Ömer.

Tarık dik dik bakarak dizginleri tutup atına bindi.

“Yaşlı Ömer’e kızmayın, sahip! Konunun üstüne gitmek istememiştim. Sadece meraklıyım ve meraklı kalbim aşk hikâyelerini çok seviyor. Lütfen! Peşimden gelerseniz sizi memnuniyetle şeyhe takdim ederim.”

“Bunu neden yapasın ki?”

“Meraklı kalbim için,” dedi Ömer dişlerinin arasındaki boşluğu gözler önüne seren tuhaf bir gülümsemeyle.

Tarık meseleyi kafasında tartmak için duraksadı. Bu yaşlı hizmetçi ona yalan söylüyor olabilirdi ama diğer yandan, Bedevi kabileleri arasında en şöhretlilerden birinin şeyhiyle tanışmak için en iyi şansı da olabilirdi.

Riske değeceğini karar verdi.

“Peşinden geleceğim.” Tarık her ihtimale karşı sırtındaki sadağı kontrol etti.

Ömer de ridasını düzelterek başını salladı. “Şeyhe bugün kuyuda bana yardım ettiğinizi de anlatırım.”

“Teşekkür ederim.”

“Elbette, sahip! Hiçbir şeyim yoksa da onurum var.”

Tarık iki devesini çölde ilerleten Ömer’i tedbirli bir mesafeden takip ediyordu. Ömer de, daha küçük devenin üzerinde sabit bir hızla ilerlerken ara ara Tarık’a bakıp içini rahatlatmak için gülümsemeyi ihmal etmemişti.

Hava siyaha dönük bir laciverte bürünürken en parlak yıldızlar ışıdamaya başladı. Yarım saat kadar yola devam ettikten sonra kum tepelerinin arasında meşalelerden yapılma bir çemberle etrafı sarılı, çadırlarla dolu büyükçe bir alana geldiler.

Ömer neşeyle ısıklık çalarak develeri alanın ortasına ilerletti; o geçerken çok sayıda adam durup ona başlarıyla selam verince Ömer eğilerek elini alnına götürdü. Kampın ortasında büyük, yamalı bir çadırın önüne gelince atından indi ve ayakları yere değdiği anda gölgelerin arasından çıkan ayaklar yanına koştu.

Küçük, parıltılı kollar bacaklarına dolanıyor, kendilerine sarılmasını istiyorlardı.

“Aziz Baba! Niye bu kadar geciktin?” diye sordu çocuklar bağrıışarak.

Tarık bunu görünce gözlerini kısıtı.

Ardından çadırın kapısı açıldı ve güzel, bakır rengi örgüleri olan yaşlıca bir kadın çıktı içeriden.

“Ömercan, nerede kaldın? Torunlar acıktı, kızlar da huzursuz oldu.”

Ömer anlayışla gülümsedi. “Bir misafir getirdim. Bir kişilik daha yer açabilir miyiz?”

Kadın başını kaldırıp göğe baktı, ardından da Tarık’a döndü. “Sen kimsin peki genç adam?”

“O isimsiz sahibimiz. Meraklı kalbim de onun hikâyesini duymak için sabırsızlanıyor. Güzel bir hikâye olduğunu düşünüyorum, Ayşe. Aşk ve zorlukları hakkında,” dedi Ömer göz kırparak.

Kadın başını iki yana salladı. “İyi, getir içeri.”

Tarık şüpheleri mantıklı bir sonuca ulaşırken Ömer’e bakmaya devam ediyordu. Sonra atından indi.

“Hizmetçi değilsin.”

Ömer Tarık’a döndü ve yine dişlerinin arasındaki boşluğu göstererek gülümsedi. “Öyleyim mi dedim?”

Tarık gözlerini Ömer’den ayırmadı. Meşalelerin ışığında o aptal, yaşlı adam görüntüsü kaybolmuş; yerine bilgelik ve neşe gelmişti.

Kurnaz bir zekâ.

“Yanlış anlaşılma için özür dilerim,” dedi Ömer.

Tarık hâlâ inanamıyordu, güldü. “Yanlış anlaşılma falan yok. Ne görmemi istediysen onu gördüm.”

Ömer de bir kahkaha patlattı. “Ya da ne görmek istiyorsan onu görmüşsündür.”

Tarık ridasını geri atıp bir adım öne çıktı. “Adım Tarık.”

Ömer’in gür kaşları, onaylar bir tavırla kalktı.

“Ben de Ömer el-Sadık, soyumun altıncı şeyhiyim...”

Buruşuk elini uzattı, Tarık da aynı şekilde karşılık verdi.

“Evime hoş geldin.”

YARININ HABERCİSİ

Halife Amardha'dan döndükten iki gün sonra Şehrazad, planını gerçekleştirmeye hazırды.

Bu kadar yeter.

Musa Efendi'nin anlattığı trajik geçmişin bir önemi yoktu.

Bu dünyanın düşündüğü kadar basit olmayışının da.

Kalbinin... uygunsuz davranmasının ise kesinlikle bir önemi yoktu.

O, buraya tek bir amaçla gelmişti.

Horasan Halifesi'nin ölmesi gerekiyordu.

Ve Şehrazad bunu nasıl yapacağını bulmuştu.

O gece odalarında Halid'in karşısına oturdu, o şarap içerken Şehrazad da üzüm yemeye başladı.

Saldırıya geçmek için uygun anı kolluyordu.

"Çok sessizsin," dedi Halid.

"Sen de çok yorgun görünüyorsun."

"Amardha'dan dönmek pek de kolay değildi."

Şehrazad gözlerini, Halid'in kaplan gözlerine dikmişti. Halifenin gözaltı torbaları göze çarpıyor; keskin yüz hatları yorgunlukla daha da belirgin hale geliyordu. "Ama döneli iki gün oldu."

“Döndüğümünden beri iyi uyuyamadım.”

“Alaaddin’in masalına devam etmek istemez misin? Belki de biraz uyusan iyi olur.”

“Hayır, istemiyorum. Hem de hiç.”

Şehrazad, Halid’in delici bakışlarına dayanamayınca gözlerini kaçırdı. “Bir şey sorabilir miyim seyyid?”

“İstedigini yapabilirsin. Tıpkı benim gibi.”

“Amardha’ya neden gittin?”

Halid kaşlarını çatı. “Celal seni Musa Zaragoza’yla görüş-türmüş. Eminim görüşmede çocukluğumla ilgili ilginç şeyler öğrenmişsindir. Annemin hikâyesini biliyorsun artık sanırım?”

“Anlattı, evet.”

“Part Sultanı ve benim sözsüz bir anlaşmamız var. Her altı ayda bir ben onu görmeye gidip üstü kapalı tehditler savurur, Horasan Halifeliği’nin gerçek mirasçısı olmadığım yönünde şeyler söylemesine engel olacak bir güç gösterisinde bulunarak tavuskuşu gibi gösteri yaparım.”

Şehrazad şaşkınlıkla, “Ne?” dedi.

Halife devam etti. “Mantıklı bir şey, gerçekten. Adam an-neme açıkça fahişe diyor. Herkes de soyumu sorguluyor. Üstelik destek alıp halifeliğe savaş açma şansı da var ama gücü ve yeterli sayıda adamı yok. Ben de bu durumu korumaya çalışıyorum.”

“O... annene fahişe mi diyor?”

“Şaşırmaman lazım. Babam da öyle derdi. Sık sık.”

Şehrazad derin bir nefes aldı. “Baban da onun oğlu olup olmadığını sorgular mıydı?”

Halid kadehini ağzına götürüp şarabından uzunca bir yu-dum aldı.

“Buna da şaşırmaman lazım.”

Şehrazad yanlış duyduğuna inanmak istiyordu.

Ne kadar sevgisiz bir çocukluk böyle?

“Ve bu sana normal mi geliyor?”

Halid bardağı sofraya bıraktı. “Bu kelimenin benim için karşılığı biraz çarpık sanırım.”

“Sana acımamı mı istiyorsun, seyyid?”

“Bana acımak mı istiyorsun, Şehrazad?”

“Hayır.”

“O zaman acıma.”

Şehrazad öfkeyle Halid’in bardağını alıp bir dikişte bitirdi.

O da bunu görünce belli belirsiz tebessüm eder gibi oldu.

Şarap boğazını yakınca Şehrazad öksürdü, ardından kadehi bıraktı. “Bu arada kendini nasıl affettirebileceğini buldum. Hâlâ istiyorsan tabii.”

Halid arkasına yaslanıp beklemeye koyuldu.

Şehrazad derin bir nefes alıp tuzağını kurmaya başladı. “Geçen gece Alaaddin, sultanın tebdili kıyafet sokaklarda dolaştığını görmüştü ya?”

Halife hatırladığını gösterircesine başını sallıyordu.

“Sultanın, omuzlarında hükmetme yükü olmadan sokaklarda gezebilme özgürlüğünü kıskandığını söylemiştin. Ben de bunu yapmak istiyorum, seninle.”

Halid kıpırdamadan Şehrazad’m yüzünü inceliyordu. “Korumalarım olmadan Rey’de dolaşmamı mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Sadece seninle?”

“Evet.”

Duraksadı. “Ne zaman?”

“Yarın akşam.”

“Neden?”

Teklif hemen karşı çıkmamıştı Halid.

“Macera olsun,” diye kışkırttı Şehrazad.

Halid yan gözle ona bakıyordu.

Hesap yapar gibi.

“Ayrıca bana borcun var,” diye ısrar etti Şehrazad.

Lütfen. Bu şansını elimden alma.

“Haklısın, borçluyum. Kabul ediyorum.”

Şehrazad mutluluktan ısıldıyordu.

Onun tebessümündeki parıltıyı görünce Halid’in gözleri de kocaman açıldı.

Sonra, o da gülümseyerek Şehrazad’ı şaşırttı.

Normalde soğuk ve sert görünen yüzünde bu çok garip duruyordu.

Garip ama yine de olağanüstü derecede etkileyici.

Şehrazad’ın göğsündeki sıkışmayı... görmezden gelmesi gerekecekti.

Bedeli ne olursa olsun.

Çarşının girişinin yanındaki küçük bir sokakta duruyorlardı. Gökyüzü, yaklaşan akşamın etkisiyle mor bir tona bürünmüş; havaya da baharat, ter ve çiftlik hayvanlarının karışımı ağır bir koku hakimdi.

Şehrazad koyu gri pelerinine sarındı. Çalıp cebine koyduğu o zehirli şeker, durduk yere alev alacakmış gibi hissediyordu.

Halifenin keskin, sarı kahve gözleri etrafı incelemeye başladı. Siyah ridası, aynı renk ince bir deriyle alnına sabitlenmişti.

“Daha önce Rey’deki çarşıya gelmiş miydin?” diye fısıldadı Şehrazad.

“Hayır.”

“Yanımdan ayrılma. Burası labirent gibidir. Her yıl biraz daha büyür ve koridorları uyumsuz, mantıksız şekilde kıvrıla kıvrıla uzar gider.”

“Ben de seni bırakıp kendi başıma keşfe çıkmak istiyordum,” diye mırıldandı Halid.

“Komik olmaya mı çalışıyorsun, seyyid?”

Bunu duyunca Halid’in kaşları çatıldı. “O kelimeyi burada kullanamazsın, Şehrazad.”

Haklıydı. Özellikle de şehirde ona karşı çıkan isyanlar düşünülürse.

“Haklısın... Halid.”

Derin bir nefes aldı. “Ben sana ne diyeyim peki?”

“Nasıl yani?”

“Arkadaşların sana nasıl hitap eder?”

Şehrazad duraksadı.

Rahim’in bana on yaşındayken taktığı saçma bir ismi niye saklamaya çalışıyorum ki?

“Şazi.”

Halid gülümser gibi oldu.

“Şazi. Tam sana göre.”

Şehrazad gözlerini devirdi. “Gel benimle.”

Böylece gölgelerin güvenli kollarından ayrılip Rey’in en kalabalık çarşısında dolaşmaya başladılar.

Kemerin altından geçip insan ve eşyalarla dolu o labirente adım atarlarken Horasan Halifesi, Şehrazad’ı hemen arkasından yürüyordu.

Sağ taraflarında yiyecekler –şekerli hurma ve başka kurutulmuş meyveler, su lekesi dolu ahşap fiçılarda satılan yemişler, canlı renklerde dağ gibi yığılmış baharatlar–, soldaysa esintiyle havalanan ve renkleri, gökkuşağından koparılmış bir parçaya

benzeyen bezler, boyalı kumaşlar ve çile çile yünler satan adamlar vardı. Satıcıların çoğunun çiftin üstüne atılıp fıstık ya da kuru kayısı tattırmaya çalışması başta Halid'in gerilmesine neden olsa da genç halife kısa süre sonra ılık bir bahar akşamında çarşıda sıradan bir gezinti yapar gibi rahatlamıştı.

Ta ki bir direğin arkasından fırlayan genç bir adam, Şehrazad'ı parlak turuncu bir ipekle sarana dek. "Ne kadar güzel!" diye iç geçirdi. "Bunu almalısınız, tam size göre."

"Bence değil." Şehrazad başını sallayıp adamın ellerini savuşturdu.

Ama satıcı pes etmedi. "Sizi daha önce görmüş müydüm hanımefendi? Böyle bir güzelliği görsem hatırlardım."

"Hayır, görmedin," dedi Halid kısık bir sesle.

Bunun üzerine genç adam ona yapmacık bir tebessümle karşılık verdi. "Seninle konuşmuyorum ben. Uzun zamandır gördüğüm en güzel kızla konuşuyorum."

"Hayır. Karımla konuşuyorsun ve hayatının son sohbetini yapıyor olmaya da çok yakınsın." Sesi bir hançer kabzası kadar ürperticiydi.

Şehrazad genç adama ters ters baktı. "Ve bana kumaş satmak istiyorsan bunun yolu zamparalık etmek değil." Sonra onu göğsünden tutup itti.

"Fahişenin evladı," diye mırıldandı satıcı.

Halid donakaldı; yumruklarını, eklemlerini beyazlatacak kadar sıkmaya başlamıştı.

Ama Şehrazad onu kolundan tutup çekerek uzaklaştırdı. Yüzündeki kasların seğirdiğini görebiliyordu.

Çocuktan biraz uzaklaştıktan sonra, "Hemen parlayıveriyorsun," dedi.

Halid cevap vermedi.

“Halid?”

“Böyle bir saygısızlık etmesi... normal mi?”

Şehrazad omuz silktili. “Değil ama şaşılacak şey de değil. Kadın olmanın zorlukları işte,” diye dalga geçti somurtarak.

“Bu çok ayıp. İyi bir dayağı hak ediyor.”

Dedi her sabah karısını öldüren hükümdar.

Pazarın sokaklarında dolaşmaya devam ederken Şehrazad Halid’in artık dibinden ayrılmadığını, elini de beline koyduğunu fark etmişti. Her daim tedbirli gözleriyse şimdi tamamen dikkat kesilmişse benziyordu.

Şehrazad iç geçirdi.

Her şeye dikkat ediyor. Bu düşündüğünden de zor olacak.

Şehrazad Halid’i küçük sokaklardan oluşan labirentte yürütüp yağ, ithal sirke, kilim, güzel lambalar, parfümler ve başka kozmetik ürünleri satan adamların yanından geçirerek yiyecek içecek satıcılarının olduğu bir alana getirmişti. Sonra da dışarıda oturma yerleri bulunan küçük ama kalabalık bir yere soktu.

“Ne yapıyoruz burada?” diye sordu Halid sessizce boş masalardan birine otururken.

“Hemen dönerim.” Şehrazad kalabalığın içinde ilerlerken Halid’in rahatsız oluşuna da gülüyordu.

Kısa süre sonra elinde iki bardak ve bir şarapla döndüğünü görünce Halid gözlerini kıstı.

“Tatlı şarapları çok ünlüdür,” dedi Şehrazad.

Halid ise kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Şehrazad bilmiş bir tavırla gülümsedi. “Bana güvenmiyor musun?” Bir bardağa şarap döküp önce kendi tattı, ardından da ona uzattı.

“Parayı nereden buldun?” Halid bardağı aldı.

Şehrazad gözlerini devirdi. “Çaldım. Kalleş Part Sultanı’ndan.” Halid bardağı dudaklarına götürürken gülümsedi. “Beğendin mi?” diye sordu Şehrazad.

Halife başını eğerek yanıtladı. “Farklı bir tadı var.” Ardından uzanıp Şehrazad’a da bir bardak doldurdu.

Bir süre huzurlu bir sessizlik içinde oturup çarşının sesleri eşliğinde etrafı seyretmiş, şarap içip etraftaki sarhoşların gürültülü sohbetlerini dinlemişlerdi.

“Ee,” dedi sonra Şehrazad sohbet eder gibi. “Neden uyuyamıyorsun?”

Halid bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı.

Bardağın üzerinden Şehrazad’a bakmakla yetindi.

“Kâbus mu görüyorsun?” diye üsteledi Şehrazad.

O da derin bir nefes aldı. “Hayır.”

“En son ne gördün?”

“Hatırlamıyorum.”

“Nasıl hatırlamıyorsun?”

“Sen son rüyayı hatırlıyor musun?”

Şehrazad dudaklarını büzerek düşündü. “Evet.”

“Anlatsana.”

“Tuhaftı biraz.”

“Rüyalar genelde böyledir zaten.”

“Bir çayırdıydım... en yakın arkadaşım la. El ele tutuşmuş dönüp duruyorduk. Başta epey yavaşlık ama sonra giderek hızlandık. O kadar hızlıydık ki uçuyor gibi hissettim. Ama hiç de tehlikeli gelmiyordu. Şimdi düşününce tehlikeli gelmemesi garip tabii ama rüya işte. Onun kahkahalarını duyduğumu hatırlıyorum. Dünyanın en güzel gülen insanıdır o. Soğuk bir sabahta öten bir tarlakuşu gibi.” Şehrazad bunu anımsayınca gülümsedi.

Halid bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sonra, “Sensin dünyanın en güzel gülen insanı. Yarının habercisi gibi,” dedi sanki aklına sonradan gelmiş gibi.

Şehrazad’ın kalbi bunu duyunca hızla atmaya, onun dikkatini çekmek için çabalamaya başlamıştı.

Şiva, sana yemin ederim bu küçük, vefasız canavarı görmezden geleceğim.

Şarabını yudumlarken Halid’e bakmamayı başardığı için kendisiyle gurur duydu Şehrazad, ta ki halifenin tüm bedeninin kaskatı kesildiğini görene dek.

Sandalet giymiş bir ayak, yanlarındaki boş sandalyelerden birine gelince durdu.

“Sivri dilli güzellik de buradaymış,” derken kelimeleri birbirine karışıyordu.

Başını kaldırıp bakınca Şehrazad tiksindi.

“Burası biraz fazla sevilen bir yer herhalde,” dedi Halid tüm yüzüne yayılan gerginlikle.

“Zampara pişler de burada, eski hükümdarlar da,” diye söylendi Şehrazad.

“Ne?” dedi genç adam, belli ki şarap zihnini bulandırıyordu.

“Boş ver. Ne vardı?” Şehrazad sinirlenmeye başlıyordu.

Genç adam pis pis bakmaya devam etti. “Az önce biraz fazla ileri gitmiş olabilirim ama başka bir gözlemimi paylaşmak istiyorum. Bu var ya?” Halid’i gösteriyordu. “Senin gibi bir kız için fazla aksi. Bence daha çekici bir adam sana daha uygun. Benim gibi.”

Halid bunun üzerine kalkmaya yeltendi, Şehrazad’sa elini göğsüne koyarak onu durdurdu. Bu sırada gözlerini genç adamdan hiç ayırmadı.

“Anneme fahişe dediğini... hem de kısa bir süre önce dediğini unutmuş gibisin. Aksi veya değil, neden seni herhangi bir adama tercih edeyim?”

Çocuk sırtırtırken arkadaşları da Şehrazad’ın cesaretine gü-lüyorlardı.

“Hemen alınma, güzellik. Ya benim annemin gerçekten de fahişe olduğunu söylersem? O zaman sorun çözülür mü? Her şekilde bu tip kadınlara bayıldığımı söyleyebilirim.” Göz kırp-tı.

Arkasındaki kahkahalar daha da artmıştı artık.

Şehrazad, Halid’in göğsünde duran elinin altında büyüyen öfkeyi hissedebiliyor ve bu öfkeye rağmen onu yalnızca bir sö-züyle kontrol edebiliyordu.

Başını salladı. “Şaşırdığımı söyleyemem. Ama ben bu takım-lara elimi sürmeyi düşünmüyorum. Pek... bamyı sevmem de.”

Bunu duyduğu anda Halid ona dönmüş, şok içinde bakmaya başlamıştı. Dudaklarıysa titreyip duruyordu.

Bir an etraflarında korkunç bir sessizlik oldu.

Sonra bir kahkaha tufanı geldi.

Genç adamın arkadaşları dizlerine ve birbirlerinin sırtına vura vura kahkaha atıyorlardı. Onun yüzüye Şehrazad’ın hakaretini tam anlamıyla idrak ettiği andan itibaren kıpkırmızı kesilmişti.

“Seni...” Şehrazad’a doğru atıldı.

Ama genç kız, onun yolundan çekilmeyi başarmıştı.

Halid de adamı kamizinin yakasından tutup arkadaşlarına doğru iteledi.

“Halid!” diye bağırdı Şehrazad.

Genç adam ayaklarının üzerinde durmayı başarınca Halid geri çekildi ve çenesine, hiç de tekin görünmeyen ve oldukça yüksek bir parayla zar oyunu oynayan adamların masasına düş-

mesine neden olacak kadar sert bir yumruk attı. Masa, adamın ağırlığıyla devrilirken paralar ve zarlar etrafa saçıldı.

Oyuncular öfkeyle, etraflarındaki her şeyi devirerek ayağa fırladılar.

Değerli oyunları, telafisi mümkün olmayacak şekilde bozulmuştu.

Herkesin gözü Halid'deydi artık.

"Hera aşkına," diye inledi Şehrazad.

Halid o acımasız tavrıyla şimşirine davrandı.

"Saçmalama aptal!" diye çıkıştı bunu gören Şehrazad. "Kaç!" Ve Halid'in elini tutup deli gibi atan kalbiyle diğer yöne doğru koşmaya başladı.

"Çekilin yoldan!" Sandaletleriyle toprağın üzerinde uçar gibi ilerlerken karşılarına çıkan arabalı satıcıya bağırmıştı Şehrazad. Arkalarından gelenlerin yaklaştıklarını duymak onu daha da hızlandırıyor, Halid'in uzun adımları da çarşının dar sokaklarında daha hızlı ilerlemelerini sağlıyordu.

Halid onu bir ara sokağa çekince Şehrazad genç halifeyi geri çekti.

"Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı senin?"

"Bir kez olsun konuşmayı bırak da dinle."

"Bu ne cüret..."

Halid sağ kolunu Şehrazad'a sararak onu gölgeli bir aralığa çekti ve parmağını Şehrazad'ın dudaklarına koydu.

Şehrazad diğerlerinin sarhoş halde ve bağırmaya devam ederek onların olduğu sokağı geçip devam etmelerini dinledi. Sesler dindikten sonra Halid parmağını çekti.

Ama çok geçti artık.

Çünkü Şehrazad, Halid'in kalbinin hızlandığını fark etmişti.

Tıpkı kendi kalbi gibi.

“Bir şey mi diyordun?” Halid o kadar yakındı ki sözcükleri Şehrazad’a birer nefes gibi geliyordu.

“Nasıl bana böyle bir şey söylersin?” diye fısıldadı.

Halid ise gözlerinde eğlenir gibi bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Bu kargaşaya senin sebep olduğunu nasıl ima edebildiğimi mi soruyorsun?”

“Ben mi? Ben sebep olmadım ki! Sen oldun!”

“Ben mi?”

“Sen ve kontrol edemediğin öfken, Halid!”

“Hayır. Sen ve ağzın, Şazi.”

“Hiç de değil, tam bir aygırınsın sen!”

“Gördün mü bak? Bu ağızdan bahsediyorum.” Halid uzanıp başparmağını Şehrazad’ın dudaklarında gezdirdi. “Bu... bu mükemmel ağız.”

Şehrazad, hain kalbi Halid’inkiyle birlikte atarken ona bakınca Halid de elini onun boynuna koyarak genç kızı kendine doğru çekti.

Öpme beni, Halid. Lütfen... öpme.

“Buradalar! Buldum onları!”

Halid bu sesi duyunca Şehrazad’ın elini kavradı ve bir kez daha koşmaya başladı.

“Böyle kaçmaya devam edemeyiz,” dedi Şehrazad’a dönerek. “En nihayet durup savaşmak zorunda kalacağız.”

“Biliyorum.” Şehrazad nefes nefeseydi.

Bana bir silah lazım. Bir yay.

Etraftaki insanlara göz atıyor; bir binanın kenarına bırakılmış bir yay ya da sadak arıyordu ama tek gördüğü, ara sıra gözüne takılan kılıç parıltılarıydı. Sonra uzakta, göğsünde düz bir yay bulunan iriyarı bir adam olduğunu fark etti ama o yayı hızlıca almasının pek mümkün olmadığını da biliyordu.

Umudunu yitirmeye başlamıştı.

Ta ki bir ara sokakta arkadaşlarıyla oynayan küçük bir çocuk görene dek.

Uyduruk bir yay ve içinde üç tane ok olan bir sadakla.

Şehrazad Halid'i kolundan tuttu ve o ara sokağa doğru çekip pelerininin kapüşonunu başına geçirerek çocuğun önünde yere çöktü.

"Yayınla oklarım bana verebilir misin?" diye sordu nefes nefese.

"Ne?" Çocuk şaşırmıştı.

"Al." Şehrazad pelerininin içindeki beş altın dinarı çocuğa uzattı. Çocuk için bu ciddi bir servet demekti.

Çocuk şaşkınlıkla, "Deli misiniz hanımefendi?" diye sordu.

"Verecek misin?" Şehrazad neredeyse yalvarıyordu.

Çocuk tek kelime etmeden silahını verdi; Şehrazad da parayı çocuğun kirli ellerine koyup kılıfı omzuna astı.

Halid ise onların bu alışverişini gözleri kısılmış, dudakları mühürlenmiş bir halde izliyordu.

"Onları tanıyor musunuz hanımefendi?" Küçük çocuk Şehrazad'ın arkasına bakıyordu.

Halid onu duyunca şimşirini tek bir hamlede, metalik bir ses çıkararak ve siyah ridasını açarak çıkarmış ve arkasına dönmüştü.

"Gidin buradan," dedi Şehrazad küçük çocuk ve arkadaşlarına.

Onlar da hep birlikte uzaklaştılar.

Nasıl olduysa Şehrazad ve Halid'in kızdırdığı adamların grubu yedi kişiye ulaşmıştı. Ve bu yedi kişiden üçü gözle görülür yaralara sahipken diğerleri de hiçbir şey değilse bile gururlarını kaybetmişlerdi. Para hariç elbette.

Ve para, oldukça önemliydi.

Halid'in kılıcını çektiğini görünce birçoğu kendi silahlarını çıkardı.

Ardından Halid tek kelime etmeden atıldı.

"Beyler!" Şehrazad onun önünü kesti. "Bu biraz... çocukça oluyor. Bence tüm bu mesele bir yanlış anlaşılardan ibaret. Lütfen kendi payımıza düşen kısmı için özürlerimi kabul edin. Aslında bu benimle... birkaç saat önce terbiyesini sorgulatacak davranışlar sergileyen beyefendi arasında."

"Benim terbiyem mi sorgulanıyor? Vay be, şirret karıya bak!" Genç adam öne çıkmıştı.

"Bu kadar yeter!" Halid'in ay ışığına doğru kaldırdığı şimşirin gümüş ucu, tehditkâr bir şekilde parlıyordu.

Öldürmeye hazırdı.

"Dur!" Şehrazad'ın çaresizliği ses tonundan anlaşılıyordu.

"Bu kadar yeter dedim, Şazi. Ben duyacağımı duydum," dedi Halid öfkeyle.

"Evet. Bırakalım da istediğini yapsın, Şazi. Yediye bir? Ben sevdim bu oranı," diye devam etti aptal adam.

Ne dediğin hakkında en ufak bir fikrin yok senin. Rey'in en iyi ikinci silahşoru hepinizi tek tek doğrar. Gözünü bile kırpmadan.

O sırada aptal adam, kendi paslı palasını kınından çıkarmıştı.

Şehrazad bunu görünce çevik bir hareketle oku kirişe yerleştirip fırlattı; ok kusursuz bir şekilde dönerek ilerledi. Mütevazı yaya ve okun çamurlu tüylerine rağmen.

Ardından da aptal adamın bileğine saplandı.

Acıyla inleyen adam, palasını büyük bir gürültüyle yere düşürdü.

Kimsenin tepki vermesine fırsat vermeden Şehrazad bir ok daha yerleştirdi yaya ve çekerken, kirişte bir şeylerin ters gittiğini fark etti.

Ab Tanrım.

Ama yine de Halid'i geçti ve boynunun yanında duran okun pozisyonunu bozmadı.

"İşte hepiniz yanıldınız ne yazık ki. Başından beri yediye bir değildiniz. Ve şimdi ben yedinize birden şiddetle, dönüp evinize gitmenizi tavsiye ediyorum. Çünkü bir daha silahına davranan ya da bir adım atmayı deneyen olursa oku gözüne yer. Üstelik arkadaşımın benden de acımasız olduğundan emin olabilirsiniz."

Solunda bir şeylerin hareket ettiğini gören Şehrazad hızla döndü, yayı da daha sıkı tutmaya başladı. Sonra bir kez daha, kulağının yanındaki kırışın gevşediğini fark etti.

"Beni test etmeye kalkmayın. Gözümde zerre değeriniz yok."

Dizleri titrese de sesi, buz kestirecek kadar soğuktu.

"Buna değmez," dedi kumar oynayanlardan biri. Ve silahını kılıfına sokarak sokaktan ayrıldı. Çok geçmeden diğerleri de onun peşine takılmış, geride sadece olayı başlatan adam ve onun sorunlu arkadaşları kalmıştı.

"Bence bu kadarı size yeter." Şehrazad ok ve yayı hâlâ bırakmamıştı.

Adam da okun sıyırdığı bileğini tutarak her alanda yenilmiş bir insanın öfkesi ve acısıyla, arkadaşları sokaktan uzaklaşırken Şehrazad'a bakmayı sürdürdü. Acı dolu gözyaşları yanaklarından süzülürken kolunda bir kan izi belirmeye başlıyordu.

Acıdan dişlerini sıkarak hırladı. "Gözünü dört aç, huysuz. Bu seni de mahveder." Ve acıdan öksürerek uzaklaştı.

Şehrazad yayını sokakta kimse kalmayana dek indirmedi.

Arkasına dönünce Halid'i, elinde şimşiriyle dururken gördü...

Yüzünde herhangi bir duygudan eser yoktu.

"O gün avluda," diye başladı, "hedefi ıskalamamıştın."

Şehrazad derin bir nefes alıp karşılık verdi. “Haklısın, ıskalamadım.”

Halid başını sallıyordu.

Sonra kılıcı kınına yerleştirdi.

Şimdi yap. Silahsız kaldı. Mükemmel bir zamanlama bu. Onu şarapla kandırıp zehirleme planından bile iyi.

“Şazi.”

Yap hadi. Şiva'nın öcünü al... hiçbir sebep ya da açıklama olmadan bir hiç gibi öldürülen tüm kızların öcünü al.

“Efendim?”

Oku bırak.

Halid ona doğru bir adım attı. Gözleri tüm vücudunu süzüyor, dokunduğu her yeri yakıyordu.

Bitir şu işi. Bitir de babana git. İrsâ'ya git.

Ve Tarık'a.

Şehrazad hâlâ yanında duran silahını daha sıkı tutup nefes alarak oku fırlatmaya hazırlandı... ama kirişin bir ucundaki yay sökülmüştü.

İşe yaramaz korkak.

“Olağanüstü bir şeysin sen. Her gün, artık beni şaşırtamaya çağını düşünüp yanılıyorum. Çünkü sen olmak bu demek. Sınır tanımamak. Yaptığı her şeyde sınırsız olmak.”

Halid ağzından çıkan her kelimeye bir sınırı aşıyordu. Şehrazad'ın ördüğü her duvarı. Ve Şehrazad'm kalbi, bunu ötücü kuşların doğan günü karşıladığı gibi coşkuyla karşılarken iradesi, sessiz çılgınlarla karşı koymaya çalışıyordu.

Dualarına cevap alıp huzur bulan, ölüm döşeğindeki bir hasta gibi.

Gözlerini kapayıp işe yaramaz okunu ve yayını sıkıca tuttu Şehrazad.

Şiva.

Açtığında Halid önünde duruyordu.

“Bana arkadaşım demenden hoşlanmadım,” dedi kehribar gözlerinde bir ışıkla.

Sonra Şehrazad’ın yüzünü tutup kendine doğru kaldırdı.

“Hükümdarım’ veya ‘seyyid’ dememi mi istersin?” diye sordu Şehrazad soğuk bir tiksintiyle.

Halid, yüzünü yüzüne değdirecek kadar yaklaşmıştı.

“Halid demeni tercih ederim.”

Şehrazad bunu duyunca yutkundu.

“Bana ne yapıyorsun böyle? Salgın bir hastalık gibisin,” diye fısıldadı Halid.

“Öyleysem ölmek için benden uzak durmalısın.” Şehrazad silahını elinden bırakmadan Halid’in göğsüne dokunuyordu.

“Hayır.” O da Şehrazad’ı belinden tuttu. “Öldür beni.”

Halid dudaklarını Şehrazad’ın dudaklarıyla birleştirirken ok ve yay yere düştü.

Artık geri dönüş yoktu.

Şehrazad sandalağacı ve güneş ışığı karışımında boğulurken zaman içi boş bir kavram haline gelmişti. Dudakları bir an kendisinin, bir saniye sonra Halid’in oldu. Dilinde hissettiği tadı, güneşte bırakılmış bal gibiydi. Kuruyan boğazını ıslatan soğuk su gibi. Tek nefeste tüm geleceğinin habercisi gibi. Şehrazad parmaklarını Halid’in saçlarına dolayıp vücudunu onun kine yapıştırırken Halid de derin bir nefes aldı ve o an, ikisi de kaybolduklarını anladı. Sonsuza kadar.

O öpücüğün içinde.

Her şeyi değiştirecek öpücüğün.

YANLIŞ YEMİNLER

Sehrazad, Halid'in elini bırakmak istiyordu ama yapmadı.
Dokunduğu yer yanıyor gibiydi.

Utanç. İhanet.

Tutku.

Bu kadar mükemmel bir fırsatı nasıl kaçırdım? Neden tereddüt ettim?

İşe yaramaz yay konusunda elinden bir şey gelmeyeceğini biliyor olsa da kendini suçlamaktan vazgeçemiyordu.

Sarayın avlusuna girdikleri anda Şehrazad ondan uzaklaşmak istedi.

Halid ise elini daha da sıkı tutmuştu.

Muhafızlar, halifeyi karşılamak üzere hazır olda beklerken Rey Şehribanı da birbirine kenetlenen ellerini gördüğü anda kah-verengi gözleriyle Şehrazad'a suçlayıcı bakışlar atmaya başlamıştı.

Şehrazad meydan okuyan gözlerle karşılık verdi.

"Seyyid." Eğilerek Halid'e selam verdi.

"Komutan el-Huri. Vakit epey geç oldu, sizi sabaha kadar görmeyi beklemiyordum."

Şehriban kaşlarını çatarak karşılık verdi. “Hükümdarımın nerede olduğu belli değildi. Böyle bir durumda benim de boş boş durup sabahı beklemem söz konusu olamazdı.”

Şehrazad az kalsın gülecekti.

“Tedbirliliğinize minnettarım,” dedi Halid.

Komutan, Şehrazad’a dönerken homurdanarak karşılık verdi. “Eminim yorucu bir akşam olmuştur, seyyid. Hanımınıza odasına kadar eşlik etmekten memnuniyet duyarım.”

“Gerek yok. Ben eşlik ederim. Sonra da ön odada seninle konuşmak istiyorum.”

Şehriban başını salladı. “Sizi bekliyor olacağım, seyyid.”

Halid, Şehrazad ve yanlarından ayrılmayan korumalarla karanlık koridorlarda ilerlemeye koyuldu. Burada, sarayın soğuk, insanın içini ürperten mermer ve taş geçitlerinde Halid’in hislerinin kaybolup gittiğini fark etmişti Şehrazad. Kimsenin girmesine izin verilmeyen bir yere.

Şehrazad’ın, kendisinin hâlâ Halid’in gerçekliğinin bir parçası olduğuna dair sahip olduğu tek ipucu, eline gömülen eliydi.

Ve bunu hiç umursamıyordu.

Bunun bir önemi olmamalı. Halid’in bir önemi olmamalı.

Bir kez daha parmaklarını gevşetti. Halid ise bir kez daha parmaklarını sıktı.

Odalarının önünde bekleyen Rajput, muhafızlardan biri kapıyı açarken bir arkadaş gibi nezaketsiz biçimde Halid’e başını salladı.

Kapı kapandığı anda Halid, Şehrazad’ın elini bıraktı.

Şehrazad tereddütle ona döndü. “Komutan el-Huri neden beni sevmiyor?” diye sordu lafı dolandırmadan.

Halid gözlerine bakarak yanıt verdi. “Seni bir tehdit olarak görüyor.”

“Neden?”

“Çünkü seni anlamıyor.”

“Anlaması mı lazım? Çünkü ben de onu anlamıyorum.”

Halid bunun ardından derin bir nefes aldı. “Sorularımı cevaplamaya hazır mısın öyleyse?”

Pekâlâ. Benim de sorularım var.

“Ne sorusu?”

“Sen benim sorularımı cevaplamaya hazır olduğunda ben de seninkileri cevaplayacağım.”

“Halid...”

Halid uzanıp alnına bir öpücük kondurduktan sonra, “İyi uykular Şazi,” dedi. Ardından da eli, izin ister gibi beline doğru kaydı.

Şehrazad heyecanla derin bir nefes aldı.

Delilik bu. Bu adam beni güçsüzleştiriyor, her şeyi unutturuyor. Onu itmeliyim.

Ama kendini onun kollarına bırakmayı, o bal ve gün ışığı karışımında kendini kaybedip kendi yarattığı bu baştan çıkarıcı kapana kısılmanın hissi dışında her şeyi unutmak istiyordu.

“Teşekkür ederim... bu macera için,” dedi Halid.

“Rica ederim.”

Halid gülümsüyordu. Bir davetti bu.

Ama ihanetin boyunduruğu Şehrazad'ın elini kolunu bağlıyor; onun kollarında olmayı hayal etmesini bile ayıplayıp bir kez daha o zayıf kalbinin isteklerine yenik düşmemesinde ısrar ediyordu.

Onu nasıl arzulayabilirim ki? Şiva'yı öldürdükten sonra? Sebepsiz yere onca kızı öldürdükten sonra?

Neyim var benim böyle?

Şehrazad bir şeyler düşündüğünü belli ederek ona bakarken Halid de teklifini, önerdiği kadar büyük bir hızla geri çekti.

“İyi geceler, Şehrazad.”

Şehrazad berbat bir rahatlama duygusuyla iç geçirdi.

“İyi geceler, Halid.”

O, odalarından çıkarken Şehrazad da kapanan kapılara bakakaldı.

Bir şansım daha olsa onu değerlendirir miyim? Yapılması gerekeni yapabilir miyim?

Yumruklarını sıktı.

Onu öldüremeyebilirim ama yapılması gerekeni yapmalıyım.

Tüm eşlerini neden öldürdüğünü öğreneceğim.

Ve onu bunun için cezalandıracağım.

Halid, Şehrazad'ın odasının kapısında duruyordu.

Berbat halde.

Bu, son zamanlarda oldukça alıştığı bir şey haline gelmişti.

Ve bundan nefret ediyordu.

Kendi odasına doğru yürümeye başlayan Halid, Rajput'un bilmiş sırıtmasını görmezden geldi. Korumasının espri anlayışı her zamanki gibi oldukça terbiyesiz ve münasebetsizdi.

Gölgeler ve taşlardan oluşan koridorlarda attığı her adım yankılanıyor; sarayının mavi damarlı akik ve granitleri, hayatların çığlıklarını barındırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bir kâbus limanıydı burası...

Ta ki Şehrazad gelene dek.

Gerçekten hastalık gibiydi. Ama bir yandan da kelimenin tam anlamıyla bir hanımdı.

Onun hanımı.

Halid kendi özel odalarına giden ön odaya girerken askerleri dışarıda bırakmıştı.

Komutan el-Huri içeride, üzerinde etrafa altın rengi haller saçan iki bronz lambanın ve kısık bir ateşin üstünde duran

gümüş bir çaydanlığın bulunduğu abanoz bir masaya oturmuş, onu bekliyordu.

Halid içeri girince Şehriban ayağa kalktı. "Seyyid."

"Otur lütfen." Halid, adamın tam karşısındaki mindere geçti. "Bu saatte görüşmemiz gerektiği için özür dilerim ama konuşmamız gereken önemli bir konu var. Bu yüzden formaliteleri es geçeceğim."

"Elbette, seyyid."

"Hatunun buradaki makamı konusunda... geçen hafta gitmeden önce yeteri kadar açık konuşmadım mı?"

Şehriban'ın huzursuz yüz ifadesi biraz daha derinleşti. "Seyyid..."

"Bir daha onun canına kastedilmeyecek."

"Ama seyyid..."

"Hayır. El altından iş çevirmek yok artık. Zehirli şekerler yok. Bundan sonra bu emre karşı gelecek her hareketi kendi hayatıma kastedilmiş gibi değerlendireceğim. Anladınız mı Komutan?"

"Seyyid!"

"Size bir soru sordum, Komutan el-Huri."

Şehriban bir anda sinirlendi. "Buna cevap veremem."

"Aref Amca!"

Halid'in böylesine alışılmadık bir şekilde çıkışması salonda yankılandı; söylenmeyen pek çok şeyle birlikte havada asılı kaldı.

"Sonunuz ondan olacak."

"Bu benim kararım."

"Yapılan her şeyi böylece çöpe mi atacaksın yani? Yaptıklarımız ne kadar vicdansızca olursa olsun artık sonuna geldik neredeyse. Lütfen. İstirham ediyorum, bunu tekrar düşün. O sıradan bir kız. Senin için ne önemi var ki. Ona güvenemeyiz Halidcan. Niye gönüllü olduğunu söyledi mi sana? Sebeplerini

itiraf etti mi? Kim bu çocuk? Sana yalvarıyorum. Bu küstah genç kızın seni etkilemesine, mahvetmesine izin verme.”

Halid, amcasının gözlerine bakıyordu. “Kararımı verdim.”

Şehribanın yüzü bunu duyunca asıldı. “Lütfen. Eğer... Onu seviyor musun? Bana bu çocuğu sevmediğini söyle Halidcan.”

“Mesele aşk değil.”

“Ne o zaman? Sen dahil olmak zorunda değilsin. Kenara çekil, o gece yaptığın gibi kızla tüm temasını kes, ben de şafakta meseleyi halledeyim.”

“Hayır. Denedim Aref Amca. O sabah...” Halid hatırlayınca bile irkilmişti.

Şehriban gözlerini kısarak bakmaya başladı. “Ve yine de onu sevmediğini söylüyorsun...”

“Ne düşündüğümü biliyorsun.”

“Öyleyse bu küstah genç kızdan ne istiyorsun Halidcan?”

“Başka bir şey.”

“Ya yağmurlar yine kesilirse?”

Halid duraksadı. “Rey halkı için doğru olan neyse onu yaparım.”

Şehriban dünyanın tüm yükü onun omuzlarındaymışçasına iç geçirdi. “Buna dayanamayacaksın. Şimdi bile sana ne kadar zarar verdiğini görebiliyorum.”

“Dediğim gibi, bu benim kararım.”

“Bu seni hem içten hem dıştan mahvederken düşmanların da bayram edecek.”

Halid öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. “Öyleyse hiç öğrenmemeleri konusunda sana güveniyorum.” Amcasına güveni tam bir şekilde yere bakarak konuşuyordu.

Şhriban başıyla onaylayarak ellerini mermere koyup destek alarak kalktı. Dönüp hükümdarının yorgun çehresine bir kez daha bakınca daha da üzüldü.

“Seyyid? Bağışlayın ama bunu bilmem gerekiyor... bu kız bu riske değer mi?”

Halid bu soruyu duyunca başını kaldırdı ve titreyen lamba ışığını turuncu bir alev gibi yansıtan gözlerle ona baktı. “Gerçekte mi? Bilmiyorum...”

Şhribanın omuzları bu cevapla daha da düştü.

“Ama bir şeyi bu kadar istediğimi hiç hatırlamıyorum,” dedi Halid sessizce.

Şhribanı nihayet ikna eden, Halid’in yüzündeki düşünceli tebessüm oldu... yıllardır yeğenin yüzünde gördüğü ilk gerçek tebessüm.

“Halidcan. Hanımını elimden geldiği sürece koruyacağım.”

“Teşekkür ederim.”

“Seyyid.” Şhriban eğilip selam verdi.

“Komutan el-Huri?”

“Efendim?”

“Fakiri buraya gönder, lütfen.”

“Tabii, seyyid.”

“Son bir şey daha isteyebilir miyim?..”

“Elbette.”

“Hatunun ailesinin nerede olduğu konusunda bir ilerleme kaydedebildiniz mi?”

“Hayır seyyid. Hâlâ arıyoruz.”

Halid saçlarını elleriyle darmadağın etti. “Devam edin. Hiç durmadan arayın.”

“Emredersiniz, seyyid.” Şhriban elini alnına koyarak ön odadan çıktı.

Halid koyu renk ridasını omuzlarından çıkarıp kucağına bıraktı. Şehrazad'ın, ailesini uzak bir yerlere göndermiş olabileceğini ya da onların, arkalarında bir dolu cevapsız soru bırakarak kendi kendilerine kaçmış olabileceklerini biliyordu. Ve bunun zamanlaması, meselenin evlilikleriyle ilgisiz olamayacağını gösteriyordu.

Şehrazad'ın ailesini bulursa merak ettiği soruların cevaplarına da ulaşabilirdi.

Ama o zaman bu cevapları duymak isteyecek miydi acaba? İçini yiyip bitiren pek çok şey vardı zaten.

Şehrazad'a sorabilirdi.

Ailesini nereye gönderdiğini. Ondan neler sakladığını.

Niye ona eziyet etmeye devam ettiğini.

Ama Şehrazad'ın ona yalan söyleyebileceği; o gözlerin, bir an mavi bir an yeşil olan tahmin edilemez parıltıları ve dünyasını altın rengine boyayan kahkahasıyla gerçeği gizleyebileceği düşüncesi, Halid'e kabul etmek istemediği kadar acı veriyordu.

Çünkü Şehrazad daha önce, yalnızca bir kez yalan söylemişti.

Halid tozlu pelerinin ucunu sıkarken gözkapakları ağırlaşıyor, görüşü bulanıklaşıyordu. Bir şeylere ne kadar uzun süre bakarsa odaklanması da o kadar zor oluyordu artık. Alnındaki zonklama da giderek kötüleşiyordu.

Ön odanın kapısı çalınca Halid gerçek dünyaya geri döndü.

“Gir.”

Bembeyaz giyinmiş, hayalet gibi bir figür, karanlıktan lambanın ışığına doğru geldi. Uzun sakalları göğsüne kadar iniyordu.

“Seyyid.”

Halid iç geçirdi.

“Kötüleşti mi?” diye sordu fakir Halid'in bitkin çehresine bakarak.

“Aynı.”

“Daha kötü görünüyor, seyyid.”

“Öyleyse gelmen iyi oldu.” Halid’in gözleri, bunun bir uyarı olduğunu belirtir gibi parıldadı.

Bunun üzerine fakir derin bir nefes aldı. “Size söylemiştim. Etkileri tamamen ortadan kaldıramam, sadece sizi öldürmemesini sağlayabilirim. Ama sonunda delireceksiniz, seyyid. Buna karşı koyamazsınız.”

“Anlıyorum.”

“Seyyid, size yalvarıyorum. Ne kadar iğrenç olsa da eski yolunuzdan gidin. Bu seçenek... iyi bitmeyecek.”

“Tavsiyen alınmıştır, teşekkür ederim,” dedi Halid alçak bir sesle.

Fakir başını salladı.

Ardından Halid başını eğince fakir avuçlarını onun şakaklarına, aradan ancak ipek bir kumaşın geçebileceği kadar yaklaştırdı gözlerini kapadı. Sonra odada her şey durdu, lambaların alevleri uzayıp incelmeye başladı. Fakir gözlerini tekrar açtığı anda, iki küre de dolunay gibi ışıldıyordu. Ellerinin arasında ise sıcak, kızıl turuncu bir alev belirmiş ve Halid’in alnını tamamen sarmıştı. Sonra rengi sırasıyla sarıya ve beyaza döndü ve döne döne yükselip fakirin pençe gibi açılmış ellerine geri gitti.

Büyü, geldiği yere dönünce fakir ellerini indirdi.

Halid başını kaldırdı. Ağrısı hâlâ geçmediyse bile etkisini yitirmiş, gözkapakları hafiflemişti. “Teşekkür ederim.”

“Bir zaman gelecek, böyle sözleri hak etmiyor olacağım, seyyid.”

“Ne olursa olsun, sen bu sözleri hep hak edeceksin.”

Fakirin üzüntüsü, yüzünde daha da belirgin bir hal almıştı. “Keşke tüm Horasan benim gördüğüm hükümdarı görebilse, seyyid.”

“Görseler de fazla etkilenmezlerdi. Tüm bunlara ben sebep oldum, değil mi? Ve tahayyül bile edilemez sonuçlara onlar katlanmak zorunda kaldı.”

Fakir elini alnına götürerek eğilip selam verdi ve kapıya yöneldi.

Ama çıkmadan durup geri döndü. “Bir insan hatasının cezasını nereye kadar çekmeli, seyyid?”

Halid tereddütsüz cevap verdi.

“Tüm suçları affedilene dek.”

İHANETİN ONURU

Ertesi sabah Şehrazad uyandığında terasa açılan perdelerden güneş sızıyor, yüksek platformun üzerindeki tabureye yerleştirilmiş taze narenciye çiçekleri göze çarpıyordu.

Yatağın yanında da beyaz çiçekler görünce Şehrazad'ın aklına ilk Halid gelmişti. Duyduğu suçluluğu bastırmaya çalışarak kollarını uzatıp gerindi.

"Beğendin mi?" diye sordu Despina. "Hoşuna gider diye düşündüm."

Şehrazad başını yastıktan kaldırdı. "Ne?"

"Çiçeklere tuhaf bir ilgin var, odana getirmelerini istedim."

"Ah. Teşekkür ederim."

Despina homurdandı. "Sesin müteşekkîr gibi değil, hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor."

Şehrazad dönerek yataktan kalkıp şamlasını giydi.

Her şeyi fark etmesinden nefret ediyorum. Haklı olmasından nefret ettiğim kadar neredeyse.

Şehrazad platformdan inerken Despina da çorba kâsesinin kapağını açtı.

O sırada Şehrazad, Despina'nın nefesini tuttuğunu fark etti.

“Sorun ne?” Yer sofrasının etrafındaki minderlerden birine oturmuştu.

“Hiç,” diye ciyakladı Despina.

Hizmetçisine bakarken Şehrazad’ın kalbi sıkıştı.

Despina’nın alnında boncuk boncuk terler göze çarpıyor; normalde kusursuz, hafif bir fildişi ve canlı mercan renginde olan teni, oldukça sarı ve soluk görünüyordu. Yüz hatları gerginlikle kararmış; leylak rengi, güzel keten elbisesinin yanında duran zarif parmakları titremeye başlamıştı.

Tıpkı, Şehrazad’ın çayının zehirlendiği gün olduğu gibi görünüyordu.

“Yemeklerimi tadan hizmetçi nerede?” Sorunun sonuna doğru Şehrazad’ın sesi titremişti.

“Şimdi çıktı.” Despina’nın isteksiz dudaklarından bu kısa ve öz cevap dökülmüştü.

Şehrazad başını salladı. “Peki. Bir kez daha soruyorum, Despina. Sorun ne?”

Despina bunun üzerine başını iki yana sallayarak sofradan uzaklaşmaya başladı.

“Hiç. Hiçbir şey, Şehrazad.”

Şehrazad tepsinin kenarına çarparak ayağa kalktı. “Beni buna mecbur etme!”

“Neye?”

“Neden korkmuş gibi görünüyorsun?”

“Korkmuyorum!”

“Gel buraya.”

Despina tereddüt etse de masaya doğru yürümeye başladı; Şehrazad’ın yanında dururken titremesi giderek şiddetlenince dudaklarını parlak pembe bir çizgi haline getirerek sıktı.

Şehrazad’ın kalbi bir kez daha kırılıyordu. “Otur.”

“Ne?” Despina dişlerini sıkıyordu.

“Otur Despina!”

“Ben... hayır.”

“Hayır mı?”

“Ben... yapamam, Şehrazad!” Elini dudaklarına götürerek sofradan uzaklaştı Despina.

“Nasıl yaparsın?” diye fısıldadı Şehrazad.

“Ne?” Despina soluğunu tuttu.

“Yalan söylemeyi bırak!” Şehrazad kızı bileğinden yakalayıp kendine çekti. “Neden?”

Despina aşağıdaki yemek tepsisine bakarken elini de ağzından çekmiyordu.

“Cevap ver!” diye sızlandı Şehrazad. “Bunu nasıl yapabildin?”

Despina alnından süzülen terlerle başını iki yana sallayıp duruyordu.

“Despina!”

O anda Despina öğürerek çorba kâsesinin kapağını açıp içine kusmaya başladı.

Şehrazad ise şok içinde duruyor, hizmetçisinin gümüş kapağı iki eliyle tutarak berbat bir halde yere yığılmasını kocaman gözlerle izliyordu.

Despina acısı azalıp da yalnızca güçlkle nefes alma seviyesine gelince yaşlı gözlerle Şehrazad’a baktı.

“Sen... zavallı bir çocuksun Şehrazad el-Hayzüran,” dedi boğuk bir sesle.

Şehrazad doğru düzgün bir cevap verebilmek için iki kelimeyi bir araya getiremiyordu.

“Ben... sen... Despina, yoksa sen...” Şehrazad cümlesini tamamlayamamıştı. Ardından boğazını temizledi. “Yani sen...”

Despina alnını koluna silerek ayağa kalktı.

Sonra teslim olur gibi içini çekti. “Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum.”

“Et ya da etme ama sormadığım soruya cevap ver.”

Despina acıyla ofladı. “Evet.”

Şehrazad bunu duyunca kulaklarına inanamayarak kendini minderlerin üzerine bıraktı.

“Hera aşkına.”

Despina boğuk bir sesle güldü. “Arkadaş rolü yapman gözlerimi yaşarttı gerçekten. Özellikle de seni zehirlemeye çalıştığımı sandığın düşünülürse.”

“Eh, ne düşünecektim ki? Geçen haftaki çay olayından sonra hele. O gün de miden bulanıyordu galiba?”

Hizmetçi bir kez daha iç geçirdi.

“Despina,” dedi Şehrazad. “Babası kim?”

“İşte buna cevap veremem.”

“Ne? Niye ki?”

“Çünkü Horasan Halifesi’yle aynı yatakta uyuyorsun.”

“Ah, sır ağları her geçen gün büyüyor!” diye çıkıştı Şehrazad. “Babası o mu?”

“Hayır!”

“Neden söylemiyorsun o zaman?”

Despina ayaklarının üzerine çökmüştü. “Çünkü ona söylemeyeceğine güvenemem.”

“Ne? Ben ona hiçbir şey söylemiyorum ki.”

“Gerek de yok zaten. Gözlerin odadan çıktığın anda onu aramaya başlıyor.”

“Yok öyle bir şey!” Şehrazad tiz bir sesle bağıırıyordu.

“Zeus aşkına, kulaklarım.” Despina kulaklarını tutuyordu.

“Yalvarırım bağıırma.”

“Halid’e söylemeyeceğim, yemin ederim.”

“Halid mi?” Despina’nın dudakları tebessümle kıvrıldı. “Senin bir işin peşini kolay kolay bırakmadığını biliyorum ama ben olsam bunu bırakırdım. Beni ikna etme çabaların boşa çıkınca üzüleceksin...”

Şehrazad kaşlarını çattı.

“Ne de olsa ben Hükümdarların Hükümdarı değilim.”

“Yeter!” dedi kızarak. “Söyle kim olduğunu.”

“Çok üzgünüm Şehrazad ama söylemeyeceğim. Söyleyemem.”

“Söyleyemez misin?” Kelimeyi özellikle vurgulamıştı. “O zaman önemli biri olmalı.”

“Zorlama daha fazla.” Despina’nın ses tonu gergindi.

“Acaba...” Şehrazad, Despina’nın kendisini uyaran gözlemini görmezden gelip parmaklarıyla çenesine vurmaya başlamıştı. “Rajput ya da saray muhafızlarından biri olamaz. Senin kadar cüretkâr birinin bunu gizlemesine gerek yok çünkü.”

“Şehrazad...”

“Yani ya Rey Şehribanı olmalı ki bu çok abes ya da...” Yüz ifadesi meseleyi anladığı anda değişti. “Celal.”

Despina kahkahalara boğuldu. “Muhafızların başı mı? Ben bile o kadar cesur değilim. Nereden...”

“Aslında gayet de cesursun.” Şehrazad yemek tepsisini itip kollarını sofranın kenarlarına dayadı. “Hatta bu, onun yamndayken neden garip davrandığını da açıklar.”

“Saçmalıyorsun.” Despina daha da tiz bir sesle güldü. Gözlerinden mavi alevler saçıyordu.

Şehrazad sırtıttı. “Haklıyım, biliyorum.”

Bunun ardından suratını astı ve hiçbir şey söylemeden, dik dik Şehrazad’a bakmaya başladı.

“Endişelenmene gerek yok,” dedi Şehrazad başını ellerine yaslayarak. “Sırrın güvende, bana güvenebilirsin.”

“Sana güvenebilir miyim?” diye çıkıştı Despina. “Boşboğaz birine bile daha kolay güvenirim.”

“Bu... haksızlık ama.”

“Öyle mi? Eh sen de bana güvenmiyorsun.”

“Güvenmiyorum tabii. Casus olduğunu kendi ağzınla söyledin, üstelik yanında iki kez ölüm tehlikesi atlattım.” Şehrazad kızgın gözlerini ona dikmişti.

Despina gözlerini kırptırdı. “Dram yaratma hemen.”

“Dram mı? Çay meselesini unuttun herhalde?”

“Hâlâ onu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?”

“Sen değilsen kim?” diye sordu Şehrazad. “Sana güvenmemi istiyorsan bundan kimin sorumlu olduğunu söyle.”

“Sormaya çalıştığın şey buysa, halife değildi. O... olayı öğrenince epey sinirlendi.”

“Şehriban mıydı?”

Despina bir şey demese de bunun doğru olduğunu belirten ifadesini gizleyememişti.

“Şaşırmadım,” dedi Şehrazad. “Tahmin etmiştim.”

“Öyle mi? Belki de sen casus, ben halifenin eşi olmalıymışım.”

“Belki de. Ama başka bir adamdan hamile kalman buna biraz engel olabilir,” dedi Şehrazad dalga geçerek. “Celal bebeği biliyor mu? Öyleyse seninle evlenmesi gerek yoksa korksun gazabımdan. Seçim onun.”

“Bilmiyor, ben de söylemeyi düşünmüyorum.” Despina kalkıp elbisesini düzeltti. “Çünkü bence bilmesine gerek yok.”

“Saçmalıyorsun.”

Despina altın ışıltılarına sahip kahverengi saçını kulağının arkasına attı. “Olabilir. Ama şimdilik, ben aksine inanmayı seçiyorum.”

Şehrazad hizmetçisinin hiçbir şey olmamış gibi etrafı toplamasını acı içinde seyrediyordu. Yalnızca birkaç dakika önce her şey birbirine girmemiş gibi.

Despina ise büyüleyici ve dirayetli bir tavırla, altın kafese kapatılmış bir kanarya gibi etrafta uçuşup duruyordu.

Kapana kısılmış gibi.

“Dinlenmen lazım,” dedi Şehrazad.

Despina birden sendeleyip durdu. “Ne?”

“Hamilesin. Artık bunu benden saklamana gerek yok. Otur, dinlen.”

Despina’nın gözleri bir an parlar gibi oldu, ardından yine maviye döndü. “Dinlenmeye ihtiyacım yok.”

“Israr ediyorum.”

“Gerçekten, hiç...”

“Bu sabah dinlen. Ben de Rajput’la atış talimi yapmak için eğitim alanına gideyim. Kendini iyi hissedince gelirsin.” Şehrazad çay hazırlamaya başladı. “Çay midene iyi gelir mi sence?”

“Ben yapabilirim,” diye fısıldadı Despina.

“Ben de yapabilirim.”

Despina durmuş, uyurken karmakarışık olan uzun, yele gibi saçlara sahip küçük kıza bakmaya başlamıştı. “Şehrazad?”

“Efendim?”

“Sen hiç de beklediğim gibi bir kız değilsin.”

“İltifat mı bu şimdi?” Şehrazad sırtıyordu.

“Kesinlikle. Seni hayatta tutan bu bence.”

“Öyleyse minnettarım.”

“Ben de.” Despina gülümsedi. “Hem de çok.”

Ok, avlunun diğer tarafındaki saçağa tok bir sesle çarpınca etraftan tezahürat sesleri yükseldi. Askerlerin bağırışları bir kahkaha tufanına dönüşüp bulutlu gökte yankılanıyordu.

Yaklaşan yağmurun kokusuyla dolu gökte.

Şehrazad Celal'e gülümsedi.

O da sessizce gülerek karşılık verdi, diğer eliyle kıvrık saçlarını düzeltirken de adamlarına dönüp omuz silkti.

"İşte bunu inkar edemezsiniz, Yüzbaşı," dedi Şehrazad.

"Gerçekten de edemem, hanımım." Celal eğilip elini alnına götürdü. "Okunuz hedefi vurdu. Benimkiyse... vuramadı. Ne istiyorsanız isteyin."

Şehrazad bir an düşündü. Güzel bir soru sormalıydı. Okçuluktaki yeteneğini ifşa etmesine değecek ve makul sözcüklerle sorulacak bir soru. Çünkü Celal lafı çevirmekte ve etkileyici sözcüklerle cevap vermekten kaçınmakta ustaydı.

"Neden halifeye ilk ismiyle hitap edebiliyorsun?"

Celal yayını diğer eline aldı ve hesaplı, ihtiyatlı bir tavırla cevap verdi. "Halid benim kuzenim. Babam onun halasıyla evlenmiş."

Şehrazad tepkisini gizlemekte zorlanıyordu. O sabah elde ettiği en büyük bilgi buydu.

Celal açık kahve gözlerinde tehlikeli bir ısıltıyla gülümsedi.

"Bir sonraki hedefini seç, Şehrazad."

Şehrazad avluyu taradı. "Sağ tarafta, çatının ardındaki ağacın en üst dalı."

Celal bu meydan okumayı kabul etti. Okunu sadaktan alıp yaya yerleştirdi ve çekti ama uzun yayın kenarları neredeyse kılmıdamamıştı bile.

Tarık kadar yetenekli olmasa da Celal harika bir okçuydu ve isabetli, keskin hareketler yapıyordu. Sonra oku bıraktı ve

dönerek çatıyı geçip ağacın en üst dalına çarpmasını ve tüm ağacı sarsmasını izledi.

Adamlar hemen tezahürata başladılar.

Sonra Şehrazad bir ok alıp eğimli yayına yerleştirdi ve gözlerini kapayıp derin bir nefes alarak çekti.

Gözlerini açmasıyla oku bırakması bir olmuştur. Sivri uçlu çubuk, dönerek havada ilerleyip dalları geçti...

Ve hedefin hemen altına saplandı.

Şehrazad'ın yüzü asıldı.

Askerler bir kez daha zaferle haykırdılar ve Celal bir kez daha eğildi. Ama bu kez kollarını da iki yana açmıştı.

"Of böbürlenme hemen," diye çıktı Şehrazad. "İnsanı sinir ediyorsun."

"Ben hayatta böbürlenmem."

"Neden inanamıyorum acaba?"

"Böbürlenmek zayıf adamların işidir."

"O zaman kes deli gibi sırtmayı."

Celal gülererek kollarını göğe uzattı. "Ama yağmur yağacak Şehrazad ve ben tam bir yağmur delisiyim."

"Ödülünü al da git Yüzbaşı el-Huri," diye homurdandı Şehrazad yayını bırakıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Sinirlenme bu kadar. Sorularımda hep adil davrandım."

Şehrazad gözlerini devirdi.

"Aslında," dedi Celal, "bugünün ilk adil olmayan sorusu da bu olacak."

Şehrazad'ın yüzünden önce vücudu tepki vermişti bu açıklamaya.

Celal bir adım öne çıkıp yayını da omuzlarına alarak kısık bir sesle sordu: "Aileniz nerede hanımım?"

Ailemi arıyorlar... tam da beklediğim gibi.

Şehrazad gülümsedi. “Güvendeler.”

“Bu bir cevap değil.”

“Kumdan ve taştan bir yerde.”

“Bu da bir cevap değil. Her şey kumdan ve taştan yapılıyor.”

“Benden başka bir cevap duyamazsın, Celal. O yüzden bunları beğenmediysen oyunu bitirebiliriz.”

Celal yüzünde anlayış ve muzip bir ifadeyle Şehrazad’a bakıyordu. Ama Şehrazad o anda, onun yüzünde hiç olmadığı kadar babasını gördüğünü fark etti ve anladı.

Bu onun işi değildi, Celal el-Huri sadece birinci önceliği olan ailesini koruyordu.

Ve Şehrazad aileden değildi.

“Yoo,” dedi. “Ama son sorumun yerine, senden tatmin edici bir cevap alamadığım için, başka bir soru sormak istiyorum. Bence başka bir soru sormayı hak ettim.”

“Pardon?”

“Aynı durum tekrarlanırsa sana da bu hakkı vereceğime söz veriyorum.”

“Celal...”

“Nişan alırken neden gözlerini kapatıyorsun?”

“Çünkü...” Şehrazad duraksadı. “Ben...”

Ne olacak ki?

“Atış yapmayı, güneşin insanı aldattığı bir yerde öğrendim. İyi nişan almak istiyorsan güneşe güvenemezdin. Bu yüzden ışığa, yalnızca bir an ihtiyacın olacak kadar iyi bir okçu olana dek talim yapman gerekirdi.”

Celal yayını iki eliyle tuttu. Güneşten kuruyan yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyordu.

Şehrazad buna sinirlenmişti. Celal’i kışkırtmak istiyordu.

“Bu çok daha iyi işte,” dedi Celal yüksek sesle. “Her şeyi zorlaştırmak zorunda değilsin Şehrazad, biliyorsun.”

“Ne diyorsun sen?”

“Söylediğim şeyi işte. Bir dahakine soruya cevap ver, yeter.”

“Göreceğiz. Seç hedefini, Celal.”

Celal daha da fazla sırtıyordu artık. “Tabii, hanımım.” Et-rafına bakınıp yan tarafında tabarzin bulunan ince bir sütunu gösterdi. “Baltanın sapına en yakın yeri vuran kazanır.”

O ana kadarki atışlar arasında en zoru kesinlikle buydu. Ta-barzinin ahşap sapı bıçağa doğru epey inceliyor, sütuna saplandığı tuhaf pozisyon da görülmesini tamamen engelliyordu. Üstelik bunlar yetmezmiş gibi yaklaşan fırtına, en yetenekli okçuların bile işini zorlaştıracak bir rüzgâr çıkarmıştı.

Son seferin galibi o olduğundan ilk atış hakkı Celal’indi. O da rüzgârın olabildiğince hafiflemesini bekledikten sonra okunu fırlattı. Ok dönerek tabarzine doğru gitti ve ahşap sapa tutunmayı başardı.

Etkileyici bir başarıydı.

Ardından Şehrazad sadaktan bir ok alıp yaya yerleştirdi ve çekti. Gözlerini kapayıp rüzgârın yüzüne esmesini bekledi ve doğrultusunu hesapladı, parmaklarını okun beyaz tüylerine sardı.

Sonra gözlerini açıp ahşabın parlak baltayla buluştuğu o küçük noktaya bakarak hedef aldı.

Ve oku bıraktı.

Ok rüzgârda, kumların üzerinde ilerleyerek ahşap sapa, metali kılpayı sıyrarak saplandı.

Askerler hep bir ağızdan şaşkınlıkla bağırdılar.

Celal gülmeye başladı. “Tanrım. Belki de nişan almamayı denemeliyim.”

Şehrazad biraz önce onun yaptığı gibi eğilip selam verdi, kollarını da iki yana açtı.

Celal daha da fazla gülüyordu. “Soru sorma hakkı sizde, hanımım. Elinizden geleni ardınıza koymayın.”

Evet. Öyle yapacağım sanırım.

Şehrazad öne çıktı. “Halid’in tüm eşlerinin ölmek zorunda olmasının esas nedeni ne?”

Soru, yalnızca Celal’in duyabileceği bir fısıltıyla sorulmuştu.

Ama çatıya çıkıp bağırırsa da bir şey değişmeyecekti.

Celal’in yüzündeki o neşeli ifade bir anda kayboldu, yerine Şehrazad’m daha önce hiç görmediği bir ciddiyet geldi.

“Oyun bitti.”

Şehrazad dudak büktü. “Neden her şeyde kuralları sen koyuyorsun?”

“Bitti Şehrazad,” dedi yayı elinden alarak.

“En azından bir soru sorma hakkı daha ver.”

“Hayır.”

“Ama söz vermiştin!”

“Üzgünüm ama bu sözümü tutamayacağım.”

“Pardon?”

“Özür dilerim.” Celal silahların bulunduğu alana gidip kendi yayını da eğimli yayı da yerlerine bıraktı.

“Celal!” Şehrazad ona yetişebilmek için hızlı adımlarla yürüyordu. “Böyle...”

Celal, Şehrazad’a doğru gelen Rajput’a bakıp başını salladı.

Öfkelenen Şehrazad yakınlardaki bir silah rafından bir pala aldı.

“Celal el-Huri!”

Celal’in kendisini hâlâ duymazdan geldiğini gören Şehrazad kılıcı iki eliyle havaya kaldırıncı Rajput ona biraz daha yaklaştı.

“Sen nasıl olur da beni kovarsın, at kafası!”

Celal bunu duyunca birden duraksayıp döndü, Şehrazad da ağır kılıcı beceriksizce sallayıp Celal’in kendisini ciddiye alması gerektiğini göstermeye çalıştı.

O ise Şehrazad’dan kaçıp ani bir hareketle kendi palasına sarıldı. “Ne yaptığını sanıyorsun, Şehrazad?”

“Beni böyle tehdit edebileceğini mi sandın?”

Celal tuhaf derecede sert bir sesle, “Bırak kılıcı,” dedi.

“Hayır.”

“Senin bir kılıcı böyle tutmakla işin olamaz. Bırak şunu.”

“Hayır!”

Şehrazad palayı bir kez daha tedbirsizce savurunca Celal kendini palasıyla savunmak zorunda kaldı. Bunun üzerine Rajput homurdanarak tulvarını çekip Celal’i tek bir el hareketiyle Şehrazad’dan uzaklaştırdı.

“Kes şunu!” diye bağırdı Şehrazad. “Senin yardımına ihtiyacım yok.”

Rajput yüzünde açık bir küçümsemeyle ona bakıyordu.

“Sen bu... Bana gülüyor mu?” diye sordu Şehrazad inanamayarak.

“Galiba,” dedi Celal.

“İnanılır gibi değil. Komik olan ne?”

“Sanırım seni, bir kılıcı böylesine beceriksizce tutarken görmek ve bu koşullarda ona ihtiyacın olmadığını duymanın karışımı bir şey.”

Şehrazad bunun üzerine hızla Rajput’a döndü. “Beyefendi, gerçekten bana yardım etmek niyetindeyseniz beceriksizliğime gülmek yerine bir şeyler yapmayı deneyin!”

Ama Rajput alaycı bir ifadeyle ona bakmaya devam ediyordu.

Celal yine o kibirli surat ifadesine bürünerek, “Sana yardım falan etmeyecek, Şehrazad,” dedi. “Buradaki askerlerin büyük kısmı, ben hariç, sana bir metreden fazla yaklaşma riskini almaz diye tahmin ediyorum.”

“Sebep?”

“Eh, şu ana dek Rey’deki tüm askerler halifenin hanımına dokunma cüretinde bulunan son askerın başına gelenleri duymuştur. O yüzden senin yerinde olsam Rajput’u sana kılıç dersi vermeye ikna etmeye çalışmaktan vazgeçerim. Çok da kibarca sormuştun ama,” diye dalga geçti Celal.

“O... ” Şehrazad’m kaşları çatılmıştı. “O askere ne oldu?”

Celal omuz silkti. “Bir yığın kırık kemik. Kocan pek affedici bir adam değil.”

Harika. Dikkate alınacak bir şey daha.

“O yüzden lütfen kılıcı bırakıp benimle saraya gelin, hanımım,” dedi Celal sert bir sesle.

“Bana emir vermeye kalkma, Celal el...” Şehrazad cümlesini tamamlayamadan susmak zorunda kaldı.

Arkasına dönmek istiyordu.

Çünkü içgüdüsel olarak Halid’in orada olduğunu fark etmişti. Bunun mantıklı bir açıklaması yoktu ama hava değişimi gibi, onun geldiğini hissedebiliyordu. Hafif bir esinti gibi. Bunun güzel bir değişim olması gerekmiyordu tabii, o kadar delirmemişti. En azından şimdilik. Ama yaprakların daldan düştüğü anın bile kendince bir güzelliği, bir görkemi vardı.

Peki ya bunun? Bu değişiklik omuzlarının gerilmesine, mi-desinin bulanmasına neden oluyordu.

Gerçek... ve korkutucu bir değişiklik.

“Bu an daha mükemmel olamazdı,” diye mırıldandı Celal soluna bakarak.

Ama Şehrazad hâlâ dönmüyordu. Palayı iki eliyle daha da sıkı tuttuğunu fark eden Rajput, sessiz bir uyarı gibi parlayan tulvarıyla ona biraz daha yaklaştı.

“Zeus aşkına, Şehrazad!” diye bağırdı o sırada Despina. “Seni yalnız bırakınca böyle mi oluyor? Muhafızların başıyla kılıç düellosuna mı kalkışıyorsun?”

Şehrazad bunu duyunca sağına döndü.

Despina güzel yüzünde endişe ve üzüntü karışımı bir ifadeyle Halid’in yanında duruyordu.

Halid ise her zamanki gibi anlaşılmazdı.

Ve soğuk.

Şehrazad o anda elindeki palayla işi bitirebilmeyi diledi. Halid’i omuzlarından tutup o donuk çehresine bir yaşam belirtisi getirmeyi.

Ama bunun yerine hem kendine hem de çevresine karşı oynadığı oyunu sürdürmeyi seçti.

“Ee?” dedi Despina.

Halid dönüp hizmetçiye baktı.

“Özür dilerim, seyyid. Hanımınıza bu kadar lakayt hitap etmek istememiştim.” Despina telaşla eğilip elini alnına götürdü.

“Özür dilemene gerek yok, Despina. Celal’le dövüşmüyordum. Daha çok... ders alıyorum diyelim. Belli ki kılıç konusunda pek yetenekli değilim. Mükemmelliğimin de bir sınırı var.”

“Tanrılara şükür,” diye mırıldandı Despina.

“Sınırlar hepimizin canını sıkıyor, Şehrazad.” Celal bu fırsatı kaçırmayıp sıırıttı. “Çok takılma.”

Şehrazad burnunu buruşturup palayı yere bıraktı.

“Ne sınırı?” diye sordu Halid sessizce.

Sesi Şehrazad’ın tüylerini ürpertiyor, aklına soğuk suları ve güneşte ısınan balları getiriyordu.

Şehrazad dişlerini gıcırdattı. “Mesela ben kılıç savuramıyorum. Bu da bir silahşor olmanın ilk şartı gibi görünüyor.”

Halid onu seyrediyordu.

“Al kılıcı,” dedi emir verir gibi.

Şehrazad ona bakınca gözlerini kırpıştırıp yüz ifadesini yumuşattı.

Şehrazad palayı iki eliyle tutup kaldırdı. Halid’in geri çekilip kendi şimşirini çıkardığını görünce ise şaşırıldı.

“Bana vurmaya çalış,” dedi Halid.

“Ciddi misin?”

Halid sessizce ve sabırla bekliyordu.

Şehrazad kılıcı beceriksizce savurdu.

Halid bu saldırıyı kolayca savuşturup onun bileğini yakaladı. “Berbattı,” dedi onu kendine çekerek. “Bir daha dene.”

“Biraz yardım edebilir misin?” diye sordu Şehrazad.

“Bacaklarını aç. Tüm vücudunla hareket etmeye çalışma, yalnızca üst vücudunu kullan.”

Şehrazad eğilmiş, kaşlarını çatmıştı.

Bir kez daha palayı Halid’e doğru savurdu ama halife yine saldırıyı savuşturup Şehrazad’ı belinden yakalayarak şimşiri boğazına dayamıştı.

Sonra kulağına eğilip fısıldadı. “Daha iyisini yapabilirsin, Şazi. Benim hatunum sınır tanımaz. Göster onlara.”

Halid’in sözleri ve davranışlarının sıcaklığı Şehrazad’ın kalp atışlarını hızlandırmıştı.

Ve yakınlığı.

Bu yüzden uzaklaşıp palayı kaldırdı.

“Daha küçük hareketler. Daha hızlı. Daha hafif,” dedi Halid.

“Böyle yapmayacaksan harekete geçmeni istemiyorum.”

Şehrazad palayla bir kez daha saldırdı, Halid bir kez daha ona engel oldu.

Rajput homurdanıp o iri kollarını göğsünde kavuşturdu.

Şehrazad birkaç kez daha aynı şeyi yaptıktan sonra Rajput öne atılıp arkadaki ayağını ayağıyla dürterek yeniden hizalayınca şaşırıldı.

Sonra koruması, sert bir hareketle sakallı çenesini öne çıkardı.

Başımı... dik tutmamı mı istiyor?

Halid ise öylece durmuş onları seyrediyordu.

“Böyle... böyle mi?” diye sordu Şehrazad Rajput’a.

Rajput boğazını temizleyerek geri çekildi.

Şehrazad bir kez daha Halid’e bakınca gözlerinin tanıdık bir duyguyla ışıldadığını gördü.

Gurur.

O an o kadar korkutucu bir gerçekliğe sahipti ki herhangi bir şeyin bunu mahvedeceği düşüncesi Şehrazad’ın nefesini ke-siyordu...

Boynuna dolanan ipek kaytan gibi.

YARAYA TUZ BASMAK

Sehrazad gülsuyu şişesini alıp cam kapağı açınca kuvvetli ve tatlı koku etrafı sardı... ağır ağır eriyen bir küp dolusu şekerin yanında yavaş yavaş solan bir demet çiçek gibi. Büyüleyici ve gizemli.

Belki de fazlasıyla.

Hiç de onun gibi kokmuyordu.

şehrazad iç çekip şişeyi bıraktı.

Beklenmeyen kılıç dersinin ardından şehrazad ve Despina yemek için şehrazad'ın odasına dönmüş; ardından hizmetçisi ss malzemelerini köşedeki aynanın yanında unutarak odasına çekilmişti. şehrazad son birkaç saattir kendini defalarca bunların önünden geçerken buluyordu.

Kullanmayı düşünerek.

şişenin yanında, cilalı fildişinden yapılma küçük bir kap vardı. şehrazad kapağını açınca kırmızı balmumu gibi bir şey gördü. İşaretparmağım parlak macuna daldırıp dudağına sürdü. Ardından da teninde garip ve yapış yapış bir his yaratan bu şeyle, hizmetçisinde hep hayran olduğu o alımlı dudak bükme hareketini deneyip aynaya baktı.

Aptal gibi görünüyorum.

Eliyle dudaklarını silince avucunda pembe bir iz kalmıştı.

Ne yapıyorum ben?

Yatağının bulunduğu yüksek platforma doğru yürüdü.

Bunların hiçbirisi doğru değildi.

Şehrazad orada, görünüşüne kafa yormak için bulunmuyordu.

Böyle bir çocukluk hiç de ona göre değildi. Saraya tek bir amaç için gelmişti: Düşmanının zaafını öğrenip onu oradan vurmak.

Şimdi tek bir öpücükle nasıl gözü kör olabiliyordu ki? Çarşı yakınlarındaki karanlık bir sokakta olan anlık bir şey için.

Şaşırtıcı sıklıkta aklına gelen bir an.

Şehrazad derin bir nefes alıp şamlasının gümüş iplerini sıktı.

Amacından uzaklaşamazdı... uzaklaşmayacaktı.

Bu nasıl olmuştu zaten?

Çünkü o zannettiğim gibi bir canavar değil.

Buzdağının görünmeyen çok büyük bir kısmı vardı ve Şehrazad'ın olayların köküne inmesi gerekiyordu.

Yüzbaşı el-Huri neden onu zehirlemeye kalkışmıştı?

Ve Şiva neden ölmüştü?

Şehrazad artık Rey sokaklarında dolaşan dedikodulara inanmıyordu. Halid bin el-Reşid, acımasız ve ruhsuz bir katil soyundan gelen deli bir adam değildi.

Sırları olan bir çocuktu.

Şehrazad'ın bilmek zorunda olduğu sırlar. Artık Halid'in yanında durup hiçbir şey yokmuşçasına ruhsuz davranmak yetmiyordu. Kimsenin girmesine izin verilmeyen bir odada solup gitmesini izlemek.

Şehrazad o kapıyı kıracak ve tüm sırlarını çalacaktı.

Yatağının üzerinde duran minderlere doğru yürüyüp ortalarına çöktü.

En azından onu beklemiyor gibi yapabiliirdi.

Daha iyisini hak ediyor gibi.

Halid'i gerçekten önemsiyor muydu? Bu bilgi, çok tehlikeli bir şeyin gerçek olma ihtimalini de kuvvetlendiriyordu...

Halid'i önemsemek demek, onun Şehrazad üzerinde gerçekten bir gücü olduğunu kabul etmek demektir. Kalbine hâkim olduğunu da.

Şehrazad her geçen saniye güçsüz kalbinden daha fazla nefret ediyordu. İç geçirdi. Çarşıda görevinden bu kadar tiksindirici şekilde vazgeçtiyse en azından kalbinin bu başarısızlığa ortak olmaması gerekiyordu. Daha kısa süre önce inşa ettiği o kuvvetli, çelik kafes neredeydi şimdi?

Aklına, askerlerin Şiva'yı almaya geldiği günden bir önceki gece geldi.

İkisi baş başa kalmış ve tek bir mum ışığında, o lacivert karanlığın içinde birbirlerine sokulmuşlardı. Asla gerçek olmayacak şeylere ağlamak ya da başlarına gelecek şey için sızlanmak yerine Şiva hâlâ sahip olduklarına gülmeyi tercih etmişti. Bu yüzden birlikte geçirdikleri yıllarda paylaştıklarını düşünüp gülerек avluda oturmuşlardı.

Şehrazad'm Şiva için yaptığı buydu.

Şiva'nın da Şehrazad için.

O sabah, Şiva son gününü ailesiyle geçirebilsin diye Şehrazad evden ayrılırken Şiva gülümsemiş ve sarılıp, "Seni bir gün göreceğim, canım benim. Ve yine gülüp kahkahalar atacağız," demişti.

Ne metanet ama.

Böylesi bir ihanet için hem de.

Şehrazad eline bir yastık geçirip yumruklarını ipeğe bastırdı.

Şiva. Ne yapacağım ben? O... o nefreti hissedemiyorum artık. Onu yeniden bulmama yardım et. Halid'in yüzünü görünce... sesini duyunca. Bunu sana nasıl yapabilirim? Seni bu kadar severken nasıl...

O sırada odanın kapısı gıcırdayarak açıldı, Şehrazad da her zamanki gibi, gece için gereken şeyleri getiren hizmetçileri görmeyi bekleyerek doğruldu.

Ama eşikte duran Halid'di.

Tek başına.

"Uyuyor muydun?" diye sordu.

"Hayır."

İçeri girip kapıları kapadı. "Yorgun musun?"

"Hayır." Şehrazad'ın parmakları, ipeğe daha sıkı sarılıyordu artık.

Halid kapının yanından ayrılmadı.

Şehrazad kalkıp şamlasını düzeltti. Yatağın ayakucundaki ipek perdenin içinden çıkarken şamla da etrafında dönmüştü.

"Alaaddin masalını bitirmemi ister misin?"

"Hayır." Halid, kapıdan Şehrazad'a doğru ilerledi.

Çok... yorgun görünüyordu.

"Uyumadın mı?" diye sordu Şehrazad. "Uyuman gerek."

"Bence de."

Odadaki havada, söylenmeyen sözlerin ağırlığı vardı.

"Halid..."

"Yağmur yağdı bugün."

"Evet, yağdı biraz."

Başını sallayan Halid'in gözleri, aklındaki düşüncelerle alev alev yanıyordu.

Şehrazad ona döndü. "Sen de Celal gibi yağmur delisi misin?"

"Hayır. Ben... sadece deliyim."

Neden? Nedenini söyle bana.

Şehrazad sağ elini yavaşça kaldırıp Halid'in yüzüne götürdü.
O da gözlerini kapadı.

Yeniden açtığında iki eli de Şehrazad'm boynundaydı.

Buzdan ve taştan duvarların ardında bu kadar sır saklayan bir çocuk, nasıl oluyor da tek bir dokunuşla Şehrazad'ı yakabiliyordu?

Halid sağ elini saçlarından omzuna, oradan da sırtına doğru kaydırdı; sol eliyle ise boynunu okşamaya devam etti.

Ben... savaşmaktan vazgeçmeyeceğim, Şiva. Gerçeği öğreneceğim ve hakkını arayacağım.

Halid'e baktı. Bir şey bekler gibi.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldamıştı.

"Kendime hâkim olmaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Çarşıda olamadım çünkü."

"Fark eder mi?"

"Evet, eder," dedi Halid sessizce. "Bunu istiyor musun?"

Şehrazad duraksamıştı. "Daha önce yaptık zaten."

"Aynı şey değil. Aynı olmayacak."

Halid'in sözcükleri, Şehrazad'ın damarlarında dolaşan kanı ateşliyor gibiydi.

Halid dudaklarını kulağına doğru yaklaştırdı, dili bir an Şehrazad'ın teninde gezindi. "İstiyor musun?" diye sordu bir kez daha.

Şehrazad vücudunun titremesine engel olmaya çalıştı.

"Niye buradayım sence, aptal?"

Sonra Halid'in çenesini tutup dudaklarını dudaklarına dayadı.

Başta muzip olan öpücük, kısa süre önce akla gelen şehvetli düşüncelere paralel bir hal almıştı.

Halid'in dudakları Şehrazad'inkileri okşarken onun elleri de Halid'in saçında geziniyordu. Sonra Halid, Şehrazad'ın ayaklarını

yerden kesti ve bürümcük örtüyü umursamadan yerinden atarak minderlerin üzerine düştüler.

Şehrazad, Halid'in kamizini tutup çıkarınca genç adamın gövdesindeki kaslar gerildi; odadaki hava daha boğucu, daha ağır bir hale büründü. Halid'in dudakları boynuna, elleri de karnından geçip şamlasının iplerine doğru giderken Şehrazad onun haklı olduğunu biliyordu.

Bu, önceki gibi olmayacaktı.

Çünkü bu, özgürce hissettikleri bir ihtiyaçtı; sudan bir bedenle külden bir ruhun buluşması.

Şamlanın ipleri çözüldü. Biraz daha devam ederlerse böyle bir şeyi düşünmenin bile anlamı olmayacağından Şehrazad'ın, alevler her yanını sarmadan sorması gerekiyordu.

"Söylesene," dedi soluk soluğa, parmakları Halid'in omuzlarını kavrarken.

"Ne istersen."

Şehrazad'ın kalbi sızlıyor, buna bir de suçluluk duygusu ekleniyordu. "Neden ölmeleri gerekiyordu?"

Halid bu sorunun ardından, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir an boyunca donakaldı.

Ardından kalkıp dehşet içinde Şehrazad'a dikti gözlerini.

Gözlerindeki çatışmayı görebiliyordu.

Şehrazad da onun gözündeki dehşeti.

Sonra Halid tek kelime bile etmeden yataktan kalkıp kapıya yöneldi.

Ve tam kola dokunurken durdu.

"Bunu bir daha sakın yapma." Ses tonu oduka kısık ve sertti.

Saf acıyla dolu.

Ardından kapıyı çarparak çıktı.

Yokluğu, kanlı canlı bir şey gibi hissedilebiliyordu. Şehrazad'ın bir parçası, tüm bunların onun sebep olduğu bir acı olduğunu hatırlatan parçası buna sevinse de diğer bir parçası peşinden gitmek istiyordu. Giderse istediğini alabileceğini biliyordu çünkü.

Sonra yüzünü minderlere gömüp ağlamaya başladı.

Sonunda, Halid'in gerçek bir zaafını yakalamıştı.

Kendisi.

Ve bunu kullanacağım. Şiva'nın neden ölmek zorunda kaldığını öğreneceğim.

Bunun için ölmem gerekse bile.

Taligan koridorlarına ölüm sessizliği hâkimdi.

Ve o meşum amacınki kadar koyu bir karanlık.

Cihandar sol elindeki paketi sıkıca tutarak merdivenden çıkmaya başladı. Sağ elindeki meşale ise her dikkatli adımda titreşiyor; yamuk, taş duvarlarda gölgeler oluşmasına neden oluyordu.

Kalbi deli gibi atarken odasına açılan ahşap kapıyı araladı ve içeri girdikten sonra tok bir ses çıkararak kapadı.

Onun etrafta dolaştığını duyan kimse olmadığına emin olduktan sonra ise rahatlayıp derin bir nefes alarak elindekini masasına bıraktı ve kapının sürgüsünü çekti.

Sonra pelerininin içinde duran hançeri çıkardı.

Basit bir bıçaktı bu. İlk bakışta önemsiz görünecek bir şey. Sıradan oymalarla süslenmiş ahşap bir kabza ve koyu renk demiri dövülerek yapılmış, hafif kavisli bir uç.

Gerçekten de alelade bir silahtı.

Cihandar gözlerini kapayıp avucunda duran hançeri sıktı.

Vakti gelmişti artık. İki haftadan uzun süren acı dolu çalışmalar ve meşakkatli tercümelerden sonra hazırdı.

Bu gece, kitabın onu seçip seçmediğini öğrenecekti.

Bu gece, onun gücüne degecek biri olup olmadığını öğrenenecekti.

Bir kez daha masada duran pakete doğru yürüdü ve keteni açtı.

İçinde yumuşak, kum rengi kürklü bir yaban tavşanı uyuyordu. İlk testi.

Cihandar yutkundu.

Bu yaratığın acı çekmesini istemiyor, böyle çaresiz bir şeyin canını o kadar acımasızca almanın hiç de adil olmadığını düşünüyordu.

Ama elinden gelen bir şey yoktu.

Ne gerekiyorsa onu yapmak zorundaydı. Çocukları için. Kendisi için.

Hançeri kaldırıp tek ve hızlı bir hamlede sol avucunu kesti ve ardında beliren kanı, koyu renk bıçağın üzerine damlattı.

Kan, hançerin kabzasına değdiği anda metal, beyaz mavi bir ışık saçmaya başlamıştı.

Cihandar'm gözleri parıldadı.

Şimdi, döngünün tamamlanması gerekiyordu.

Burnundan derin bir nefes alıp sessizce, uyuyan tavşandan af diledi ve ışıldayan bıçakla hayvanın boğazını kesti.

Küçük yaratığın parlak kanı hançere damlarken metalin parlak mavisi, hiddetli kırmızıya dönüşmüştü.

Ardından büyü, bıçağı havaya kaldırıp odayı ürkütücü, kıpkırmızı ışıkla doldurdu.

Ve Cihandar nihayet hançeri avucuna değırdi.

Güç, korkutucu görünen açık yaradan içeri akıyor; bedeninde gezerken her yanını alev alev yakıp kemiklerine kadar sıcaklık veriyordu. Sonra adamın gözleri ışıldadı ve bıçak yere düştü.

Görüşü düzeldiğinde etrafındaki her şeyi daha berrak görüyordu. Az önce hissettiği yorgunluk, uzak bir anıdan başka bir şey değildi şimdi. Cihandar doğruldu ve derin bir nefes aldı.

Kendini yenilmez hissediyordu.

Yere eğilip hançeri aldı ve küçük tavşanın hareketsiz bedeninin yanında duran ketene sildi.

Ve duraksadı.

Ardından elini kanlı cesedin üzerinde gezdirdi.

Ve ceset bir ılık huzmesiyle ortadan yok oldu.

ACI GERÇEK

Sehrazad o gece iyi uyuyamadı.

Rüyalarında Şiva'nın gülen yüzünü görmüş ve karanlık bir boşlukta çarpılan kapı sesleri duymuştu hep. Acı ve ihanetle dolu, kulaklarında yankılanan sesler.

Sabah gözlerini açınca yatakta dönüp yüzünü bir yastığa gömdü. Omuzlarındaki o tatsız yorgunluğu hissedebiliyordu.

Sonra Despina'nın, bir zil sesi kadar berrak ve bir o kadar sinir bozucu, mutlu kahkahaları geldi kulağına.

Şehrazad homurdandı.

"Biraz daha uyumak ister misin?"

"Hayır," dedi Şehrazad başını yastıktan kaldırmadan. "Bir işe yaramaz."

"Emin misin? Çünkü dün gece biraz... kontrolsüz geçmişse benziyor."

"Ne?" Şehrazad buna bir anlam veremeyerek başını kaldırdı.

Despina'nın gözleri muzip bir ifadeyle yerinden sökülen ve platformun yanına düşen ipek perdelere döndü.

Ne kastedildiğini anlayan Şehrazad kıpkırmızı oldu.

"Tebrikler," diye dalga geçti Despina.

"Göründüğü gibi değil."

“Emin misin? Çünkü yatağındaki kamiz başka bir adama aitse, olduğundan da ilginç biri haline geleceksin.”

“Yeter Despina.” Şehrazad’ın ses tonundan, bunun bir uyarı olduğu anlaşılabilirdi.

Despina mükemmel kaşlarını kaldırarak karşısına geçti. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

“Üzgünüm ama gördüklerim ile cevabın hiç uyuşmuyor.” Despina eteklerini toplayarak platforma çıkıp yatağın kenarına oturdu. “Sorun ne? Söyle bana.”

Hizmetçisinin lanet ısrarı, Şehrazad’ı bezdirmişti. “Her şey.”

“Biraz daha açık olabilir misin? Sonuçta sırlar paylaşılmıca çok daha faydalı olurlar.” Despina onu kızdırmaya devam ediyordu.

“Sen onu Halid’e söyle,” diye çıkıştı Şehrazad. “Onun casusu olman gerektiği için seni gerçekten dinleyebilir.”

Bu cevap, Despina’nın yüz ifadesini anlayışla yumuşatmaya yetti. “Horasan Halifesi uzun zamandır kimseyi dinlemiyor.”

“Gelecekte de dinleyecek gibi görünmüyor zaten. Dün gecedan sonra mümkün değil.”

Despina sandaletlerini çıkarıp yatakta bağdaş kurdu. “Biz kadınlar çok zavallıyız, değil mi?”

“O ne demek şimdi?”

“Kendi başımıza dünyayı ele geçirecek kadar güçlü olsak da saçmasapan çocukların bizi aptal yerine koymasına izin veriyoruz.”

“Ben aptal değilim.”

“Hayır, değilsin. Henüz.” Despina gülümsedi. “Ama kaçınılmaz son bu. Seni daha önce hiç olmadığı kadar güldüren, hiç olmadığı kadar ağlatan biriyle tanışınca... yapacak başka şeyin kalmıyor.”

“Ben...” Şehrazad dudaklarını ısıırıyordu.

“Ne düşünüyorsan söyleyebilirsin, Şehrazad. Anlattıkların bu odadan çıkmayacak.”

Ama Şehrazad sessizliğini bozmadı.

Despina biraz daha yaklaştı. “Tebai’de küçük bir kızken anneme cennetin ne olduğunu sormuştum. O da, ‘Aşkla dolu bir kalp,’ demişti. Tabii bunu duyunca cehennemin ne olduğunu da sordum. O da gözlerime bakıp, ‘Aşksız bir kalp,’ dedi.” Despina gözlerini Şehrazad’dan ayırmıyordu.

Şehrazad şamlasının gümüşü ipleriyle oynayarak Despina’ya baktı. “Annen epey akıllı bir kadına benziyor.”

“Öyleydi.”

Şehrazad sonraki kelimelerini özenle seçti. “Ona ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Yanlış adama âşık oldu. Adam ona dünyayı vadettikten sonra karnındaki çocuktan başka bir şey bırakmadan gitmiş.”

“Çok üzüldüm, Despina.”

“Ben üzülmedim. Genç yaşta öldü ama mutluydu. Öyle adamlar bir kadını mutlu etmeyi bilmez. Zengin adamlar daha önce hiç böyle bir şey yapmaları gerekmediğinden, aşk için fedakarlık yapmayı bilmezler.” Son cümlesini oldukça sert söylemişti.

“Sebep bu mu?” diye sordu Şehrazad yavaşça. “Celal’in de aynı şeyi yapmasından mı korkuyorsun?”

“Bilmiyorum. Ailesine müthiş bir sadakatle bağlı ama ona gönlünü veren onlarca genç kadından birine bu sadakati gösterdiğini görmedim.” Despina’nın mavi gözleri kısıldı. “Ben hep bir erkeğin, yaptıklarıyla değerlendirilmesi gerektiğini düşünürüm, başkalarının söyledikleriyle değil ama Celal el-Huri başkalarının söylediklerini haksız çıkarmak için pek bir şey yapmıyor.”

“Bu huy aileden geliyor herhalde.”

“Evet.”

“Ben...” Şehrazad hizmetçisine yalvaran gözlerle bakmaktan son anda kurtardı kendini. “Sen biliyor musun Despina? Biliyorsan lütfen söyle bana. Halid neden tüm eşlerini öldürüyor?”

Despina yatağın yanı başında duran ipek perdeye bakıyordu. “Bilmiyorum.”

“Ne biliyorsun peki? Anlat lütfen.”

“Altı yıldır bu sarayda yaşıyorum ve bu süre içinde hep, Halid bin el-Reşit’in soğuk ama garip bir şekilde onurlu bir adam olduğunu düşünmüşümdür. Son birkaç aydır yaşanan olaylara dek, bana hiç karakterini sorgulatacak bir şey yapmamıştı.”

“İyi de genç kadınları tek bir açıklama yapmadan öldüren bir adama hizmet etmeye nasıl devam edebilirsin?”

“Ben bu topraklara köle olarak getirildim. Kime hizmet edeceğimi seçme lüksüm yok,” diye tersledi Despina. “Horasan Halifesi bir canavar olabilir fakat bana hep iyi niyetli ama sorunlu bir hükümdar gibi görünmüştür.”

“İyi niyetli mi?” diye çıkıştı Şehrazad. “Sen git bunu öldürülen kızların ailelerine, onları sevenlere söyle.”

Despina irkilince Şehrazad gözlerini kaçırdı ve acısını gizlemek için yataktan kalktı.

“Şehrazad...”

“Yalnız bırak beni.”

Despina kolundan tuttu. “Onu önemsiyorsan...”

“Önemsemiyorum.”

“Yalan söylemeyi bırak, zavallı çocuk.”

Şehrazad kolunu kurtarıp Despina’ya ters ters baktıktan sonra ısıltılı işlemeli elbisesini savurarak arkasını dönüp gitmeye hazırlandı.

“Ona değer veriyorsun,” dedi Despina ısrarla. “Ve sırlar senin için bu kadar önemli madem, bir tanesini söyleyeceğim.”

Şehrazad bunu duyunca durdu.

“Güvendesin Şehrazad el-Hayzüran. Sana hiçbir şey olmayacak. Sana zarar vermek için yapılan her girişime, hükümdara yapılmış gibi muamele edilecek.”

Şehrazad’ın midesi düğüm düğüm olmuştu.

“Anladın mı?”

Şehrazad cüretkâr bir sessizlikle dönüp hizmetçisine baktı.

Despina iç geçirdi. “Ölüm cezasıyla... Sen onun için canı kadar değerlisin.”

LEYLAKLAR VE KORKUNÇ BİR KUM FIRTINASI

Celal elindeki raporu masaya fırlattı ve parmaklarını cilalı ahşaba vurarak beklemeye başladı.

“Gitmen gereken bir yer mi var Yüzbaşı el-Huri?”

Halid onun yüzüne bakmadan konuşuyordu.

“Hayır, şu anda yok.”

Celal sağ elini oymalarla süslenmiş mauna vurarak Halid’in yüzüne bakmaya devam ediyordu.

“Ama hiç de öyle...”

“Bana güvenmeni isterdim, Halid.”

Halid bunu duyunca Celal’e baktı ama hiçbir şey belli etmedi.

“Bu ani yakınlık isteğinin sebebini öğrenebilir miyim?”

“Dün yağmur yağdı. Aklında pek çok şey olmalı.”

Halid kasti bir tavırla Celal’i inceliyordu. “Hep çok şey var benim aklımda.”

“Peki ya yağmur?”

Halid bunun üzerine elindeki kâğıdı bıraktı. “Yağmur, fırtınanın parçalarından biridir... genellikle olacakların habercisidir.”

“Her zamanki gibi kusursuz bir kasvet örneğisin yine.”

“Her zamanki gibi sen de kusursuz bir hiçlik örneğisin.”

Celal hafifçe gülümsedi. “Şehrazad’a gelirsek...”

“Şehrazad meselesini seninle tartışmayacağım.” Kaplan gözleri bir an alevler saçtıktan sonra yine o mesafeli haline büründü.

“Dün gece senden intikamını almış anlaşılan. Aferin ona.”

“Yeter Celal.”

“Boşuna vesvese yapma, kuzen. Dün yağmur yağdı işte. Artık her şeyden öte, kendini suçlu hissetmen gerekmiyor. Rey halkı senin yüzünden acı çekmiyor artık. Ya da Şehrazad yüzünden tabii.”

“Yeter!”

Bu, Celal’in tüm ukalalığını dindirmeye yetti; alnı, dehşetini gösterircesine kııştı. “Gördün mü? Keşke bana güvensen işte. Belli ki canın sıkkın. Hatta belki korkuyorsun. Ama korkuyla yaşama Halidcan. Böyle yaşanmaz.”

“Korkmuyorum, sadece yorgunum ve sen küstahlaşıyorsun. Arada fark var.” Halid önündeki parşömen tomarlarına döndü. “Şehir merkezindeki isyanlar tamamen dinmiş gibi görünüyor.”

“Dindi tabii. Artık kızlarını sebepsiz yere öldürmüyoruz,” diye mırıldandı Celal laubali bir tavırla.

Halid’den cevap gelmeyince ona döndü ve sol yumruğunu sıkarak kendisine baktığını gördü.

Halid kızgın bir fısıltıyla, “Hep böyle özürden bihaber bir şerefsiz olmak zorunda mısın?” diye sordu.

“Haksızlık etme. Sadece bir amaca hizmet ediyorsa böyle davranıyorum. Yoksa gerektiğinde özür dilediğim vakidir.”

“Özrün mantığını anladığından şüpheliyim.”

“Bu olay yüzünden acı çeken sadece sen değilsin. Tamam, kabul, esas yük senin omuzlarında ama yalnız değilsin ve gereğinden fazlasını üstlenmeye çalışıyorsun. Bırak yardım edeyim.

Memnuniyetle yükünü hafıfletebilirim. Sana bunu söylemeye çalışıyorum.”

Halid parşömenleri kenara itip sağındaki pencereye yürümeye başladı. Mermer bir kemer ögle göğünü çevreliyor, aşağıdaki bahçede açan leylakların taze ve ferah kokusu esintiye karışıp pencereden girerek masaya saçılan tomarları uçuşturuyordu.

Halid’i sinirlendiriyordu.

Halife gözlerini kapayınca gözünün önünde canlı renklerde ipek ve yarı kapalı ela gözlerin yanında ısıldayan siyah bukleler canlandı. Perdeleri kapadı ama uçuk mor çiçeklerin kokusu burnuna dolmaya ve canını sıkmaya devam ediyordu.

Celal de durumu fark etmişti. “Şimdi de güneş ışığı ve çiçeklerden mi rahatsız olmaya başladın?”

“Sadece bu çiçekten.”

“Ne yaptı o çiçek sana?”

Halid ısrarla cevap vermeyince neler olduğunu anlayan Celal’in gözleri kocaman açıldı.

“Bahçıvanlara söyle, kaldırsınlar,” dedi bir süre sonra arkasına yaslanarak.

“Hayır.”

Celal ellerini karnında birleştirip mozaiklerle süslü cumbaya bakarak gülümsedi. “Halid?”

“Sen hâlâ burada mısın?”

“Bana güvenmeni bekliyorum.”

Halid, Celal’e dönüp öfkeyle bir of çekti.

“Tüm gün bekleyebilirim. Senin de sevinçle belirttiğin gibi şehirdeki isyanlar sona erdi... en azından şimdilik.”

Celal bacak bacak üstüne attı.

“İyi, ben giderim o zaman,” dedi Halid kapıları açarak.

Celal gizlice peşinden giden bir gölge gibi onu takip etti. Onun, mavi damarlı akiklerle süslü kubbeyi ıslığıyla çınlattığını duyan Halid ise dişlerini sıkıyordu artık.

“Biz seninle aynı kandan geliyoruz, seyyid. Ben de en az senin kadar inatçıyım. Önünde sonunda bana açılman gerekecek çünkü başına bela olmamdan bıkip benden kurtulmak isteyeceksin.”

Cılalı koridorlarda birkaç adım daha attıktan sonra Halid, Celal’e döndü. “Salim... iki hafta içinde Amardha’dan dönerken Rey’e uğramak istiyor.”

Celal bunu duyunca donakaldı. “O... pezevenk mi?” diye küfür savurdu. “Sebep?”

“Oldukça açık.”

“Sana göre. Bu bilgiyi bana da bahşeder misin?”

“Şehrazad.”

Celal önce duraksadı, sonra küçümseyerek gülmeye başladı. “Tabii ya. O Part pezevengi Horasan Halifesi’nin yeni hanımıyla tanışmak istiyor elbette.”

“Kesin Yasemin’i de getirir.”

“*Morg baş* Salim Ali el-Şerif.” Celal gelecek misafirlerine uyarıda bulunurcasına parmağıyla boğazını keser gibi yaptı. “Ne yapacaksın?”

“Baban, o gelirken Şehrazad’ı buradan uzaklaştırmam gerektiğini düşünüyor.”

Celal bunu duyunca dalga geçer gibi güldü.

“Sen ona katılmıyor musun?”

“Hayır. Hem de hiç.”

Halid durdu. “Neden?”

Celal ona döndü. “Madem o pezevenk, Horasan’ın geleceğini görmek istiyor seni Şehrazad el-Hayzüran’ın yanında

görmeli. Onun sana verdiği gücü ve tüm bunların ne kadar doğru olduğunu.”

Halid, Celal’in hiddetli yüz ifadesine bakıyordu. “Sen epey ikna olmuş gibi görünüyorsun.”

“Öyleyim çünkü. Sen de olmalısın, seyyid. Güven bana. Buna da.”

“Her şeyin doğru olduğuna mı?” Halid’in yüzünde alaycı bir tebessüm vardı.

“Evet. Şehrazad’a ve kendine.”

“Söylediğin iki isim de oldukça güvenilirmez, Celal.”

“Ben aynı fikirde değilim. Şehrazad oldukça güvenilir bir kız. Küstah ve ne yapacağı kestirilmez, evet ama inandığı şeyler konusunda da bir o kadar ısrarcı. Sen de oldukça zor ve karamsar birisin ama böyle olduğuna her zaman güvenebiliyoruz mesela.” Sırıttı.

“Yani Şazi’yi kurtların arasına atmamı mı söylüyorsun?”

“Şazi mi?” Celal daha da sırtıtmaya başlamıştı artık. “Açıkça söylemem gerekirse ben kurtlara acıyorum.”

“Bir kere de ciddi ol.”

“Ciddiyim. Hatta işleri bir adım daha ileri götürürüm ben olsam. Tüm sancakbeylerini Rey’e çağır... her emiri. Ve baban gibi olmadığını görmelerine izin ver. Son zamanlarda hakkında çıkan o rivayetlerdeki gibi kötü biri olmadığını. Sadakatlerini hak eden bir hükümdar olduğunu... ve çok şey vadeden, cevval bir hanımın olduğunu.”

Halid belli belirsiz de olsa gülümsedi.

“Aman Tanrım. Gülüyor musun yoksa Halidcan?” Celal inanamıyor gibi yaparak onu kızdırmaya çalışıyordu.

“Olabilir.”

İki adam ana koridora kadar yürümeye devam etti, orada da Halid'in her zamanki korumaları onlara eşlik etmeye başladı. Ama açık alana çıkınca gördükleri manzara, Halid'in durmasına ve yüzünün asılmasına sebep oldu.

Şehrazad, yanında Despina ve arkasında Rajput'la bahçeye açılan kapılardan geçiyordu.

Halid'i görünce durup ona doğru yürümeye başladı.

Her zaman olduğu gibi o doğal güzelliği ve mütevazı zarafetiyle Halid'i esir almıştı. Siyah saçları arkasında ışıltıyla dalgalanıyor; gururla öne çıkan sivri çenesi, yukarıdan gelen güneş ışınlarını yansıtıyordu. Pelerininin açık altın rengi, altındaki koyu, zümrüt ipeği örtmüştü. Ve Halid, gözlerindeki binlerce rengin içinde her zaman olduğu gibi ketumluğunu ve meydan okuyan tavrını görebiliyordu.

Ama şimdi orada başka bir şey daha vardı. Ne olduğunu anlayamadığı yeni bir his.

Şehrazad, Rajput'un heybetli görüntüsüne bakarak burnunu kırıştırdı; bu basit hareketin gücü Halid'i, tatlı bir şarap ve coşkulu bir kahkaha gibi ona çekmeye yetmişti.

Ama ona yaklaştıkça önceki gece yaşananlar aklına gelmeye başladı.

Şehrazad'ı kollarına almanın verdiği his. Saçlarındaki leylak kokusu.

Dudakları birbirine değdiği anda her şeyin nasıl da anlamını yitirdiği.

Ve iradesinin... paramparça oluşu.

"Söylesene."

"Ne istersen."

Şehrazad bir şey söylemek üzere dudaklarını aralayınca o güzel yüzüne tuhaf derecede tereddütlü bir ifade yerleşti...

Ve Halid ona bir an bile bakmadan yanından geçip gitti.

Celal tek kelime etmeden onun arkasından gitti. Diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklaştıkları anda kuzeninin koluna yapıştı. “Ne yapıyorsun sen?”

Halid elini çekti.

“Halid!”

İsyan eden gözlerle yürümeye devam ediyordu Halid.

“Aptal mısın?” Celal’in pes etmeye niyeti yoktu. “Kızın yüzünü görmedin mi? İncittin onu!”

Halid bunun üzerine dönüp Celal’in kamizine yapıştı.

“Sana daha önce de söyledim, Yüzbaşı el-Huri: Şehrazad meselesini seninle tartışmayacağım.”

“Canın cehenneme, seyyid! Böyle devam edersen tartışacak bir şey kalmayacak zaten. Sen hâlâ dersini almadın mı kuzen?”

Celal kahverengi gözlerinde buz gibi bir öfkeyle Halid’e doğru eğildi.

“Ava sana yetmedi mi?” diye fısıldadı acımasız bir tonla.

Halid bunu duyunca Celal’i itip çenesine yumruk attı. Ardından korumaları yanına gelirken Celal, mermer zeminde kayarak kanayan dudaklarını silip alaycı bir ifadeyle hükümdarına baktı.

Halid öfkeyle, “Defol git Celal,” dedi.

“Pek çok konuda bilge, yaşlı bir adam gibisin ama pek çoğunda da küçük bir çocuktan farkın yok.”

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Oldukça az şey biliyorum ama yine de senden fazladır Halidcan. Sevginin kırılğan olduğunu biliyorum mesela. Senin gibi birini sevmek de imkânsıza yakın. Tıpkı korkunç bir kum fırtınasında, kırılmış bir şeye sahip çıkabilmek gibi. Seni sevmesini istiyorsan onu o fırtınadan korumak zorundasın...”

Celal ayağa kalkıp omzundaki Saray Muhafızı nişanını düzeltti. “Ve o fırtınanın kendin olmadığına emin olmak.”

MAVİ SAKALLI MEHRDAD

Sehrazad odanın soğuk, beyaz taşlı zemininde dolaşıp durdu o gece. Her adımı öfke ve kırgınlık, acı ve alınganlık arasında gidip geliyordu.

Baştan savılmanın dinmek bilmeyen acısı ve bunun kendisi için böylesine önemli olmasının verdiği o saf öfke.

Bana bunu yapmaya nasıl cüret eder?

Saçlarını bir tarafa toplayıp omzundan aşağı bırakırken daha uzun adımlar atmaya başladı. Gündüz giydiği kıyafetleri değiştirme zahmetine bile girmedigi için pelerini, yığın halinde yere atılmış duruyor; zümrüt rengi şalvarı ve dar üstü, gece kıyafetleri ve şamlası kadar rahat olmasa da şu anda bunlarla uğraşmak istemiyordu. Alnındaki parlak yeşil taşlı bandı çıkarıp fırlattı ve birkaç tutam saç da taşlarla birlikte kopunca acısından, aptallığına küfredip öfkeyle kendini yere bıraktı.

Niye böyle davrandı bana? Beni incitmesi gerekmiyordu ki.

Ben... ben onu incitmek istememiştim.

Tüm gün, bu düşüncelerini Despina'dan ve herkesten saklamıştı ama şimdi, boş yatak odasında kendinden saklayamıyordu. Halid'in onu herkesin içinde buz gibi bir tavırla aşağılamasından daha önemlisi, bunu ihanete uğradığını hissettiği için yaptığı

gerçeği idi. Çünkü Halid, Şehrazad'ın önceki gece yaptıklarından incinmişti.

Ve Şehrazad bunu nasıl düzeltip eski hallerine dönebileceklerini bilmiyordu.

O gün denemişti aslında. Özür dilemek, durumdan faydalanmak gibi bir niyetinin olmadığını söylemek istemişti. Bunun, istemediği kadar kötü bir şeye yol açtığını sonradan fark ettiğini söylemek. Halid kontrolün Şehrazad'da olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Bunu düşününce acı acı gülüp başını dizlerindeki yeşil ipeğe yasladı.

Kontrol mü?

Bunun düşüncesi bile çılgıncaydı. Halid bunu nasıl bilemezdi? Üstelik şimdi, bunun için Şehrazad'ı cezalandırıyordu. Oyuncaklarıyla oynamasına izin verilmeyen öfkeli bir çocuk gibi.

Buna nasıl cüret edebilir?

Despina'nın önünde. Celal'in önünde utandırmıştı onu.

Bir hiç gibi davranmıştı.

Gün doğarken boynuna ipek bir ilmeğin geçirilmesini hak ediyormuş gibi.

Bunu düşününce boğazı düğümlendi.

Şiva.

"Nasıl cüret edersin!" diye bağırdı karanlığa doğru.

Bu oyun iki kişilikti aslında. Şehrazad tatlı yemesine izin verilmeyen küçük çocuklar gibi ona öfkelenebilirdi ve belki o zaman, tüm gün olduğu gibi yalnız ve acınası hissetmezdi kendini. Kırgın. Halid'e yenilmiş gibi.

Ayağa kalkıp belindeki ince altın zinciri düzeltti. Ortasında, boynundaki kolyeye ve sol kolundaki bilekliğe uygun zümrütler ve elmaslar vardı. Ardından saçlarını savurup köşede duran yer

sofrasına gitti ve tepsiyi açıp sebzeli pilav ve safranlı tavuktan yemeye başladı. Taze sebzeler ve soğuk yoğurdun arasında çay içiyor, balla tatlandırılmış fıstıklı pastanın tadına bakıyordu. Her şey soğuk olduğundan, zevkle değil laf olsun diye çiğniyordu lokmalarını ama o sinirin üstüne bir de yatağa aç girerse, buna pişman olacağının farkındaydı.

Gönülsüzce yediği yemeği yarılamışken odanın kapıları açıldı.

Şehrazad durdu ama arkasına bakmak yerine yemeğine devam etti. Umursamıyor gibi yaparak bir bardak ılık çay daha doldurdu kendine.

Halid'in varlığını yine hissedebiliyordu. Her hareketiyle odadaki havanın değişimini.

O aynı, delirtici görkemi.

Bazlamadan hiddetle bir parça kopardı.

“Şehrazad?”

Kalbi birden haykırmaya başlasa da Şehrazad onu duymazdan geliyordu.

Sonra Halid, sofranın diğer tarafına geçip sessiz bir zarafetle minderlerin üzerine oturdu.

Ama Şehrazad hâlâ başını kaldırıp ona bakmayı reddediyor, bunun yerine elindeki bazlamayı daha da minik parçalara bölerek önünde bir yığın haline getiriyordu.

“Şazi.”

“Sakın.”

Halid ne demek istediğini açıklamasını beklercesine susmuştu.

“Sakın bana rol yapma.”

Halid sessizce, “Rol yapmıyorum,” dedi.

Şehrazad bunun üzerine bazlamayı bırakıp delici gözlerini Halid'im, yorgunluktan çökmüş gözlerine dikti. Halifenin yüzü de duruşu da son derece kararlıydı.

Beni incittiği için hiç de üzgün görünmüyor.

Bunu düşününce Şehrazad'ın göğsüne, kalbinin de ötesine bir bıçak saplanmıştı sanki.

Ama olacak.

"Şehrazad..."

"Bir defasında masallarımdaki karakterlerin aşka gereksiz önem atfettiklerini söylemiştin."

Halid insanın içine işleyen bakışlarına sessizlikle karşılık verdi.

"Neden?" diye sordu Şehrazad. "Neden bu histen bu kadar rahatsız oluyorsun?"

Bunun üzerine Halid, Şehrazad'ın yüzüne baktı. "Rahatsız olmuyorum, sadece bir gözlemimi söylüyorum. Bana göre bu kelime olması gerekenden çok daha fazla kullanılıyor. Bu nedenle ben de onu insanlar yerine başka şeyler için kullanmayı tercih ediyorum."

"Efendim?"

Halid iç geçirdi. "İnsanlar sabahtan akşama âşık olup vazgeçiyorlar. Bir gün yeşili seven, ertesi gün aslında maviyi tercih ettiğini anlayan küçük çocuklar gibi."

Şehrazad güldü ve bu, yarasına tuz basmış gibi hissetmesine neden oldu.

"Yani hayatına kimseyi sevmeden devam etmeyi mi planlıyorsun? Sadece... bir şeyleri severek?"

"Hayır, ben daha fazlasını arıyorum."

"Sevgiden fazlasını?"

"Evet."

“Daha fazlasını hak ettiğini düşünmek biraz kibirlilik değil mi Halid bin el-Reşit?”

“Her rüzgârla yön değiştirmeyecek bir şey istemek kibir mi? İlk zorlukta hasar görmeyen bir şey istemek?”

“Sen var olmayan bir şey istiyorsun. Bir hayal ürünü.”

“Hayır. Görünenin ardındakini anlayabilen birini istiyorum... dengeyi sağlayacak birini. Bana eşit birini.”

“Peki, bu tarifi zor insanı bulduğunu nasıl anlayacaksın?”

“Bence hava gibi olacak. Nefes almayı bilmek gibi.”

Halid bu sözleri söylerken gözlerini bir şahin gibi Şehrazad’a dikince genç kızın boğazı kurudu.

“Şiirler,” dedi fısıldayarak. “Gerçeklik değil bu.”

“Annem şiirden anlamayan adamın ruhsuz olduğunu söyledin.”

“Bu konuda ben de hemfikirim.”

“O babamı kastediyordu,” dedi Halid soğuk bir sesle. “Dünyada ruhsuz bir adam varsa o da babamdı. Benim büyük ölçüde ona benzediğim söylenir.”

Şehrazad önündeki küçük ekmek dağına bakıyordu.

Sana acımayacağım. Üzüntümü hak etmiyorsun.

Sonra kendini giderek artan hislerinden koruyarak, büyük bir kararlılıkla başını kaldırdı. “Ben...”

“Bugün seni üzdüm.” Halid sıcak çeliğe dökülen su gibi rahatlatıcı, yumuşak bir tonla söylemişti bunu.

“Önemli değil.” Şehrazad’ın yanakları kıpkırmızıydı.

“Benim için önemli.”

Şehrazad alay edercesine güldü. “Yapmamalıydın o zaman.”

“Evet.”

Şehrazad, Halid’in keskin yüz hatlarına bakıyor, şimdi bile kendisine yaşattığı acının onu etkilediğine dair bir iz göremiyordu.

Buzdan ve taştan çocuk...

Kalbini sivri kayalıklarla dolu bir kıyıya fırlatıp arkasına bile bakmadan uzaklaşan çocuk.

*Kazanmasına izin vermeyeceğim. Şiva için yapacağım bunu.
Kendim için.*

Gerçeği öğreneceğim. Bunun için Halid'i mahvetmem gerekse bile.

"Bitti mi?" diye sordu alçak sesle.

Halid duraksadı. "Evet."

"Sana bir masal anlatacağım."

"Yeni bir şey mi?"

Şehrazad başını salladı. "İster misin?"

Halid derin bir nefes alıp dirseğini mindere yasladı.

Şehrazad kakule çayından bir yudum alıp canlı renklerdeki ipek yığınının yaslanarak anlatmaya başladı.

"Bir zamanlar Tala adında genç bir kız varmış. Bu kızın babası, eskiden çok zengin olan fakat her şeyini hatalı kararlar sonucunda kaybeden, sonra da çok sevdiği karısının trajik ölümüne şahit olan bir adammış. Tala'nın babası, kederini müzik ve sanatla dindirebildiğini fark edince vaktinin çoğunu bir elinde fırçası, bir elinde santuruyla geçirir olmuş."

Şehrazad, siyah saçlarından bir tutamı gözlerinin önünden çekti.

"Başlarda Tala, babasının yaşadığı üzüntü yüzünden kafasını dağıtma isteğini anlayışla karşılamış ama bu durumun aileye, Tala'ya yansımalarını görmezden gelmek de giderek zorlaşıyor-muş. Çünkü babasını çok sevse ve onun iyi biri olduğuna inansa da artık geçimlerini sağlayabileceğini düşünmüyormuş. Kendisi ve küçük erkek kardeşine bir hayat sağlayabileceği konusunda ona güvenemezmiş."

Şehrazad'ın karamsar ifadesini görmek, Halid'in de kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Bu yüzden Tala evlenecek birini aramaya başlamış. Ailesinin içinde bulunduğu talihsiz durum göz önüne alındığında mükemmel bir eş bulamayacağını biliyormuş ama çok geçmeden, zengin bir tüccarın bir kız aradığını duymuş. Adam yaşlı ve daha önce defalarca evlenmiş biriymiş ama kimse, eski eşlerine ne olduğunu bilmiyormuş. Bu da genç kadınların onunla evlenmekten korkmasına neden oluyormuş tabii. Üstelik adamın simsiyah, uzunca bir sakalı varmış... bu sakal o kadar karaymış ki ışıktaki, ürkütücü bir maviye bürünürmüş. Bu da ona uğursuz bir isim takılmasına neden olmuş. Mavi Sakallı Mehrdad.”

Şehrazad doğrulup zümrüt kolyesini çıkararak gümüş çaydanlığın yanına bırakırken Halid sessizce onu seyrediyordu.

“Bu çekincelere rağmen Tala, Mehrdad'la evlenmeye hazırlanmış. On altı yaşında ve oldukça hoş, zeki ve hayat dolu bir kızmış. Mehrdad da, Tala'nın kendisi hariç ona vaat edecek bir şeyi olmamasına rağmen durumdan memnunmuş. Kızın tek isteği, ailesiyle ilgilenmesi olunca Mehrdad bunu tereddüt etmeden kabul etmiş ve evlenmişler. Tala evinden çıkıp şehrin diğer ucundaki etkileyici eve taşınmış. Başlarda her şey normal, hatta kusursuz görünüyormuş. Mehrdad saygılı, munasip bir kocaymış ve Tala'dan memnun görünüyormuş. Ona evindeki çok sayıda odayı açıp yeni kıyafetler, mücevherler, parfümler ve sanat eserleri almış... Tala'nın sahip olmak şöyle dursun, hayal bile edemediği şeyler.”

Şehrazad, Halid'in gözlerine bakıyor, ipek şalvarının içinde yumruklarını sıkıyordu.

“Bir süre sonra Mehrdad bir iş seyahati planlamış ve Tala’ya evin anahtarlarını verip yokluğunda her şeyle onun ilgilenmesini söylemiş. Günlük işlerde ona güveniyormuş. Neyi varsa hepsini kullanmasına izin vermiş ama bir şey hariç. Anahtarlıkta bulunan en küçük anahtarı Tala’ya gösterip bunun bodrum kattaki kilitli bir odaya ait olduğunu ve ne olursa olsun oraya girmemesini söylemiş. Ardından da bu talimata uyacağına hayatı üzerine yemin ettirmiş. Tala, odanın yanından bile geçmeyeceğine söz verip meselenin ciddiyetini anladığını gösterdikten sonra Mehrdad anahtarları ona bırakıp bir ay içinde döneceğini söyleyerek evden ayrılmış.”

Şehrazad desenli cam bardakta kalan son soğuk çayı da içti. Kalan şeker yüzünden fazlasıyla tatlı olan sıvıyı ağzında döndürmeye başladı... acı kakule ve kristalize şeker tanelerini.

Küçük fincanı sofraya bırakırken elleri titriyordu.

“Bir süre Tala, böylesine mükemmel bir evin hâkimi olmanın tadını çıkarmış. Hizmetçiler ona hürmet ediyor, o da ailesini ve arkadaşlarını, yıldızlı göğün altında servis edilen her türden enfes yemeklerle ağırlıyormuş. Kocasının evindeki her oda onu büyülüymüş. Seyahatlerinden dönerken getirdiği harika şeyler, onun için yepyeni bir dünyanın kapılarıymış. Ama tüm bunlara rağmen bodrumdaki o oda... her geçen gün içini daha fazla kemiriyor, onu zehirliyor, kendine çağırıyormuş.”

Halid yüzünde sert bir ifadeyle öne doğru uzandı.

“Bir gün, mantığı aksini söylese de odanın önüne gitmiş ve içeriden bir ses duymuş. Buna yemin edebilirmiş. Başta duymazdan gelmeye çalışmış ama ses bir kez daha duyulmuş: ‘Tala!’ Bunun üzerine Tala’nın kalbi yerinden çıkacak gibi olmuş ve kızcağız panikle anahtarları kurcalamaya başlamış. Sonra aklına Mehrdad’ın söyledikleri gelince vazgeçip koşarak

üst kata çıkmış. Ama o gece uyuyamayınca ertesi gün tekrar aşağı inmiş ve yine aynı sesi duymuş. ‘Tala!’ diye bağırmış. ‘Lütfen!’ Bu defa, bunun genç bir kız olduğuna eminmiş. Tala bunu görmezden gelemeyerek belinde duran anahtarlığa uzanmış ama hepsini yere düşürmüş. Sonra nihayet doğru anahtarı bulunca elleri o kadar titremiş ki kilide yerleştirmekte zorlanmış.”

Şehrazad boğazı kupkuru olduğundan güçlükle yutkunuyor, dikkat kesilen Halid de gözünü kırpmadan onu seyrediyordu.

“Kocan hoşgörülü bir adam değil.”

Şehrazad nabızı hızlansa da bunu duymazdan gelip anlatmaya devam etti.

Bana böyle davranamazsın. Kalbimi fırlatıp bir kenara atmazsın.

Ve sonra çekip gidemezsin.

“Kilitte dönen anahtarın tıkırtısı Tala’yı ürkütmeye yetmiş... ve zifiri karanlık odaya dalmış. Fark ettiği ilk şey kokuymuş... demir ve eski metal kokusu, paslı bir kılıç gibi. İçerisi rutubetli ve sıcakmış. Sonra ayağı kaymış ve çürüme kokusu sarmış her yanını.”

“Şehrazad,” diye uyardı Halid alçak sesle.

Ama Şehrazad umursamadan devam etti. “Tala, gözleri karanlığa alışıp da yere bakınca ayaklarının kanla kaplandığını görmüş. Etrafında... cesetler varmış. Genç kadınlara ait cesetler. Mehrdad’m...”

“Şehrazad!”

Halid yüzünde acı dolu bir öfkeyle ayağa fırlarken Şehrazad’ın kalp atışları hızlanmıştı. Göğsü hızla inip kalkan

halife ürkütücü bir şekilde önünde dikiliyordu. Ardından kapıya döndü.

Hayır!

Şehrazad, Halid'in arkasından koşup onun hızlı adımlarına yetişmekte güçlük çekti. Halid kapıya uzanırken Şehrazad kendini onun önüne fırlatıp beline sarıldı.

"Lütfen!" dedi.

Ama Halid tepki vermiyordu.

Sonra Şehrazad yüzünü onun sırtına gömdü ve davetsizce gelen, utanç kaynağı yaşlar gözlerinden süzölmeye başladı. "Anahtarı ver bana," dedi güçlölkle. "Kapının arkasını görmeme izin ver. Sen Mehrdad değilsin. Göster bunu bana."

Halid kendini kurtarmak için Şehrazad'ın bileklerine yapışınca Şehrazad daha sıkı sarıldı.

"Ver anahtarı Halidcan." Sesi çatlıyordu.

Bu sevgi sözcüğünün Halid'in gerilmesine neden olduğunu fark etti. Ama hiç bitmeyecek gibi gelen bir süre sonra Halid derin bir nefes aldı ve omuzları teslimiyetle çöktü.

Şehrazad kocasının göğsünü okşadı.

"Dün gece beni üzdün, Şehrazad," dedi Halid sessizce.

"Biliyorum."

"Hem de çok."

Şehrazad kamize yasladığı başını sallıyordu.

"Ve bu konuda hiçbir şey söylemedin."

"İstedim, gerçekten istedim ama sen nefret doluydun."

"Bir şeyi yapmak istemek ile gerçekten yapmak arasında çok büyük bir fark var."

Şehrazad yine başını sallıyordu.

Sonra Halid derin bir nefes alıp onun yüzüne baktı.

“Haklısın, ben de sana çok kötü davrandım.”

Ve ellerini yüzüne götürüp gözyaşlarını sildi.

“Seni üzdüğüm için özür dilerim,” dedi Şehrazad ısıldayan gözlerle.

Halid de başını elleriyle tutup göğsüne yaslayarak fısıldadı.

“Ben de, canparem. Çok özür dilerim.”

ZAR ATILDI

Cihandar başparmaklarını kırışık kuşağına geçirmiş, Taligan'ın mermer kaplı girişinde gölgelik bir yerde duruyor, Rahim el-Din Veled'in ışıldayan Ahal Teke'sinden inip mutfağa tahıl taşıyan işçileri selamlayışını seyrediyordu. İşçiler de ona selam vermiş ve bu genç asilzadeyle biraz sohbet ettikten sonra kendi yollarına gitmişlerdi.

Rahim ona doğru dönüp yürümeye başlayınca Cihandar cilalı taş sütunun arkasından çıkıp onun karşısına dikildi.

"Rahimcan!" Cihandar öksürüp derin bir nefes alarak boğazını temizledi.

Rahim irkilerek geri çekildi. "Cihandar Efendi. Seni görmek ne güzel."

"Öyle mi?" Cihandar mahcup bir tavırla gülümsemeye çalışıyordu. "Hakkımdaki gerçek düşüncelerini söylemediğin için teşekkür ederim."

Rahim sabırla, yarım yamalak bir tebessümle karşılık verdi. "Bu senin için de zor olmalı."

"Öyle gerçekten ama artık çok daha iyiyim."

Rahim bunu duyunca başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim, eminim İrsa da mutlu olacaktır."

Cihandar bir kez daha boğazını temizleyip gözlerini kaçırdı.

Bunun ardından Rahim'in gözlerinde bir anda yargılayıcı bir tavır belirdi. "Sen Rey'den geldiğinden beri İrsa günlerini genellikle çeşmenin yanında resim yaparak ya da kitap okuyarak geçiriyor. Senin verdiğin kitaplardan biri sanırım."

Cihandar dalgın dalgın, "Tabii. Çayla ilgili bir kitap," dedi.

Rahim nazik bir tavırla başını eğip onu selamladıktan sonra yeniden yürümeye başlayınca Cihandar onu durdurmak için ellerini kaldırdı.

"Nerede yandı ellerin?" diye sordu Rahim telaşla. Cihandar'ın su toplamış parmaklarına bakıyordu.

Cihandar başını iki yana sallayıp Rahim'in endişesini sinir bozucu bir sivrisinek gibi savuşturmaya çalıştı. "Bir metni tercüme ederken lambayı devirdim. Merak etme Rahimcan. Odamda bir merhem hazırladım bile."

Rahim kaşlarını çattı. "Lütfen dikkatli ol, Cihandar Efendi. Taligan'dayken başına bir şey gelirse Şazi beni parçalar. O mutsuz olunca da Tarık öfkelenir ve onlar gibi çocuklarla uğraşmak, sevdiğim şeyler listesinde epey alt sıralarda kalıyor. Akrepler ve bataklıklar gibi."

Cihandar ayaklarını yere sürterek acıyla iç geçirdi. "Benim oldukça zavallı bir baba olduğumu düşünüyor olmalısın, değil mi?"

"Çocuklarını seviyorsun, bu çok belli ama iyi bir baba olmak konusunda ben bir şey söyleyemem."

"Sen hep çok iyiydin Rahimcan. Tarık'a da, Şehrazad'ıma da harika bir arkadaş oldun." Cihandar Rahim'i, garip denecek kadar büyük bir dikkatle izliyordu.

Rahim bundan rahatsız olunca gerildi. "Teşekkür ederim."

Ve aralarında tuhaf bir sessizlik oldu.

Cihandar o anda harekete geçme vaktinin geldiğini biliyordu. Artık yeni bir sınav vardı önünde. Çocukluğundan beri korktuğu bir sınav. Bu yüzden gölgelerin güvenli kollarına kaçmak isteyen parçasını susturmaya çalıştı... ona, bir savaşçı olmadığını hatırlatan parçasını.

Sadece kitapları olan bir adam olduğunu hatırlatan parçasını.

Cihandar minik sakalının altında kalan çenesini öne çıkarıp doğruldu. "Birinden bir şey istemeye neredeyse hiç hakkım yok, Rahim el-Din Veled, biliyorum. Ama bir baba olarak başka şansım yok."

Rahim temkinli bir şekilde nefes alarak neler söyleyeceğini bekliyordu.

"Tarık'ın Şehrazad yüzünden Taligan'dan ayrıldığını biliyorum. Ne planladığını bilemem ama başkaları benim çocuğumu kurtarmaya çalışırken ben karanlık bir odada oturup duramam. Başta babalık görevimi yapıp onu durdurmadım ama şimdi ne gerekiyorsa yapacağıma emin olabilirsin. Sizin gibi savaşmam. O kadar korkusuz ve güçlü değilim. Tarık değilim ben ama Şehrazad'ın *babasıyım* ve onun için her şeyi yaparım. Lütfen beni geri çevirme, planınızın bir parçası olmama izin ver. Bana uygun bir şey bul."

Rahim, sessizce Cihandar'ı dinledikten sonra karşılık verdi. "Üzgünüm ama bu benim alabileceğim bir karar değil, Cihandar Efendi."

"A-anlıyorum."

"Ama zamanı gelince seni Tarık'la görüştürürüm."

Cihandar gözlerinde garip, cesur bir ışıltıyla başını salladı.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim Rahimcan."

Şimdi Rahim de içtenlikle gülümsüyordu. Sonra elini Cihandar'ın omzuna koydu ve başını eğip elini alnına götürdü.

Cihandar, Taligan'ın girişindeki kemerin altında durmuş, zaferinin tadını çıkarıyordu... sınavı geçmiş olmanın.

Sonra ellerine baktı. Eskilerin üzerinde yerlerini alan en yeni yaralar, en ufak bir temasta sızlıyordu. Daha da fazla acının geleceğini gösterircesine. Tırnaklarının altındaki deri kabuk bağlamış, sertleşmişti ve artık Cihandar, kalan kıyafetlerinin yenlerini bu işe feda edemeyeceğini biliyordu.

Vakit gelmişti.

Cihandar avlunun diğer tarafına, mutfaklara açılan kapılara doğru baktı.

Bir yaban tavşanı yetmeyecekti. Bu defa değil.

Bu defa daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Hep daha fazlasına.

DOĞAN VE KAPLAN

Sehrazad balkondaki mermer tırabzanlara yaslanmış, aşağıdaki havuzlara bakıyor; öğle güneşini yansıtan su, her esintiyle titreşiyordu.

Ama Şehrazad'm ilgisini çeken bu değildi.

Gelen misafirler çok daha büyüleyici geliyordu ona.

Garip bir hayvanat bahçesi gibi.

Gergin görünen genç bir adam, her biri bir kıyafetini çıkarmak üzere hazırda bekleyen bir yığın yaveriyle avluya girmişti. Adamlardan biri deri mankalasını çıkardı. Sonra diğerini. Sonra ridası çıkarıldı. Ardından, hemen eski sandaletlerle değiştirilen botları. Genç adam atından bir adım uzaklaşmadan yardımcıları kıyafetleri düzenli bir şekilde ortadan kaldırmışlardı.

Sonra bir başkası geldi... tek başına üç adam boyunda biri. Kıvrımlı dişleri olan ve gri gövdesi kumlu granitlerde ilerleyen bir filin üzerinde duruyordu. En ufak bir harekette uçları sallanan, yağlanmış bıyıkları olan bu adamın parmakları da güneş ışınlarıyla parlayan farklı mücevherli yüzüklerle doluydu.

Şehrazad ağzını eliyle kapayıp kıkırdamasını bastırmaya çalıştı.

Ardından başka bir asilzade, Şehrazad'ın daha önce hiç görmediği bir yaratıkla girdi içeri. Hayvan şekil ve ebat olarak ata

benzese de kürkü siyah beyaz, garip çizgilerle doluydu. Sonra toynaklarını yere vurarak kişnedi ve boynunu kıpırdattı. Şehrazad bunu gördüğü gibi nefesini tutup Despina'ya seslendi.

Despina başını sallayarak yanına geldi. "Gerçekten burada olmaman lazım senin."

"Nedenmiş?" Ciddiyetsiz bir tavırla elini sallıyordu Şehrazad. "Gayet güvenli bir yerdeyim. Tüm silahlar saray girişinde bırakılıyor."

"Keşke anlamanı sağlayabilsem. Sen komik bir gösteriyi izleyen sıradan bir kız değilsin. Onların hatunusun."

"Onlar buraya o sefil Part Sultanı için geldiler, benim için değil." Şehrazad tırabzanlardan aşağı sarkıyordu. "Despina, şu devenin üstündeki şapşalı gördün mü? Pirinç zilleri olan, parmağını burnuna sokanı hani?"

Despina yüzünü buruşturdu.

Ama Şehrazad hizmetçisinin bu tepkisini görmezden geldi.

Çünkü kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı. Aptal gibi görünecek olmasına rağmen bir an olsun cilalı mermerlerle dolu bir sarayda, boynunda ıslıl ıslıl mücevherler ve ayaklarının altında ıslıl ıslıl sularla dolu bir havuzla yaşadığı gerçeğini unutturacak bir şeyler istiyordu.

Giderek artan bir gerginliğin hüküm sürdüğü evliliğini unutturacak...

Kendisine dokunmayan; sırlarını paylaşmak şöyle dursun, yanına bile gelmeyen bir kocayla yaptığı evliliği.

Şehrazad dişlerini sıktı.

İki hafta önce Tala ve Mehrdad'ın masalını anlattığı o geceden beri Halid her akşam gelip yemeğini yemiş ve yeni bir masal dinlemişti. Masalları uzaktan dinliyor, Şehrazad'la mesafeli bir

tavırla konuşup gün içinde yaptıklarını kısaca anlattıktan sonra gidiyor, ertesi akşama kadar da gelmiyordu.

“Kocan hoşgörülü bir adam değil.”

Şehrazad taş tırabzanlara iki eliyle sıkıca tutununca parmak uçlarındaki kan akışı hissedilir hale gelmişti. “Kim ki bu aptallar?” Despina’ya gülümsemeye çalışıyordu.

Hizmetçisi dudak büktü. “Çoğu, halifenin sancakbeyleri. Horasan’daki her emire davet gönderildi.”

Bunu duyunca Şehrazad’m boğazına bir yumru yerleşti. Tırabzanlardan ayrılıp hizmetçisine döndü.

“Ne?” dedi alçak sesle.

Despina başını yana eğerek yanıtladı. “Söyledim sana ama hiç dinlemiyorsun ki. Bu toplanma yalnızca Part Sultanı için değil. Halife seni hanımı olarak takdim etmek istiyor. Hükümdarlıktaki tüm asilzadeleri de buna tanıklık etmeleri, seninle tanışmaları için çağırırdı.”

Şehrazad midesine yumruk yemiş gibiydi.

Tarık gelmez. Bir asilzade olabilir ama henüz emir değil.

Buna cesaret edemez.

Despina’nın devam eden tiradı, Şehrazad için artık uzaktan gelen bir tını haline dönüşmüştü.

Ta ki gökyüzünden tanıdık bir çığlık duyana kadar.

Şehrazad yumruklarını sıkarak yeniden tırabzana döndü, içten içe yalvarmaya başlamıştı ki...

Hayır.

Koyu doru el-Hamsa atıyla granit taşların üzerinde ilerleyen, ilk aşkıydı.

Tarık İmran el-Ziyad.

“Vay vay vay.” Despina’nın nefesi kesilmişti.

Tarık, aygırının üzerinde olmasa ve göğre bakarak ısıklık çalmamış olsa bile dikkat çekerti o an. Üstü başı kumla, çamurla kaplı olduğı halde muhteşem görünüyordu. Geniş omuzlar, çöl rengi ten, gümüş ve kül rengi karışımı gözlerle herkesin dikkatini çeken ama bunun farkında bile olmayan genç bir adamdı. Belli belirsiz sakalları ise, usta bir heykeltıraşın elinden çıkmış bir sanat eserini andıran yüz hatlarını daha da belirginleştirmekle kalıyordu.

Zoraya bulutların arasından gelip de mankalalı koluna konunca Tarık başını kaldırdı.

Ve Şehrazad'ı gördü.

Yalnızca bakması bile ona dokunmak gibiydi.

Şehrazad'ın kalbi, giderek artan ve onu ele geçiren korkusuyla birlikte hızlandı.

Ama önündeki manzara karşısında sesiz çığlıklar atan paniğinin yanında bunun hiçbir önemi yoktu...

Halid, siyah Arap atının üzerinde avluya girince...

İlk aşkıyla aralarında yalnızca iki adım kalmıştı artık.

Şehrazad balkondan kaçtı.

Ki bu iyiydi.

Tarık her ne kadar onun görüntüsünü içine çekmek istese de zaman, dikkatini dağıtma zamanı değildi. Şehrazad kadar sevdiği bir şeyle bile olsa.

Düşmanı gelmişti çünkü.

Halid bin el-Reşit.

Şiva'nın katili. Şehrazad'ın kocası.

Tarık boştaki eliyle atının dizginlerini tuttu.

Ve canavar, büyüleyici siyah Arap atıyla yanından geçti.

Siyah ridası esintiyile dalgalanmış, Tarık'ın göğsünde ilkel bir nefret hissi peyda olmuştu. Canavar avlunun ortasında durup da başlığını açınca Tarık'ın öfkesi yumruklarına sıçradı.

Canavarın o soğuk, asil yüzünde kan ve kemik parçalarından başka bir şey kalmayana dek onu yumruklamak istiyordu.

Canavarın sağında kibirli bir gülümsemesi, kıvrıkcık kah-verengi saçları ve göğsüne Saray Muhafızı arması işlenmiş bir zırhlı olan genç bir adam; solunda ise pelerinine, Rey Şehribanı olduğunu göstermek için altın rengi kartal başlı, aslan gövdeli bir yaratık işlenmiş daha yaşlıca bir adam vardı.

Avludaki sesler kesilince canavar konuşmaya başladı.

“Rey’e hoş geldiniz.”

Sesi şaşırtıcı derecede mütevazıydı.

“Umarım yolculuğunuz emniyetli ve olaysız geçmiştir. Sizi burada ağırlamak benim için bir onur. Ayrıca geçmişte, bugün ve gelecekte Horasan'ın kudretini herkese göstermek adına çabaladığınız ve çabalayacağınız için teşekkür ederim.”

Bunun üzerine avlunun her köşesinden nezaketle sesler yükseldi.

“Bir kez daha evime hoş geldiniz diyorum. Buradan ayrıldığınızda, sizin de burayı benim kadar önemseyeceğinizi ümit etmekteyim. Bu şehir, çocukluğumun geçtiği şehir.” Canavar duraksadı. “Ve hanımımın şehri.”

Bunun üzerine kalabalığın onaylayan sesleri daha da arttı, buna bir de merak duygusu eklendi. Canavarın yanındaki kibirli çocuk, bunun farkında olduğu için sırıttı, öte yandan Şehriban, bunlara zorla katlandığını belli edercesine iç geçiriyordu.

Tarık bakışlarını kaçırıp dikkat çekmemek için epey çaba sarf etmek zorunda kalmıştı. Nefreti kanlı canlı bir yaratık gibi

hissedilebiliyor; üzerinden öldürücü dalgalar halinde yayılıyordu sanki.

Ama ölüm, bu canavar için fazla basit kalıyordu.

Sanki kazandığı bir ödölmüşçesine Şehrazad'la hava atma *cüretinde* mi bulunuyordu?

Onun öfkesini fark eden Zoraya, durduğu yerde kanatlarını hareket ettirince Tarık, arkasında altın rengi üniformalı maiyetiyle avludan çıkan canavarı seyrederken onu sakinleştirmek için elini kaldırdı.

Bu gösteri onu hiç etkilemiyordu.

Rahim çok daha iyi bir biniciydi. Horasan Halifesi ise en iyimser ifadeyle ortalama sayılırdı. Tüm o soğuk, karanlık ve sert ifadelerine, kılıç becerisi ve acımasızlığı hakkındaki söylentilere rağmen o kadar da korkulacak bir adama benzemiyordu. Hayatından sıkılmış, dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu daha çok.

Tarık nefretiyle karışan yeni keşfettiği tiksintiyi fark edince kendi kendine gülümsedi.

Canavar? Alakası yoktu. Karşısında gördüğü bir çocuk hükümdardı.

Hem de ölü bir çocuk hükümdar.

İKİ ÇAPRAZ KILIÇ

Bu iş biraz daha sürerse Şehrazad çılgık atacaktı.

Sarayın içinde bir yerlerde, doğanı olan pervasız bir çocuk ve iki kılıcı olan aksi bir hükümdar olduğunu bildiği halde odasında boş boş oturmak...

“Kıpırdama!” diye çıkıştı Despina ve sol eliyle Şehrazad’ın çenesini tutup küçük, üç kıllı fırçasını bir kez daha Şehrazad’ın gözkapaklarına sürdü.

Şehrazad dişlerini gıcırdatıyordu.

Despina, “Gerçekten bir kâbussun,” diye homurdandı. İşi bitince geri çekilip yaptığını beğenmiş bir tavırla başını salladı.

“Gidebilir miyim artık?” Şehrazad parlak siyah saçlarını yüzünden geriye çekti.

“Tam bir şımarık veletsin. En azından şu çabama karşı bir parça olsun minnettarmış gibi davranma nezaketi gösteremez misin?” Despina Şehrazad’ı kolundan tutup odanın diğer köşesindeki aynanın önüne sürüklemeye çalışıyordu.

“Despina, geç kalacağım...”

“Sadece bir bak, Şehrazad el-Hayzüran.”

Şehrazad sırlı cama bakınca ela gözleri yerlerinden çıkacak gibi oldu.

Görüntüsünde normal hiçbir şey yoktu.

Despina bir değişiklik yapıp Şehrazad'a parlak siyah, ipek bir şalvar giydirmiş ve her zamanki gümüş ya da altın rengi pelerinden uzak durmuştu. O gece Şehrazad'ın kolsuz pelerini, Despina'nın gözleri gibi gök mavisiydi ve kulaklarından sarkan ışıltılı safirlerle uyumlu görünüyordu. Despina, Şehrazad'ın alnına taşlardan bir bant takmak yerine saçlarını obsidyen boncuklarla ince ince örmeyi tercih etmiş, o boncuklar da ışığı yansıtarak her bir lüleyi canlı gibi göstermişti.

Son dokunuşu kalın, siyah bir sürmeyle yapmıştı Despina. Şehrazad'ın kirpiklerinin üstüne çektiği çizgileri uçlardan taşacak şekilde uzatarak gözlerinin kedi gözü gibi görünmesini sağlamıştı.

Yarattığı bu etki... en hafif tabirle dikkat çekiciydi.

"Ko-kolye yok mu?" diye sordu Şehrazad kekeleyerek.

"Hayır, sevmiyorsun. Ya da epey güzel rol yapıyorsun."

"Kollarım da çıplak."

"Evet."

Şehrazad parmaklarını pelerininin ışıltılı mavi kumaşında gezdirince sol bileğindeki siyah elmas bilezikler sıkırdadı.

"Bu gece insanların başını döndüreceğin gece. Seni hatırlamalarını, asla unutmamalarını sağlayacağın gece. Sen, Horasan Halifesi'nin hanımısın ve hükümdarın kulağı sende." Despina elini Şehrazad'ın omzuna atıp aynadaki yansımalarına bakarak sıırıttı. "Daha da önemlisi, kalbi." Sonra öne doğru eğilip sesini alçalttı. "En önemlisi, sen başlı başına korkulacak bir şeysin."

Şehrazad gülümsedi ama içten içe üzülüyordu.

İlk defa pek çok konuda yanıliyorsun.

Uzanıp Despina'nın elini tuttu. "Teşekkür ederim. Bugün balkonda o kadar akli havada davrandığım için özür dilerim.

Ben... bugünün önemini şu ana dek anlayamamıştım. Bu tüm gün berbat davranmamın bahanesi olamaz tabii ama..."

Despina gülünce Şehrazad'ı rahatlattı. "Alıştım artık. Bu gece kendine hâkim ol, ben hepsini unuturum."

Şehrazad başını sallayıp odasından çıktığında Rajput, ona kubbeli mermer koridorlarda eşlik etmek üzere bekliyordu. Şehrazad, onun gözlerinde bir an dostça bir şeyler gördüğünü zannetti, ardından adam onu labirent gibi koridorlarda yürütmeye başladı.

Son köşeyi döndükleri anda Şehrazad durdu.

Halid, kendisinin üç katı kadar uzun, yaldızlı bir çerçevesi olan çift kanatlı kapıların önünde duruyordu. Kapının iki yanında da boğa gövdeli, kartal kanatlı, insan başlı taş heykeller vardı.

Ayak seslerini duyan Halid onlara dönünce Şehrazad'ın nefesi kesildi.

Kırık beyaz kamizinin keteni o kadar iyi dokunmuştu ki koridoru dolduran meşalelerden gelen ışığı belli belirsiz huzmeler halinde yansıtıyor; meşalelerin ateşi, yüz hatlarına canlılık veriyordu. Koyu kahverengi pelerini gözlerinin kehribar rengini ortaya çıkarıyor; daha yoğun, daha yakıcı görünmelerini sağlıyordu.

Olduğundan da gerçekdişi.

Ve bu gözler onundu. Dönüp Şehrazad'ı gördükleri andan beri.

Şehrazad ona yaklaştıkça yavaşladı; korkusu, yerini tuhaf bir sakinliğe bıraktı.

Gülümsemeye çalıştı.

Halid elini uzatmıştı.

Şehrazad onun elini tuttuğu sırada sağ elinin ortaparmağında mat, kalın bir altın yüzük olduğunu fark etti. Üzerinde çapraz iki kılıç vardı. Şehrazad yüzüğe dokundu.

“Bu benim sembolüm,” dedi Halid. “Bunlar...”

“İkiz şimşirler.”

“Evet.”

Şehrazad Halid’in, bunu nereden bildiğini merak edip etmeyeceğini görmek için ona dönmüştü.

Ama halife hiç şaşırma benzemiyordu.

“Komutan sana turnuvayı gördüğümü söyledi mi?” diye sordu açıkça.

“Tabii ki.” Dudaklarına çarpık bir tebessüm yerleşmişti.

Şehrazad ofladı. “Tabii ki.”

Halid elini tuttu. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Sen de.”

“Hazır mısınız?”

“Sen hazır mısınız?”

Halid bunu duyunca gülümsedi ve Şehrazad’ın elini dudaklarına götürüp öptü.

“Teşekkür ederim, Şazi. Yanımda olduğun için.”

Şehrazad konuşmadığı için buna başını sallayarak karşılık vermek zorunda kaldı.

Sonra Halid yürümeye başladı. Rajput devasa kapıların bir kanadını onlar için açınca Halid sıcak eliyle Şehrazad’ı, bir çift kol gibi iki yönden ilerleyen muazzam merdivenin üst sahanlığına çıkardı. Şehrazad bir an tereddüt edip ikisinin de kendi yoluna gitmesi gerektiğini düşünerek durdu ama Halid, elini daha sıkı tutarak yanında Şehrazad’la merdivenden inmeye başladı. Genç kız arkasına gözücuyla bakınca mavi damaskonun yontma mermerler üzerinde, denizdeki dalgalar gibi süzülüğünü gördü.

Basamakların sonuna gelince Şehrazad’ın bir kez daha nefesi kesildi.

Rey'deki sarayın kabul odası, ömründe gördüğü en büyük odaydı şüphesiz. Muazzam zemin, satranç tahtası gibi siyah beyaz taşlarla döşenmişti ve gözün alabildiğine uzanıyordu. Oldukça yüksek duvarlarda ise savaşıyor insan başlı boğalar ve rüzgârda dalgalanan uzun saçlı, kanatlı kadın figürlerinin olduğu rölyefler vardı. Bu duvarlar o kadar yüksekti ki o devasa tavanın ağırlığını taşıyan oyma sütunların tepesini görebilmek için başını kaldırması gerekmişti. Sütunların her birinin altında da kükrek gibi açılmış ağızlarında demir meşaleler taşıyan iki başlı aslanlar vardı.

Bu devasa alanın tam ortasında ise üzerine bir dizi yer sofrası yerleştirilmiş üçgen bir platform yer alıyordu. Şatafatlı kumaşlar ve çok sayıda minder, platformu göz alıcı renkler ve canlı bir dokuyla; ipek ve püsküllü damaskolara saçılmış taze gül yaprakları ile kurutulmuş yaseminler de havayı, yanlarından geçen herkesi büyüleyecek bir kokuyla dolduruyorlardı.

Konuklarsa etrafta dolanıp onları beklemekteydi.

Tarık.

Korkusu bir anda geri dönmüştü.

Halid'in kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Ardından halife elini sıktı ve bu basit hareketle bile onun rahatlamasını sağladı.

"Saygıdeğer misafirler..." diye başladı gür bir ses.

Odadaki herkes onlara bakıyordu.

"Horasan Halifesi Halid bin el-Reşit... ve eşi, Şehrazad el-Hayzüran."

Tüm gözler, vücutlar onlara dönmüştü; insanlar daha iyi görebilmek için kafalarını uzatmaya başlamışlardı. Etrafı inceleyen Şehrazad nihayet, göz alıcı halini izleyen... ve hâlâ Halid'in sıcak elinde duran eline bakan o gümüş rengi gözleri gördü.

Ve gümüş gözler, anında kalabalığın arasında kayboldu.

Arkalarında bir panik duygusu bırakarak.

Lütfen. Burada olmaz. Hiçbir şey yapma. Hiçbir şey söyleme.

Aklına birkaç hafta önce çarşıda yaşananlar geldi.

Sayıları giderek artan sarhoş adamlar...

Ve öldürücü şimşiriyle pelerinli halife.

Halid'i tehdit edersen seni öldürür, Tarık. Gözünü bile kırpmaz.

O sırada Halid platforma çıkmış ve ortadaki sofraların önündeki yerini almıştı. Şehrazad elini bırakıp aklında bin bir düşünceyle sağına oturdu.

*Tarık'ı arayamam. Hiçbir şey yapamam. Bu, işleri kötüleştir-
mekten başka işe yaramaz.*

Ne planlıyor olabilir ki?

"Burası boş mu?" Celal sırtarak Şehrazad'a bakıyordu.

O da gözlerini kırıştırarak Celal'e döndü. "Kimin sordu-
ğuna bağlı. Sen mi?"

Celal oturmuştu.

"Ben sana izin verme..."

"İyi akşamlar, seyyid," dedi Celal yüksek sesle.

Şehrazad burnunu kırıştırıp somurtarak ona baktı.

"Böyle yapmayın hanımım, yüzünüzü mahvediyorsunuz,"
dedi o da dalga geçerek.

"İyi akşamlar, Celal. Ve seninle aynı fikirde değilim," diye
tersledi Halid sessizce.

Celal içten bir kahkaha patlattı. "Özür dilerim öyleyse.
Hadsizliğimi mazur görürseniz seyyid, şu anda burada bu-
lunan her adamın, güzellik anlayışını gözden geçirdiğini
düşünüyorum."

Despina haklı. Celal gerçekten de mükemmel flört ediyor.

"Kes şunu." Kıpırmızı olan Şehrazad, Celal'in küstah yü-
züne ters ters bakıyordu.

"İşte bu... hiçbir şeyi mahvetmiyor," dedi Celal.

“Sonunda bir konuda hemfikiriz.” Halid, Celal’le konuşuyor olsa da gözleri Şehrazad’daydı.

Ve Celal, yüzünde halinden memnun bir tebessümle minderlere yaslanmış, ellerini de karnında birleştirmişti.

“Saygıdeğer misafirler...” dedi aynı ses bir kez daha.

Bir kez daha herkes o ikili merdivenlere döndü.

“Part Sultanı, Salim Ali el-Şerif.”

Celal bir küfür mırıldanarak ayağa kalkınca Şehrazad da ellerini destek almak için platforma koydu ve kalkmaya hazırlandı.

Ama Halid hızla elini uzatıp onu durdurdu.

Şehrazad ona dönünce halife, başını belli belirsiz bir hareketle iki yana sallayıp gözlerini kıstı. Sonra Halid, başparmağını Şehrazad’ın kolunda gezdirip genç kızın midesindeki düğümün daha da şiddetlenmesine neden oldu ve yüzü bir kez daha o ifadesiz haline döndü.

Önlerinde duran insan denizi aralanınca Şehrazad, Halid’i gayrimeşru olduğu iddiasıyla devirip yerine geçmek isteyen adamı ilk kez gördü. Halid’in annesine saygısızca davranan o dayıyı.

Hükümdarlığın başına geçebilmek için her şeyi yapabilecek sultanı.

Salim Ali el-Şerif, güçlü çenesi, kırışan güzel saçları ve güzelce şekillendirilmiş bıyıklarıyla çekici bir adamdı. Biçimli vücudu sağlıklı görünüyor, koyu kahve gözlerinde insanı aldatan bir sıcaklık seziliyordu. Kömür rengi pelerininin yakasında ve eteklerinde zarif nakışlar, belindeki palanın parlak, altın kabzasında ise bir çocuk yumruğu kadar büyük bir zümrüt göze çarpıyordu.

Sonra endişelenecek hiçbir şeyi olmayan bir adam özgüveniyle platforma çıkıp Halid’in yanındaki boş yere oturdu.

Salim’in gelişyle diğer konuklar da masalara oturmaya başlayınca Şehrazad nihayet odayı inceleme şansı bulup Tarık’ın

konuştuklarını rahatça duyabilecek kadar yakında oturduğunu görünce gerildi. Göz göze geldikleri anda Tarık'ın yakışıklı yüzü, o kaçamak buluşmaların anılarıyla korkutucu bir aşinalık hissettirince Şehrazad hemen gözlerini kaçırdı.

Kes şunu! Lütfen, yapma Tarık. Halid seni bana bakarken görürse... Anlamıyorsun.

Her şeyi fark eder o.

Hayatını riske atıyorsun.

"Halidcan!" Part Sultanı yapmacık bir neşeyle söze başladı ve bir kurdunkileri anımsatan dişlerini göstererek kocaman sırıttı. "Beni yeni eşinle tanıştırmayacak mısın?"

Salim konuşurken her zamanki gibi ihtiyat zırhını elden bırakmayan Şehriban da gelip yanma oturdu.

Halid delici bakışlarını Salim'e çevirip bir dağın zirvesinde esen rüzgârlar gibi soğuk bir tavırla yavaşça gülümsedi.

"Elbette, Salim Dayı. Seni takdim etmek büyük ayrıcalık." Halid diğer yanına döndü. "Şehrazad, bu benim üvey dayım Salim Ali el-Şerif. Salim Dayı, bu da eşim Şehrazad."

Salim, Şehrazad'a o kadar arkadaş canlısı bir ifadeyle baktı ki Şehrazad onun zararsız olduğunu düşündü. Adam çekici, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Sizinle tanışmak büyük zevk, sultanım." Şehrazad gülümseyerek karşılık vermiş ve başını eğip elini de alnına götürmüştü.

"Tüm kutsallıkların aşkına, Halidcan... eşin çok güzelmiş." Salim, Halid'le konuştuğu halde Şehrazad'a bakıyor ve ona yegeninin duvarındaki bir kilimmiş gibi davranıyordu. Şehrazad bundan rahatsız oldu.

Ama tebessüm etmeyi bırakmadı. "Gözleri ve kulakları olan bir güzellik, sultanım."

Halid gözlerini dikmeyi sürdürse de yüzündeki donukluk, Şehrazad'm çıkışıyla çözüldü.

Salim'in gözleri kocaman açılmış ve yapmacık sıcaklığını bir an kaybetmişti. Gülüşü de ses tonu gibi yapmacık ve fazlasıyla tatlıydı. "Göz alıcı ve tatlı dilli. Ne ilginç bir birleşim! Seni tanımak için çok vaktim olacağını görebiliyorum, hanımım Şehrazad."

"Çok vaktiniz olacak," dedi Şehrazad da onaylarcasına. "Sabırsızlıkla bekliyorum, sultanım."

Salim'in gülümsemesi fark edilmeyecek kadar kısa bir süre titrese bile Şehrazad'ın onu rahatsız ettiğine şüphe yoktu.

"Ben de," dedi ama sözleri mızraktan farksızdı.

"Saygıdeğer misafirler," dedi tavanlardan yankılanan ses yine, "sofraya teşrif edebilirler!"

Ve başlarının üstünde taşıdıkları tepsilerle hizmetçiler, iki sıra halinde merdivenlerden inmeye başladılar. Platformun önüne gelene dek askerler gibi uygun adım yürümüş, sonra her konuşğun önüne tabakları bırakmışlardı... taze dereotuyla süslenmiş pilav ve bakla, zerdeçal soslu kuzu eti ve karamelize soğan, tavuk şiş ve kızarmış domates, nane ve maydanozla süslenmiş taze sebzeler, zeytinyağında zeytinler, keçi peyniri ve lavaş ekmeği ve ardı arkası kesilmeyecek gibi görünen tatlılar...

Şehrazad daha önce bu kadar yemeği bir arada görmemişti.

Her yer bir anda baharat kokuları ve sohbet uğultularıyla doldu.

Şehrazad da lavaş ve saraya geldiğinden beri çok sevdiği ayva sosuyla başladı yemeğe. O sırada etrafa göz atmak için bir şans daha olunca Tarık'ın, solunda oturan yaşlıca bir beyle konuştuğunu gördü. Tarık, onun kendisine baktığını hissedip dönünce Şehrazad bir kez daha gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

O sırada Halid kendine şarap doldurdu ve tabağına elini bile sürmeden arkasına yaslandı.

“İştahın mı yok, yeğenim?” Salim kaşlarını kaldırmış, Halid’e bakıyordu. “Belki de birden kaçmıştır. İnsan... gergin olduğunda olur öyle.”

Halid Salim’in oltasına gelmedi, onun yerine şarabım yudumlamayı seçti.

“Ya da... açıklanamayan bir saldırı yüzünden yemeğinin senden intikam alacağını mı düşünüyorsun?” Salim, Şehrazad’a göz kırparak kendi yaptığı şakaya güldü.

İğrenç herif.

Şehrazad uzanıp Halid’in tabağındaki zeytinlerden birini aldı ve Salim’in gözlerine bakarak ağzına atıp yedi. “Yemek bana gayet iyi göründü, sultanım. Hangi açıklanamaz saldırıdan bahsettiğinizi anlayamadım ama içiniz rahat olsun, yemeği gayet güvenli.” Göz kırptı. “Sizinkini de tatmamı ister misiniz?”

Celal bunun üzerine kahkahalarla gülmeye başladı, hatta Şehriban bile sırttığını gizlemek zorunda kaldı.

Halid’in dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

Diğer tarafta da bir bardak, gereksiz bir şiddetle masaya bırakılmıştı.

Lütfen Tarık. Olay çıkarma. Bir şey yapma.

Salim Şehrazad’a dönüp sırttı. “Gerçekten de çok tatlı dilisiniz, hanımım Şehrazad. Halidcan, onu nereden bulduğunu sorardım ama...”

Halid sağ yumruğunu sıkarken Şehrazad adamın gözüne çatal saplamamak için kendini zor tutuyordu.

“Neden beni nereden bulduğunu merak ettiniz, sultanım? Siz de mi birini arıyorsunuz?” diye sordu Şehrazad lakayt bir tavırla.

Salim'in kahverengi gözleri bunu duyunca ışıldadı. "Belki de aramalıyım. Bir akrabanız var mı hanımım? Bir kız kardeş mesela?"

Kız kardeşim olduğunu biliyor. Ailemi... tehdit mi ediyor yoksa?

Şehrazad endişesini bastırma çabasıyla başını bir yana eğdi. "Gerçekten var, sultanım."

Salim kollarını masaya dayamış, neşeli fakat yine de tehditkâr gözlerle Şehrazad'ı incelemeye koyulmuştu.

Halid'in tüm dikkati de Part Sultanı'ndaydı ve kolundaki kasların gerildiği görülebiliyordu. Eli, Şehrazad'a doğru kaydı. Havadaki gerginliğin fark edilmesiyle etraflarındaki tüm konuşmalar kesilmişti.

"Yeteri kadar tehlikeli değil miyim Şehrazad?" diye sordu Salim ürkütücü derecede düşünceli bir ses tonuyla. "Belki de geçmişimdeki kadınlara çok *şefkatli* davranmışımdır. *Yaşamalarına* gereğinden fazla mı izin verdim?"

Bir meydanda kulaktan kulağa yayılan fısıltılar gibi, etraflarındaki herkesin nefesini tuttuğu fark edilebiliyordu. Celal tuttuğu nefesi bırakıp sessiz bir küfür savurunca babasının ikaz eden bakışlarıyla karşılaştı.

Şehrazad öfkesini içine gömüp güneş gibi ışıldayarak gülümsedi.

"Hayır, Salim Dayı. Sadece fazla yaşlısınız."

Ve odaya ölüm sessizliği hâkim oldu.

Ardından, parmakları yüzüklerle dolu iri bir adam gülmeye başladı. Yağlı bıyıkları da titreşip duruyordu. Sonra ona siyah beyaz çizgili atıyla gelen asilzade eklendi ve çok geçmeden, diğerlerinin de katılmasıyla her yer kahkaha sesleriyle doldu.

Salim'in kaba kahkahası ise herkesinkini bastırıyordu. Yalnızca ona en yakın olanlar genç Horasan Halifesi'ne düşmanca gözlerle

baktığını görebildiler. Yalnızca onu en iyi tanıyanlar, bu son olayların onda öfkeden de öte bir his uyandırdığını fark ettiler.

Ve yalnızca büyük bir dikkatle izleyenler Horasan Halifesi'nin minderine yaslanıp karısının kolundaki bileziklerle oynadığını görebildiler.

Gümüş gözlü çocuk da onlardan biriydi.

BALKONDA DANS

Yemeğin sonlarına doğru, platformun yanındaki köşede bir müzik grubu toplanmıştı. Gür sakalları olan kemençeli bir adam yayını enstrümana sürtüyor, fildişi düğmeleri çevirerek aletin akordunun doğru olup olmadığını kontrol ediyordu. Genç bir kadın da neyini son kez ayarlamaktaydı. Yaşlı bir adam darbukasını sol kalçasına yaslayıp gergin yüzeyini kontrol etti... önce yavaş, ardından hızlı darbelerle. Hızlı bir ritim tutturmuş ve dört müzisyen kendilerini müziğin ritmine kaptırmadan hemen önce santurun melodisi duyulmaya başlamıştı.

Sonra platformun diğer tarafında genç bir kız belirdi.

Ve tüm masalardan bir uğultu yükseldi. Gördüklerine inanamayan adamların nefesinin kesildiği duyulabiliyordu.

Celal homurdanmış, Halid ise başını çevirmişti.

Kız, Şehrazad'ın ömründe gördüğü en güzel kızdı.

Üzerinde, hayal gücüne pek ihtiyaç bırakmayan, capcanlı kırmızı ipekten dar bir bluz ve ona uyumlu, kenarları ince ince işlenmiş bir etek vardı. Saçları, maun rengi bukleler halinde belinden aşağı uzanıyor, renkleri de meşalelerin ateşiyle ara ara kestaneye dönüyordu. Belirgin elmacıkkemikleri, kusursuz teni,

yay gibi kaşları ve fazlasıyla büyük gözlerini saran kapkara kirpikleri, bir ressamı bile dize getirebilirdi.

Sonra dans etmeye başladı.

Bir yılan gibi kıvrılıyor, müzik eşliğinde siyah beyaz taşların üzerinde süzülüp duruyordu. Vücutundaki kıvrımlar, aydan ilham alınarak yapılmıştı sanki. Elleri ve kalçası insanı kendine çağırıyor, yalvarıyor... aklını karıştırıyordu. Kız bambaşka bir dünyadan gelmiş gibi dönüp duruyordu.

Ve bunun hiçbir tarafı adil değildi.

Kız insanı büyüleyen hareketlerle masaların ortasına doğru yürüyünce Şehrazad neler olduğunu fark edip gerildi.

O... Halid için dans ediyor.

Durum çok açıktı. Kız yasak olana ev sahipliği yapan koyu gözlerini Horasan Halifesi'ne kilitlemişti. Ağır ağır her dönüşünde saçları omuzlarına dökülüyor, göbeğindeki taşlar büyük bir coşkuyla ışıldıyordu.

Aralarında bir ömürlük sırlar varmış gibi Halid'e gülümsediğini görünce Şehrazad'ın zihninde bir dizi çirkin şey canlanmaya başladı... çoğu da o maun rengi buklelerin güzel kızın kafasından sökülmesiyle başlıyor ve bitiyordu.

Nasıl bu kadar çocuklaşabilirim? Sadece dans ediyor.

Bunun bir önemi yok. Tüm bunların hiçbir önemi yok.

Şehrazad derin bir nefes alıp gözlerini kaçırdı ve Celal gülmeye başlayınca alevler yüzüne tırmanırken ona dik dik baktı.

Küstah kız, dansını platformun yanı başında, ellerini başının üzerinde tutup saçlarını cazibeli bir şekilde bir omzundan aşağı sarkıtarak bitirdi.

Harika. Haydi evine artık.

Ama kız bunun yerine, müzik olmadığı halde dans eden zarif kalçasıyla onlara doğru yürümeye başladı ve tam Şehrazad'ın önüne gelince durdu.

Sonra sırtıttı.

“Merhaba Halid,” dedi günahkâr ama ipek gibi bir sesle.

Halid de derin bir nefes aldıktan sonra kaplan gözlerini kaldırıp ona baktı.

“Merhaba Yasemin.”

Rahatsız olmak yetersiz bir betimlemeydi.

Gergin?

Hayır. Bu da yeterince doğru olmazdı.

Öfkeli?

Şehrazad başını iki yana sallayıp önünde kendisiyle konuşan asilzadeye gülümsedi. Adamın söylediklerine odaklanabilmek için zihnini boşaltmaya çalışıyordu.

Yasemin el-Şerif. O iğrenç herifin kızı.

Şehrazad bu güzel kızın kim olduğunu öğrenir öğrenmez –Celal'den tabii– resmi tanıştırmaları boyunca sabırla gülümsemişti. Halid ve başka bir dünyadan gelmiş gibi görünen Part Prensesi arasındaki acı verici derecede aşikâr, *ömürlük* bağın anlatıldığı süre boyunca hem de. Sonra da kaskatı bir suratla kalkıp davete katılan asilzadeleri karşılamaya başladı.

Yanında Halid olmadan.

Bir süre, yanında Horasan Halifesi olmadan dolaşmak istiyordu.

Onlarca sırrı olan, sözde Hükümdarların Hükümdarı olmadan.

Dolaşmıştı da. Ama şimdi... batağa saplanıyordu.

Bana Yasemin'den söz etmeliydi. Aptal gibi göründüm.

“Merhaba, Şehrazad. Sana böyle hitap edebilir miyim?”

“Ne?” Şehrazad içinde bulunduğu transtan çıkmıştı.

Yasemin gülümsedi ve tebessümü o kadar kusursuzdu ki Şehrazad onun dişlerine is sürmek istiyordu.

“Tabii,” dedi sonra içindeki kötülüğe küfrederek.

Adını çoktan unuttuğu asilzade, yuvalarından fırlayacak gibi görünen gözlerini Yasemin’e dikmiş gülümsüyordu.

“Halifenin eşini biraz alabilir miyim?” Yasemin, gözlerini Şehrazad’ın tahayyül bile edemeyeceği bir yetenekle kırıştırdı.

Adam başını hızla sallayıp sözcükler yerine salya saçarak karşılık verdi.

Yasemin Şehrazad’ın elinden tutup onu, kalın bir taş sütunun arkasındaki karanlığa çekti.

“Kurtarılmaya ihtiyacın var gibiydi.”

“Teşekkür ederim.” Şehrazad şüphelerini sıcak bir tebessümün ardına gizledi.

Yasemin yanlarındaki aslanın ağzında duran meşalenin ışığında Şehrazad’ı inceliyordu.

“Sinir bozucu derecede güzelsin.”

“Ne?” Duyduğu şey Şehrazad’ı şaşırtmıştı.

“Bu kadar güzel olmanı beklemiyordum.”

Şehrazad tebessüm etmeyi bırakmadı. “Ben seni hiç beklemiyordum.”

Yasemin havai bir tavırla gülüp ellerini arkasına alarak cilalı mermere yaslandı.

“Dürüstsün. Şimdi anlaşılıyor. Halid dürüstlüğü tapar.”

“Affedersin ama ben biraz kalın kafalıyım. Daha açık olman gerek.”

“Neden seni seçtiğini anladım diyorum.” Yasemin’in uzun kirpikli gözleri Şehrazad’ın üzerindeydi.

Komik olmaya mı çalışıyor?

“Onun beni seçmediğini bildiğine eminim.”

“Yanılıyorsun. Seçti. Ve o böyle kararları kolay kolay vermez.” Yasemin sütundan uzaklaşıp Şehrazad’a doğru bir adım attı. “Özellikle de onu sevmekten başka bir şey istemeyen bir kızı seçebilecekken.”

Şehrazad’m içgüdüleri bu küçümseme yüzünden Yasemin’e karşı saldırıya geçmek istese de öylesine değişken bir adam için güzel kızla tartışmaya girmek istememişti.

Özellikle de sırlarını sırdaşlarından daha yakın gören bir adam için.

“Her ne kadar beni can sıkıcı bir sohbetten kurtarmana minnettar olsam da artık konuklarımın arasına dönme vaktim geldi sanırım.”

Şehrazad uzaklaşmak üzere döndü.

“Onu seviyor musun?”

Bu soru, olduğu yerde kalmasına sebep oldu. “Bence bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Sana katılmıyorum. Bak, ben Halid’i çocukluğumuzdan beri seviyorum ve o, onu anlayan biri tarafından seilmeyi hak ediyor.” Yasemin duraksayıp nefes aldı. “O kişi ben olmayacaksam bile.”

Şehrazad, Yasemin’in bunu söylemesini hiç beklemiyordu. Kızın kendisini tehdit edeceğini ya da başka bir kötülük yapacağını düşünmüştü ama bu itiraf, her ne kadar aksini istese de, Yasemin’in yalnızca şımarık bir prenses olmadığını gösteriyordu.

Bu kız Halid’e gerçekten değer veriyor.

Halid ona, tıpkı babasına yaptığı gibi son derece soğuk davransa da.

Bunu fark edince Şehrazad’m rahatsızlığını tuhaf bir acıma hissi gölgelemeye başladı.

Giderek artan huzursuzluğunu saklamak için güldü. “Sen onu anlıyor musun? Öyleyse lütfen beni de aydınlat. Sana minnettar olurum.”

Yasemin insanın içini parçalayan bir acıma duygusuyla gülmüsedti. “Duruma göre değişir. Düşmanına yardım etmeye ne kadar niyetlisin, Şehrazad?”

“Ne yazık ki bu geceki en büyük yanılğın bu. Ben etrafımda bir düşman göremiyorum Part Prensesi.” Şehrazad hızlıca başını eğdi. “Müsaadenle.”

“Ne görüyorsun o zaman?” Yasemin neşeyle ışıldayan koyu gözleriyle onun önüne dikildi.

“Güzel bir manipülatör görüyorum. Bir laf ebesi.”

Yasemin başıyla onayladı. Yarı tebessüm ederken dudakları tembel bir yay çizmişti. “Aynaya bakmak gibi olmalı.”

Hazırcevap. Ve korkusuz.

“Ne kadar şanslıyım.” Şehrazad da sırtıyordu şimdi. “Seninle aynı görüntüye sahip herkes çok şanslı demektir.”

Yasemin güldü ve bu ilk kez samimi geldi Şehrazad’a. “Ne yazık, Şehrazad el-Hayzüran. Bir yanım başka bir gökyüzünün altında, başka bir zaman karşılaşsak seni sevebileceğimi düşünüyor.”

“Şaşırtıcı ama ben de aynı fikirdeyim Yasemin el-Şerif.” Şehrazad yerlere kadar eğildi ve kusursuz bir selam vererek parmaklarını alnına götürdü. Ardından, sütunun diğer yanına geçmek için döndü...

Ve bir adamın geniş göğsüne çarptı.

Sendeleyip düşmek üzereydi ki elini tutup onu kaldıran bir başka el onu bu utançtan kurtardı. Şehrazad kurtarıcısının yüzüne bakınca aşına olduğu gümüş ve kül rengi bir çift gözün alev alev yanarak kendisine baktığını gördü.

Eşsiz bir aşkla.

Tarık. Hayır. Yapamazsın...

Elini çekmeye çalıştı ama Tarık avucuna bir şey bıraktı.

Bir parça kâğıt.

Şehrazad kâğıdı alıp elini hemen geri çekti.

“Teşekkürler.”

“Rica ederim, hanımım.” Nazikçe gülümsüyordu.

Şehrazad başkalarının da bu tuhaf konuşmaya tanık olmasından endişe ederek geri çekilip pelerinini düzeltti ve kâğıdı avucuna sıkıştırdı.

“Sanırım tanışmadık,” dedi sonra bir şey yokmuş gibi ama kalbi, endişeden yerinden çıkacak gibiydi.

Tarık hikâyeye uyup başını salladı. “Ben Tarık İmran el-Ziyad, Taligan’dan, hanımım.” Eğilip elini başına götürerek selam verdi.

O sırada Tarık’ın arkasındaki gölgede beliren Rajput, genç asilzadenin etkileyici boyunu tepeden tırnağa, asık bir suratla süzdü.

“Rey’e ilk gelişiniz mi?” diye devam etti Şehrazad rahatmış gibi davranmayı sürdürerek.

“Hayır, hanımım. Eskiden burada akrabalarım vardı.”

“Eskiden mi?”

Tarık gözlerinden gerçek hisleri belli olsa da bir şey yokmuş gibi tüm cazibesıyla gülümsedi. “Evet ama yakın zamanda bu durumu değiştirmeyi umuyorum.” Sesini alçalttı. “Evlendiğim zaman.”

Sözlerinin ardındaki hisler çok belliydi. Şehrazad, onun gözlerindeki sıcaklığı hissedebiliyordu. Sonra bir an, ona gerçekten bakmak için kendine izin verdi. Âşık olduğu o küstah çocuğun kusursuz yüzüne bakmak için. Ve hatırladı...

Tarık’ın her hareketini izleyen o sıska kızı.

Ve tüm hisleriyle onun peşinden giden o uzun boylu çocuğu.

“Şehrazad.”

Halid’in sesini duyunca Tarık, koruma içgüdüsüyle Şehrazad’a doğru bir adım attı, Şehrazad ise ela gözlerinden adeta kıvılcımlar saçarak kendi korkusunu bastırırken onu da uyarmaya çalıştı.

Halid her şeyi anlayacak. Çünkü Tarık... hiçbir şey saklayamıyor.

Sonra Halid, Tarık’a hiç bakmadan Şehrazad’ın yanına geldi.

“Şehrazad,” dedi bir kez daha.

“Efendim?”

“Ben de seni arıyordum.”

Şehrazad öfkesini gizleme zahmetine bile girişmeden ona döndü. “Binlerce kez özür dilerim, seyyid. Yasemin’le konuşmaya dalınca esas önemli şeyleri unutmuşum.” Sözcüklerini özellikle seçmişti.

Halid kehribar gözlerindeki soğuk duruşu hiç bozmadan ve irkilmeden karşıladı bu saldırıyı.

“Anladım.”

Anladın mı gerçekten?

Şehrazad aklında bir dolu düşünce ve duyguyla gözlerini onunkilerden ayırmıyordu.

Şimdi zihnindekileri paylaşmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Sonuçta Halid’in de sırları vardı.

Onunkileri bilmeyi hak etmiyordu.

Babam ve İrsa.

Tarık.

Sevdiklerini korumak zorundaydı. Belirsiz bir geleceği ve acımasız bir geçmişi olan bu çocuktan.

Kalbinin kontrolünü elinde tutan çocuktan.

“Tarık İmran el-Ziyad’la tanışmış mıydın seyyid?” diye sordu Halid’e. Durumun kontrolünü elinden bırakmamaya çalışıyordu.

Halid bir an duraksadı, sonunda Tarık'ın varlığını fark etmiş gibi ona döndü.

Bunun üzerine Tarık'ın duruşu sertleşti, dudakları düz bir çizgi halini aldı.

Ah, Tanrım. Lütfen bu kadar belli etme.

Ama Tarık rahatlayıp Halid'e gülümsedi.

"Seyyid." Eğilip elini alnına götürdü. "Ben Tarık İmran el-Ziyad, Taligan Emiri Nasir el-Ziyad'ın oğlu."

Halid keskin bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Şehirde iyi vakit geçirirsiniz umarım."

Tarık gülümsedi. "Böyle bir misafirperverlikle çok iyi geçeceğine eminim, seyyid."

Deli mi bu?

Şehrazad balkonundaki gölgelerde gezinip duruyor, kalbi her adımda daha da hızlanıyordu.

Elindeki kâğıt terden ıslanmış, mürekkebin bir kısmı eline bulaşarak siyah mavi karışımı bir leke bırakmıştı. Bir kez daha, Tarık'ın abartılı elyazısıyla yazdığı notu okumak üzere kâğıdı açtı.

Balkonunda. Bu gece ay en tepedeyken.

Gerekirse güneş doğana dek beklerim.

Beni denemeye kalkma.

En azından imzalamamayı akıl edebilmişti.

Resmen delilik!

Şehrazad kâğıdı beşinci kez buruşturdu.

Tarık gözükaralığıyla her şeyi riske atıyordu. Kibriyle. O...

"Şazi?" Balkonun kenarındaki karanlıkta bir şey belirmişti.

"Gel buraya," diye kızdı Şehrazad.

Tarık eğilerek yaklaşıncı Şehrazad onu ridasının kapüşonundan yakalayıp duvar dibindeki en karanlık yere çekti.

“Delirdin mi sen? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu...”

Tarık onu kendine çekti. “Tanrım, çok özlemişim seni.”

Şehrazad bir kez daha konuşmaya çalıştı ama Tarık onun yüzünü sıkıca tutup karşı koymasına gülmeye başladı. “Dur bir dakika. Bir an sana dokunmama izin ver.”

Şehrazad onun omuzlarına vurarak, “Sen delirmişsin, Tarık İmran el-Ziyad. Gerçekten delirmişsin,” diye söylendi. “Davet almayı nasıl başardın ki?”

Tarık omuz silkti. “Taligan’a, babama gönderileni ele geçirdim. Daha doğrusu Rahim ele geçirdi.”

“Aptal! Buraya gelmen aptallıktan da öte ve...”

“Aptallık olsa da senin başlattığın işi bitirmeye geldim.” Tarık ellerini Şehrazad’ın saçında gezdirdi. “Söyle bakalım, çocuk hükümdarı nasıl öldürmeyi planlıyorsun?”

Şehrazad tuhaf derecede sessizdi.

“Şazi?”

“Ben...” Lafı dolandırıyordu.

“Hâlâ plan yapmadın mı?”

Şehrazad Tarık’ın göğsünden uzaklaşarak kararsızlığını gizlemeye çalıştı.

“Tamam. Ne öğrendin peki?”

Kaşlarını çatan Şehrazad taş tırabzanların ardındaki karanlığa bakıyordu.

“Şehrazad. Haftalardır buradasın, ne öğrendin? Çocuk hükümdarın alışkanlıkları neler? Zaafları?”

Ona bildiklerini anlat.

“Ben... bilmiyorum. Onu çözmek zor.”

Neden söyleyemiyorum?

“Zor mu? Adam yaşlı bir deve gibi. Bir o kadar suratsız ve işe yaramaz.”

Şehrazad bu sözlerden tuhaf bir acı duydu. “Ne demek istiyorsun?”

“Yemeğiyle oynayıp duruyor, birdenbire sessizliğe gömülüyor ve karısının kendisi yerine savaşmasına izin veriyor.”

“Ne? Hayır. Yanlış anlamışsın.”

“Lütfen bana onu savunmadığını söyle. Adam kazandığı bir ödölmüşün gibi seni etrafta gezdirmek dışında varlığının bile farkına varmadı bu gece... bir de mücevherlerinle oynadığı o sinir bozucu an var tabii. Onu görmesem de olurdu.”

“Onu savunmuyorum. Sadece durumun... karışık olduğunu söylüyorum.” Karanlıkta bile Tarık'ın kaşlarını çatıldığı görülebiliyordu.

“Karışık mı? Karışık hiçbir şey yok. Bana göre tek gereken, bir silah ve güzel bir aç.”

Hayır!

Şehrazad odada bir ses duydu.

Kalbi duracak gibi olan Şehrazad, elini Tarık'ın ağzına kapayıp onu gölgeye çekti ve odaya dalıp kimse olmadığını görünce rahatladı.

Geri döndüğünde Tarık duvara yaslanmış bekliyordu.

“Birini mi bekliyordun?” diye sordu buz gibi bir sesle.

“Gitmen gerek.”

“Neden?” Sesinde ikaz eder gibi bir ton vardı.

“Tarık lütfen.”

Genç adamın gözleri gümüş birer çizgi haline gelmişti. “Bu gece seni görmeye gelecek mi?”

“Gitmen gerek. Hemen.” Şehrazad onu bileğinden çekiştirse de Tarık duvardan uzaklaşmıyordu.

“Güzel. Bırak gelsin. Bu her şeyi kısa yoldan çözer.”

“Canına mı susadın sen?” diye sızlandı Şehrazad çaresizce.

Tarık’ın gülüşünde aymaz bir kibir vardı. “Çocuk hükümdar mı öldürecek beni? O yaşlı deve mi?”

“Aptal! Öldürür seni!”

“Emin misin? Annesinin yapmasını istemeyeceğine emin misin?”

Şehrazad derin bir nefes alıp kendine engel olamadan alçak sesli bir tirada başladı.

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve bu cehaletin seni bitirecek. Git buradan Tarık çünkü Halid o kapıdan girerse sen daha ağzını açmadan lime lime eder seni ve ben bunu görmeye dayanmam. Ne hissedeceğimi anlatmaya ne kelimeler yeter ne zaman. Beni seviyorsan böyle bir şeyi izlemeye mahkûm etme.”

Şehrazad konuşurken Tarık’ın ridasına yapışmıştı. Yüz hatlarından gerginliği anlaşılabilirdi.

Onun acısını anlayınca Tarık’ın ilk şoku da hafıfledi. “Şazi... özür dilerim.”

“Dileme. Sadece... git.”

Tarık ağır adımlarla duvardan uzaklaşırken dönüp Şehrazad’ı belinden yakaladı ve duvara yapıştırıp kollarını okşadı.

“Seni seviyorum, Şehrazad el-Hayzüran. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok. Seni güvende tutmak için denemeyeceğim hiçbir şey yok. Aramıza giren dünya bile olsa korkmalı benden.”

“Ben... ben de seni seviyorum, Tarık.”

Tarık gülümsedi ve birden Şehrazad’ın dudaklarına yapıştı.

Şehrazad’ın çenesi şaşkınlıktan titrerken o daha da tutkulu öpüyor, nazik bir el hareketiyle çenesinden tutup başını yukarı kaldırıyordu.

Şehrazad'ın dudakları da karşılık verdi ve daha önce defalarca yaptıkları gibi Tarık'ın dudaklarına bıraktılar kendilerini. Ama... neden bu kez yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu ki? O soluksuz, uçarı heyecan neredeydi? Hiçbir şey düşünmedikleri o aydınlık ve ateşli an?

O düşme hissi?

*Burada. Burada olduğunu biliyorum. Onu geri getirebilirim.
Getirmek zorundayım.*

AÇIKLAMALAR SAYESİNDE FARKINA VARILANLAR

Spor için ava çıkılan bir gün gerçekten de ilginç olacaktı.

Tarık, yanında bir muhafızla bitmek bilmeyen bir koridorda daha yürürken etrafına, Rey şehrindeki bu sarayın görkemine bakıyordu. Duvarlar ve kubbeli tavanlar pırıl pırıl cilalanmış, her revakın ortasına mavi damarlı akik kemerlerle desteklenen güçlü güneş ışınları kondurulmuştu sanki.

Burası soğuk ve heybetli olsa da kesinlikle güzeldi.

Kısa süre sonra o günkü av gezisine katılacak asilzadelerle buluşan Tarık, aslında hedefiyle birlikte vakit geçirebileceği ve kafasını biraz dağıtabileceği için mutluydu; çünkü önceki gece Şehrazad'la olan görüşmesi canını fazlasıyla sıkımişti.

Bu kadar ketum ve mesafeli olmak hiç Şehrazad'a göre değildi. Güvenlik konusunda bu kadar endişe etmek de öyle. Genelde sonuçlarına aldırmadan kendini ateşe ilk o atardı. Küçükken Şehrazad ağaca tırmanmayı öğrenmek istemiş, kısa süre sonra bundan sıkılınca Taligan duvarlarına göz koymuştu. Tarık da Rahim de ona aptallık etmemesini söylemiş olsalar da Şehrazad için bu, daha büyük bir teşvik olmaktan başka işe yaramamıştı. Bir gün, siyah saçları darmadağın halde arkasında dalgalanırken

duvara tırmanmasını izleyen Tarık, Şehrazad'ın ayağının dibinden bir toz bulutu halinde dökülen harcı görünce tuğlanın yerinden çıkacağını anlamış ama bağırmakta geç kalmıştı. Şehrazad düşünce arkasında duran Şiva çığlık atmıştı. Şehrazad'ın minik bedeni kumların üzerine düşerken kalbi duracak gibi olan Tarık hemen yanına koşmuş ve kucaklayıp konuşturmaya çalışmış, Şehrazad gülerек başının acıdığını ama iyi olduğunu söylediğinde bir küfür savurmuştu.

Ona onu sevdiğini söylediği ilk gündü bu.

Tarık derin bir nefes aldı.

Tereddüt etmek Şehrazad'a göre değildi. Hiçbir konuda.

Ve dün gece etmişti.

Tarık balkonda onu sevdiğini söylerken cevap vermekte tereddüt etmişti. Öpüşünde de bir sorun vardı. Şehrazad'ın düşündüğünü, sorguladığını, istediğini hissedebiliyordu... başka bir şeyi.

Ya da başka birini.

Aklını yitirmek üzereydi.

“Sanırım tanışmadık. Ben Yüzbaşı el-Huri.”

Her daim sırttan o kıvrıkcık saçlı ve kibirli çocuk yanı başındaydı.

Tarık kibarca gülümseyerek karşılık verdi. “Tarık İmran el-Ziyad.”

“Evet, biliyorum.”

“Şanım benden önde mi yürüyor?”

“Yerinizde olsam böyle olmamasını dilerdim.” Çocuk şakayla gülümsedi. “Kendi doğanınızı getirmişsiniz, değil mi? Bugünkü etkinlik düşünülürse epey şanslısınız.”

“Her mesele hakkında bu kadar fazla mı bilgi edinirsiniz?”

“İşim gereği diyelim. İş demişken, babanızın davetiyesiyle sizin gelmenize şaşırdım. Onunla tanışmayı çok istiyordum.”

Tarık bu sorudan duyduğu rahatsızlığı gizlemek için kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hasta olduğu için kendisinin yerine benim gelmemi istedi.”

“Çok yazık. Lütfen kendisine geçmiş olsun dileklerimi iletin.” Yüzbaşı el-Huri köşedeki kemere döndü ve yüzünde az önceki neşeli ifadeyle manzarayı izlemeye devam etti.

Çocuk hükümdar gelmişti ve bu defa Tarık, halifenin sol kalçasında duran kılıcı fark etti. Sıradışı bir bıçaktı. Paladan daha uzun ve ince, oldukça da sivri uçluydu.

“Buna şimşir deniyor,” dedi Tarık’ın gizlenemez ilgisini fark eden Yüzbaşı el-Huri.

“Daha önce böyle bir silah görmemiştim.”

Yüzbaşı başını salladı. “Sıradışıdır ama Halid de öyle zaten.”

“Halid mi?”

“Kuzenim.”

Tarık’ın dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Anladım.”

Yüzbaşı el-Huri güldü. “Merak etmeyin. Kanımızdan başka pek ortak noktamız yoktur.”

“Yani?”

“Yani ben en ufak bir hatanızda vücudunuzdaki *her* kemiği kırmam.” Gülümsese de Tarık ses tonundan bunun bir tehdit olduğu anlamış fakat görmezden gelmişti.

“Fazlasıyla acımasızmış.” Ve oldukça ona uygun.

Yüzbaşı el-Huri bu kez daha da fazla sırttı. “Söylemişim. Halid sıradışı biridir.”

Tarık kaşlarını çatıp güneşten kuruyan alnını kırıstırarak çocuk hükümdara döndü.

“Çok sessiz görünüyor.”

“Öyledir ama bir keresinde benden daha zeki biri, en akıllı adamların sessiz olduğunu söylemişti...”

Tarık giderek artan küçümsemelerden duyduğu rahatsızlığı güçlkle gizleyebiliyordu.

Yüzbaşı el-Huri ona doğru eğildi. “Her şeyi duydukları için.”

“İlginç bir düşünce,” dedi Tarık düşünerek. “Kim söyledi bunu?”

Yüzbaşı el-Huri soğukkanlı bir ifadeyle gülümsüyordu. “Halid.” Ardından çocuk hükümdara doğru yürümeye başladı.

Part Sultanı gelince asilzadeler, Taligan’daki avlunun on katı büyüklüğünde olan alana doğru yürümeye başladılar. Avlunun bir tarafında, ağaçlarla süslü bir bahçeye açılan kemerli kapılar vardı.

O sırada Şehrazad’la karşılaştılar. O da oldukça çekici, genç bir hizmetçi ve önceki geceki tehditkâr korumasıyla başka bir kapıdan geçiyordu.

Onu görünce Tarık’ın kalbi sıkıştı.

Şehrazad bu soğuk ve parlak saraydaki hayat kendisine iyi gelmiş gibi her geçen dakika güzelleşiyordu sanki. Bugün giydiği gül ve gümüş rengi kıyafetler, siyah saçlarını ve bronz tenini her zamankinden de güzel göstermişti. O mavi safir ve siyah ipekle odadaki her erkeği büyülemiş olsa da Tarık dün geceki gösterişli kıyafetlerindense bunları tercih ederdi.

Ama zaten o Şehrazad’ın her halinden büyüleniyordu.

Adamlar, halifenin eşini selamlamak için durunca Partlı hain kendini göstermek için öne çıktı.

Tarık onun üstüne atlamamak için kendini zor tutuyordu.

Neyse ki Yüzbaşı el-Huri Şehrazad’m yanına gitmek için harekete geçince Tarık’ın ona karşı nefreti bir nebze azaldı.

Ta ki çocuk hükümdar bir baş hareketiyle kuzenini durdurana dek.

Bunun üzerine Tarık öfkeyle gözlerini hedefine dikti.

Çocuk hükümdarın yüzünde bir duygu belirtisi görmüştü sanki.

Gurur?

Part Sultanı, Şehrazad'm önünde salınıyor, cazibesi bir hastalık gibi etrafa yayılıyordu.

"Günaydın, hanımım! Dün gece güzel vakit geçirdiniz umarım."

Şehrazad eğilerek selam verdi. "Evet, sultanım. Siz?"

Salim başını salladı. "Çok hoş bir geceydi. Kızım sizinle hoş bir sohbet ettiğini ve sizi tanıdığını memnun olduğunu söyledi."

"Ben de Yasemin'le konuşmaktan zevk aldım, sultanım. Oldukça... aydınlatıcıydı."

"Sanırım o da birebir aynı kelimeyi kullanmıştı, hanımım."

"Bence gayet normal, sultanım. Konuştuklarımız düşünülürse."

"Bir yılan kadar tatlı dillisiniz." Güldü. "Söylesenize, hanımım. Hiç saldırı şansını kaçırdığınız oluyor mu?"

Şehrazad hem ıslıl ıslıl hem de iğneleyici bir tavırla gülümsedi. "Bu hiç de akıllıca olmazdı, sultanım. Özellikle de yılanlarla dolu bir çukurda."

Başını iki yana sallayan sultanın neşesi, gerçek olamayacak kadar uzun sürdü.

"Part'a, ziyaretimize gelmelisiniz. Yılanlarımız o kadar saldırgan değildir. Yasemin ve ben ısrar ediyoruz. Bir dahaki gelişinde Halid'e siz de eşlik edin ki misafirperverliğinizin karşılığını verelim."

"Şeref duyuyum, sultanım." Şehrazad başını eğip elini alnına götürdü.

Sultan rahatsız edici gözlerle çocuk hükümdara döndü.

"Gerçekten yeğenim, bu kız tam bir hazine. Onu iyi korumalısın."

Adamın ağzından çıkan her kelimenin tehdit olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekiyordu.

Ama buna rağmen, Tarık o Partlı şerefsizi yumruklarıyla ve hatta bir baltayla alt etmeye hazırlanırken zayıf çocuk hükümdar ağzını bile açmamış, hiçbir şey yapmamıştı.

Sessiz adamlar en akıllıların mıydı?

Tarık öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sonra çocuk hükümdar, Şehrazad'a doğru yürüdü ve hiçbir şey söylemeden önünde durdu. Sessizce, turuncumsu altın rengi tuhaf gözleriyle ona bakıyordu. Bir süre sonra gülümseyince Şehrazad da belli belirsiz bir hareketle başını eğdi.

Bunu görünce Tarık'ın göğsündeki acı şiddetlendi.

Şehrazad ve çocuk hükümdar, konuşmaya bile gerek duymadan anlaşıyorlardı.

Ardından çocuk hükümdar elini alnına götürüp eşini selamladı ve doğrulurken elini kalbine götürüp yanından uzaklaştı. Peşinden gidenler de Şehrazad'a saygılarını gösteriyorlardı. Tarık önünde durunca yanakları kızaran Şehrazad, gümüş pelerininin içinde yumruklarını sıkarak gözlerini kaçırdı.

Tarık, Rahim'le iki günlük yolculuğun ardından toz içinde ve yorgun bir halde Rey'e geldikleri ilk gece eniştesinin söylediklerini o anda hatırladı:

Şehir dedikodularla çalkalanıyor. Halifenin yeni geline aşık olduğuyla yani.

Sonra asilzadelerin çiçek açmış ağaçlar ve rengârenk kuşlarla dolu teraslı bahçenin ilk kısmında toplandığını görünce adımlarını sıklaştırdı.

Çocuk hükümdar alt katlara doğru inerlerken dönüp dönüp sarayına bakıyordu.

Nihayet Yüzbaşı el-Huri, normal konuşma tonundan fazlasıyla yüksek bir sesle, “Seyyid, sanırım Büyük Revak’ta önemli bir şey bıraktınız,” dedi.

Çocuk hükümdar tuhaf gözlerini kısmış kuzenine bakıyordu.

“Gidip o işle ilgilenseniz ve av için bize sonra katılırsanız daha iyi olabilir.” Yüzbaşı el-Huri’nin iğrenç sırıtışı daha da büyüyordu.

Bunun üzerine çocuk hükümdar bir kez daha arkasına bakıp hızla yürümeye, arasından geçtiği kalabalıktakilerden mırıldanarak özür dilemeye başladı.

Tarık, Şehrazad’a gittiğinden emindi. Diğer asilzadeler de öyle. Halid gözden kaybolur kaybolmaz fısıltılar yükselmeye başladı. Hatta bazıları, Horasan’ın yeni vârisinin ne zaman geleceğine dair iddiaya bile giriyordu.

Part Sultanı da kulaklarını dikmiş, küçümser bakışlarla onları dinlemekteydi.

Tarık öfkesine ve yaşadığı acıya rağmen sırıtıyordu ama bir süre sonra dayanamayıp döndü.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Yüzbaşı.

Tarık da hızlıca bir şeyler uydurdu. “Mankalam odamda kalmış da.”

“Başka bir tane buluruz size.”

Ama Tarık özür diler gibi bir ifadeyle başını sallamıştı. “Zoraya huysuzdur biraz... alışkanlıklarından vazgeçmez. Sizi nerede bulabileceğimi söylerseniz muhafızlar bana yolu gösterebilir.”

Yüzbaşı el-Huri, dikkatle Tarık’ın yüzünü inceliyordu. “Atlar, saray ahırlarının yanındaki alanda bekliyor olacak.”

Tarık başını sallayıp yanlarındaki muhafıza dönmüştü.

“Tarık İmran el-Ziyad?”

“Evet, Yüzbaşı el-Huri?”

“Bu mankala gerçekten bu kadar önemli mi?”

Tarık gümüş rengi gözleri ışıldarken gülümsedi. “Kazanmak istiyorsam önemli.”

Şehrazad, sanatçının fırça darbeleriyle yarattığı girift ve zarif desenlerle dolu kaligrafinin önünde duruyordu. Parşömenin üzerinde dönüp duran rengârenk mürekkepten şekiller, sözcüklere hayat vermekteydi. Üzerinde güneşten gelen gümüş ve altın renkli ışınları yansıtan pencerelerin etkisiyle Büyük Revak’ın kubbesinden süzülen puslu bir ışık vardı. Işıltılı huzmeler kubbeden, boz mermer sütunları birbirine bağlayan ve etrafta bir hale oluşturan dokuz pervaza yayılıyordu.

“Bu hiç okunmuyor,” diye söylendi Despina Şehrazad’ın arkasındakine bakarak.

“Bence o da bir aşk şiiri.” Şehrazad gülümsemişti.

“Kimse okuyamıyorsa bu kadar güzel yazmayı öğrenmenin ne faydası var ki?”

“Bu bir ifade biçimi. Bence bu şiir, sanatçının böyle hissetmesini sağlamış.”

“Yani şiir onu okuma yazma bilmez mi yapmış?”

Şehrazad gülünce coşkun sesi kubbeye kadar yükseldi, tavandan yankılanıp yeniden ayaklarının altındaki taşlara indi.

“Çok yüksek sesle gülüyorsun... sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi,” dedi Despina.

Şehrazad burnunu kırıştırdı. “Ne tuhaf. Kız kardeşim de böyle söyler.”

“Ama belli ki senin için bir şey değiştirmiyor bu.”

“Neden? Yapmamamı mı tercih edersin?”

“Hayır,” dedi Büyük Revak’a gelen Halid. “Ben etmem.”

“Seyyid.” Despina eğilip selam verdi.

Halid başını salladı. “Despina adına konuşamam ama gerçekten de yüksek sesle gülüyorsun ve ben bunun değişmesini katiyen istemiyorum.”

Despina bunun ardından başını yere eğip tek kelime etmeden Büyük Revak’tan ayrıldı.

Şehrazad karmakarışık duygular içinde Halid’e bakıyordu. Boğazı düğümlenmiş; öfkesi, Halid’in duymayı hak etmediği sözcüklerle ağzından dökülme telaşına girmişti.

Çünkü onun en derin düşüncelerini, tutkularını bilmeyi hak etmiyordu Halid.

Şehrazad’ın ona ne kadar değer verdiğini ve bunun bir önemi olmaması gerektiğini.

Seni sırların teselli etsin, Halid bin el-Reşit.

Ben etmeyeceğim çünkü.

Şehrazad başını kaldırıp gitmeye hazırlandı.

Ama Halid onu kolundan yakalayıp tuttu.

“Dün gece kapını çaldım,” diye girdi söze.

Şehrazad’ın kalbi duracak gibiydi. “Yorgundum.” Halid’in yüzüne bakmıyordu.

“Ve bana kızgın,” dedi Halid yumuşak bir sesle.

Bunun üzerine Şehrazad, omzunun üzerinden ona sert bir bakış attı.

Halid onun yüzünü inceledi. “Hayır, çok kızgın.”

“Bırak beni.”

Halid söyleneni yaptı. “Anlıyorum. Sana Yasemin’den söz etmemek benim hatam. Bir daha olmayacak.”

“Hata mı?” Şehrazad acı acı güldü. “Hata?”

“Ben...”

“Ne kadar aptal konumuna düştüğümün farkında mısınız? Kendimi ne kadar aptal hissettiğimin?”

Halid derin bir nefes aldı. “Yasemin seni incitmek istedi ve ne kadar başarılı olduğunu görmek canımı sıkıyor.”

“Yasemin’in ne kadar başarılı olduğunu mu? Zavallı, hissiz pislik! Onun yaptıklarına mı kızdığımı sanıyorsun? Sana *dans etmesine*? Halid, nasıl hem bu kadar zeki hem de bu kadar kalın kafalı olabiliyorsun?”

Halife irkildi. “Şehrazad...”

“Bunun onunla hiç ilgisi yok. Beni üzen *sensin*, Halid bin el-Reşit. Sırların –anahtarlarını bana asla vermeyeceğin odaların– yaralıyor beni.” Şehrazad bağıırıyordu. “Tek yaptığın canımı yakıp yakıp çekip gitmek!”

Acısı da kahrkahası gibi önce kubbeye çıktı, sonra yeniden mermer zemine indi.

Halid sesinin yankılanmasını dinlerken acıyla gözlerini kapadı, ardından Şehrazad’a uzandı.

Ama o kendini geri çekiyordu.

Ağlamayacağım. Senin için ağlamayacağım.

Yılmayan Halid, Şehrazad’ın bileklerine yapışıp ellerini kendi yüzüne götürdü. “İstersen vur bana, Şazi. Ne istersen yap ama aynı yarayı deşme; gitme.”

Şehrazad’ın ellerini yüzüne koyan Halid, onun kararını beklerken kollarını okşamaya başlamıştı.

Şehrazad ise ellerinin arasında taştan ve buzdan bir maskeyle öylece duruyordu.

Onun bir şey yapmadığını görünce Halid, Şehrazad’ın yüzündeki saçları hem yakan hem rahatlatan bir dokunuşla geri çekti.

“Özür dilerim, canparem. Sırlar, kapalı kapılar, her şey için. Söz veriyorum bir gün anlatacağım ama henüz değil. İnan bana, bazı sırlar kilit altındayken daha güvenlidir.”

Canparem. Halid ona daha önce de böyle hitap etmişti.

Tala ve Mehrdad'ın masalını anlattığı gece. Neden bu sözcükte bu kadar gerçeklik hissi vardı peki?

"Ben..." Şehrazad sözcüklerin dökülmesine engel olmak için dudağını ısıırıyordu.

Yanardöner kalbinin arzularını anlatmak için çırpınan sözcüklerin.

"Seni üzdüğüm için binlerce kez özür dilerim." Uzanıp alnından yavaşça öptü.

Onun yanında kendimi kaybediyorum. Bunu daha fazla görmezden gelemem.

Şehrazad teslim olarak gözlerini kapayıp ellerini Halid'in göğsüne koydu, ardından kendini sandalağacı ve güneş kokusuna bırakarak ona sarıldı. Halid onu kollarına aldı ve Büyük Revak'ın kubbesinin altında öylece durdular. Okunamayan bir sanatla yazılmış aşk şiirleri onlara şahitlik ediyordu.

Göğsündeki acı bir hiçti artık.

Tarık bu manzarayı bir kez daha görmeyeceğini bilse memnuniyetle o acıya geri dönebilirdi.

Büyük Revak'a açılan alana adım attığında yanlış yere geldiğini düşünmüştü. Etraf o kadar sessizdi ki Şehrazad'ın orada olmasına imkân yoktu.

Sonra köşeyi dönünce bu sessizliğin sebebini görmüştü.

Ve saplanmaya hazır şekilde havaya kaldırılmış bir hançer görmüş gibi donakalmıştı.

Çocuk hükümdar, Şehrazad'a sarılmış, alnına bir öpücük konduruyordu.

Şehrazad da kendini onun kollarına bırakmıştı.

Tarık, Şehrazad'm zarif parmaklarını çocuk hükümdarın sırtında gezdirip onu kendine çekişini ve yorgun bir gezginin

bir ağaç gövdesine yaslandığı gibi yanağını göğsüne yaslayışını seyrediyordu.

En kötüsü de –Tarık’ın nefesini kesen kısmı– Şehrazad’ın yüzündeki o savunmasız huzur ifadesiydi. Sanki bu son derece doğru bir şeymiş, başka bir şey istemiyormuş gibi.

Şehrazad, Şiva’nın katiline âşıktı.

O sırada arkasındaki muhafız kasten bir ses çıkardı. Belli ki Horasan Halifesi’ni gizlice dinlemenin sonuçlarını öğrenmek istemiyordu.

Tarık’ın sağındaki gölgelerden Şehrazad’ın devasa koruması belirdi. Elinde gümüş bir bıçak ve yüzünde acımasız bir ifade vardı.

Ama Tarık’ı durduran esas şey, çocuk hükümdarın tepkisi olmuştu.

Yaşlı bir deveye benzeyen hükümdarın.

Beklenmedik bir tehdit olduğunu sezdiği anda Şehrazad’ı arkasına almış ve sağ elinde, ucu yere dönük tuttuğu şimşirin metalik sesiyle etkisini artırdığı tehditkâr duruşuyla onu korumuştur.

Saldırıya hazır halde.

Çocuk hükümdarın her zaman ifadesiz olan yüzü şimdi gerilmiş, öfkesini belli etmeye başlamıştı. Hiddetli ve amacına odaklanmış gözleri, kızgın lavlar gibi parılıyordu.

Şehrazad onu omuzlarından yakaladı.

“Halid! Ne yapıyorsun?”

Ama Halid kımıldamıyordu bile.

Tarık, Şehrazad’ın önceki geceki yalvarışlarını anlıyordu şimdi.

Bu, kendisi yerine karısını savaştıran sıkıcı, tutkusuz bir hükümdar değildi.

Kesinlikle fazlası vardı.

Tarık’ın çözmek için zamana ihtiyaç duyduğu bir şeyler.

Ve kalbini, kendisinininki gibi yerinden sökmek için.

Tarık saçlarını düzeltirken gülümsedi.

“Av için burada buluşmuyor muyduk?”

Halid, Nasir el-Ziyad’ın oğluna, giderek artan huzursuzlukla bakıyordu.

Çocuğun öne sürdüğü Büyük Revak’a gelme sebebi oldukça saçmaydı. Aptallığı yüzünden canından olacaktı az kalsın.

Normal şartlarda Halid böyle tepki vermezdi ama şimdi, Salim Ali el-Şerif Rey’deydi ve daha o sabah, Halid’in sarayının açık avlusunda durmuş, Şehrazad’a üstü kapalı tehditler savurmuştu. Halid böyle bir şey bekliyordu elbette ama bu, gözüyle görmenin etkisini azaltmamıştı.

Part Sultanı’ndan gelen tehditleri mantıksız olsalar dahi görmezden gelmenin hata olduğunu çoktan öğrenmişti.

Halid bu aptal çocuğun kim olduğunu ve kendisine sadakatinin seviyesini bilmiyordu. Önceki gün bunlar o kadar da önemli değildi. Önceki gün bu çocuk, yalnızca basit bir huzursuzluktan ibaretti. Bugün Halid’in dikkatini çekmesinin tek sebebiyse Şehrazad’a bakışlarıydı. Çoğu erkeğin güzel bir kadına baktığı gibi bakmıyordu. Erkekler genelde güzelliğe şekilci bir yaklaşımla bakarlardı.

Halid’in konuklarının büyük kısmı böyle bakışlar atmazdı. Atacak olanlar belliydi ama onların da böyle bir namı vardı zaten. Etraflarındaki her şeye şehvetle bakan ahlaksız adamlar.

Oysa Tarık İmran el-Ziyad, Şehrazad’a, görüntüsüne hayran olduğundan bakmıyordu.

Onun için Şehrazad’ın söyledikleri önemliydi. Ve sözlerinin ardındaki düşünceler.

Halid, Nasir el-Ziyad'ın oğluyla bahçenin alt katlarına inip ahıra doğru yürümeye başladı.

Muhafızlar da peşlerindeydi.

“Lütfen özürlerimi kabul edin, seyyid.” Çocuk, mahcup bir tebessümle mankalasını düzeltti.

Halid yan gözle ona bakarak yürümeyi sürdürdü.

“Merak etmeyin, revak ve mesirenin farkını öğrendim, seyyid.”

“Bunu bugün biliyor olsanız daha memnun olurdum,” diye mırıldandı Halid.

Çocuk yüksek sesle, diğerlerini de katılmaya teşvik edecek bir rahatlıkla güldü. “Beni lime lime etmediğiniz için teşekkür ederim, seyyid.”

“Hanımına teşekkür edin. Tek başıma olsaydım işler daha farklı olabilirdi.”

Bunu duyunca çocuğun iddialı yürüyüşü değişti. “Sizi tebrik edebilir miyim seyyid? Hanımınız... Birbirinize çok yakışmış görünüyorsunuz.”

Halid durup giderek canını daha da sıkı tutan çocuğa baktı.

Halid'den bir karış kadar uzun ve daha geniş omuzluymuş ve bu kadar aptal birine aşağıdan bakmak Halid'in zoruna gitmişti. “Şehrazad zor bir kız, ben de bir canavarım. Sanırım bu yüzden pek yakışıyoruz.”

Çocuğun solgun gözleri bu kelimelerle ışıldadı.

“Alındınız,” dedi onu dikkatle inceleyen Halid. “Hangi kısmından?”

“Tümünden, seyyid.”

Hiç de iyi bir yalancı değildi ve başlangıçta yarattığı o hafif sıkıntı, şimdi devasa bir sorun halini alıyordu.

Çocuk alımlı bir tebessümle aralarındaki tuhaf sessizliği bozmaya çalışınca Halid yeniden yürümeye başladı.

“Evli misiniz, Tarık İmran el-Ziyad?”

“Hayır, seyyid. Ama yakın zamanda evlenmeyi planlıyorum.”

“Nişanlısınız öyleyse.”

“Evet, seyyid. Yıllardır sevdiğim bir kızla.”

Çocuk doğru söylüyor gibi görünüyordu.

“Sizi bu yüzden tebrik etmiştim. Gerçek sevgiyi bulmak büyük şans... çekilen her zorluğa değen bir sevgiyi.” Tarık bunu tuhaf bir ciddiyetle söylemişti.

Ve tüm konuşmaları boyunca söylediği ilk ilgi çekici şey buydu. Bu da Halid’i rahatsız etti.

Bir süre sonra ahıra geldiklerinde onları Celal karşıladı. Aptal çocuğu görünce başını şaşkınlıkla yana eğdi ve gülümseyerek başını sallayınca Tarık aynı şekilde karşılık verdi.

“Yaptığım şey için bir kez daha özür dilerim, seyyid. Lütfen hanımınıza benim adıma teşekkür edin. Belli ki hayatımı ona borçluyum.” Halid’in önünde eğilip arkasında sallanan beyaz ridasıyla ahırlara doğru yürümeye başladı.

O duyamayacak kadar uzaklaşınca Celal, “Ne oldu?” diye sordu.

Ama Halid cevap vermedi.

“Şazi’yle her şey yolunda mı?” diye sıkıştırmaya devam etti Celal.

Halid ise hâlâ Nasir el-Ziyad’ın oğlunun arkasından bakıyordu.

“Halid?”

“Tarık İmran el-Ziyad hakkında her şeyi öğren. Ailesini. Bağlantılarını. Her şeyi.”

Celal bunu duyunca gülmeye başladı.

“Komik olan ne?”

“Demek akrabalık böyle bir şey. Çocuk bütün gün beni de huzursuz etti.”

UÇAN HALI VE GÜÇLÜ DUYGULAR

Sehrazad tüm kıyafetlerinin bulunduğu küçük odada durmuş, Despina'nın rengârenk ipeklileri kenara koyup duruşunu seyreliyordu.

Siyah saçlarını bir tarafa toplarken, “Zeus aşkına, birini seçer misin artık?” diye söylendi.

“Sabırlı ol biraz. Özel bir şey arıyorum.”

“O zaman ne aradığını bana da söyle de ben de yardım edeyim.”

Despina ayağa kalkıp kollarını yukarı uzatarak rahatlamaya çalıştı, sol omzunu ovarken de yüzünü ekşitti.

Şehrazad endişeyle kaşlarını çatıı hemen. “İyi misin?”

“İyiyim. Akşam pek iyi uyuyamadım.”

“Onu sormuyorum.”

Despina umursamaz bir tavırla güldü. “O meselenin sorun olmasına daha pek çok ay var, Şehrazad.”

“Celal’e söyledin mi?”

“Hayır.”

“Ne zaman söyleyeceksin?”

“Cesaretimi topladığım ya da başka çarem kalmadığı zaman... Artık hangisi önce olursa. Ayrıca bu konuyu daha fazla tartışmayacağım.” Yeniden odanın köşesine dönüp kumaşları karıştırmaya başladı.

Şehrazad ise kaşlarını çatarak hizmetçisine bakıyor, Despina'nın içi içini böyle kemirirken doğru dürüst uyuyabildiği bir gece olup olmadığını merak ediyordu.

Neden ona söylemiyor ki?

Despina yeniden ortaya çıktığında yüzünde sıkkın bir ifade vardı. “Onarılmak için benim odama konmuş olabilir, gel benimle.”

İpek ve damasko kumaşları arkalarında bırakıp Şehrazad'm odasının girişine yakın bir yerde bulunan küçük, cilalı, ahşap kapıya doğru yürüdüler. Despina kapıyı açtıktan sonra dar bir koridorda ilerledi, ardından başka bir odaya açılan gümüş kolu tuttu.

Kendi odasına bu kadar yakın olduğu halde daha önce Despina'nın odasına hiç gelmemişti Şehrazad. Bir tarafında düzgünce yerleştirilmiş minderler, diğer tarafında da bir yer sofrası olan ufak fakat düzenli bir odaydı. Köşede duran gardırop, sofrayla aynı bal rengi ahşaptan yapılmış; her yana yasemin kokuları sinmişti.

Despina gardırobun kapağını açıp aramaya başladı.

Şehrazad ise etrafa bakınırken ahşap sandığın yanında, duvara yaslanıp kenevir bir iple bağlanmış bir şeye gözü takıldı.

Musa Zaragoza'nın hediye ettiği kilimdi bu.

“Bu niye burada?” diye sordu Despina'ya göstererek.

Despina neyi kastettiğini anlayınca iç geçirdi. “Ne zamandır sana onu atabilir miyim diye soracağım, unutuyordum.”

“Hediye ol!”

“Eski, havı dökülmüş ve büyük olasılıkla haşereleri kendine çekecek bir şey. Kıyafetlerinin arasında böyle bir şeyin durmasını istemiyorum.”

Şehrazad gözlerini devirdi. “Ver şunu bana.”

Despina omuz silkerek söyleneni yaptı. “İnsan Horasan Halifesi’nin eşine ne diye küçük, yırtık pırtık bir halı hediye eder anlamıyorum.”

Şehrazad, Musa Efendi’nin sarayı ziyaret ettiği günü anımsarken halıyı elinde tutuyordu.

“Çok özel bir halıdır o. Yolunu kaybettiğinde yeniden bulmana yardım eder.”

“Bence sıradan bir halı değil.”

“Ne o zaman?”

Şehrazad düşünceli düşünceli, “Bir çeşit harita olabilir,” dedi.

“Öyleyse bile bu kadar eskiyen bir harita doğru bilgileri göstermeyeceği için işine yaramaz.”

Şehrazad Despina’nın odasından çıkıp dar koridordan kendi odasına doğru yürüdü ve halıyı yere koyup çevresindeki ipe atılan düğümü açmaya çalıştı. Beceremeyince hediyeği aldığı ilk anda merakını neden gideremediğini de hatırlamış oldu.

Arkasında onu izleyen Despina’ya söylendi. “Ne biçim bir düğüm bu?”

“Bir de ben deneyeyim.” Hizmetçisi yanına çöküp ipleri kurcalamaya başladı ama Şehrazad’la aynı sonucu alınca durup bir süre incelemeye karar verdi. Sonra saçından gümüş bir toka çıkarıp altın-kestane rengi karışımı buklelerinden biri omuzlarına dökülürken düğümü kurcaladı.

“Beni yenemezsin, uyuz düğüm,” diye fısıldadı mavi gözlerini kısıp uğraşmaya devam ederken.

Birkaç saniye sonra becerince kızlar zaferle haykırdılar.

Şehrazad hemen halıyı açıp yere yaydı.

Gerçekten de ilk bakışta görülebileceği gibi eski ve havı dökülmüş bir halıydı... pas rengi, etrafı lacivert bir çerçeveye çevrili, ortasında da siyah beyaz bir süsleme olan bir halı. Neredeyse tüm saçakları dökülmüştü, kalanlar da kirlenmiş ve sararmış oldukları halde çaresizce tutunmaya devam etmişti sanki. İki köşesinde yanmış gibi delikler vardı.

Şehrazad elini halıda gezdirirken göğsünde bir karıncalanma hissedince hızla geri çekildi.

“Ne oldu?” diye sordu Despina.

His kaybolmuştu.

Ellerine bakan Şehrazad parmaklarını okşadı.

“Hiç.”

Kalkıp kilimi incelemeye koyuldular.

“Şey... Epey çirkin bir halıymış,” dedi Despina.

Şehrazad güldü.

“Atabilir miyim şunu lütfen?”

“Ben bir harita olacağını düşünmüştüm. Musa Efendi bunun yolumu bulmama yardım edeceğini söyledi çünkü.” Şehrazad’ın kaşları çatılmıştı.

“Ateş Tapınağı büyücüsü mü?”

“Musa Efendi öyle mi?”

Despina çenesini kapayıp başını çevirdi.

“Bunu bana söylememen gerekiyordu.” Şehrazad sırtıyordu.

“Değil mi?”

Despina ona dik dik baktı.

“İlginç,” dedi Şehrazad. “Ama şaşırmadım. Celal epey konuşkan görünüyor. Merak ediyorum o anlarda da...”

“Şehrazad!”

Şehrazad, Despina'nın kendisini itme çabasından kaçarken güldü, o sırada çıplak ayakları kilime temas edince o tuhaf karıncalanma hissi geri gelmişti. Bu kez daha da huzursuz olan Şehrazad yere diz çöküp elini halının üzerine koydu.

Uzun süre oturulunca bacağın uyuşması gibi bir his kalbini ısıtmaya başlamıştı. Aynı sıcaklık omuzlarına ve koluna yayıldı, ardından parmaklarını halının kenarında gezdirince...

Halı sanki canlıymış gibi eline doğru kıvrıldı.

Şehrazad şaşkınlıkla nefesini tutarken dengesini kaybedip yere düştü.

"Ne oldu?" Despina hemen yanına geldi.

"Halı... hareket etti!"

"Ne?"

Kalbi yerinden çıkmak üzere olan Şehrazad dizlerinin üzerine çöktü.

"Bak!" Elini, o karıncalanma hissi geri gelene dek halının üzerinde gezdirdi... ve halının bir köşesi havaya kalktı.

Despina bunu görünce bir küfür savurup geri kaçtı. "Ne oluyor böyle?"

"Ben nereden bileyim?" diye bağırdı Şehrazad.

"Bir-bir daha yapsana."

Şehrazad aynı hareketi tekrarlayınca halının başka bir köşesi hemen havalandı.

Despina ihtiyatlı bir ifadeyle onu süzüyordu artık. "Daha önce böyle bir şey yapmış mıydın?"

"Hayır! Olay halıda, bende değil ki."

Despina diz çöküp ellerini eski, pas rengi halıya doğru uzatıp bekledi.

Ama hiçbir şey olmadı.

"Sadece halı değil, Şehrazad. Senin de etkin var."

Şehrazad yanaklarını ısıırıyordu.

“Bilmiyorsun demek. Henüz uykuda.”

Despina nefesini tutup Şehrazad’ın elini haliya doğru tuttu. Halının köşeleri havalanıp da Şehrazad elini çekmeye çalışınca buna izin vermedi.

Kısa süre sonra halı, sanki hayallerden yapılma, ağırlıksız bir şey gibi havada süzölmeye başlamıştı. Kızlar ellerini çekince bir yaprak hafifliğiyle süzölerek mermer zemine düştü.

“Peki,” dedi Despina büyülenmiş gibi, “bu kesinlikle güzel bir beceri.”

Tarık, Ömer el-Sadık’ın büyük, yamalı çadırının önünde atından indi ve hayvanı yakındaki bir yalağa götürdü. At su içerken burnunun etrafında halkalar oluşuyor, Tarık da büyüleyici güzellikteki hayvanın boynunu okşuyordu.

Dönüş yolculuğu hiç kolay olmamıştı.

Şehrazad her ne kadar güvende olduğunu söylese de Rey şehrini –Şehrazad’ı– bırakıp gelmek imkânsızdı. Elbette Tarık onun sözünü dinlemişti ama kalbinden bambaşka şeyler geçiyordu. Son beş günü aklında bin bir soruyla, yakıcı güneşin altında kumlarla boğuşarak geçirmişti.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

Çok saçmaydı. Tanıdığı Şehrazad böyle döneklık yapabilecek bir kız değildi. Âşık olduğu kız bir canavara kanmayacak kadar akıllı, uyanık... ve *sadıktı*. Özellikle de en yakın arkadaşını öldüren bir canavardan söz ediliyorsa.

Zihninde fırtınalar kopmaya devam ederken Tarık yine tüm bunların çok saçma olduğu düşüncesine geri dönmüşü.

Bu yüzden her şeyin bir açıklaması olmalıydı.

Tarık tutsakların kendilerini alıkoyan kişilere karşı iradelerini kaybettiğine dair hikâyeler duyduğunu hatırlıyordu. Kendilerini esir alanlara âşık olan mahkûmlarla ilgili. Daha önce böyle bir şeye ihtimal bile vermezdi ama Şehrazad'm davranışlarıyla ilgili başka bir açıklama bulamıyordu.

Şehrazad değildi sanki o kız. O saray, içinde bulunduğu o yeni dünya... o canavar, Tarık'ın sevdiği kızı alıp ona kıymet verdiği her şeyi unutturmuştu.

Bu yüzden Tarık onu kurtarmalıydı. Hem de en yakın zamanda.

O sırada Zoraya'nın kulakları tırmalayan çığlığı duyulunca Tarık gerçek dünyaya dönüp ılık çaldı, kuş da akşam yemeğini yemek için sabırsızlanarak onun koluna kondu. Tarık kafası başka şeylerle meşgul olduğu halde doğana bir kuru et parçası uzatırken gülümsemeyi başardı.

"İsimsiz sahibimiz dönmüş!" dedi sonra tanıdık bir ses. "Gerçi söylentiler doğruysa artık isimsiz değil."

Tarık, Ömer el-Sadık'ın güneşten yıpranmış yüzüne baktı. "Söylentiler mi?"

Ömer bunun üzerine ayrıık dişlerini göstererek gülümsedi. "Söylenti dediğin böyledir işte. Kendi hakkımızdaki şeyleri en son biz duyarız."

Tarık bir an gözlerini kapadı. Bu acayip şeyh, sabrının sınırlarını zorluyordu. "Hakkımda söylentiler mi dolaşıyor?"

"Beyaz Doğan hakkında. Horasan'ın kurtarıcısı."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Tarık bezgin bir tavırla iç geçirerek.

"Duymadın mı? Üzerinde beyaz doğan sembolü bulunan bir sancağı olduğunu söylüyorlar. Rey şehrinde fırtınalar koparıp şeytani hükümdarı devirmek istediğini." Ömer'in gözleri

ışılıyordu. “Galiba sen de Beyaz Doğan’ı epey iyi tanıyorsun. Arkadaşları ona Tarık diyormuş.”

“Kusura bakma,” dedi Tarık kaba bir tavırla ve tozlu beyaz ridasıyla başını kapadı. “Oyun oynayacak havada değilim.”

“Oyun mu? Savaş oyun değildir, dostum. Oyunlar küçük çocuklar ve benim gibi yaşlı adamlar içindir. Oysa savaş, genç bir adamın boş eğlencesidir.”

“Kelime oyunu yapmayı bırak, Ömer! Gerçekten katlanamıyor...”

“Bunun yerine sancağını görmek ister misin o zaman?” Ömer göz kırptı. “Epey...”

“Lütfen!” Bu tek kelime çölün göğünde yankılanmış ve her yanı öfke ve acıyla doldurmuştu.

Ömer’in dikkatli gözleri Tarık’ın üzgün yüzüne yöneldi. “Rey’de neler oldu, dostum?”

Tarik Zoraya’yı göğe salıp yalağa yaslandı.

Ömer sonra anlayışlı bir sesle, “Canını bu kadar sıkıkan neyse anlat bana,” diye ısrar etti.

“Ben... benim Şazi’yi oradan çıkarmam lazım. O yerden, o canavardan uzaklaştırmam lazım.”

“Onun güvenliği için endişeleniyorsun.” Ömer başını sallıyordu. “Neden döndün o zaman?” Endişesi, patavatsızlığını örtüyordu.

Cevap veremeyen Tarık yüzünü ekşitti.

“Bana neler olduğunu anlatamaz mısın dostum?”

Tarik bunun üzerine gözlerini ufukta kaybolan güneşe dikti. Güneşin sıcaklığı yavaşça kayboluyor, yerini siyaha dönen mavilere bırakıyordu.

“Adamın ona değer verdiğini tahmin etmiştim. Sonuçta Şehrazad’ın yaşamasına izin verdi oysa diğerleri...” Tarık’ın gümüş

rengi gözlerinin buz kesmesi için bunu düşünmek bile yetiyordu. “Ama bunu beklemiyordum.”

Ömer sakalını ovuşturdu. “Anladım.”

“Ne? Ne anladın?” Tarık, Bedevi Şeyhi’ne döndü.

“Sen genç halifenin...” Ömer boğumlu ellerinden birini Tarık’ın omzuna koydu. “Şehrazad’ına âşık olduğunu düşünüyorsun.”

Tarık gözlerini kırpmadan Ömer’in koluna bakıyordu şimdi.

“Peki, neden böyle düşünüyorsun?” Ömer nazik ses tonunu hiç bozmadan konuşuyordu.

“Onun... Şehrazad’a bakışları,” diye fısıldadı Tarık. “O anda onu anlamaya başladım.”

Ömer, genç adamın omzunu sıktı. “Belki de... en iyisi budur. Genç halifenin büyük kayıplarla dolu bir hayatı olduğunu duymuştum. Eğer Şehrazad...”

“Şazi’yi deli bir katilin kucağına atmayacağım!”

Ömer’in kırıksık gözkapakları ağır ağır inip kalktı.

“Tarık, bunu niye yapıyorsun? Neden onun için savaşıyorsun?”

“Çünkü onu seviyorum,” dedi Tarık hiç düşünmeden.

“Ama niye seviyorsun?”

“Ne saçma bir soru bu ya...”

“Saçma falan değil. Çok basit bir soru. Zor olan cevabı. Şehrazad’ı neden seviyorsun?”

“Çünkü...” Tarık ensesini ovuşturuyordu. “En güzel anılarım onunla. Acımı da onunla paylaştım... anlamsız kahkahalarımı da.”

Ömer elini çekti. “Geçmişinizi paylaşmış olmanız, geleceğinizi de paylaşacağınız anlamına gelmez, dostum.”

“Sen nasıl anlayabilirsin ki? Kimse Ayşe’yi senden almaya çalışmamış. Hiç...”

“Kaybetmenin ne demek olduğunu anlamak için karımı kaybetmem gerekmiyor, Tarık. Oyuncağı kırılan bir çocuk bile bunu anlayabilir.”

Tarık öfkelenmeye başlıyordu. “Sen benim acımı bir çocuğunkiyle mi kıyaslıyorsun?”

Ömer bunun üzerine başını sallayarak güldü. “Kayıp kayıptır. Alınan ders de hiç değişmez.”

“Ders dinleyecek halde değilim.”

“Ben de verecek halde değilim zaten.” Güldü. “O yüzden onun yerine bir hikâye anlatacağım.”

“Lütfen yapma...”

“Uzun yıllar önce, güzel bir gecede, gökyüzünden düşen binlerce yıldızı seyrediyordum. Küçücük bir çocuktum ama epey meraklıydım, bu yüzden onların peşine düşüp çölde, ufkun ötesinde onları aramaya karar verdim. Nereye düştüklerini görmek istiyordum. Daha fazla koşamayana dek koştum ama hâlâ nereye gittiklerini göremiyordum.”

Tarık duygusuz bir sesle, “Bu hikâye bir ders, Ömer,” dedi. “O kadar aptal değilim.”

Ömer sırtıyordu. “Bugün bile hâlâ yıldızların peşine düşmemek için kendimi zor tuttuğumu söylemiş miydim?”

“Şu anda ben de kaçmamak için kendimi tuttuğum için seni gayet iyi anlıyorum.”

Bunu duyunca Ömer bir kahkaha patlattı. “Dersimiz bitene kadar olmaz, genç arkadaşım! Yaşlı bir adamın elinden bu hakkı alamazsın.”

“Alamam tabii.” Kalbindeki üzüntüye rağmen Tarık gülümsemi. “Bitirin dersinizi, efendim.”

“Bazı şeyler hayatımıza yalnızca kısa bir an için girerler. Sonrasında onları, başka gökleri aydınlatmaları için bırakmamız gerekir.”

Tarık çadırların arasından karanlığı seyrediyordu. “Bu meseleye karışmamamı istiyorsun ama bunu yapamam. Yapmayacağım.”

“Ben de seçimlerine hep saygı duyacağım, Tarıkcan. Aynı fikirde olmasak da sana elimden geldiğince destek olmalıyım. Gel benimle, enişten seni bekliyor.”

“Rıza Enişte mi burada?” Tarık, Ömer’in arkasına bakıyordu.

“İki gün önce arkadaşın Rahim’le geldi ve o andan beri endişeyle, dönmeni bekliyorlar.” Ömer, Tarık’ı ıssız bölgedeki en büyük çadırın girişine götürüp içeri soktu.

“Kayıp kahramanımız döndü!” dedi şakacı tavrıyla Rıza’nın yanına oturan Ömer.

Tarık loş çadıra girmeden önce ayakkabılarını ve pelerinini çıkardı. Yamalı ve yumuşak halı oldukça yıpranmıştı ve çadırın dokuma kumaşının desenlerine benzer desenleri vardı. Sonra Tarık içeride tütün ve şeker kamışı kokulu hafif bir duman olduğunu fark etti.

“Gel, biraz çay iç,” dedi Ömer gülerek. “O da aşk hikâyelerine düşkün olduğundan son birkaç gündür eniştenle epey iyi vakit geçirdim.”

Tarık üzerinde gümüş bir çaydanlık, desenli bardaklar ve uzunca bir nargile bulunan budaklı, ahşap masanın etrafındaki yün minderlerden birine oturdu. Koyu yeşil cam nargilenin bakır rengi ipekle sarılmış uzun borusu, masanın etrafından dolaşıp Rıza bin Latif’in elinde duruyordu. Oyma ağızlıktan aldığı her nefeste nargilenin kömürü kızarıp parlak bir renge bürünüyor, cam gövdedeki sular fokurduyordu. Havaya yükselen mavi gri, tatlı dumansa yukarıdaki dumanlara karışmaktaydı.

“Enişte.” Tarık elini uzatınca Rıza aynı şekilde karşılık verdi. “Epey meşgulmüşsün, Tarıkcan,” dedi sonra alçak bir sesle. Tarık derin bir nefes aldı. “Senden haber gelene dek Tali-gan’da beklememi söylemiştin, biliyorum.”

Rıza sessizce nargilesini fokurdatmaya devam ediyordu.

“Ama her şeyi senin yapmana izin veremezdim.”

Ömer kıkırdayarak, “Gördün mü? Söylemiştim. Çoktan kahraman oldu,” dedi.

“Kahraman olmanın bir parçası da ne zaman durman gerektiğini bilmektir,” diye karşı çıktı Rıza.

Ömer bu cevaba içtenlikle gülerken Tarık hiçbir şey söylemedi.

“Peki Rey’e yaptığın bu gözükara yolculukta neler öğrendin?”

“Öğrenmem gereken çok şey olduğunu.”

Rıza, nargileyi Ömer’e uzattı. “Başka?”

“Horasan Halifesi’nin yalnızca deli değil, aynı zamanda tehlikeli olduğunu öğrendim.”

“Nasıl yani?”

“Bir deliye göre oldukça akıllı bir adam. Epey... şaşırtıcı.”

“Deli adamlar böyledir zaten.” Ömer’in burnundan dumanlar çıkarken gözleri ışıldıyordu.

“Başka?” diye sordu Rıza.

Tarık arkasına yaslandı. “Kibirli ve çabuk öfkeleniyor.”

“Peki ya zayıf yönleri?”

Tarık duraksadı.

“Tarık?”

Tarık cevap veremeden çadırın eteği bir daha açıldı ve Rahim, arkasında Cihandar el-Hayzüran’la içeri girdi. Kalyanın etrafında oturan üç adam onlara döndü. Rahim, Tarık’a özür diler gibi bakarken Cihandar boğazını temizliyordu.

“Ben... ben de size katılabilir miyim?” diye sordu.

Ömer içtenlikle gülümsedi. “Elbette! Başımızın üstünde yerin var.”

Tarık, Cihandar’ı görmenin verdiği rahatsızlığı gizlemeye çalışarak kalktı ve eğilip eliyle selam verdi. “Cihandar Efendi.”

“Tarıkcan.” Cihandar hevesli ve umutlu bir şekilde Tarık’ın gümüş rengi gözlerine bakıyordu ama karşısında yalnızca yargılayan bakışlar bulunca sessiz bir utanca gömüldü.

Herkes oturduktan sonra Rıza sorularına yeniden başladı. “Çocuk hükümdarın zayıf yanlarından bahsediyordun...”

Tarık derin bir nefes aldı. “Evet, enişte.”

Rıza, Tarık’ın huzursuz olduğunu görünce kaşlarını çatı. “Tarıkcan, ne...”

“Şehrazad,” dedi Tarık. “Şehrazad’a değer veriyor.”

Rıza’nın yüzü ifadesizdi. “Çok mu?”

“Bilmiyorum. Tek bildiğim bu. Ve onu oradan almak istiyorum. Hem de hemen.”

Bu defa Rıza kaşlarını kaldırdı. “Bir şey mi oldu sen oradayken?”

“O sarayda olduğu her gün hayatı tehlikede ve buna daha fazla katlanamam.”

“Tam bir kahraman,” diyerek güldü Ömer.

Rıza ise çayından bir yudum aldı. “Endişelerini anlıyorum ama...”

“Lütfen, enişte. Bunu yapmama izin ver, bana yardım et.”

Rıza sakince yeğenine bakıyordu. “Üzgünüm Tarıkcan ama gücümüzü yeni toplamaya başlıyoruz ve Rey gibi bir şehri kuşatacak durumda değiliz. Kerec Emiri yedi yüz askerle birlikte yüklü miktarda silah gönderdi. Varmaları yakındır. Kuzeydeki bir arkadaşı da iki yüz asker gönderecek. Ben de zalim bir tiran, sebepsiz yere cinayet işleyen bir çocuk hükümdar tarafından yö-

netilmekten bıkan çok sayıda tüccar arkadaşımın görüşüyorum. Beyaz Doğan sancağı altında birleşip senin için savaşmaya hazırlar.”

“Öyleyse bana birkaç...”

“Hayır. Tüm bu adamların hazırlandığı savaş senin aşkından daha büyük bir şey uğruna olmalı, Tarık. Horasan’ın en büyük şehrine tecrübesiz bir orduyla, sadece bir kızı kurtarmak için giremezsin. Gerçek bir lider ol. Sakinleş. Beklemen gerek. Vakti gelince sabrının karşılığını alacaksın. Güven bana.”

Tarık gözlerini kapayıp yumruklarını sıkarak duygularını kontrol etmeye çalıştı. “Ömer...”

Ömer iç geçirdi. “Ah, dostum. Aşk hikâyelerine düşkünlüğümü kullanmak istiyorsun ama ne yazık ki ben kardeşleri ya da oğulları olmayan yaşlı bir adamım. Soyumun son erkeği. O yüzden savaşmam. Eski kılıcı kandan arındırmak zordur. Aşk uğruna naçiz hayatımı memnuniyetle riske atacağımdan şüphelenmesin. Ama ailemin ve kabilemin hayatları? Böyle bir hazineyi ateşe atamam. Çok üzgünüm, dostum.”

Tarık, Ömer’le eniştesi diğer meseleleri konuşurken sessizce çayını içiyordu. Sözcükleri etrafında süzülüp kulaklarında yankılanan ve dumana karışan anlamsız şeylerden ibaretti. Çayı soğuyunca kalktı. Öfkesi nargiledeki su gibi kaynıyor, çocuk hükümdarı her düşündüğünde onun közü gibi yanan gözler belirliyordu zihninde.

Öfkeli ve öldürmeye meyilli bir deli...

Ve onun kollarında huzur bulan Şehrazad.

“Tarıkcan?” Arkasından ürkek bir ses duyulmuştu.

“Ne?” diye döndü Tarık.

Bu tepki karşısında Cihandar ağzı açık, küçük sakalının kenarları ise ılık gece rüzgarıyla salınırken geri çekildi.

Tarık onu görünce derin bir nefes aldı. “Kusura bakma, Cihandar Efendi. Özür dilerim.”

Adam başını salladı. “Yoo, aklındakilere dalmışken rahatsız ettiğim için ben özür dilerim.”

“Önemli değil.” Tarık dişlerini sıkıyordu. “Düşüncelerimi daha iyi kontrol etmeyi öğrenmem lazım zaten.”

Cihandar anlayışla başını salladı, sonra kuşağıyla oynamaya başladı.

“Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?” diye sordu Tarık.

“Evet.” Yaşlı adam yutkundu. “Var, evet.” Doğrulup ellerini bağladı. “Kızımı... kızımı kurtarmak için ne gerekirse yapar mısın?”

Tarık bunu duyunca kocaman açılmış gözlerle bir adım öne çıktı. “Yapacağımı biliyorsun.”

Cihandar’ın gözleri meşalenin ışığında parlıyordu.

“Öyleyse izin ver, yardım edeyim.”

BİLEN BİRİ

Sehrazad'ı uyandıran, sessizce açılan kapı olmuştu. Bunu uykusunda bile fark edebiliyordu.

Ama bu kez farklı bir şeyler vardı.

Odasına giren korkusuz ve saygısız bir şey.

Onu izleyen gözler. Davetsiz gözler. Tüyleri diken diken olurken korkunun tetiklemesiyle kan akışı da hızlanmıştı.

Yanma yaklaşan ayak seslerini fark edince ani bir karar vermek zorunda kaldı.

Gözlerini açıp çılgın atarak karanlık odasını gürültü ve şaşkınlıkla doldurdu. Yanma koşan ayak seslerini duydu ve kaçmak için minderlerin üzerinde ilerlerken orada amaçsızca duruşuna bir küfür savurduğu ipek örtüyü kenara çekti.

Despina'nın kapısının açıldığını görünce ise kalbi duracak gibi oldu. "Şehrazad?"

Ürkütücü gölgeler odasında gezinmeye başlamıştı... üstlerinde gecedен başka maskeler olan gölgeler.

Ah, Tanrım. Despina!

Şehrazad yatağının yanındaki tabureyi alıp bir kez daha bağırarak adamları hizmetçisinden uzak tutmaya çalıştı. Despina Şehrazad'm odasına açılan kapıdan geçebilirse...

Bir el kendisine doğru uzanınca Şehrazad tabureyi o yöne doğru savurdu.

“Şehrazad!” diye haykırdı Despina.

“Git!”

Despina gölgelerden ikisi ona yaklaşırken çift kanatlı kapılara doğru koştu ve açmayı başarıp sarayın mermer koridorlarına attı kendini. Ardından dehşet içinde haykırılan bir kelimenin yankıları duyuldu:

“Celal!”

Gölgeler Şehrazad’a yaklaşırken biri onu arkasından yakalayıp kendine doğru çekti. Şehrazad siyah bir maskenin üzerinden öfkeyle bakan gözlerin bir erkeğe ait olduğunu anladı ve tabureyi havaya kaldırdı ama adam, sessizce bir küfür savurarak onu yakalayıp elinin tersiyle Şehrazad’a tokat attı.

Şehrazad acıdan yaşanan gözlerle mermer zemine düştü. Başka bir gölge onu kaldırmaya gelince Şehrazad uzanıp onun yüzündeki kumaşı çekti. Adam boğazına sarıldı ve onu duvara yapıştırdı.

“Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?” Şehrazad tekmeler savuruyor, tırnaklarını geçirmeye çalışıyordu.

Ardından koridorda başka ayak sesleri duyulmaya başladı.

Yavaşça açılan kapılardan tek başına bir adam ve bir kılıç silueti belirdi.

Halid.

Şehrazad’ı alıkoyan adam alçak sesle, acımasız bir kahkaha savurdu ve boğazını daha da sıkmaya başladı.

Halid ne bir şey sordu ne de pazarlık etmeye çalıştı. Şimşiri karanlığın içinde parıldadı, kapıya yakın bir gölge, mide bulandırıcı bir gürültü ve çığlık eşliğinde yere düştü. Bir dakika sonra arkasında Rajput ile Celal daldı odaya.

“Halid’i götür buradan!” diye bağırdı Celal Rajput’a.

Rajput kibirli bir tavırla onu geçip tulvarını havaya kaldırdı.

O sırada Halid de kılıcını savurarak ilerliyor, gölgeler ise yoluna çıkıp duruyorlardı. Şehrazad’ı duvara dayayan adam dahil en az sekiz kişiydiler.

Kınlarından çıkarılan silahların sesi odayı doldurmuş, Şehrazad’ı tutan adamsa onu kendisine doğru çekip kaslı kollarıyla göğsüne yapıştırmıştı.

Rajput gölgelerin liderini hedeflerken Halid ve Celal yanında duruyor; metal metale çarpıp odayı ölümlle doldururken geride kan, intikam ve öfke bırakıyordu.

Gölgeler kaybetmekteydi.

Şehrazad’ı tutan adam, onu terasa doğru sürüklemeye başladı ama o sırada kolunu biraz gevşetince Şehrazad bir kolunu kurtarmayı başararak adamın yüzüne rasgele bir yumruk savurdu. Eli, adamın çenesine çarpınca kaçmak için döndü ama adam üstüne atıldı, bir eliyle omzuna, bir eliyle de ensesine yapıştı.

Adam kulağına tükürükler saçarak, “Bu yaptığın canına mal olacak,” diye fısıldadı.

“Dedi ölü adam,” dedi Şehrazad boğuk bir sesle.

“Daha ölmedim.” Adam, Şehrazad’ın boynundaki elini saçlarına doğru kaydırıp köklerinden tutarak Şehrazad’ı kendine kalkan yaptı. Gözleri acıyla yaşarmaya başlayan Şehrazad, inlememek için kendini tuttu.

“Halid bin el-Reşit!” diye bağırdı adam.

Şehrazad yaşlardan kurtulup yeniden görmeye başladığında Celal ve Rajput’un silahları hazır halde hemen yanlarında olduğunu fark etti.

Kılıcını bir kez daha savurunca karşısındaki adamın kanı, çıplak göğsüne ve yüzüne koyu kırmızı izler bırakacak şekilde

sıçrayan Halid gözlerinden öfke, kılıcından da kan saçarak diğer tarafa geçti.

Saldırgan gölgeler şimdi hiç ses çıkarmıyor ve kımıldamıyorlardı.

Halid'in yaklaştığını görünce adam, Şehrazad'ın saçını daha sıkı tutmaya başladı ve sert bir hamleyle asılınca Şehrazad'ın kendine engel olamayarak çılgılık atmasına neden oldu.

Celal bir küfür savurarak palasını kaldırıncı bıçak ay ışığıyla parıldadı.

Halid ise olduğu yerde durmuştu.

Adam taşa değen metal gibi bir sesle güldü. Diğer eliyle Şehrazad'ın boğazına bir hançer dayamıştı.

Şehrazad'ın kulağına, "Hiç yalvarmayacak mısınız?" diye fısıldadı.

"Ben yalvarmam," diye tersledi Şehrazad. "Özellikle de ölü adamlara."

"Peki ya yüce Horasan Halifesi? Hükümdarların Hükümdarı yalvaracak mı?"

Halid bir kez daha acımasız bir sessizlikle onlara doğru yürüdü, şimşirini kaldırmıştı.

"Sakın kımıldama, orospunun piçi!" diye bağırdı adam. "Yoksa kızın boğazını deşerim. Tıpkı annen gibi onun da ölümünü izlemek zorunda kalırsın."

Halid donakaldı, Şehrazad onun yüzündeki ifadenin bir anda değiştiğini fark etti. O kehribar gözlerin şimdi eski anıları hatırlayıp mahvolduğu görebiliyordu. Onun bu denli acı çekmesi Şehrazad'ın ruhunu paramparça edip onu soluksuz bırakmıştı. Ardından kanlı şimşiri yere doğru eğdi.

"Bu yaptığın canına mal olacak," dedi Şehrazad arkasındaki adama.

Adam aynı acımasız kahkahayla güldü.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Halid sessizce.

“Bırak silahını.”

Şimşir keskin bir sesle mermer zemine düştü. En ufak bir tereddüt olmadan.

Saldırgan zaferle gülümsedi. “Onlara da bırakmalarını söyle.”

“Kes şunu!” diye bağırdı Şehrazad.

Bana bak, Halid. Lütfen! Bu hayvanı dinleme.

Saldırgan, elini Şehrazad’ın saçlarından çekti ve çenesini kaldırıp hançeri boğazına daha da yaklaştırdı.

“Celal. Vikram. Söylediğini yapın.” Halid’in ağırlaşan sesinden durumu kabullendiği belliydi.

“Halid!” dedi Şehrazad çaresizce. “Yapma bunu. Celal, onu dinleme. Silahlarınızı...”

“Bir kelime daha edersen bu son kelimen olur.” Adamın eli, çenesinden ağzına kaydı.

Şehrazad olanca gücüyle adamın elini ısırınca ağzına tuz ve ter tadı geldi, saldırgan da kolunu gevşetip acıyla inledi. Ardından Şehrazad dirseğiyle adamın karnına vurdu ve hançer, ardında kırmızı bir iz bırakarak boğazını çizip yere düştü. Sonra bir çift güçlü kol onu kenara, kan lekeli göğsüne çekti.

Halid’in hızla atan kalbinin her vuruşu, sessiz bir sözdü Şehrazad için.

Ve bir anlığına bile olsa bu yeterliydi.

Sonra Rajput saldırganı yere yıktı ve Celal, adamın gövdesine bir tekme savurup silahının mücevherli kabzasını çenesine vurdu.

“Hangi akla hizmet buradan kaçabileceğini düşündün?” diye bağırdı Celal. “Kuzenime saldırdıktan sonra? *Aileme* saldırdıktan sonra?” Işıldayan kabzayla saldırmaya devam ediyordu.

“Yeter!” Halid bunu öyle bir kuvvetle, öyle bir öfkeyle söylemişti ki odadaki her ses kesildi. Uzandığı şimşir, mermerin üzerinde tehditkâr bir gürültüyle sürüklendi.

Bunun üzerine Celal daha fazla üstelemeden adamdan uzaklaşıp Şehrazad’ın yanına gitti. Rajput devasa ellerini tulvarından ayırmadan, ay ışığında son derece vahşi görünen sakallı yüzüyle gölgelerin arasında kayboldu.

Halid öne çıktı.

Yerde yatan adamın ağzından ve burnundan kan akıyordu. Halid’in üzerine eğildiğini görünce adam boğuk bir sesle güldü.

Halid ise bıçağını adamın boğazına dayadı. “Şehrazad haklı. Ölü bir adamsın sen ama acı derecelerini tartışabiliriz.”

Bunu duyunca adamın hırıltılı kahkahası daha da şiddetlendi.

Halid acımasız bir sesle, “Kim gönderdi seni?” diye sordu.

“Acı çektiğini görmek isteyen biri.”

“Adını söyle, ben de sonuna kadar hak ettiğin acıların bir kısmından kurtarayım seni.”

Adam öksürünce şişen ağzından kan fışkırdı. “Senden korktuğumu mu sanıyorsun, ufaklık?”

“Son kez soruyorum. Sonrasında cevabı dudaklarından sökerek alırım.”

“Kadere engel olabileceğini mi sanıyorsun? Ne kadar karşı koymaya çalışırsan çalış, bedelini ödeyeceksin, Halid bin el-Reşit.” Adamın gözleri, inkâr edilemez bir şekilde Şehrazad’a kaymıştı.

“Sözcüklerle anlaşma aşamasını geçtik artık.” Halid kılıcını adamın boğazında gezdirerek ince bir kesik açtı. “Bu konuda tam anlamıyla babamın oğluyum.”

Adam artık delirmiş gibi gülüyordu. “Beni kim gönderdi biliyor musun yüce Hükümdarların Hükümdarı? Söyleyeyim.” Güçlkle nefes alıyor, boğuluyordu. “*Bilen biri.*”

Bunu söyledikten sonra kendi boğazını kılıca yapıştırıp çekti.

Celal manzarayı görmemesi için Şehrazad'ın başını göğsüne yasladı. Elini, elleri titreyen kızın yanağına koymuş, onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Rajput gidip saldırganın yanına çöktü ve dipsiz birer kuyuyu andıran kara gözlerini hareketsiz adamın bedeninde gezdirip sağ kolunu kapayan giysiyi yukarı çekti. Terastan gelen güçsüz ay ışığında Şehrazad deriye işlenmiş deseni görebiliyordu: Bir bokböceği.

“Bir Fedai köpeği,” diye homurdandı Rajput.

Halid bir süre sessizce koldaki işarete baktı, ardından arkasını dönüp bir küfür savurarak şimşiriyle odanın diğer tarafına yürüdü.

“Ne?” diye sordu Şehrazad Celal'e.

“Fedailer. Paralı askerler. Katiller.”

Şehrazad boğazını düğümleyen sorularla derin bir nefes aldı.

Celal onun boynuna baktı. “Tanrım, kanıyor.” Saçlarını kenara çekti.

Şehrazad tepki verme fırsatı bile bulamadan havaya kaldırıldı. Halid onu, tüm itirazlarını duymazdan gelerek katliamdan uzaklaştırıyor, Celal ve Rajput da peşlerinden gidiyordu. Kapıdan çıktıktan sonra donuk gözlerle kendisine bakan iki Saray Muhafızı'nın kocaman birer yarıkla deşilmiş boğazlarını görünce Şehrazad bağırmamak için kendini zor tuttu.

“Hepsi ölmüş,” dedi Halid ona bakmadan. “Bu koridordaki tüm muhafızlar ölmüş.”

Şehrazad, Halid'in boynuna daha da sıkı sarıldı. Köşeyi dönünce Komutan el-Huri liderliğindeki askerlerle karşılaştılar.

“Yaralı mı?” diye sordu Şehriban telaşla.

“İyiyim,” dedi onun kendisi için endişelenmesine şaşırarak Şehrazad. “Gerçekten.”

“Yaralandı,” dedi Celal.

“Ama kötü değil. İndir beni, yürüyebilirim.”

Halid ona aldırmadı.

“Yürüyebilirim, Halid.”

Ama Halid cevap vermek şöyle dursun, ona bakmıyordu bile.

Önlerinde muhafızlarla, onları meşale ateşi ve çelikle saran koridorda ilerlemeye devam ettiler. Şehrazad bu mücadeleden vazgeçmeye karar verip kendini Halid’in kollarına bıraktı ve gözlerini kapadı. Halid onu daha sıkı tutuyordu şimdi.

Bir köşeyi daha döndü ve Şehrazad’ın daha önce hiç görmediği bir koridora girdiler. Pürüzsüz mermerden kemerli bir tavanı ve taştan duvarları olan bir koridordu. Çok geçmeden cilalı abanozdan yapılma, bronz ve demir menteşeli, çift kanatlı bir kapıya geldiler.

“İkinci bir emre kadar burada ve odama açılan kapılarda muhafızlar olmasını istiyorum,” dedi Halid. “Gözünüzü dört açın... herhangi bir girişten en ufak bir sızıntı olursa sizden bilirim.”

Bunun üzerine muhafızlardan biri hemen başını sallayıp bronz kollardan tutarak kapıyı açtı. Halid abanoz kapıdan kucığında Şehrazad’la geçtikten sonra onu bırakmak yerine simsiyah bir ön odayı geçip öncekinin aynısı olan başka bir kapıya geldi ve onu da geçtikten sonra ortasındaki altın bir kafese yerleştirilmiş tek bir lambayla aydınlatılan, kubbeli tavanlı devasa bir odaya girdi. Yine bir platformun üzerinde duran, tamamen ipekle örtülü yatağa bıraktı onu ve arka duvara dayalı muazzam, abanoz dolaba gidip birkaç parça keten, yuvarlak bir kap ve masasında duran sürahiyi alarak geldi.

Şehrazad’ın önüne diz çöküp saçlarını geriye çekti ve yarasını incelemeye başladı.

“Söyledim ya,” dedi Şehrazad. “Kötü değil. Sıyrıktır en fazla.”

Halid sürahiden ketenin üzerine biraz su döküp yarayı temizlemeye başladı.

O çalışırken Şehrazad onun yüzünü inceliyor, gözlerinin altındaki koyu halkaların daha da belirgin olduğunu fark ediyordu. Yanakları ve alnını kaplayan kurumuş kan, bronz tenini lekelemişti sanki. Oldukça gergin olan Halid, Şehrazad'm gözlerine bakmamaya çalışıyor, yüzündeki ifade sertliğini koruyordu. İnatçılığını. Buruşturulmuş bir parşömenin düzeltilmeyi... ya da bir daha kullanılmamak üzere kenara atılmayı bekleyen kenarları gibi.

Halid bir parça keteni daha ıslatınca Şehrazad elini tutup bezi aldı. Sonra Halid'in yüzüne sıçrayan kanları sildi. Ve nihayet o kaplan gözleriyle göz göze gelmeyi başardı. Şehrazad sakin, zarif parmaklarıyla ölümün son kalıntılarını silerken Halid dokunaklı bir sessizlikle ona bakıyordu. Ardından uzanıp ellerini tuttu ve yüzünü yüzüne yapıştırdı. Kımıldamasına izin vermiyordu.

"Seni buradan göndermek istiyorum. Tüm bunların seni bulamayacağı bir yere," diye söze başladı.

Ama kalbi ürperen Şehrazad geri çekildi. "Göndermek mi? Bir eşyaymışım gibi mi yani?"

"Hayır, öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin peki?"

"Seni güvende tutamıyorum demek istedim. Hiçbir şeyden koruyamıyorum."

Şehrazad ürpertici bir fısıltıyla, "Ve buna çözümün beni göndermek mi?" diye sordu.

"Bir çözüm değil, sadece gerekeni yapma isteği... Seni yanımdan göndermek kadar tatsız bir şey olsa bile."

"Buna boyun eğmemi mi bekliyorsun? Sen nereye emredersen oraya gitmemi?"

“Sadece bana güvenmeni bekliyorum.”

Şehrazad gözlerini kıstı. “Bana sahip olduğun bir eşyaymışım gibi davranmanı hoş karşılamayacağımı bilmen gerekir.”

“Ben sana hiç öyle davranmadım, Şehrazad.”

“Ta ki beni göndermekten söz edene dek.”

Halid, Şehrazad'ın ellerini kenara çekti. “Sen benim karımsın. Sana benim yüzümden zarar vermek istiyorlar.”

“Kim onlar? Fedailer mi?” dedi Şehrazad tereddütle. “Kim bunlar? Kime çalışıyorlar?”

“Paralarını kim verirse. Sadakat zaman içinde değişir ama altın değişmez. Onları tutan adamların elinde bundan başka verecek bir şey olmaz.”

“Böyle adamlara teslim olmanın işe yarayacağını mı düşünüyorsun?”

“Sen güvende olduktan sonra ne düşündükleri umurumda değil.”

“Olmalı ama. Bir şeyleri umursamaya başlama vaktin geldi. Bu toprakları böyle duygusuzca yönetmeye devam edemezsin.”

Halid acı bir tebessümle karşılık verdi. “Anlıyormuş gibi konuşuyorsun. Biliyormuş gibi.”

“Haklısın. Hiçbir şey anlamıyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Kimin suçu bu peki?” Şehrazad onun çıplak göğsüne dokunarak itti ve kalkıp yanından uzaklaştı.

“Sana söyledim,” dedi Halid de kalkarak. “Bunları bilmen çok tehlikeli. Bunu...”

“Neyi bilmem?” Yüzüne bakmak için döndü. “Seni mi? Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. Ama ben yine de aptal gibi öğrenmek istedim. Sana neyin acı verdiğini, neyin seni mutlu ettiğini. Fakat en basit şeylerden bile bihaberim. En sevdiğin rengi bilmiyorum. Hangi yemeği ağzına sürmediğini. Hangi

kokunun güzel anıları aklına getirdiğini. Hiçbir şey bilmiyorum çünkü sürekli benimle mücadele ediyorsun.”

Şehrazad konuşurken Halid büyük bir dikkatle, ihtiyatlı bir duruşla onu seyrediyor olsa da gözlerindeki çatışma gizlenebilecek gibi değildi.

“Benden ne istediğini bilmiyorum, Şehrazad. Sadece onu sana vermeyeceğimi biliyorum. Şimdi değil.”

“Bu kadar zor olmak zorunda değil, Halidcan. Benim en sevdiğim renk mor mesela. Gül kokusu, her nerede olursam olayım kendimi evimde hissetmemi sağlar. Balık sevmem ama sevdiğim biri mutlu olsun diye hoşnutsuzluğumu gizlemek için gülümseyerek yerim.”

Halid gözlerindeki çatışma sürerken ifadesiz bir yüzle ona bakmaya devam ediyordu.

Şehrazad pes edip iç geçirerek odanın kapısına yöneldi. “İyi geceler.”

Halid birkaç uzun adım atarak yanında bitti ve ellerini kapıya koyarak çıkmasına engel oldu.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu kısık sesle.

Şehrazad ona bakmıyordu ama kalbi yerinden çıkacak gibiydi. “Gerçek bir adamın, sahip olduklarıyla övünmediğini kanıtlaman. Bu kadar.”

“Öyle mi peki? Benim misin sen?” Halid sessiz bir ciddiyetle sormuştu bunu.

Şehrazad ona kızmaya devam etti. “Sana söyledim; beni sahiplenmeye çalışma.”

“Seni sahiplenmek istemiyorum.”

Şehrazad başını kaldırıp Halid’in gözlerine baktı. “O halde bir daha beni göndermekten bahsetme. İstedğin gibi yönlendireceğin bir şey değilim.”

Bunu duyunca Halid'in yüzüne bilgich bir tavır yerleşti. "Çok haklısın. Benim değilsin." Elini kapıdan çekti. "Ben seninim."

Şehrazad yumruklarını sıkıyor, Halid için hiçbir şey ifade etmediği zamanları hatırlamak için kendini zorluyordu. Onun da kendisi için önemli olmadığı, tek düşündüğü şeyin intikam olduğu günleri.

Ama ne yazık ki karşısındaki aynı çocuk değildi artık. Şehrazad ona bakınca karanlığın ortasında bir ışık, görünenden fazlasını vaat eden bir şey görüyordu sadece. Görmesi gerekenleri değil. Acı, öfke, ihanet değil. Bunlar çoktan solup gitmişti ve Şehrazad bu yüzden kendinden nefret ediyordu.

Sonra kendine engel olamadan ellerini Halid'e uzanırken buldu. Sanki var oluşlarının tek amaçları ona dokunmakmış gibi. Parmakları bir kuş tüyü hafifliğinde temaslarla çenesini okşayıp çekilince Halid, gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Şehrazad'ın elleri, ilacına kafa tutan bir zehir gibi, onu dinlemeyip kontrolü ele geçirdi. Halid'in tenine dokunup kaçmak yetmiyordu. Asla. Bu yüzden alnından başlayıp şakaklarına, oradan da ipek kadar yumuşak, gece kadar karanlık saçlarına indiler. Şehrazad da Halid'in, parmaklarının dokunuşuyla açılan ve sıvıdan ateşe dönen gözlerine bakıyordu. Sonra boynuna gelince durdu.

"Neden bana dokunmuyorsun?" diye sordu fısıldayarak.

Halid'in cevap vermesi biraz zaman aldı. "Çünkü başlarsam duramam."

"Durmanı isteyen kim?" Şehrazad'ın parmakları göğsüne doğru ilerliyordu.

"Ya istediğin cevapları veremezsem?"

Şehrazad bir kez daha değersizliğine dönmüştü.

Ama yine de Halid'in o sıcak gözlerinde her şeydi.

“Öyleyse bunu ver.” Şehrazad parmak uçlarında yükselip dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. Halid karşılık vermeyince dilini onun altdudağında gezdirdi, Halid de ellerini yavaşça Şehrazad’ın beline koydu. Şehrazad kendisini iteceğini düşündü ama tam tersine onu kendine çeken Halid dudaklarını öpüp hiçliği yine her şeye çevirdi. Şehrazad kollarını onun boynuna doladı. Halid onu abanoz kapıya yapıştırdı ve ikisi de aynı anda nefes alıp vermeye başladı.

“Halid.” Şehrazad, Halid’in zarif dudakları çenesinin altında gezinirken onun omuzlarına sarıldı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kapının sesini ilk anda duyamadı.

“Seyyid.”

“Halid,” dedi sonra bileklerini tutarak bir kez daha.

Sessiz bir küfür savuran Halid bronz kola uzandı.

“Evet.” Bu kısık sesle verilmiş, öfkeli bir yanıttı.

Muhafız kapının aralığından eğilerek selam verdi.

“Şehriban sizinle konuşmak istiyor. Yüzbaşı el-Huri, adamların saraya nasıl girdiğini bulmuş olabilir.”

Halid tersler gibi başını salladıktan sonra kapıyı kapadı ve çenesini okşayarak Şehrazad’a döndü.

O da ellerini arkasına koymuş, kapıya yaslanarak bekliyordu.

“Git,” dedi yavaşça.

Halid düşünceli bir tavırla durdu. “Ben...”

“Merak etme. Ben buradayım.”

“Teşekkür ederim.” Kapının koluna uzanırken yine durup gülümsedi.

Şehrazad kaşlarını çatı. “Ne oldu?”

“Bir canavara yakışır bir ceza bu. Bir şeyi bu kadar istemek, onu kollarına almak istemek ama hak etmediğine de bir o kadar emin olmak.” Halid bir cevap beklemeden kapıyı açıp çıktı.

Şehrazad yere çöktü. Halid'e dokunurken son derece sabit olan elleri şimdi titriyor, onun da kendi günahları yüzünden aynı şekilde cezalandırıldığını kanıtlıyordu adeta. Bir canavarı arzuladığı için.

Sonra kaderine şükretti... o canavar, yanındayken nasıl da kendini kaybettiğini bilmediği için.

Nasıl suçluluk hissettiğini.

Ve soruların ne kadar ağır geldiğini.

Bilen biri.

HİSLERİN GÖLGESİ

Sehrazad altından bir kafese konmuş lambanın ışığını incelerken düşüncelerinde boğuluyordu. Ayaklarında hiçbir his kalmayınca kalkıp odada dolaşmaya, avına bakan bir avcı gibi büyük bir dikkatle çevresini incelemeye başladı.

Zemin siyah oniksle, duvarlar ise bekleme odasının girişine çıkan koridordakinin aynısı mermerlerle kaplanmıştı. Abanoz mobilyaların tümünde sert çizgilerle yapılmış süslemeler göze çarpıyordu. Her şey son derece açık ve sadeydi.

Yatakta, Şehrazad'ın kendi odasında alıştığı o tanıdık, canlı, üstlerine uzanılmasını bekleyen çok sayıda minderden eser yoktu.

Oda da tıpkı sahibi gibi soğuk ve itici görünüyordu. En ufak bir açıklıktan uzak.

Burası tıpkı bir hapisaneye benziyordu.

Şehrazad iç geçirince sesi kubbeli tavandan yankılanıp kulağına geri geldi. Sonra kalkıp odada dolaşmaya başladı. Parlak siyah zeminde çıplak ayaklarıyla bıraktığı izler kısa süre sonra kayboluyordu.

Odanın ortasındaki tek lamba ürkütücüydü. Terk edilmiş gibi görünüyor ve yeterince ışık sağlamadığı gibi bir de soğuk, beyaz, mermer duvarlarda güzel değil, şeytani gölgeler oluşturunuyordu.

Burası sığınak olamayacak kadar üzücü, en az sahibi kadar da sert karakterliydi.

Şehrazad odaya baktıkça daha çok şey görüyor fakat daha az anlıyordu. Bu odadaki her şeyin özel bir yeri vardı... her şeyin bir düzeni. Olduğu yere ait olmayan tek şey Şehrazad ve platformun üzerinde duran yatağın kenarındaki kan lekeli keten parçalarıydı. Herhangi bir hayat göstergesi ya da his de öyle.

Şehrazad yatağa doğru yürüyüp kanlı bezleri attı, sonra kullanılmayan bezler ile Halid'in getirdiği küçük merhem kabını alıp kapısı hâlâ aralık büyük dolaba yöneldi. Bronz halkalardan birini tutup çekti ve içine baktı. Oda gibi raflar da titizlikle kurulmuş ve aynı şekilde düzenlenmişti. İki rafta uzundan kısaya sıralanmış kitaplar, bir diğerinde de balmumundan mühürlerle kapatılmış parşömenler bulunuyordu. Göz hizasındaki raflardan birinde çeşitli şekiller ve ebatlarda kavanozlar olduğunu görünce elindeki kutunun boş kalan yerini fark eden Şehrazad, kullanılmayan bezler ile onu, açıkça belli olan yerlerine bıraktı.

Tam kapağı kapayacağı sırada gözleri, üst raflardan birinde iki kalın cildin arasına sıkışıp kalmış, parşömenlerle dolu bir deri kılıfa takıldı.

O da tıpkı Şehrazad gibi oraya ait değil gibi duruyordu.

İçinden bir ses ona dokunmamasını söyledi. Ne burası onun odası ne de bunlar onun eşyalarıydı.

Ama o parşömenler... onu çağırıyordu sanki. Anahtarı yasa, kilitli bir kapının ardından ona sesleniyorlardı. Şehrazad deri kılıfa baktı.

Tala ve mavi sakallı kocasının anahtarları hikâyesinde olduğu gibi parşömenler de onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Ve tıpkı Tala gibi Şehrazad da bunu görmezden gelemedi. Bilmek zorundaydı.

Parmak uçlarında yükselip iki eliyle uzandığı deri kılıf, diğer kitapların arasından kayınca Şehrazad onu yakalayıp göğsüne bastırdı ve telaşla siyah onikslerin üzerine çöktü. Elindeki parşömenlere bakınca ürperdi. Ters olduğundan okunamıyordu, bu yüzden onları dikkatle çevirdi.

Fark ettiği ilk şey, Halid'in, sayfanın altına temiz bir yazıyla eklenmiş resmi imzası oldu. Gözlerini hızlıca üzerinde gezdirince bunun bir mektup olduğunu anladı...

Rey'de yaşayan bir aileye yazılmış bir özür mektubu.

Şehrazad bir sonraki parşömene geçti.

Bu da bir özür mektubuydu. Başka bir aileye.

Parşömenleri karıştırmaya devam edince elindekilerin ne olduğunu anlamıştı.

Duygusuz bir el ve kaytanla, şafak vakti öldürdüğü kızların ailelerine yazılmış özür mektuplarıydı bunlar.

Her biri tarihliydi ve her birinde bu olayın tek sorumlusu olarak Halid gösteriliyordu. Ölüm için herhangi bir sebep ya da bahane yoktu.

Sadece özür diliyordu Halid. Şehrazad'ın kalbini acıtacak, boğazını kurutacak kadar duygulu ve açık sözlü şekilde.

Bunların gönderme amacıyla yazılmadığı belliydi. Halid'in kullandığı sözcükler, bunları kendisi dışında kimsenin okumaya-çağından emin olduğunu gösterecek kadar kişisel ve içe dönüktü ama kendine duyduğu açık nefret, Şehrazad'ı yeni bilenmiş bir bıçak gibi paramparça etmeye yetmişti. Korku dolu yüzlere, yaşlı gözlerle, ailelerinin her şeyini elinden aldığını bilmenin verdiği aşağılık hissiyle baktığından söz ediyordu Halid. Buna hakkı varmış gibi, herhangi birinin böyle bir şeye hakkı varmış gibi onların sevgili kızlarını onlardan aldığından.

Çocuğunuz benim için bir heves ya da merak değil. Sizin en büyük hazineniz. Ve bu yaptığım şey için beni asla affetmemelisiniz. Tıpkı kendimi affetmeyeceğim gibi.

Kızınızın korkmadığını bilmenizi istiyorum. Canını alacak canavarın yüzüne bakarken hiç ürkmedi. Keşke bende de onun yarısı kadar cesaret, çeyreği kadar ruh olsaydı.

Dün gece Roya bir santur istedi. O kadar güzel çalıyordu ki odasına giden koridordaki tüm muhafızlar büyüledi. Ben de soğuk ve hissiz bir şerefsiz olarak bahçede durup dinledim. Hayatımda daha güzel bir müzik duymamıştım. Diğer her şeyi tatsız, renksiz hale sokan bir müzik.

Gözlerinden yaşlar süzülen Şehrazad, parşömenleri daha hızlı çevirmeye başlamıştı.

Ta ki Rıza bin Latif'in ailesine yazılmış olanı bulana dek.

Dünyanın ışığını çalan bir insan, özrüne nasıl başlamalı? Böyle bir durumda kelimeler son derece kifayetsiz kalıyor ama ben de o kadar yetersiz bir adamım ki yine de onlardan medet umuyorum. Lütfen Şiva'yı asla unutmayacağımı bilin. Bir canavarın yüzüne baktığı o kısa süre boyunca gülümsemek ve bağışlamak lütfunda bulundu o. O tebessümde benim hayal bile edemeyeceğim bir güç ve anlayış vardı ki ruhum olduğunu iddia eden şey paramparça oldu. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Binlerce kez. Dizlerinize kapansam bile yetmez.

Şehrazad'ın hıçkırıkları odada yankılanıyor, elindeki parşömen titriyordu.

Bunun sorumlusu Halid'di. Bahanesi, sebebi ne olursa olsun... oydu. Şiva'yı o öldürmüştü.

Şehrazad'm ışığını çalmıştı.

Bunu başından beri biliyordu ama şimdi, reddedilemez gerçeği parmaklarının arasında tutarken bunun bir yalan olmasını ne kadar istediğini ilk kez fark ediyordu. Bir bahanesi olmasını. Bir günah keçisi bulmayı. Bir yerlerde bir şekilde, bunun onun suçu olmadığını fark etmeyi.

Şu anda bile bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyordu.

Ama onu paramparça ediyordu... yavaş yavaş. Kalbinin etrafındaki duvar çatırıyor, yerinde alev alev yanan korlar ve kanayan yaralar bırakıyordu. Hıçkırıkları şiddetlendi. Şehrazad deri kılıfı duvara fırlatmak, parçalamak, taşıdığı o korkunç gerçekleri inkâr etmek istiyordu ama yine de sayfayı çevirdi. Bir sonrakini de.

Onlarca vardı.

Ama tek bir açıklama bile yoktu.

Bu kadar anlamsız ölümün neden gerçekleştiğini ya da ona benzer en ufak bir şeyi bulmak için umutla sayfaları taramaya devam etti.

Ta ki sonunda, son sayfayı gördüğü ve kalbinin durduğu ana kadar.

Mektup ona yazılmış, kaytanın boynuna geçtiği günün tarihi atılmıştı.

Şehrazad,

Seni defalarca hayal kırıklığına uğrattım ama içlerinde bir tanesi çok daha kötüydü. Tanıştığımız gün. Elini tuttuğum, senin de bana gözlerinde derin bir nefretle baktığın an.

Seni ailenin yanına geri göndermeliydim ama yapmadım. Nefretin çok gerçekti. Acınsa korkusuz. Dürüstlüğünde kendi yansımamı gördüm. Daha doğrusu olmak istediğim adamın yansımasını. Bu yüzden seni hayal kırıklığına uğrattım. Uzak durmadım senden. Sonra istediğim cevapları alırsam yeterli olur, artık önemsemem zannettim. Sana artık değer vermem sandım ve bu yüzden seni hayal kırıklığına uğratmaya devam ettim. Daha fazlasını istedim. Ve şimdi, sana borçlu olduklarımı anlatmak için söylenmesi gereken sözcükleri bile bulamıyorum. Seni düşününce nefes bile

Mektup burada sona eriyordu.

Şehrazad'ın bir an kafası karıştı.

Sonra geçmişte yaptıkları bir konuşma geldi aklına. Unutulmuş bir şarkı gibi:

"Peki, bu tarift zor insanı bulduğunu nasıl anlayacaksın?"

"Bence hava gibi olacak. Nefes almayı bilmek gibi."

Mektup yere, etrafa saçılmış kardeşlerinin yanma düştü.

Şehrazad'ın çevresindeki her şey karanlığa ve sessizliğe gömülmüştü. Bilginin acısına ve anlamının ısıltısına.

Sonra birdenbire aklına o korkunç şafak vakti ve boynuna dolanan kaytanın bıraktığı his geldi. Şehrazad her detayı hatırlamak için kendisini zorluyordu... çimenlerin maviliklerine düşen gümüşü ışınlar, sabah güneşine engel olan sis, iriyarı kollarıyla Halid'in görevini yerine getiren asker ve rüzgârda sallanan kefeni tutan yaşlı kadın.

Korku. Acı. Hiçlik. Ama şimdi gözlerini kapayınca aklına başka acılarla dolu paralel bir evren geliyordu... güneş yükselirken abanoz masasına oturmuş, ölen bir kıza mektup yazan bir çocuk hükümdar. Beklenmedik bir farkındalıkla ellerini kâğıdın üzerinde

gezdiren bir çocuk. Peşinde kuzeniyle koridorlarda koşturan. Gümüşü ve gri bir avluya, siyah mürekkep ve acı lekeleriyle dalan...

Geç kalmış olmaktan korkan.

Acı dolu çılgılığını yutan Şehrazad, kılıfı ve içindekileri parlak oniksin üzerine fırlattı.

Şimdi onun farkındalığı bir şafak gibi yükseliyordu ufuktan. Fırtına getiren bulutların ardına gizlenmiş kurşuni bir gündöğümü gibi. Artık Şiva için cevaplar almak yetmeyecekti ona. Aslında Halid'in dudakları çarşının yakınlarındaki o ara sokakta onunkilere değdiğinden beri mesele intikam olmaktan çıkmış, Şehrazad bu deliliğin bir nedeni olmasını istemeye başlamıştı. Onunla olabilmesini sağlayacak bir neden. Yanında olup gülüşüyle onu güldürebilmek, lambanın ışığında masallar anlatıp karanlıkta sırlarını paylaşabilmek için.

Kollarında uykuya dalıp ılık ılık bir güne uyanabilmek için.

Ama artık çok geçti.

Halid, onun kâbuslarındaki Mehrdad'dı ve Şehrazad kapıyı açmış; bir açıklama, bir sebep olmadan duvardan sarkan cesetleri görmüştü.

Ve sebep yoksa ne yapması gerektiğini biliyordu.

Halid bu alçak davranışının, o umursamaz cinayetlerin bedelini ödeyecekti.

Şehrazad'ın nefesi olsa bile.

Şehrazad onu kelimelerle anlatamayacak kadar sevse bile.

Muhafızlar fazlasıyla yakınında yürüyorlardı.

Hışırdayan meşaleleri ve ayak sesleri, Halid'in işkenceyi andırın baş ağrısına çare olmadığı gibi gözlerinin kontrolünü ele geçirmeye çalışan alevlere de karşı koyamıyordu.

Gergin askerlerden biri ölüyü bile uyandıracak bir gürültüyle kılıcını yere düşürünce Halid, adamın kolunu koparmamak için kendini zor tuttu.

Sonra karanlık koridorda durup ellerini şakaklarına götürerek homurdandı.

“Gidin.”

“Seyyid...”

“Gidin dedim!” Ağzından çıkan kelimeler koridorlarda yankılanırken şakakları zonkluyordu.

Muhafızlar önce birbirlerine bakıp ardından onu selamlayarak uzaklaştılar.

Celal ise hüzünle fakat ihtiyatla duvarın dibinden ayrılmamıştı.

Askerler köşeyi dönünce azarladı Halid’i. “Çocukluk bu.”

“Sen de gidebilirsin istersen.” Halid odasına doğru yürümeye devam ediyordu.

Celal onun önüne geçti. “Berbat görünüyorsun.” Gözleri ışıltıyor, alnı endişeyle kırışıyordu.

Halid sakın ve ilgisiz bir tavırla ona bakıyordu şimdi. “Sanırım oldukça açık bir durumu dürüstçe dile getirdiğin için sana güvenmemi bekliyorsun ama kusura bakma, zor bir akşam geçirdim Yüzbaşı el-Huri.”

“Senin için gerçekten endişeleniyorum.”

Halid keyiflenmiş gibi yaptı. “Endişelenme.”

“Bu gece olanlar hakkında konuşmayı reddedersen üstüne gelmeye devam ederim.”

“Ve her seferinde hayal kırıklığına uğrarsın.”

“Hayır, uğramam.” Celal kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Berbat haldesin. En ufak bir sesle irkiliyorsun, kılıcı düşürdü diye zavallı çocuğun kellesini alacaktın neredeyse.”

“Çocuk kılıfsız bir bıçağı sallayarak sendeleyip duruyordu. Düşüp de kendi aptallığından ölmemesi mucize bence.”

“Büyüdükçe iğnelemelerin de acımasızlaşıyor. Ve kibirden-
dikçe. Artık laf sokmaların eskisi kadar eğlenceli değil.”

Halid kuzenine ters ters baktı. Boynundan gelen kan, şakaklarında zonklayıp duruyor, her kalp atışı görüşünü biraz daha bulanıklaştırıyordu.

Celal’in yanından geçti.

“Bu akşam ne yapıyordunuz, seyyid?” diye seslendi Celal arkasından. “O kiralık köpeğin talimatına uyup silahını bıraktığında tüm diyarı riske attığının farkında mısınız? Seni öldürebilir ve Horasan’ı başsız bırakabilirdi. Salim’in askerlerinin, bizi Part’la yapılacak olası bir savaş öncesi başsız bırakmasına izin vermiş olabilirdin.” Söylediklerinin anlaşılması için duraksadı. “Hepsi bir kız için... sıradan bir kız.”

Bunun ardından Halid’in sabrı taşıtı, o da tüm öfkesiyle kuzenine dönüp tek bir hamlede şimşirini çıkardı. Kavisli ucu Celal’in kalbine degecek kadar yaklaştırdı.

Celal içinde bulunduğu durumda fazlasıyla sakin duruyordu. “Onu gerçekten çok seviyor olmalısın Halidcan.”

Kısa süre sonra Halid kılıcını indirip acı ve dehşetle kaşlarını çatmıştı. “Sevgi... hissettiğim şeyin sadece gölgesi olabilir.”

Celal sırtısa da gülümsemesinin içten olmadığı gözlerinden belliydi. “Kuzenin olarak bunu duyduğuma sevindim ama muhafızlarının yüzbaşı olarak bu gece olanlardan endişe duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. O kızın dışında da sorumlulukların var.”

“Farkındayım.” Halid kılıcını kınına soktu.

“Ben pek emin değilim. Böyle pervasız davranmaya devam etmeyi düşünüyorsan, Şehrazad’a gerçeği söylemenin vakti gelmiş bence.”

“Seninle aynı fikirde değilim, bu yüzden tartışma bitmiştir.” Halid bir kez daha koridorda yürümeye başlayınca Celal ona katıldı.

“O da artık aileden. Onun uğruna ölmeyi göze alıyorsan sırlarımız konusunda da güvenebilmeliyiz bence.” Celal alçak sesle ısrar etmeye devam ediyordu.

“Hayır.”

Celal uzanıp elini Halid’in omzuna koydu. “Söyle ona Halidcan. Bilmeye hakkı var.”

“Peki, sen olsan böyle bir şeye nasıl tepki verirsin?” Halid kuzeninin elini çekti. “Hayatının değişken bir lanetle pamuk ipliğine bağlı olduğu bilgisine?”

“Benim hayatım her gün riskte zaten. Seninki de öyle. Şehrazad da bunu göremediği bir dünyada yaşamıyor bence.”

Halid’in yüzü donuklaştı. “Fark etmez. Söylemeye hazır değilim.”

“Asla olmayacaksın. Çünkü onu seviyorsun ve insan sevdiğini korumak ister.” Celal, Halid’in odasına giden koridorda durdu, Halid ona bakmadan mermer ve taşların arasında ilerlemeye devam etti.

“Seyyid?” dedi Celal. “Bu gece fakiri çağırmayı unutmayın. Patlamaya hazır bir bomba gibisiniz.”

Halid ilk kapıdan geçip ön odaya girdi, sonra kendi odasına doğru yürümeye devam etti. Bir an duraksadıktan sonra muhafızlardan birine başıyla işaret verip cilalı ahşap kapıyı açtırdı.

İçeri girdiğinde odanın sessiz olduğunu fark etti. Ve hareketsiz. Bıraktığından farklı olan tek şey, kanlı keten bezler ve platform üzerindeki yatağın yanında duran sürahiydi...

Bir de yatağında uyuyan kız.

Yan yatan Şehrazad'ın siyah saçları ipeğin üzerine yayılmış, dizleri de Halid'in yatağında bulunan tek mindere doğru çekilmişti. Bir dizi siyah kirpik, gözlerinin altındaki deriyi okşuyor; o mağrur, sivri çenesi de eline topladığı ipek kumaşa değiyordu.

Halid dikkatle yanma oturdu. Ona uzun uzun bakmamaya çalışıyor, dokunmayı ise aklından bile geçirmiyordu.

Şehrazad tehlikeliydi. Hem de çok. Bir salgın hastalık gibi. Gemilerin demirini söküp onları hiç düşünmeden sudan mezarlarına gömen Mücevher Dağı gibi. Sadece basit bir tebessüm ve burun hareketiyle hem de.

Ama bunu bilmesine rağmen ona doğru çekiliyordu Halid. Yanında olma ihtiyacına teslim oluyordu. Yavaşça nefes alarak şimşirini yere bırakıp onun yanına kıvrıldı ve tavandaki altın lambadan gelen ışığa bakmaya başladı. O loş ışık bile gözlerini acıtmaya yetiyordu. Gözlerini kapayıp yorgunluktan ve başının içinde kükreyip duran canavarın bitmek bilmeyen işkencesinden kurtulmaya çalıştı.

O sırada uykusunda kıpırdayan Şehrazad, açıklanamaz dürtüleriyle ona çekilir gibi Halid'e dönmüştü. Elini göğsüne koyup başını da iç geçirerek omzuna yasladı.

Halid akli karşı çıksa da yanan gözlerini açıp ona son bir kez bakmayı seçti.

Bu tehlikeli kız. Bu esir alan güzellik.

Dünyaları yıkıp harikalar yaratan...

Artık ona dokunma dürtüsü mantık sınırlarını aşan Halid'in kolu, Şehrazad'a sarılmak için hareketlendi ve Halid burnunu saçlarına gömerek pencereden geldikçe onunla alay edenle aynı leylak kokusunu içine çekti.

Sonra göğsündeki küçük, zarif el yukarı, kalbine çıktı.

Katlanması gereken işkenceler. Yüzleşmesi gereken şeytanlar.

Hiçbiri ondan önemli değildi.

Odanın diğer köşesinden bir ses duyuldu.

Odaklanmakta güçlük çeken Halid gözlerini kırıştırdı ve önünde sezdiği hareketlilik görüşünü bulanıklaştırırken tüm kasları gerildi. Bulanık çizgilerden, pustan ve gölgelerden kurtulmak için gözlerini sıkı sıkı kapadı. Nabızı bu beklenmedik zorlukla mücadele etmek için hızlanırken alnındaki acı giderek artıyordu.

Sonra bir bulanık hareket daha sezdi. Bu kez diğer köşede.

Kolunu Şehrazad'ın vücudundan çekerek suyla dolu sürahiye uzandı.

Masasının yanında dikkatini başka bir hareketlilik çekince sürahiye kaldırıp elinde şimşiriyle ayağa fırladı.

Abanoza çarpıp kırılan sürahinin sesiyle uyanan Şehrazad doğrulup şaşkınlıkla bağırdı.

“Halid? Ne oluyor?”

Halid masasının etrafındaki hareketsizliğe bakarken hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini kapadı. Sıkıca. Gözleri alev alev yanıyor, elini alnına bastırırken bir yandan dişlerini gıcırdatıyordu.

Şehrazad yataktan kalkıp yanına gitti. “Yara-yaralandın mı?”

“Hayır. Sen uyumaya devam et.” Söyledikleri kendisine bile fazla acımasız gelmişti.

“Yalan söylüyorsun.” Uzanıp yumuşak parmaklarıyla bileklerini tuttu Şehrazad. “Ne oluyor?”

“Hiçbir şey.” Bir kez daha acısı sözcüğüne yansımış, cevabını olması gerekenden daha keskin hale getirmişti.

Şehrazad koluna dokundu. “Yalancı.”

“Şehrazad...”

“Hayır. Bana gerçeği söyleyeceksin yoksa giderim.”

Halid, kafasındaki canavar anlatılmaz bir güçle kükremeye devam ederken sessizliğini korudu.

Şehrazad hıçkırmamak için kendini tuttu. “Yine. Ve yine.” Arkasını dönüp abanoz kapılara yöneldi.

“Dur!” Halid onun peşinden gitmeye çalışıyordu ama başındaki zonklama öylesine şiddetli ve görüşü öylesine bulanıktı ki bu imkânsızdı. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak şimşirini düşürüp iki elini şakaklarına bastırarak dizleri üstüne düştü.

“Halid!” diye bağırdı Şehrazad yanma koşup diz çökerek. “Sorun ne?”

Halife cevap veremiyordu.

Şehrazad’m kapıya koşup açtığını duydu.

“Hanımım?” dedi muhafızlardan biri.

“Yüzbaşı... hayır, Komutan el-Huri’yi bulun,” dedi Şehrazad. “Hemen.”

Kısa süre sonra kapıda hafif bir tıkırtı duyana dek orada bekledi.

“Hanımım Şehrazad,” dedi Halid’in amcası. “Her şey...”

“Başı. Lütfen. Çok... çok acı çekiyor.” Şehrazad’m sesindeki korku Halid’i kabul etmek istemediği kadar sinirlendirmişti.

“Onunla kalın. Ben hemen dönerim.”

Kapı kapandı.

Şehrazad Halid’in yanma döndü. Halife yatağın kenarına yaslandı, dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini, gözlerinin önünde yıldızlar belirmesine neden olacak kadar kuvvetle alnına bastırmaya başlamıştı.

Kapı bir kez daha açılınca Şehrazad gerildi. Halid onun kendisini koruma içgüdüsüyle yanına sokulduğunu fark edebiliyordu.

“Seyyid.” Tepesinde yankılanan, fakirin sesiydi.

Halid sıkıca kapadığı gözlerini açmadan derin bir nefes aldı.

“Hanımım,” dedi Halid’in amcası. “Lütfen benimle gelin.”

Şehrazad'ın daha da kasılan bedeni savaşa hazırlanıyordu.
“Ben...”

“Şehrazadcan,” dedi amcası nazikçe araya girerek. “Lütfen.”

“Hayır.” Boğuk sesiyle karşı çıkan Halid, elini Şehrazad'a uzatmıştı. “O da kalıyor.”

“Halidcan...”

Halid acıdan yanan gözlerini güçlükle açıp dik dik baktı.

“E im de kalıyor.”

AVA

Şehrazad önündeki manzara karşısında ne yapacağını bilemiyordu.

Beyaz giysili tuhaf adam sıradan bir insan gibi yürümüyor, gözlerini kırpıyor hatta nefes bile almıyor gibi görünüyordu.

Ve ona, midesinde binlerce düğüm oluşturacak kadar delici gözlerle bakıyordu.

“Seyyid,” dedi tuhaf adam bir kez daha. Halid’in yanına yaklaşmıştı.

Halid tek kelime etmeden başını eğince adam, ellerini onun sakaklarına yaklaştırıp gözlerini kapadı. Şehrazad odada zamanın durduğunu, kalbinin etrafını saran tuhaf hissin kendisini ürperttiğini hissedebiliyordu.

Tuhaf adam gözlerini açınca Şehrazad akkor gibi bembeyaz olan küreleri gördü. Ellerinin arasında ise Halid’in alnını tamamen saran sıcak, kıızıl-turuncu alevler vardı.

Göğsündeki garip his şiddetlenince Şehrazad derin bir nefes almamak için kendini zor tuttu. Tıpkı geçen haftaki gibi... uçan halının yanında olduğu gibi hissediyordu.

Halid'in başının etrafındaki ışık sarıya döndü ve daha parlak bir hal alıp döne döne karararak yaşlı adamın kapalı ellerine geri çekildi.

Şehrazad'ın kalbindeki his de aynı anda kaybolmuştu.

Halid derin bir nefes aldıktan sonra omuzlarını bıraktı, vücudundaki gerginlik de azalmaya başladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı çatlayan sesiyle.

Şehrazad garip bir şekilde her şeyi anlıyormuş gibi bir ifadeyle kendisine bakan tuhaf büyücüğü izliyordu.

"Teşekkürler," dedi ne yapacağını bilemeyerek.

Yaşlı adam kaşlarını çattı ve huzursuz bir tavırla o hiç kırpmadığı gözlerini Halid'e çevirdi. "Seyyid..."

"Tavsiyelerine minnettarım, endişelerinin de farkındayım." Halid sessizce adamın sözünü kesmişti.

O da önce duraksayıp sonra devam etti. "Durum giderek kötüleşiyor ve kötüleşmeye de devam edecek."

"Dediğim gibi, anlıyorum."

"Küstahlığımı bağışlayın seyyid ama anlamıyorsunuz. Sizi daha önce uyarmıştım, şimdi ise en büyük korkularım gerçek oluyor. Bu saçmalığı daha fazla sürdüremezsiniz. Uyumanın bir yolunu bulmazsanız..."

"Lütfen." Halid ayağa kalktı.

Yaşlı adam geri çekilip zoraki bir zarafetle selam verdi.

"Tekrar teşekkür ederim." Halid eğilerek selam verip saygısını göstermek için de elini başına götürdü.

"Bana teşekkür etmeyin, seyyid," dedi abanoz kapılara yürüyen yaşlı adam. "Ben sadece büyük bir hükümdara hizmet etmek umudundayım. Onun beni haklı çıkarmasına müsaade edin, yeter." Bronz kolu tuttu ve karanlıkta kaybolup ikisini baş başa bırakmadan önce son bir kez Şehrazad'a baktı.

Halid yatağın kenarına oturdu. Gözleri kan çanağına dönmüş, gerginliği yüzünden okunur olmuştu.

Şehrazad yanına geçip bir süre hiçbir şey söylemeden durdu ama akıllarından geçip telaffuz edemedikleri şeyler havayı ağırlaştırıyordu.

Halid ona döndü. “Önce...”

“Uyuyamıyor musun?” diye araya girdi Şehrazad alçak bir sesle.

O da derin bir nefes alarak yanıtladı. “Evet.”

“Neden?”

Halid öne eğilerek siyah saçlarını alnına düşürdü.

Şehrazad onun elini tuttu. “Anlat bana.”

Yan gözle kendisine bakan Halid’in gözlerindeki acı Şehrazad’ın nefesini kesiyordu.

Elini ellerinin arasına almıştı şimdi. “Lütfen Halid.”

Halid kabul ederek başını salladı. “Başlamadan önce çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum.”

Şehrazad’ın kalp atışları hızlanıyordu. “Ne için?”

“Her şey. Ama en çok da anlatacaklarım için.”

“Ben...”

“Bu ağır bir yük, Şazi,” dedi boğuk bir fısıltıyla. “Senin asla taşımanı istemediğim bir yük bu sır. Bir kez öğrendin mi geri dönüşü yok. Ne olursa olsun, bunun o soğuk kesinliğini içinden atamayacaksın. Korku, dehşet, suçluluk... senin olacak.”

Şehrazad derin bir nefes aldı. “Anlıyorum demeyeceğim çünkü anlamıyorum. Ama bu sana yük oluyorsa... acı çekmene neden oluyorsa bilmek istiyorum.”

Halid önünde uzanan siyah onikslere bakarak anlatmaya başladı. “Adı Ava’ydı.”

“Ava mı?”

“İlk karım. Onunla on yedi yaşını doldurduktan kısa süre sonra, görücü usulü evlendim. Daha kötü olduğunu düşündüğüm bir kaderden kaçmak için. Ama ne kadar yanılmışım.”

Halid parmaklarını Şehrazad'ın parmaklarına dolamıştı.

“Benim Horasan'ı yönetmemem gerekiyordu. Tahta ağabeyim Hasan geçecekti ama o savaşta ölünce babam, annemin işlediği suçlar yüzünden beni cezalandırdığı yılları telafi edemeyecek kadar geç kalmış oldu. Aramızda hiçbir bağ yoktu... kanla dolu anılar ve intikam hayalleri hariç. Onun ölümünden sonra ben, nefretle dolu her çocuk gibi hükümdar olmaya hazır değildim. Senin de bir defasında söylediğin gibi... tahmin edilebilir biriydim. Öfkeli. Bıkkın.”

Şehrazad o günleri hatırlayan Halid'in gözlerindeki ışığın söndüğünü görebiliyordu.

“Ayrıca babamın bir hükümdarda olmasından nefret ettiği her özelliği de taşımaya kararlıydım. Ölmeden önce Yasemin'le evlenmemi istemişti... Horasan ve Part hükümdarlıklarını birleştirmek için. Ölümünün ardından danışmanları da bu evlilik için ısrar etmeye devam ettiler. Aref Amca bile bunun talihsiz olsa da akıllıca olduğunu düşünüyordu. Ama ben son derece kararlıydım... babamın danışmanlarını kovup kendi kafamın dikine gidecek kadar.”

Şehrazad'ın yüzü gerildi. “Yasemin'den bu kadar mı nefret ediyorsun?”

Halid başını hayır anlamında salladı. “Yasemin mantıksız bir seçim değildi ama hiçbir zaman ondan gerçek anlamda etkilenmemiştim. Üstelik ailemi kendi isteğimle Salim Ali el-Şerif'in ailesiyle de birleştiremezdim. Annem hayattayken ona zengin bir adamın fahişesi gibi davranan, öldükten sonra da arkasından kötü sözler etmekten imtina etmeyen biri o. Çocukken bile onu

söylediği şeyler yüzünden cezalandırabilecek kadar güçleneceğim günü beklediğimi hatırlıyorum.” Dudağının bir köşesi, acı bir tebessümle yukarı kalkmıştı.

“İstedğin şey intikam değil, değil mi?” diye sordu Şehrazad sessizce.

“Hayır, değil. Olmayacak da. İntikam kaybettiklerimi geri getirmez.”

Şehrazad yutkundu, gözlerini kaçırıyordu. “Salim, Yasemin’le evlenmeyi reddetmene delirmiş olmalı.”

“Bunu hiç reddetmedim, mesele o kadar ilerleyemedi çünkü. Yasemin’le evlenme –hükümdarlıklar arasındaki bağı kuvvetlendirip benim genç bir halife olarak çizdiğim güçsüz profili değiştirmebaskıları artınca doğrudan reddetmek gibi bir aşağılamadan kaçınmanın en iyi yolunun başka biriyle evlenmek olduğuna karar verdim. Ava, Rey’de yaşayan iyi bir ailenin nazik ve akıllı kızıydı. Evlendikten sonra ona karşı nazik olmaya dikkat ettim ama bu epey zordu. Hâlâ hükümdar olmak hakkında öğrenmem gereken şeyler vardı ve koca olmayı da bilmiyordum. Ava da benim gibi hislerini ve düşüncelerini kolayca paylaşamadığı için çoğu zaman sessizlik içinde vakit geçiriyorduk. Sonra mesafeli olmaya, üzülmeye başladı ama ben hâlâ sebeplerini öğrenmek için çaba sarf etmiyordum. Evlendikten birkaç ay sonra Ava iyice içine kapanmış, iletişimimiz de kopma noktasına gelmişti. Doğruyu söylemek gerekirse, aramızdaki bu tuhaflık, onu görmeyi daha da az istememe neden oluyor, onunla konuşmaya çalıştığım nadir anlarda da kafası hep benim hiç keşfetmeye çalışmadığım başka bir dünyada oluyordu.”

Halid’in yüzü konuştuğu daha da bitkin bir ifadeye bürünüyordu.

“Ava hamile olduğunu öğrenince her şey değişti. Tüm davranışları farklılaşmış, yeniden gülümsemeye başlamıştı. O geleceği planlıyor, ben de her şeyin iyi olacağını zannedip aptal gibi seviniyordum.”

Halid bir süre gözlerini kapayıp sustu.

“Birkaç hafta sonra bebeği kaybettik. Ava’yı teselli etmek imkânsızdı. Günlerce odasından çıkmadı, sadece hayatta kalmasına yetecek kadar yemek yedi. Yanına gittiğim zamanlarda benimle konuşmayı reddediyordu ama hiç öfkelenmedi. Sadece üzülüyor, içimi parçalayan gözlerle dolaşıyordu etrafta. Bir gece onu görmeye gittiğimde yatağa oturup benimle konuşmaya başladı ve onu sevip sevmediğimi sordu. Ben de başımı evet anlamında salladım çünkü gözüne baka baka yalan söyleyemezdim. Sonra bunu söylememi istedi. Sadece bir kere. Çünkü hiç söylememiştim. Derin birer hüznün kuyusunu andıran gözleri beni mahvediyordu. Bu yüzden yalan söyledim. O kelimeleri söyledim... ve Ava gülümsedi.”

Şehrazad’ın eliyle kendi elini de alnına götürdü, ürpermişti.

“Ona söylediğim son şey bu oldu. Bir yalan. Olabilecek en kötü yalan... iyi niyetle söylenen. Korkakların, zaafılarını örtmek için kullandığı türden. O gece iyi uyuyamadım. Konuştuklarımızda beni huzursuz eden bir şey vardı. Ertesi sabah odasına gittim ve kapıyı açan olmayınca kendim girdim. Yatağı boştu. Seslendim ama cevap veren olmadı.”

Halid hatırladıklarına gömülüp sustu.

“Onu balkonda, boynunda kaytanla buldum. Soğuktu ve bir başınaydı. Ölmüştü. O sabah hakkında başka pek bir şey hatırlamıyorum. Tek düşünebildiğim onu teselli edebilecek, rahatlatacak kimsesi olmadan tek başına ölüşü. Umursayan kimse olmamıştı. Kocası bile.”

Dökemediği yaşlar, Şehrazad'ın gözlerini yakıyordu.

“Onu gömdükten sonra babasından, evlerine gitmemi isteyen bir davet aldım. Suçluluktan ve ailesine saygımı göstermek istediğimden, danışmanlarım aksini söylese de gittim. Adamlarım, babasının benimle özel ne konuşmak isteyebileceği konusunda fikir yürütemiyorlardı ama ben endişelerini savuşturmuştum.” Derin bir nefes aldı. “Oysa çok haklılarımış.”

Elini Şehrazad'mkenden çekip sustu.

“Halid...”

“Aldığın bir cana karşılık yüz can. Her şafakta bir can. Bir gün bile atlarsan hayallerini, şehrini senden alırım. O canları da. Hem de bin katıyla.”

Şehrazad bu cümleleri ezberden söyleyen ve anlamı gözle-rinden okunan Halid'i dinliyordu.

Sonra bir dağa çarpan yıldırım gibi bir anda her şeyi anladı.

“Bir lanet mi?” diye fısıldadı. “Ava'nın babası... seni lanet-ledi mi?”

“Hayatını bu lanete verdi. Gözlerimin önünde kalbine hançer saplayıp büyü'nün bedelini kendi kanıyla ödedi. Kızına yaptığı-şeye karşılık beni cezalandırmak için. Onun en büyük hazine-sine gösterdiğim saygısızlık için. Başkalarının da kendisiyle aynı acıyı çekmesini, benden onun kadar nefret etmesini istiyordu. Bana, Rey'de yaşayan yüz ailenin hayatını mahvetmemi emretti. Kızlarıyla evlenip şafak vakti onları Ava gibi kurban etmemi. Geleceklerini ellerinden alıp cevapsız bırakmamı. Umutsuz. Uğ-runu yaşadıkları nefret dışında hiçbir şeyleri olmadan.”

Şehrazad gözlerinden akan yaşları sildi.

Şiva.

“Başta buna uymayı reddettim. Laneti gerçekleştirebilmek için ruhunu en karanlık büyülere sattığını fark ettikten sonra,

uykusuz geçen gecelerden sonra bile yapamadım bunu. Böyle bir ölüm ve yok etme döngüsünü başlatamadım. Ama sonra yağmurlar dindi, kuyular kurudu, nehir yatakları kayboldu. Rey halkı hastalanmaya, açlıktan ölmeye başladı. Ben de anlamaya başladım.”

Şehrazad, son harmanda tüm ekinleri bitiren o berbat kuraklığı anımsayarak, “Şehrini senden alırım,” diye mırıldandı.

Halid başını sallıyordu. “O canları da. Hem de bin katıyla.”

İşte duymuştu. Nihayet. Bir açıklama.

O mantıksız ölümler için bir açıklama.

Peki, niye kendimi daha iyi hissetmiyorum?

Şehrazad üstlerindeki lambanın loş ışığında Halid’i izliyor, o da yere bakmaya devam ediyordu.

“Kaç şafak kaldı?” diye sordu Şehrazad.

“Fazla değil.”

“Peki, ya... ya tamamlamayamazsak?”

“Bilmiyorum.” Duruşunda görünmez bir ağırlık ve onun kaçınılmaz sonuçları var gibiydi.

“Ama... yağmur yağdı. Sarayda olduğum iki ay boyunca defalarca yağmur yağdı. Belki de lanet gücünü yitirmiştir.”

Halid bunu duyunca hüznü bir tebessümle ona döndü. “Öyleyse tüm dileklerim gerçekleşmiş demektir.”

Sonra durumu fark etmenin verdiği huzursuzluk Şehrazad’ın içini kemirmeye başladı. “Halid ya...”

“Hayır. Sorma onu sakın.” Bunu oldukça sert ve ikaz eder bir tonda söylemişti.

Şehrazad’ın kalbi bu yeni korkuyla yerinden çıkacak gibi atıyordu. “O halde bunu düşünmedin...”

“Hayır, düşünmeyeceğim.” Uzanıp yüzünü elleri arasına aldı. “Hiçbir durumda bunu düşünmeyeceğim.”

Şehrazad yumruklarını sıkıdığı için tırnakları eline batsa ve omuzları titrese de başını iki yana salladı. “Saçmalıyorsun Halid bin el-Reşit. Ben sadece bir kızım. Sense Horasan Halifesisin, sorumlu olduğun bir diyar var.”

“Sen sadece bir kızsan ben de sadece bir çocuğum.”

Şehrazad onun alev alev yanan gözlerine daha fazla bakamayarak gözlerini yumdu.

“Duydun mu beni Şehrazad el-Hayzüran?”

Şehrazad cevap vermeyince Halid dudaklarını onun alnına yaklaştırdı.

“Bana bak,” dedi. O kadar yumuşak bir sesle o kadar yakından konuşuyordu ki Şehrazad, teninde hem o sıcak güven hem de soğuk çaresizliği hissetti.

Gözlerini açtı.

Halid alnını alnına dayamış duruyordu. “Sadece bir çocuk ve bir kız.”

Şehrazad acıyla, zoraki bir şekilde gülümsedi. “Öyleyse tüm dileklerim gerçekleşmiş demektir.”

Halid bunun ardından onu mindere doğru çekip kollarına aldı, Şehrazad da başını göğsüne yasladı.

Gümüş rengi şafak ufuktan sökene dek öylece durdular.

UNUTULUŞ

Halid önündeki masada duran planları inceliyordu.

Yakınlardaki bir gölün tatlı suyunu alıp şehrin yeraltı depolarına taşıyacak yeni su kemeri sistemi, oldukça maliyetli ve zaman alacak bir iş olacaktı. Danışmanları da bu ve daha birçok nedenden ötürü bu projeye karşı çıkmışlardı.

Anlaşılabilir bir durumdu.

Yaklaşan kuraklıktan haberdar olmadıkları için.

Halid elini parşömende gezdiriyor, Rey'm en başarılı bilimcileri ve mühendislerinin özenli yazılarını ve titizlikle çizilmiş çizgilerini inceliyordu.

Emrinde böyle harika zihinler. Parmaklarının ucunda sınırsız zekâlar.

Horasan'ın Halifesiydi o. Sözde Hükümdarların Hükümdarı. On iki yıl boyunca en iyi savaşçılarla eğitilmiş, anlı şanlı bir orduyu komuta etme şerefine nail olmuştu. Rey'in en iyi silahşorlarından biri olmak için on iki yıl yeteneklerini geliştirmiş, pek çoklarının gözünde iyi bir stratejist haline gelmişti.

Ama görünürdeki tüm bu niteliklerine rağmen hâlâ önemli olanları korumaya gücü yetmiyordu...

Halkını.

Hanımını.

Bu ikisini uzlaştıramazdı. Tahayyül bile edemeyeceği bir fedakârlıkta bulunmadan bunun gerçekleşmesi mümkün değildi.

Bu bencilce davranışının doğuracağı sonuçları düşünmeye başladı. Yüzlerce insanın hayatına karşılık bir kızın hayatını gözden çıkaramayışının insanların gözünde ne anlama geleceğini. Nasıl yargılanacağını.

Birçok genç kız, bu lanet yüzünden hayatını kaybetmiş; Halid'in ilk eşinin çektiği büyük acıları fark edemeyişi yüzünden ölmüştü. Onunla ilgilenmeyişi yüzünden.

Kimin hayatının daha önemli olduğuna karar verme hakkını nereden buluyordu ki? Kimdi ki o?

On sekiz yaşında bir çocuk hükümdar. Soğuk, hissiz bir şerefsiz.

Bir canavar.

Gözlerini kapadı. Parşömenin üzerindeki elleri yumruk haline gelmişti şimdi.

Üzüntüden aklını yitirmiş bir adamın onun hareketlerini kontrol etmesine izin vermeyecekti artık.

Karar veren o olacaktı. Bu, iğrenç derecede bencil bir karar olsa bile. Bunun için yargılanıp sonsuza dek cezalandırılacak olsa bile.

Bir kez daha o ilgisiz adam olmayacak, ne pahasına olursa olsun kendisi için önemli olanı koruyacaktı.

En önemli olan tek şeyi.

Halid yeni su kemeri inşasını onaylayan kararı imzaladı ve kenara koyup diğer işlerle ilgilenmeye başladı. Ama tam elindeki belgeyi incelerken cumbanın kapısı birden açıldı ve kuzeni odasına daldı.

Bu saygısızlığı şaşkınlıkla seyreden Halid, onun hemen arkasından yüzünde normalden de acımasız bir ifadeyle amcası gelince derin bir nefes alıp arkasına yaslandı.

Celal'in yüzündeki ifade... rahatsız ediciydi.

"Galiba önemli bir şey." Halid dikkatini kuzenine verdi.

Celal bir şey söylemeyince doğruldu.

"Seyyid..." diye başladı amcası.

"Bir açıklaması olmalı." Sol elindeki parşömeni parçalayacak gibi sıkı Celal'in sesi cümlelerin sonlarına doğru kısılmıştı.

"Celalcan..."

"Lütfen baba," dedi Celal rahatsız edici bir sesle. "Bırak ben konuşayım!"

Halid ayağa kalkmıştı artık. "Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Ona bir açıklama yapması için izin vereceğine söz ver. Sözümden döndüğünü hiç görmedim. O yüzden söz ver."

"Raporu ver ona." Amcası yorgun fakat kararlı bir tavırla Celal'e doğru yürüdü.

"Söz vermeden olmaz." Celal'in ısrarı mantık sınırlarını zorluyordu.

Halid kaskatı kesilmiş gibi masanın arkasından çıktı. "Meselenin ne olduğunu söyleyene dek hiçbir şeye söz vermiyorum."

Celal bunun üzerine duraksadı.

"Yüzbaşı el-Huri?"

"Şazi... ve o çocuk." Fısıltısından üzüntüsü anlaşılabilirdi.

Halid boğazına bir yumru yerleşse de elini titremeden uzatmayı başardı. "Raporu ver bana."

"Söz ver, Halid."

"Neden sana onun için söz vereceğimi düşündüğünü anlayamıyorum." Sesi, o ürpertici soğukluğuna rağmen oldukça kararlıydı.

“O zaman ona söz ver.”

“Şehrazad’a verdiğim sözler seni ilgilendirmmez. Raporu ver.”

Celal derin ve ağır bir nefes alıp parşömeni ona uzattı. Ruloyu açarken Halid’in göğsüne, saklanacak bir yer arayan bir kıyamet alameti gibi karanlık bir ağırlık çökmüştü.

Yazıları bir kez okudu. Sözcükler, zihninin bir köşesine kazınmıştı bile. Sonra gözleri aynı satırları bir kere daha taradı.

Ve bir daha.

“Çok üzgünüm Halidcan.” Amcası içtenlikle konuşuyordu. “Çok çok üzgünüm. Ben bile onun farklı olduğuna inanmaya başlamış... inanmak istemiştım.”

Celal de başını iki yana sallayarak Halid’e doğru yürüdü. “Öyle zaten. Lütfen ona açıklaması için bir şans ver.”

“Çıkın.” Halid alçak sesle onları kovmuştu.

“Korkunun ve güvensizliğinin her şeyi mahvetmesine izin verme.”

Babası, Celal’i omuzlarından tutuyordu.

“Şehrazad seni seviyor!” diye devam etti Celal umursamadan. “Bu iş görüldüğü gibi değil. Başka türlü başlamış olabilir ama şu an öyle olmadığına hayatım üzerine bahse girebilirim. Seni seviyor o. Lütfen nefret etme ondan. Sen baban değilsin. Çok daha fazlasısın. Şehrazad da öyle.”

Halid kuzenine arkasını dönüp elindeki parşömeni buruşturdu.

Ardından o kıyamet alameti harekete geçip önüne çıkan her şeyi karartmaya... zaten lanetli bir ruhu tamamen yok etmeye başladı.

Şehrazad balkondaki tırabzanlara yaslanmış, yanıp sönen yıldızlarla süslü yumuşak bir denizi andıran lacivert gökyüzüne bakıyordu.

Odasında tek başına kalmak istememişti. O katliamdan geriye bir iz kalmamış olsa da öyle loş bir yerde, içeri gizlice giren gölgelerin hayaletleriyle bir arada olması için henüz çok erkendi.

Bir yıldız, kopkoyu mavilerin arasında kayarken derin bir nefes aldı.

Gününü, tek başına bahçelerde dolaşarak geçirmiş, etrafında dikkat dağıtacak bir şey olmadan gece yaşayanları düşünebilmek için Despina'yı yanına almak istememişti.

Ama ne yazık ki gerçekler ümit ettiği kadar iç açıcı değildi.

Aksine kasvetli, çirkin ve Şehrazad'ın aklına bile gelmeyecek kadar zalimceydi.

En yakın arkadaşı intikam uğruna öldürülmüştü... bir dizi talihsiz olay sonucunda kızını kaybeden delirmiş bir adamın iğrenç, hastalıklı intikamı uğruna. Bu adam kendi acısı için başkalarını cezalandırmayı seçmişti.

Halid'i.

Halid de Rey halkını.

Derin bir nefes aldı.

Bir adamın çektiği acı, her şeyi sonsuz bir karanlığa gömmüştü.

Soğuk, taştan tırabzanlarda duran ellerine baktı.

Onu bu saraya getiren de intikam duygusuydu. Tüm bu acılar için suçladığı çocuk hükümdardan nefret ettiren de.

Şimdiyse dipsiz bir kuyudaydı. Şiva'nın ölümünden hâlâ Halid sorumluydu. Emri veren; bir asker kaytanla Şiva'nın nefesini keserken masasına oturmuş, Şiva'nın ailesine mektup yazan oydu. Şehrazad'ın ölümüne engel olduğu gibi onunkine olmamış, Şiva'nın ölmesine izin vermişti.

Bu konuda değişen bir şey yoktu.

Ama şimdi her şey bambaşka görünüyordu.

Çünkü sebebini biliyordu artık. Ne kadar korkutucu ve imkânsıza yakın olursa olsun bir yanı, Halid'in pek seçme şansı olmadığını biliyordu.

Bir gün, aynı kararı kendisi için vermek zorunda kalabileceğini de.

Kapının açılma sesi, Şehrazad'ın dikkatini çekmişti.

Şamlasının iplerini bağlayıp balkondan ayrıldı ve odasına döndü. Köşedeki amber kokulu mumlar, etrafa güzel bir rayiha yayarak ışıldıyordu.

Kapıda ise yüzü gölgelerle gizlenen Halid vardı.

Şehrazad tereddütle gülümsedi.

Ama Halid heykel gibi kımıldamadan duruyordu.

Şehrazad şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Merhaba?" Sesi kendi kulağına bile tuhaf geliyordu... bir karşılamadan çok soru sorar gibi.

"Merhaba." Oldukça haşin, ciddi ve paylaştıkları, Şehrazad'ın paylaşmayı umut edebildiği tek şeyin gece yarısı masalları olduğu bir dönemi anımsatan bir karşılık olmuştu bu.

Şehrazad buzdan bir duvara çarpmış gibi hissediyordu. "Bir sorun mu var?"

Halid karanlıktan ayrılıp ona doğru yürüdü.

Kesinlikle bir sorun vardı.

Ama yüzündeki ifade soğuk ve mesafeli olsa da kaplan gözleri tamamen hislerle doluydu.

"Halid?" Şehrazad'm kalbi duracak gibiydi.

Halid ise hiç durmadan nefes alıp veriyordu. "Ne zamandır?"

"Ne?"

Halid bir adım daha attı. "Ne zamandır Tarık İmran el-Ziyad'a âşıksın?"

Şehrazad kendine engel olamadan şaşkınlıkla derin bir nefes aldı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissedebiliyordu.

Yalan. Yalan söyle.

Kaplan gözleri onu avlamaya devam ediyordu... izleyerek ve bekleyerek.

Bilerek.

Korkarak?

“On iki yaşını doldurduğum yazdan beri.” Şehrazad’ın sesi çatlıyordu.

Halid yumruklarını sıkarak yeniden karanlığa döndü.

“Açıklayabilirim!” diye uzandı Şehrazad ona. “Ben...”

Halid geri döndüğünde, Şehrazad’ın sözcükleri dudaklarına hapsoldü.

Sağ elinde bir hançer vardı.

Şehrazad korkuyla geri çekildi.

Halid ise gözlerini yerden ayırmıyordu. “Odamdaki abanoz sandığın arkasında büyük, pirinç halkası olan bir kapı var. Kulpu biraz değişik. Üç kez sağa, iki kez sola, sonra yine üç kez sağa çevirmen gerekiyor. Karşına çıkan merdivenler, seni doğruca ahırlara götüren bir yeraltı geçidine indirecek. Oradan benim atımı al. Adı Ardeşir.”

Şehrazad’ın şaşkınlığı, paniğine üstün geldi. “Ben...”

“Al.” Hançeri kılıfından çıkarıp ona uzattı.

Ama Şehrazad başını iki yana sallıyor, geri çekilmeye devam ediyordu.

“Al bunu.” Kabzayı Şehrazad’ın avucuna koydu.

“Anlamıyorum.”

“Vikram dışarıda bekliyor. Seni odama götürecek. Yoluna çıkan kimse olmayacak. Ardeşir’i de al... ve git.” Halid güçlükle duyulacak kadar alçak sesle konuşuyordu.

Şehrazad kaşları çatılmış ve kalbi delice atmaya başlamış halde hançerin kabzasını tuttu...

Ve Halid onun önünde diz çöktü.

“Ne... ne yapıyorsun?” diye sordu Şehrazad soluk soluğa. “Ben...”

“Şiva bin Latif.” Halid bu ismi bir duaymışçasına hürmetle söyledi. Başını eğip gözlerini itaatle kapayarak.

Neler olduğunu anlayınca Şehrazad nefes alamaz oldu. Ardından sendeleyip hançeri bırakmadan yere düştü.

“Kalk,” dedi Halid sessizce.

Şehrazad’m göğsü kalkıp iniyordu.

“Kalk Şehrazad el-Hayzüran. Sen kimsenin önünde diz çökmezsın. Hele de benim.”

“Halid...”

“Buraya ne için geldiyse onu yap. Bana bir açıklama borcun yok. Hiçbirini hak etmiyorum zaten.”

Şehrazad sessizce hıçkırınca Halid onu kollarından tuttu.

“Ayağa kalk.” Ses tonu yumuşak fakat bir o kadar kararlıydı.

“Yapamam.”

“Yapabilirsin. Şiva için. Sen sınır tanıımıyorsun, yapamayacağın hiçbir şey yok.”

“Bunu yapamam!”

“Yapabilirsin.”

“Hayır.” Şehrazad başını sallayıp gözlerindeki yaşlardan kurtulmaya çalıştı.

“Yap şunu. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ben bir hiçim.”

Bunu nasıl söylersin? Sen...

Şehrazad başını daha da hiddetle sallamaya başladı ve hançeri elinden bıraktı.

“Şehrazad el-Hayzüran!” Halid dişlerini sıkıyordu. “Sen güçsüz değilsin. Kararsız da. Güçlüsün. Öfkелisin. Akıl almayacak derecede kabiliyetlisin.”

Şehrazad yutkunup doğruldu, içinde bir tutam nefret, öfke... herhangi bir şey aramaya başladı.

Şiva.

Halid ise kararlılıkla devam ediyordu. “Onu senden aldım. Yaptığım, söylediğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Seninle benim aramda bir seçim yapılması gerekiyorsa öyle bir seçim yok, canparem. Benim için yok.”

Canparem.

Şehrazad dizlerinin üzerine oturup elini Halid’in göğsüne koydu.

“Bu seçimi benim yapmamı mı bekliyorsun yani?”

Halid alev alev yanan gözlerle başını salladı.

Bunun ardından Şehrazad parmaklarını onun kamizine doladı. “Benim nefessiz yaşamamı mı bekliyorsun gerçekten?”

Halid derin bir nefes alıp onun kollarını tuttu. “Daha güçlü olmanı bekliyorum.”

Şehrazad’ın yüz ifadesi bu cevapla yumuşadı. “İyi de... bundan daha güçlü bir şey yok ki.”

Artık tamamen bıraktığı hançer gürültüyle yere düşmüştü.

Sonra Şehrazad, elini Halid’in göğsüne koydu. “Nefret. Yargılama. Cezalandırma. Senin de söylediğin gibi intikam, kaybettiğim şeyi geri getirmeyecek. Senin kaybettiklerini de. Sahip olduğumuz tek şey şu an. Ve tek derdimiz onu en iyi şekilde değerlendirmek olmalı.”

Parmaklarını Halid'in saçlarına doladı. "Güneşin doğuşunu senden başka biriyle izlemek istemiyorum."

Halid gözlerini kapadı. Şehrazad onun kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Nihayet yeniden göz göze geldiklerinde Halid bir yaz esintisi sıcaklığıyla Şehrazad'ın yanağını okşadı.

Ve bir süre sessizce birbirlerine baktılar.

Artık birbirlerini tam anlamıyla görebiliyorlardı... hiçbir hile, maske, gizli amaç olmadan. Şehrazad ilk defa Halid'in gözlerine, maskeleri aşacağı korkusunu taşımadan uzun uzun bakabiliyordu...

Gerçeği göreceği korkusunu taşımadan.

Sol gözünün yanındaki küçük, güçlkle görünen yara. Kaşlarındaki o karanlık, saldırgan ifade. Hemen altındaki sıvı kehribarlar. Dudaklarının ortasındaki kusursuz oyuk.

Onu ağzına bakarken yakalayan Halid yavaşça nefesini bıraktı. "Şazi..."

"Benimle ol bu gece," dedi Şehrazad. "Her anlamda benim ol."

Halid'in gözleri alev alev yanıyordu şimdi. "Ben hep sendim zaten." Şehrazad'ın çenesini tuttu. "Tıpkı senin de benim olduğun gibi."

Sinirlenen Şehrazad itiraz etmeye hazırlandı.

"Yapma." Halid aynı delici bakışlarla karşılık veriyordu.

"Bu sahiplenme içgüdün... sorun teşkil edebilir." Kaşlarını çatmıştı.

Halid'in dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı.

Ardından Şehrazad onu elinden tutup yatağa götürdü. Bedenin her zerresi, arkasında duran o uzun boylu varlığın farkında olduğu halde gergin değil, sakin hissediyordu kendini. Olması gereken buymuş gibi.

Halid yatağın kenarına oturunca Şehrazad onun önünde durdu.

Halife alnını Şehrazad'ın karnına yasladı. "Senden af dilemeyeceğim ama çok çok üzgünüm," dedi Şehrazad'm artık alıştığı kısa bir ifadeyle.

O da dudaklarını o yumuşak, siyah saçlara gömerek karşılık verdi. "Biliyorum."

Halid başını kaldırıp ona bakarken Şehrazad bacaklarını açarak onun kucağına oturdu, kamizini çıkarınca ellerini göğsünde gezdirdi. Köprücük kemiği boyunca uzanan solgun, beyaz bir çizgi görünce durdu.

"Vikram," dedi Halid.

Şehrazad gözlerini kıstı. "Rajput mu? Seni kesti mi?"

"Neden?" Halid onu kışkırtmaya çalışır gibiydi. "Rahatsız mı ediyor seni?"

Şehrazad burnunu kırıştırdı.

Halid onu biraz daha kendine çekti. "Zaman zaman böyle şeyler oluyor. O benden daha iyi bir silahşor."

"Umurumda değil. Bunu bir daha yapmasına izin verme."

"Elimden geleni yaparım." Halid, Şehrazad'ın çenesini yukarı kaldırdı. "Bu ne peki?" Çenesinin alt tarafında gezinen parmağı, Şehrazad'ın tüylerini diken diken ediyordu.

"On üç yaşındayken duvardan düşmüştüm."

"Duvarda ne arıyordun ki?"

"Oraya tırmanabildiğimi kanıtlamaya çalışıyordum."

"Kime?"

Şehrazad cevap vermeyince Halid gerildi. "Anladım," diye mırıldandı. "O aptal da öylece düşmeni mi izledi?"

"Başka şans vermemiştim."

Bu cevap, Halid'in dudaklarına bir tebessüm yerleştirdi. "İmkânsız gibi görünse de ona biraz acıdım şimdi... ama nefretim denizler kadar."

"Halid." Şehrazad, Halid'in göğsünü okşuyordu.

"Şehrazad." Halid onun elini tutarken yüz ifadesi birdenbire derinleşti. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

Şehrazad, Halid'in yüzünde gördüğü kırılmalı karşıısında şaşkıındı.

Yüce Horasan Halifesi. Hükümdarların Hükümdarı.

Onun güzel canavarı.

Şehrazad Halid'e doğru uzanıp dudaklarını dudaklarına kondurdu.

Ve yüzünü ellerinin arasına alıp dilini güneşle yıkanmış bala daldırdı.

Tıpkı Halid'in söylediğı gibi, bu konuda seçme şansları yoktu.

Halid'in bir eli Şehrazad'm ensesine kayarken o da kendini Halid'in bedenine yapıştırmış, onun şeklini almıştı. Ardından Şehrazad'ın şamlası açıldı ve vücudunu saran soğuk havanın hemen ardından Halid'in sıcak dokunuşu geldi. Teninin Şehrazad'ın tenine teması.

Halid, Fedai hançerinin bıraktığı yaranın yanında dikkatle durarak Şehrazad'm boynunu öperken Şehrazad bir karar verdi.

"Seni seviyorum," dedi.

Halid bunu duyunca başını kaldırıp ona baktı.

Şehrazad elini onun yanağına koydu. "Kelimelerle anlatılamayacak kadar."

Halid gözlerini Şehrazad'ın yüzünden ayırmadan onu minderlerin üzerine yatırıp elini tutarak bileğini öpmeye başladı.

"Ruhum sende eşini buluyor."

Şehrazad'ın gözlerinin önündeki her şey, gerçekle kehribar karışımı bir hale bürünüyordu.

Ardından gelen öpücükle kendini tamamen bıraktı.

Zıtlıklarla dolu imkânsız bir kişiliği olan bu çocuğa âşıktı. Hayatını yakıp kül eden ve o küllerden daha önce var olduğunu bile bilmediği bir dünya yaratan çocuğa.

Ertesi gün, sadakat gibi şeyler konusunda tasalanabilirdi. Ertesi gün, bu ihanetinin bedelini düşünebilirdi.

Ama bu gece önemli olan tek şey buydu.

İkisinin de elleri Şehrazad'ın başının üzerinde birleşmiş, Halid'in fısıltısı kulağını okşamaya başlamıştı.

Yalnızca bir çocuk ve bir kız.

Bu.

Unutuş.

Şehrazad gül kokularıyla uyandı.

Evinin kokusuyla.

Altın rengi güneş, balkonuna açılan oyma ahşapların arasından sızarken ışıktan kamaşan gözlerini kırıştırıp döndü.

Yanındaki ipek yastıkta uçuk mor bir gül ve katlı bir parşömen duruyordu. Şehrazad gülümseyerek gülü alıp incelemeye başladı.

Kusursuz bir çiçektir. Çember oluşturan yaprakların dizilimi mükemmeldi, rengi ise dikkat çekici fakat göz yormayan bir tondaydı. Şehrazad o baş döndüren kokuyu burnuna çekerken parşömene uzanıp yüzüstü döndü.

Şazi,

En sevdiğim renk mavidir. Saçlarındaki leylak kokusu benim için tatlı bir işkence. İncirden nefret ederim. Son olarak, dün geceyi hayatımın sonuna kadar unutmayacağım...

Hiçbir şey, ne güneş ne yağmur ne de karanlık göklerdeki en parlak yıldız senin mükemmelliğinle kıyaslanabilir.

Halid

Mektubu dört kez okumuş, Halid'in sözlerini zihnine kazınmıştı Şehrazad. Her okuduğunda biraz daha genişleyen tebessümü artık yanaklarını acıtıyordu. Aptal gibi kahkaha atıp hemen ardından kendine kızdı ve gülü de mektubu da yatağın yanındaki tabureye bırakarak yerde duran şamlasına uzandı.

Despina nerede?

İplerini bağlarken hizmetçisinin odasına gidip kapıyı çaldı. Kimse cevap vermeyince içeri baktı ama karanlık odada kimse yoktu. Şehrazad kaşlarını çatarak odasına döndü.

Ardından daha da asılan yüzüyle banyo yaptı ve canlı kırmızı, kolsuz, keten bir kamiz ile ona uygun bir şalvar giydi. Eteklerinde ve bileklerinde küçük inciler ve bakır ile altın işlemeler vardı.

Şehrazad fildişi tarağı saçında son kez gezdirirken kapının bir kanadı açıldı ve sağır edici bir gürültüyle kapandı.

Şehrazad boğuk bir çığlıkla olduğu yerde sıçradı.

"Beni özledin mi?" diye dalga geçti Despina.

"Neredeydin sen sabahdan beri?" Şehrazad ıslak saçlarını bir yana toplarken hizmetçisine çıkıştı.

O da başını yana eğip karşılık verdi. "Dalga geçiyorsun herhalde, Küçük Hanım. Bu odaya uygunsuz bir anda girmektense dışkı yemeyi tercih ederim. Hele de işin ucunda bir hükümdarın öfkesini tatmak varsa."

"Ne diyorsun sen?"

"Bana öyle iffetli numaraları yapma. Tüm saray biliyor."

Şehrazad'ın bedenine bir sıcaklık yayılmaya başlıyordu. "Neyi biliyor?"

Despina sırtıttı. “Horasan Halifesi’nin şafak vakti tek başına bahçelere inip tek bir gülle geri döndüğünü.” Şehrazad’ın yatağının yanında duran tabureyi gösteriyordu başıyla. “Sebebi rahatlıkla tahmin edilebilir bence.”

Sıcaklık yüzüne kadar yayılmıştı artık.

Despina sızlandı. “İnkâr mı edeceksin yani? İnsanı bezdirirsin.”

Şehrazad önce duraksadı, sonra başını kaldırarak yanıt verdi. “Hayır, etmeyeceğim.”

“Tanrılara şükür. Tiksindirici bir utangaçlık çabasına daha maruz kalacağım sanmıştım.”

“Konuşana bak.”

“Efendim, anlayamadım?”

Şehrazad ellerini beline koyup tek kaşını kaldırarak hizmetçisini mükemmel şekilde taklit etti. “Gecen güzel miydi Despinaçan?”

“Güzeldi tabii,” dedi Despina başını ona çevirerek. “Gayet iyi uyudum.”

“Çok sevindim. Nihayet sevdiğin adama gerçeği söyleyecek cesareti topladın mı?”

“Sevdiğim adam mı? Kafana bir şey düştü herhalde. Belki de fazla tutkulu...”

“Şimdi kim iğrenç bir utangaçlık sergiliyor acaba? Gerçekten, ikinizin de böyle oyunlar oynaması ve hislerini görmezden gelmesi beni deli ediyor. Celal’in ona değer verdiğini bilmesi lazım. Çocuğunu da. Belki ben...”

“Şehrazad!” Despina dehşet içinde ona döndü. “Yapamazsın! Yapmamalısın!”

“Despina...”

“Anlamıyorsun! O hiç-hiçbir şeyi bilemez.” Despina titreyen ellerini karnına koydu.

Şehrazad şaşkınlıkla ona baktı. “Haklısın, anlamıyorum. Celal iyi bir adam. Onun... seni seviyor olması lazım. Sevmiyor mu?”

“Ben... bilmiyorum.” Mağrur, kibirli Despina’nın duruşu ilk kez değişmişti. Omuzları düşen kız, Şehrazad’ın yatağının ayak ucuna gidip platforma yaslandı. Şehrazad tek kelime etmeden yanına oturdu.

“Zaten benimle evlenemez,” dedi Despina alçak ve yenik bir sesle. “Ben... bir hizmetçiyim. O ise halifenin kuzeni. Bir gün şehriban olacak. Babası bir Horasan prensesiyle evlenmiş. Onun da iyi bir ailenin kızıyla evlenmesi gerek. Tebaili bir hizmetçiyle değil.”

“O hizmetçiyi seviyor olsa bile mi?”

Despina gök mavisi gözlerini kapadı. “O hizmetçiyi seviyor olsa bile.”

“Bence bu çok saçma. Bunu Celal’le konuştun mu?”

Despina başını iki yana salladı. “O, onu sevmediğimi sanıyor. Öyle söyledim.”

“Despina!” Şehrazad hizmetçisine dik dik bakıyordu.

“Böylesi daha kolay. Bunun geçici bir hevesten ibaret olduğunu düşünürse hayatlarımıza devam etmek ikimiz için de daha kolay olur.”

“Niye kendine böyle bir şey yapıyorsun? Niye yalan söylüyorsun?”

“Birini gerçekten sevdiğinde o kişi için en iyi olanı istediğine inanırım.”

“Bence bu hem saçma hem de kibirli bir davranış.”

“Senin kadar kibirli birinin bunu söylemesi çok komik.”

“Ben mi kibirliyim?” diye çıkıştı Şehrazad. “Yetişkin bir adam için neyin iyi olduğuna ona sormadan karar veren ben değilim.”

Despina’nın yüzüne hüzünlü bir tebessüm yerleşti.

Şehrazad onu omzuyla dürttü. “Kalbini başka birinin ellerine bırakmanın ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum ama bunu yapmadan birini gerçekten tanımak mümkün mü?”

Despina dizlerini göğsüne çekti. “Babası benden nefret edecek. Herkes onu evlenmeye zorladığımı, düzenbaz bir fahişe olduğumu düşünecek.”

“Senin hakkında kötü konuşanı bizzat döverim.”

Despina kuşkulu gözlerle ona bakıyordu.

“Küçümseme beni. Ufak tefek olabilirim ama sabrım zorlandığında şaşırtıcı bir güçle saldırabilirim. Bana inanmıyorsan Celal’e sor.”

“Celal’e mi vurdun?” Despina’nın kaşları çatıldı.

Şehrazad dudaklarında muzip bir tebessümle başını sallayarak karşı çıktı. “Halid’e.”

“Ne?” Despina şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. “Sen... halifeye mi vurdun?”

“Suratının ortasına.”

Despina ağzını eliyle kapadı ve buna rağmen kahkahasına engel olamadı.

Kızlar yerde oturup sohbet etmeye ve gülüşmeye devam ettiler. Ta ki çalman kapı onları kendilerine getirene dek. Çift kanatlı kapılar açılınca Halid, yanında Celal’le içeri girdi. Peşlerindeki muhafızlarsa koridorda kaldılar. Şehriban da onların arasında sabırla bekliyordu.

Halid her zamanki gibi buyurgan bir zarafetle içeri girdi. Koyu renk ridası, gümüş ve altın karışımı süslü bir zırhın üzerine sabitlenmiş, şimşirinin kabzası ise dar kalçalarına sarılan siyah bir kuşağın içine sokulmuştu. Oldukça tehditkâr ve uzak görünüyordu... sanki bin yıl, bin ömür, bin masal uzakta gibi.

Ama Şehrazad öyle olmadığını biliyordu.

Odanın ortasında onu karşıladı.

Halid'in sıcak gözleri, Şehrazad'm yüreğini titretiyordu.

Despina eğilip Halid'i selamladıktan sonra hemen girişin yanındaki küçük odasına, Celal'in rahatlık timsali bir tablo gibi durduğu yere yönelmişti.

İkisinin de kayıtsız görünme çabası oldukça nafîle duruyordu.

Şehrazad gerçeğin sessiz tanığı olduğu için. Etkileşimleri yalnızca bir an sürmüş ve hiç göz göze gelmemişlerdi ama Şehrazad, bunun bir insanın dikkatinden nasıl kaçabileceğini anlamıyordu. Celal'in omuzlarındaki o belli belirsiz hareketlilik, Despina'nın başının her şeyi belli eden hareketi.

Şehrazad bilmiş bir tavırla gülümsedi.

Halid ise Despina'nın kapısının kapanmasını beklemişti.

"İyi uyudun mu?" Kısık sesi karanlıkta fısıldadığı sözcükleri hatırlatıyordu.

"Evet."

"Sevindim."

"Hediyeler için teşekkür ederim, mükemmeller."

"Yerinde olmuş o zaman."

Şehrazad kaşını kaldırınca Halid hafifçe tebessüm etti.

"Sana bir şey daha vereceğim."

"Nedir?"

"Elini ver bana."

"Hangisi olduğu fark eder mi?"

Halid başını hayır dercesine salladı.

Şehrazad sağ elini uzatınca Halid ortaparmağına mat, altın bir yüzük geçirdi.

Kendi yüzüğünün aynısı.

Şehrazad sol elinin başparmağını iki çapraz kılıç sembolünün üzerinde gezdirdi. El-Reşit hanedanının sembolü.

Onun sembolü.

Horasan Hanımı olarak.

“Takmak seni rahatsız eder mi? Bu...”

“Aldığım en güzel hediye.” Şehrazad, Halid’in gözlerine bakıyordu.

Halid güneşi bile utandıracak bir tebessümle karşılık verdi.

Arkasındaki askerler ise hareketlenmeye başlamıştı.

“Seyyid?” Celal, Şehrazad’a özür diler gibi bakıyordu. “Bir an önce gitmeniz gerek.”

Halid başını salladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Şehrazad.

“Horasan ve Part sınırında yeni bir sancak altında toplanan küçük bir birlik var. Bölgedeki emirler huzursuz olmuş. Bir anlaşmazlık çıkması ihtimaline karşın strateji belirlemek istiyorlar.”

“Ah.” Şehrazad kaşlarını çatmıştı. “Ne kadar kalacaksınız?”

“İki, belki üç hafta.”

“Anladım.” Şehrazad sessiz kalmak için yanaklarını ısıırıyordu.

Sonra Halid bir daha gülümsedi. “İki hafta o zaman.”

“Üç değil mi?”

“Üç değil.”

“Güzel.”

Halid aynı neşeli tavırla ona bakmayı sürdürdü. “Bir kez daha, sevindim.”

“Sevinmeni değil, dikkatli olmanı tercih ederim. Ve sağ salim dönmeni.” Sonra sesini alçaltarak devam etti. “Yoksa bir incir tabağıyla karşılaşırısın.”

Halid’in gözleri altın gibi parıldıyordu. “Hanımım.” Elini önce alnına, ardından da kalbine götürerek eğilip selam verdi Halid.

Saygı. Ve sevgi.

O, kapıya doğru yürürken hayal kırıklığı da Şehrazad'ın içini kemirmeye başlamıştı.

İsteddiği veda bu değildi.

“Halid?”

Halid ona döndü.

Şehrazad da ona doğru koşup ridasını yakaladı ve kendine doğru çekip öptü.

Halid bir an duraksadı, ardından beline sarılıp Şehrazad'ı kendine biraz daha yaklaştırdı.

Koridorda duran askerler iyiden iyiye huzursuzlanıp kılıçları ve zırhlarıyla uğraşırken kapının yanında duran Celal'in sessiz kahkahası rahatlıkla duyulabiliyordu.

Ama Şehrazad hiç umursamadı.

Çünkü bu öpücük bir tanımdı. Bir anlayış.

Oyunlardan uzak bir evlilik ve plansız bir aşka dair.

Halid, Şehrazad'ı sıkı sıkı sardı. “On gün.”

Şehrazad da onun pelerinini daha sıkı kavradı. “Söz mü?”

“Söz.”

FIRTINANIN PARÇASI

Cihandar benekli kısırağını Rey'e tepeden bakan bir tepeye sürmüştü.

Gökyüzü karanlık ve yıldızsızdı.

Mükemmel.

Derin bir nefes alıp attan indikten sonra deri çantasına uzanan Cihandar, antika denecek kadar eski, yıpranmış, kalın kitabı çıkardı.

Dokunduğu anda kitap kalp gibi atmaya başladı.

Cihandar bulduğu bir kayalığın önünde dikkatle eğilip kitabı düz zemine koydu. Boynundaki siyah anahtarı alıp kitabın ortasındaki paslı kilide yerleştirdi. Kapağı kaldırdığı anda sayfalar, ağır ağır, gümüş rengi ışıklar saçılmaya başladı.

Artık ellerini yakmamalarına seviniyordu.

Büyüyü bulana dek oldukça yıpranmış sayfaları çevirdi. Sözcükler çoktan aklına kazınmıştı ama kitabın büyü, gücünü böylesine ürkütücü bir amaca yöneltmesine yardımcı oluyordu. Gözlerini kapayıp gümüş ışığın yüzüne ve ellerine vurmasına, ona sessizce güç vermesine izin verdi.

Sonra hançerini kılıfından çıkarıp ucunu, sol elindeki yeni yaranın üzerinde gezdirdi. Kanı kılıca değdiği anda metal akkor haline gelip mavi mavi parlamaya başladı.

Cihandar kalkıp benekli kısırağına dönünce hayvan da ürkererek yelesini savurup koyu kahve gözlerini kocaman açtı.

Cihandar bir an tereddüt etti.

Ama insanların ondan beklentisi büyüktü.

Ve o, onları bir kez daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Dişlerini gıcırdatarak atına doğru gidip hançeriyle tek hamlede hayvanın boğazını kesti. Sıcak kan kızıl bir nehir gibi ellerini kapladı, kısarak da kaçınılmaz sonuna karşı koymaya çalışarak dizlerinin üzerine düştü. Çok geçmeden tamamen devrildi. Başlangıçta kesik kesik aldığı nefeslerden artık eser yoktu.

Bıçağın ucu ateş kırmızısı olmuş, ortası her zamankinden de parlak hale gelmişti.

Artık korkutucu derecede güçlü görünüyordu.

Yarattığı vahşetten uzaklaşıp derin bir nefes alan Cihandar, hançerini avucundaki yaraya dokundurdu.

Vücuduna akan güç kemiklerine sızıyor; rengârenk taşlardan oluşan tahtının üzerinde duran kitap, yıldızlardan bile fazla parlıyordu.

Güç ilkel bir ihtişamlı göğsünde toplanırken Cihandar nefesini tutup bıçağı yere bıraktı; yer, ayaklarının altında titremeye başlamıştı.

Güldü.

Kan içindeki ellerini havaya kaldırıp o kadim sözcükleri mırıldanmaya ve onun isteğiyle toplanan bulutları izlemeye başladı. Gökler, onun emrine boyun eğerken Cihandar gücünün tadını çıkarıyordu.

Kitabın sayfaları uçuşmaya, rüzgârla savrulan sakalı boynuna dolanmaya başladı.

Artık hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Bu gece neler yapabildiğini herkese gösterecekti.

Kızını ve hükümdarlığı kurtaracaktı.

Çünkü o Ulu Cihandar'dı.

Güçlü Cihandar.

Hükümdarların Hükümdarı Cihandar.

İlk yağmur damlaları düşmeye başladı.

Tarık ise giderek artan endişelerini dindirmeye çalışıyordu.

Biraz uzakta, karanlıkta sırtını yasladığı harç ve taş karışımı duvarın arkasında sarayın kapıları vardı. Siyah demirler ve sağlam ahşaptan yüksek kapının hem üzerinde hem de altında silahlı askerler bekliyor, meşaleyle aydınlatılan mazgallardan etrafı izleyerek nöbet tutuyorlardı.

Tarık gerginliğini biraz azaltabilmek için derin bir nefes aldı.

İçindeki kuşkuyu susturmak için.

“Kapıyı nasıl geçeceğini söylemedi mi gerçekten?”

Rahim ridasının kapüşonunu alnına doğru çekmişti.

“Son kez söylüyorum, askerlerin dikkatini dağıtacağını söyledim sadece.”

“Sen de ona güvendin mi?”

“Hayır,” diye itiraf etti Tarık. “Ama başarısız olursa kaybedeceğim bir şey yok.”

“Aslında yanılıyorsun. İsyanı ortaklık etmekten yargılanacaksn.”

“Cihandar Efendi bize ihanet etmez. Bu konuda ona tamamen güveniyorum.”

“Keşke bende de seninkine benzer bir iyimserlik olsaydı,” diye homurdandı Rahim.

“Benimkine benzer mi?”

“Evet, aptalca.”

“Zayıf olmasındansa aptalca olmasını tercih ederim.”

“Ben de ölmektense hayatta kalmayı tercih ederim.”

“Evine dön Rahimcan,” dedi Tarık. “Bak, annen sesleniyor.”

“Baş belası.”

Tarık sırtısa da bu, göğsünün sıkıştığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Rahim’in arkasındaki gölgelere gizlenen kiralık askerlerse Tarık’ın talimatlarını bekliyordu.

Tarık da Cihandar’ı.

Derin bir nefes aldı. Muhtemelen aptalca bir iş yapıyordu. Sonuçta Cihandar el-Hayzüran’ın pek de güvenilir bir geçmişti yoktu.

Karısını kaybettikten sonra üzüntüsünden çocuklarına baba olamamış, hükümdara danışmanlık görevinde başarısız olarak rütbesinin düşürülmesine katlanmak zorunda kalmıştı. Son olarak da Şehrazad’ın intikam uğruna kendi hayatını riske atmasına izin vermesi vardı tabii.

Ama yine de Tarık’ın şans vermesi gerekiyordu.

Yağmur şiddetlendi. Artık üstlerindeki alçak saçaklardan durmadan akıyor, pelerinini ıslatıp tenine değiyordu.

Rahim de üzerine akmasın diye sulardan uzaklaştı. “Sen...”

O sırada gökyüzünde şimşek çaktı, ardından da gök gürledi.

“Kesin bir şey var; o da fırtınanın işimizi kolaylaştırmayacağı,” dedi Rahim.

Tarık ise duvara yaslanıp gözlerini kapatmıştı.

Bir gök gürültüsü daha duyulunca Rahim bir küfür savurdu. Ses, Tarık'ın dişlerini zangırdatacak kadar şiddetliydi.

Ardından insanlar sokaklarda koşuşturmaya, pencerelerdeki ışıklar birer birer yanmaya başladı.

"Tarık!" Rahim birden bağırdı.

Başını çevirip saraya bakan Tarık, mermer kubbelerden birine düşen yıldırımın dehşetle izledi. Parçalanmış taşlar, alevler içinde yanarak yere düşünce büyük bir gürültü çıkmıştı.

Kapıda duran askerler panikle bağırmağa başladılar.

"Tanrım, yardım et," dedi Rahim.

Yakında bir yerlere düşen başka bir yıldırım bir binayı ateşe verdi; gök, Tarık'ın kemiklerini titretecek şiddette gürüldemeye başladı.

Artık yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Bir başka evin çatısı yıldırımdan nasibini alıp etrafa moloz parçaları ve küller saçmaya başlayınca ilk çığlık duyuldu.

Ev anında alev aldı.

Sonrasında dehşet çığlıkları giderek arttı.

Saraya düşen bir başka yıldırım mermerleri parçalayınca Tarık dayandığı duvardan hemen uzaklaştı.

Rahim hemen onun omuzlarına yapıştı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Saray yerle bir olurken burada durup seyretmeyeceğim. Şehrazad içeride."

"Planın ne peki?" diye çıkıştı Rahim. "Nazıkçe huzura kabul edilmeyi mi talep edeceksin?"

"Hayır," dedi Tarık öfkeyle. "Planım..."

Ama cümlesini tamamlayamadan kapının ortasına düşen yıldırım onu kör etti ve nefesini kesti. Ahşap, demir ve kül karışımı şeyler üstlerine yağıyordu.

Dehşete kapılan insanların bağırışları fırtınanın gürültüsüne karışırken etraflarında bir kaos oluştu. Şehrin parçalanan kapılarından çıkan askerler insanların korkularını yatıştırıp düzeni sağlamaya çalışıyorlardı.

“Cihandar Efendi’nin dikkat dağıtma anlayışı bu mu?” diye bağırdı Rahim dehşet içinde.

Tarık ridasını açmıştı. “Bu imkânsız. Cihandar bunu yapacak güçte değil. Bir çiçeğin açmasını sağlarken bile zorlanıyor.”

“Tanrı aşkına, bu ne o zaman?” Rahim gökyüzünden inen bir yıldırım daha şehrin ortasına düşerken korkuyla eğildi.

Alevler her yeri sarıyordu.

Kaşlarını çatan Tarık aklına gelen düşünceleri susturmaya çalıştı.

“Bilmiyorum. Ama Şehrazad’ı orada bırakmayacağım.” Kapüşonunu başına geçirip sırtındaki yayı eline aldı.

Şehrazad ilk gök gürültüsünde korkuyla uyanmıştı. Ahşap panjurların arasından dışarı bakarken kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Sadece bir fırtına.

Geri dönüp yatağın kenarına oturdu ve parmağındaki altın yüzükle oynamaya başladı.

Sadece bir fırtına.

Ardından kulakları sağır eden bir çarpma ve parçalanan taş sesiyle bir kez daha ayağa fırladı.

Saraya bir şey çarptığını anlayabiliyordu.

Odasının dışında ayak sesleri duyunca yatağının yanında duran hançeri alıp platformun yanında yere çöktü.

Kapı çalınmadan açıldı.

“Şehrazad?” Celal’in tanıdık sesi, sessizliği bölüyordu.

Şehrazad rahat bir nefes aldı. “Buradayım.” Hançeri taburedeki kurumuş gülün yerine bırakıp ona doğru yürüdü. Celal, yanında Rajput ve iki başka askerle odanın ortasında duruyordu.

“Yaralandın mı?” diye sordu Celal, kıvrıkcık saçları karmakarışık olmuştu, açık kahverengi gözleriyle hızla etrafı kolaçan etti.

“Hayır.” Şehrazad duraksadı. “Neden?”

“Saraya yıldırım düştü. Kubbelerden biri ve bahçelerin bir kısmı yanıyor.”

Şehrazad kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

Yumruklarını sıktı. “Celal, sence...”

“Bu sadece bir fırtına, Şazi.” Celal onu rahatlatmak için biraz daha yaklaştı.

“Ben olsam...”

Bu kez çarpmanın etkisiyle sarayın duvarları sarsılınca Şehrazad’ın yatağı yer değiştirirken ahşap sandıklardan biri de yere düştü. O sırada aklına gelen şeyle ürperen Şehrazad, daha da endişelenerek hizmetçisinin odasına koşup kapıyı açtı.

İçeride kimse yoktu.

“Despina nerede?” diye sordu kendi odasına dönerek.

Celal omuz silkti. “Bilmiyorum.”

“Kes şunu! Nerede dedim?”

Celal kaşlarını yavaşça, çok yavaşça kaldırdı. “Eminim iyidir. Muhtemelen...”

Şehrazad onu kolundan tutup kendine çekti. “Bu çocukça oyunlarınızdan bıktım. Lütfen git bul onu. Bak çok endişeleniyorum onun için, bence sen de endişeleniyorsun.”

Bunun ardından Celal gerildi, etrafa bakınırken yüz ifadesi de sertleşti. “Diyorum ya, bence...”

Bir gök gürültüsü daha kopunca ayaklarının altındaki mermer zemin titredi, ahşap panjurlar menteşelerinden söküldü.

“Sana gidip onu bulmanı emrediyorum.”

“Bu emri yerine getirirdim hanımım ama sizin emriniz halifeninkiyle çelişiyor. Halid’e neden...”

“Despina hamile!”

Celal kaskatı kesildi ve Şehrazad’ı omuzlarından yakaladı. “Ne dedin sen?”

Özür dilerim, Despina.

“Despina hamile. Lütfen bir şey olmadan bul onu.”

Celal önce gözlerini kırıştırdı, ardından çoğu Şehrazad’a yönelik bir sürü küfür savurdu.

“Bana sonra kızarsın,” dedi Şehrazad. “Sen gidip onu bul şimdi. Ben buradayım.”

Gözlerini kocaman açan Celal etrafındakilere emirler yağdırarak kapıya doğru yürüyordu.

Sonra tam eşikte durdu. “Şazi?”

“Evet?”

“Teşekkür ederim.” Bir karşılık beklemeden koridorda kayboldu.

Şehrazad ise Rajput ve iki diğer askerin gözetiminde yatağının kenarına geri dönmüştü. Dışarıda ses ve ışık tufanı devam ederken o yine, eline hem sıcaklık hem soğukluk veren yüzüğüyle oynuyordu.

Yağmur yağıyor. Lanet gücünü kaybetti.

Bu sadece korkunç bir fırtına. Hepsi bu.

Bir sonraki şiddetli gök gürültüsü, zaten menteşelerinden çıkmış panjurları açıp odayı dışarıdaki manzarayla baş başa bıraktı. Şehrazad perdeleri kapamaya yönelince Rajput kolunu uzatarak onu durdurup muhafızlardan birini gönderdi.

Ama adam daha perdeleri kapama fırsatı bulamadan bir okla göğsünden vuruldu. Sendeleyerek yere düştü.

Bunu görünce Rajput Şehrazad'ı kolundan yakalayıp arkasına sakladı ve metale sürtünen metalin çıkardığı keskin sesle tularını kınından çıkardı.

Terasta iki kapüşonlu siluet belirdi.

Elinde yay tutanı Şehrazad oldukça kolay fark etti.

"Hayır!" diye bağırdı Tarık bir ok daha çekip Rajput'u hedef alırken. Şehrazad hemen korumasını geri çekti, ok da hedeflenen noktanın biraz üstünde, Rajput'un omzunda son buldu. Ama adam irkilmedi bile.

Diğer asker palasını çıkardı ama Tarık onu da tek atışta yere serdi ve yayına bir ok daha yerleştirip nişan alarak ilerlemeye devam etti.

Rajput öfkeyle kılıcını savurdu.

"Kenara çekil," dedi Tarık sertçe.

Ama Rajput ona karşı koymaya hazır bir pozisyon alıyordu.

"Kes şunu!" Şehrazad'm göğsü panikle inip kalkıyordu.

Yeni bir gök gürültüsü sarayın duvarlarını sarstı.

"Bu son şansın." Tarık'ın gümüş rengi gözleri karanlıkta parılıyordu.

Rajput neşeden son derece uzak bir kahkaha patlattı ve kılıcını kaldırıp Tarık'a doğru ilerlemeye başladı.

"Vikram!" diye yalvardı Şehrazad. "Yapma!"

Ama onu duymazdan gelen Rajput kılıcıyla saldırmaya hazırlanıyordu.

O sırada Tarık hiç tereddüt etmeden oku bıraktı ve Rajput'u göğsünün tam ortasından vurdu.

"Tarık!" diye haykırdı Şehrazad. "Lütfen!"

Rajput ise sendelemeye başladı, şaşkınlığı yüzüne vurmuştu.

Tarık yayının ahşap kısmıyla Rajput'un başının arkasına vurunca adam yere yığıldı.

Şehrazad hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

Tarık ise gözlerini sertçe ona dikmişti. “Şehrazad...”

“Nasıl yaparsın bunu?” Sesi boğuk bir fısıltı halindeydi.

Tarık şaşırdı. “Beni öldürebilirdi.”

Haklıydı. Ama Şehrazad, gelecek umutlarını yok eden geçmişine ne diyeceğini bilemiyordu.

“Şazi?” Başını yana eğen Rahim alçak sesle konuşuyordu.

“Ne işin var burada?” Şehrazad’ın gözleri ilk aşkıdaydı.

“Seni eve götürmeye geldim,” dedi Tarık.

“Gelmene gerek yoktu. Ben...”

Tarık’ın bakışları sertleşti. “Seni almadan hiçbir yere gitmiyorum.”

Yakınlarda bir yere bir yıldırım daha düşünce bitmek bilmeyen fırtınaya sinirlenmiş gibi tavanda da bir çatlak oluştu.

“Saray tepemize yıkılmak üzere,” dedi Rahim. “Buradan çıkıp Cihandar Efendi’yi bulmamız lazım.”

“Babamı mı?” Şaşıрма sırası Şehrazad’daydı. “Babam neden burada?”

Rahim ensesini ovuşturuyordu. “Uzun hikâye.”

Dışarıdaki koridordan ayak sesleri duyulmaya başlayınca Tarık bir ok daha çıkarıp kapı ile Şehrazad’m arasında hazırda beklemeye başladı. Ta ki sesler kesilene dek.

Sonra Rahim, “Gidelim,” dedi.

Şehrazad ise derin bir nefes aldı. “Tarık...”

“Sensiz gitmiyorum!” Tarık dönüp onu kendine çekti. “Bu senin savaşın değil! Hiç olmamalıydı!”

Gök gürültüsünün tavandan kopardığı parça neredeyse Rahim’in üzerine düşüyordu.

“Gidiyoruz,” dedi Tarık Şehrazad’ı sıkı sıkı tutarak. “Hemen.”

O da durumu kabullenerek başını salladı. Saraydan çıkıp güvende olunca Tarık'a neden gidemeyeceğini söyleyecek cesareti toplayabilirdi.

Neden gitmek istemediğini.

Tarık onun elini tutup kapıya doğru yürümeye başladı.

Ama Şehrazad, "Bir dakika!" diyerek onun yanından ayrılıp gardırobuna koştu ve pelerini ile Musa Efendi'nin verdiği halıyı aldı. Onu alevlere kurban etmek istemiyordu. Pelerini omzuna alıp yatağının yanındaki tabureye, Halid'in notunu ve hançerini almaya döndü.

Artık cansız, uçuk mor rengi gülü görünce aklına bir anı gelmişti... çok da uzun olmayan bir süre önce, trajik sonuna razı edilen başka bir gül. İyi niyetli bir hediyeleyen solarak mermer zemine düşen bir gül.

Fırtına, arkasında gürleyip esmeye devam ediyordu.

Bu mümkün değil. Babam... yapamaz.

Şehrazad bir an gözlerini kapadıktan sonra notu ve hançeri pelerininin altına gizleyip kapıya koştu.

Tarık kapıyı açarken onun kolunu tuttu. "Kimseye görünmeden nasıl dışarı çıkmayı planlıyordun?"

"Dikkatle."

Şehrazad oflayarak onu kenara çekti ve kapıyı aralayıp dışarı baktı.

"Sessiz ol ve beni izle." Ardından karanlık koridora çıktı.

Başını eğmiş saray koridorlarında ilerlerken kimsenin yeni korumalarını fark etmemesini umuyordu.

Ve Celal'le karşılaşmamayı.

Bir sürü koridordan geçtikten sonra keskin bir şekilde daha ufak, beyaz mermerden kemerli bir tavanı olan başka bir koridora girdiler.

Oraya adım atınca Şehrazad'ın kalbi sızladı.

Halid'in odasının önünde tek başına duran muhafız onu görünce doğruldu, yanındaki sözde korumaları fark edince ise gözlerini kıstı.

"Hanımım," dedi eğilip selam vererek. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Şehrazad ona sıcak bir tebessümle karşılık verdi. "Bunu halifenin odasından almıştım, geri getirmek istedim." Sihirli halıyı gösteriyordu.

"Size yardım etmekten memnuniyet duyuyorum. Bana verirseniz..."

Şehrazad başını iki yana salladı. "Kendim koymayı tercih ederim."

"Elbette." Muhafız kenara çekildi.

Ama Tarık ve Rahim ona eşlik etmek isteyince elini kaldırdı.

"Özür dilerim hanımım ama onların girmesine izin veremem."

"Ben söylersem verebilirsin." Şehrazad'ın tebessümünde sert bir tavır vardı şimdi.

"Tekrar özür dilerim hanımım ama halife burada değilken odasına yalnızca sizin ve Yüzbaşı el-Huri'nin girmesine izin verebilirim."

"Bu gece biraz istisnai bir gece ama." Şehrazad kapının bronz koluna uzandı.

"Hanımım!" Muhafız da onun koluna.

Şehrazad gözlerini ona dikti. "Beni durduracak mısınız? Çünkü bunun için zor kullanman gerekir ve eminim, bana isteğim dışında dokunan son askere neler olduğunu biliyordur. Ama denemekte özgürsün tabii. Eminim kocam bu davranışını öğrenince çok heyecanlanacaktır. Adın neydi senin?"

Muhafızın beti benzi attı. "Hanımım Şehrazad!"

“Adın bu değil,” diye azarladı Şehrazad. “Şimdi hayatına ve bedenine değer veriyorsan geçmemize izin verirsin.”

Kalbi yerinden çıkacak gibi atan Şehrazad bir kez daha kapıya uzandı ve bu kez açtı. Yanında Rahim ve Tarık’la Halid’in ön odasına girerken kalbi delice atmaya devam ediyordu. Hiç durmadan odaya doğru yürüdüler. Şehrazad ancak içeri girip kapıyı kapadıktan sonra rahat bir nefes alabildi.

Rahim alay ederek güldü. “Tam bir prensessin gerçekten.” Uzun kolunu mermer duvara yasladı.

Ama Şehrazad onu duymazdan gelip siyah sandığın yanma gitti.

“Deli katilin epey güzel bir odası olduğunu kabul etmek lazım.” Rahim’in lacivert gözleri, oniks ve mermerlerin üzerinde geziniyordu. “Ruhsuz bir canavara göre yani.”

Şehrazad onu terslememek için kendini tuttu. Tarık’ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

“Şu sandığı kenara çekmeme yardım edin,” dedi koyu renk ahşabı iki eliyle tutarken.

“Neden?” diye sordu Tarık.

“Açıklayacak vaktim yok!” Şehrazad dudak büktü. “Muhafızın gidip Celal’i çağırmasını mı istiyorsun?”

Tarık önce sinirlendi fakat sonra Şehrazad’a kenara çekilmesini söyleyip sandığı çekti.

Halid’in iki haftadan kısa süre önce bahsettiği o gizli kapı önlerinde duruyordu şimdi. Şehrazad pirinç halkayı tutup üç kez sağa, iki kez sola, sonra üç kez daha sağa çevirip tüm gücüyle iterek açtı kapıyı.

“Tanrım,” dedi Rahim. “Nereden biliyorsun sen bunu?”

“Halid söylemişti.” Rahim’in kendisine tuhaf tuhaf baktığını görmezden gelmeye çalışıyordu. “İçerisi karanlık, o yüzden

dikkatli olun.” Şehrazad telaşını gizlemeye çalışarak geçite giden merdivenlerden inmeye başladı.

Toprak ve taştan duvarların arasında haşarat gibi ilerleyen üçlü, tünelin sonunda bir ahşap kapağa çıkan merdivene gelince Şehrazad kapağı açmaya çalıştı fakat yerinden bile oynatamadı. Bunun üzerine Rahim kabaca yontulmuş yüzeyi iki eliyle itip gıcırdatarak kenara kaydırıldı.

Ve saray ahırlarının karanlık bir köşesine çıktılar.

O sırada bir gök gürültüsü daha duyuldu ve şiddetiyle toprak zemin sarsıldı. Atlar kişneyip huzursuzlanmaya başladılar.

“Seçin birer tane,” dedi Şehrazad.

Rahim ısıklık öttürdü. “Gerçekten mi? Çünkü deli adamın ilk beşliden biri olan bir siyah el-Hamsa’sı olduğunu duymuştum. O at tek başına ödül sayılır.”

Şehrazad bunu duyunca hızla ona döndü. “Ardeşir *olmaz*. Ahırdaki her atı alabilirsiniz ama o hariç.”

“Sebep?”

“Çünkü Halid’in atını alamazsın!” Şehrazad kendini kaybetmek üzereydi.

Bunu fark eden Rahim teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Senin neyin var, Şazi?” Endişesi yüzünden okunuyordu.

“Adam burada bile değil,” dedi Tarık sessizce. “At burada değil, sahibi de öyle.”

“Ne?” Rahim ona döndü.

Tarık ona doğru yürüyerek, “Nerede o Şehrazad?” diye sordu.

“Eve dönüyor, Tarık İmran el-Ziyad.” Arkalarından bir erkek sesi duyulmuştu.

Celal.

Muhafızların karanlıkta beliren yüzbaşı Tarık’a bakarak pis pis sırtıyordu.

“Ben olsam kendimi şanslı sayarım,” dedi Celal. “Çünkü Halid seni Şehrazad’la görseydi ölüm bile düşüneneğin en son şey olurdu.”

Tarık kararlı bir şekilde yayına uzandı.

Ama Şehrazad kendini onun önüne atıp ellerine yapıştı.

“Hayır!” Kızcağızın dehşeti yüzünden okunuyordu.

Tarık’ın acısı giderek artıyordu. Şimdi de çocuk hükümdarın ailesini savunuyordu Şehrazad.

Hem de ona karşı.

Sonra Yüzbaşı el-Huri’nin palası kınından çıktı.

Adam tek başına olduğundan bu rahatsızlıktan kurtulmak tek bir oka bakardı.

Çocuk hükümdarın kibirli kuzeni onlara doğru gelmeye başlayınca Şehrazad da bir eli Tarık’ın bileğini sıkı sıkı tutarken Celal’e döndü.

“Celal,” dedi, “açıklayabilirim.”

“Gerek yok.”

“Ben...”

“Dedim ya, gerek yok.” Celal lafı dolandırmıyordu. “Sana güveniyorum.”

Şehrazad’m Tarık’ın kolunu tutan eli, gücünü iyiden iyiye artırmıştı.

“Ben Nasir el-Ziyad’ın oğluna güvenmiyorum.” Yüzbaşı el-Huri, beyaz beyaz ışıldayan silahını kaldırmıştı.

“Ona da güvenebilirsin.”

“Hayır,” diye kesti sözünü Tarık, “güvenemez.”

Şehrazad uyarmaya çalışan gözlerle ona bakıyordu.

“Burada ne arıyorsun, Tarık İmran el-Ziyad?” Yüzbaşı el-Huri saldırmaya hazır kılıcıyla ona bir adım daha yaklaştı.

“Bence çok açık. Şehrazad için geldim.”

Yüzbaşı güldü. “Öyle mi? Horasan Hanımı’yla şehri öylece terk edebileceğini mi düşündün yani? Kuzenimin karısıyla?”

“Şehrazad burada kalmıyor. Sevdiğim kızı bir canavarın kucağına bırakacak değilim.”

“Tuhaf. İnsan bu meselede kızın da söz hakkı olduğunu düşünüyor.”

“Dalga geçiyorsun herhalde,” dedi Rahim hırıltılı bir sesle. “Şehrazad’ın, delinin tekini Tarık’a tercih edeceğini düşünmüyorsun herhalde?”

“Rahim, yeter,” diye uyardı Tarık.

“Ona sor,” dedi Yüzbaşı yumuşak bir sesle. “Sor bakalım, gerçekten Rey’den seninle kaçmak istiyor mu? Çünkü sizin ya fazla aptal ya da kör olduğunuzdan görmediğiniz bir şeyi biliyorum ben.”

“Neymiş o?” diye sordu Rahim.

“Katil, canavar, deli... Halid bunların hepsi olabilir ama aynı zamanda sevilen biri. Ben ve babam, en çok da Şazi tarafından. Onunla Halid sevgi dolu bir ilişki yaşıyor.”

Şehrazad’ın vücudu tir tir titriyor, Tarık’ın bileğini tutan eli gücünü kaybediyordu.

“Doğru mu söylüyor?” diye sordu Rahim muhafız yüzbaşısının laubaliliğine şaşırarak.

Şehrazad ise gözlerinden akmak üzere olan yaşlarla bir kez daha dönüp Tarık’a baktı.

“Tarık.”

Hayır. Tarık bunu ondan duymaya dayanamaz, böyle bir şey söylemesini dinleyemezdi.

Elindeki yayı bırakıp Şehrazad’ı kendine çekti. “Sen bu değilsin, biliyorum. Bir şey olmuş olmalı ama bunu düzeltebiliriz.

Ben düzeltebilirim. Eve dön benimle. Ayrı kaldığımız her gün ölüme bir adım daha yaklaşıyorum. Neler olabileceğini düşünerek geçen her gün. Ve buna artık dayanamıyorum. Evine dön.”

“Ama,” diye fısıldadı Şehrazad, “ben zaten evdeyim.”

“Şazi!” Rahim kulaklarına inanamıyordu. “Bunu nasıl söylersin?”

“Çok özür dilerim. İkinizi de incitmek istemezdim ama...”

“Şiva’yı öldürdü o!” diye patladı Tarık. “En iyi arkadaşını öldüren çocuğu nasıl isteyebilirsin? Düzinelerce genç kızı öldüren ve şehri yanarken ortadan kaybolan soğukkanlı bir şerefsizi nasıl isteyebilirsin?”

“Ne dedin sen?” Şehrazad bunu oldukça kısık bir sesle sormuştu. “Şehir... yanıyor mu?”

Tarık’ın kaşları çatıldı. “Yıldırımlar yüzünden pek çok bina alev aldı.”

Bunu duyunca Şehrazad onu kenara itti ve ahırın girişine gidip ahşap kapıyı açtı.

Gördüğü manzara karşısında yere yıkıldı.

Şehrin yarısı alevler içindeydi. Göğe doğru uzanan dumanlar ara ara gümüş rengi yıldırımlarla aydınlanıyor, kül kokusu yanlarındaki gül ağaçlarının kokusuna karışıyordu.

Yüzbaşı el-Huri kılıcını beline sokup Şehrazad’ın yanına çöktü.

Şehrazad’m yüzündeki acıyı görünce Tarık da duraksadı.

“Celal, ne yaptık biz?” Şehrazad’ın canının ne kadar yandığı yüzünden belli oluyordu.

“Hayır, *delam*. Bu senin hatan değil. Hiçbiri senin hatan değil.” Yüzbaşı el-Huri, Şehrazad’m yüzünü ellerinin arasına almıştı.

“Senin...” Şehrazad hıçkırıyordu. “Bizim bunu durdurmamız gerek. Kimse ölmeden.”

“Böyle bir şey yapmayacağım,” dedi Yüzbaşı.

“Ne yaptık biz?” Şehrazad’ın yalvarışları yürek yakan cins-tendi.

Yüzbaşı el-Huri onu ayağa kaldırdı. “Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmadın.”

Ama Şehrazad ifadesiz yüzüyle başını sallayıp duruyordu. “Halid... bizim...”

“Hayır. Böyle bir şeyi asla yapmaz.”

“Ama böyle yaşamaya nasıl devam edebiliriz ki?” diye bağırdı Şehrazad. “Edemem. O da edemez!”

Tarık artık dayanamıyordu. “Neden bahsediyorsunuz siz?”

“Tarık İmran el-Ziyad.” Yüzbaşı el-Huri konuşurken hâlâ Şehrazad’a bakıyordu. “Senden bir isteğim var.”

“Cevabım hayır.”

“Önce ne olduğunu duymak istemiyor musun?”

Tarık gözlerini ona dikmiş sessizce bekliyordu.

Yüzbaşı ona döndü. “Şehrazad’ı Rey’den götür.”

“Başından beri istediğim bu zaten.”

Şehrazad’ın gözleri ışıldıyordu. “Celal...”

“Götür onu.” Yüzbaşı el-Huri Şehrazad’ı omuzlarından tutuyordu.

“Hayır, gidemem.” Şehrazad titreyen çenesine engel olmaya çalışıyordu. “Gitmem. Korkmuyorum ben.”

Bunun üzerine Yüzbaşı ona döndü. “Dinle beni. Bir kez olsun. Yalvarıyorum sana.”

Şehrazad itiraz etmeye başladı ama o sırada kül ve gül karışımı o tuhaf kokuyu daha da yayan bir sıcak hava dalgası üzerlerine gelince gözlerini sıkıca kapayıp elini kalbine koydu.

“Tarık. Babam nerede?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Şehrin dışında. Bir... tepede bekliyor.”

Gözlerini açan Şehrazad ürkütücü ve kendinden emin bir şekilde Tarık’a bakmaya başlamıştı.

“Beni ona götür.” Ardından bir yanıt beklemeden Yüzbaşı’nın yanından geçip bir at bulmak üzere ahıra yöneldi.

Şehrazad gergin ve hızlı adımlarla karanlıkta kaybolurken Tarık onu seyrediyordu. Yüzbaşı el-Huri onu kolundan yakaladığında ise şaşkınlığını yeni yeni idrak etmekteydi.

Kibirli çocuğun elini hemen çekti üzerinden. “Ne...”

“Onu hâlâ seviyor musun?” Celal fısıldayarak konuşuyordu.

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Cevap ver bana, aptal. Seviyor musun?”

Tarık dişlerini sıkıp Saray Muhafızlarının yüzbaşısına aynı şekilde hiddetli gözlerle karşılık verdi.

“Daima.”

“Öyleyse bir daha buraya gelmesine engel ol.”

YANAN KORLAR

İki binici, göğün kararttığı çölün ortasında buluştu.

Biri sıradan, gri bir atın üzerindeydi, diğeri ise göz kamaştıran beyaz bir aygırın.

Ve her birinin arkasında silahlı askerler vardı.

Önce beyaz atlı girdi söze. “Ortak bir düşmanımız olduğunu duydum.” Sesi oldukça tok ve bir o kadar yapmacıktı.

Diğer binici onu onayladı.

“Öyle görünüyor, sultanım.”

Beyaz atlı olan yapmacık bir yavaşlıkla gülümsedi. “Tam da tarif ettikleri gibisin Rıza bin Latif.”

“Siz de öyle, sultanım.”

Part Sultanı bu kez kahkaha attı. “Bunu iltifat olarak alıyorum.”

“Öyleydi zaten, sultanım. Hislerimi doğru ifade edemediysem beni bağışlayın ama ben bu görüşmeyi boş konuşmak için kabul etmedim.”

Sultanın kahkahaları gecenin içinde yankılanıyordu. “Açık sözlü bir adamsın. Sevindim. Hoşbeşi bırakıp işe geçelim mi o halde?”

“Elbette.”

“Şerefsiz yeğenimle ilgili planların neler?”

“Acı çektirmek ve onu yok etmek.”

Sultanın gözlerinde cesur bir ateş yanıyordu. “Anladım.”

“Ya sizin?”

“Aşağılama... ve yok etme. Belki bu ortak amacımızda bir-birimize yardım edebiliriz.”

“Yardımlım teklifinize bağlı.”

“Şimdilik para ve silah verebilirim. Sınırları kontrol altına alıp sahip olduğun gücü artırdığında daha da cömert olabilirim ama o ana dek çocuğu daha da öfkeliendirmeyi göze alamam.”

“Makul.”

Sultan arkasındakilere işaret edince birkaç muhafız küçük, mühürlü bir sandık getirdi. “Bu bir iyi niyet göstergesi. Bunlar bitince haber gönderirsin, biraz daha veririm.”

Rıza başını sallayıp yanındakilere dönünce kapüşonlu iki adam altınları almak için öne çıktı.

Bir tanesi sandığı kaldırmak için eğilince çölü dolduran ayın mavi ışığı koluna geldi.

Üzerinde bir bokböceği sembolü vardı.

Şehrazad,

Seni defalarca hayal kırıklığına uğrattım ama içlerinde bir tanesi çok daha kötüydü. Tanıştığımız gün. Elini tuttuğum, senin de bana gözlerinde derin bir nefretle baktığın an. Seni ailenin yanına geri göndermeliydim ama yapmadım. Nefretin çok gerçekti. Acınsa korkusuz. Dürüstlüğünde kendi yansımasını gördüm. Daha doğrusu olmak istediğim adamın yansımasını. Bu yüzden seni hayal kırıklığına uğrattım. Uzak durmadım senden. Sonra istediğim cevapları alırsam yeterli olur, artık önemsemem zannettim. Sana artık değer

vermem sandım ve bu yüzden seni hayal kırıklığına uğratmaya devam ettim. Daha fazlasını istedim. Ve şimdi, sana borçlu olduklarımı anlatmak için söylenmesi gereken sözcükleri bile bulamıyorum. Seni düşününce nefes bile alamıyorum. Şimdiyse gitmiş olmana rağmen ne bir acı var içimde ne de korku. Tek hissettiğim şey minnettarlık.

Çocukken annem bana, hikâyesinin hâlâ bitmediğini bilmenin, hayattaki en iyi şeylerden biri olduğunu söylerdi. Bizim hikâyemiz sona ermiş olabilir ama seninki henüz bitmedi.

Sana yakışacak bir hikâye olması için uğraş lütfen.

Seni son bir şeyde daha hayal kırıklığına uğrattım ve bu benim, onu telafi etme şansım. Sebebi asla bunu hissetmemem değildi. Sadece bunu hiç söylemeyeceğime yemin etmiştim. Sözlerini tutamayan bir adamın hiçbir değeri olmadığını da biliyorum.

Bu yüzden bunu göğe yazacağım...

Seni seviyorum, binlerce kez seni seviyorum. Ve bunun için asla özür dilemeyeceğim.

Halid

Halid çatıdaki terasın tırabzanlarına yaslanmış, pırıl pırıl ufuktan doğan güneşi seyreliyordu.

Mermer ve taştan yapılmış sarayının üzerinde dumanlar tütüyordu. Pek çok yer hasar görmüştü.

Şehri koyu renk dumanlar ve molozdan ibaretti artık. Tutulmayan sözler ve kalp kırıklıklarından.

Bir an gözlerini kapayıp bu yıkıntıları görmezden geldi. Ama sadece bir an.

Çünkü burası onun şehriydi. Onun seçimi. Onun sorumluluğu.
Ve bundan bir daha asla kaçmayacaktı.

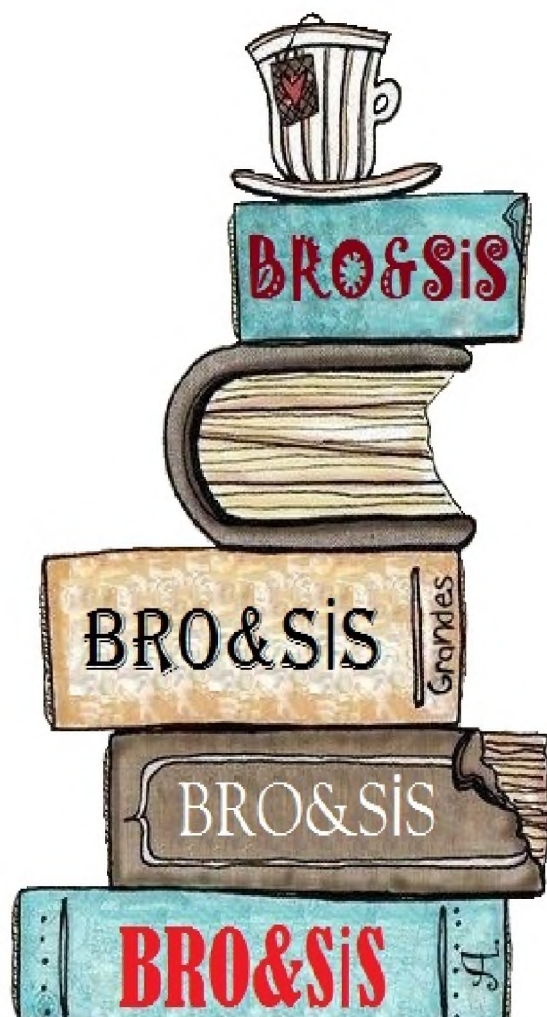
Aklında yepyeni bir amaçla parşömeni alıp yanındaki meşalenin ateşine tuttu.

Bir köşesi hemen alev almış ve turuncu mavi alevler, kısa sürede her yanını sarmıştı.

Halid yanan mektubu bir süre öylece tuttu.

Ve sonra küllerini rüzgâra savurdu.

Görkemli şafağa doğru.

TERİMCE

Ahal Teke – metalik pırıltısıyla bilinen bir at türü; Rahim'in atı

Amardha – Part'ın en büyük şehri; Salim Ali el-Şerif'in yaşadığı şehir

Bedevi kabilesi – çölde yaşayan, şeyhin yönettiği bir göçebe kabile
canparem – bir tür sevgi sözcüğü

Çağatayca – Orta Asya kökenli ölü bir dil

delam – kalbim anlamına gelen bir sevgi sözcüğü

dinar – altından bir tür para

efendi – saygı göstermek için kullanılan bir tür hitap

el-Hamse – bir çeşit Arap atı, “beş” anlamına da gelir; Tarık'ın atı; Halid'in atı Ardeşir

emir – Horasan'ın asilzadeleri; halifenin sancakbeylerinden biri;
Nazir el-Ziyad

fakir – büyü ve mistisizm alanında uzmanlaşmış ilim insanı

Fedai – kollarının iç kısmında bokböceği sembolü olan paralı askerler

halife – Horasan'ın hükümdarı; Halid bin el-Reşid

halifelik – halife tarafından yönetilen bölge; Horasan

Horasan – zengin bir hükümdarlık, geçmişİ cinayetlerle dolu on sekiz yaşındaki bir halife tarafından yönetilmektedir

kalyan – nargile

kamiz – genellikle ketenden yapılan, hem kadınların hem de erkeklerin giydiği uzun kollu, bol bir üst giysisi

lavaş – ince bir tür ekmek

mankala – bilekten dirseğe kadar uzanan, doğan veya şahin bakıcılarının kullandığı bir tür deri kolluk

melik – Asur’un hükümdarı

morg baş – birini ya da bir şeyi öldürmek veya yok etme isteğini bildiren bir tür beddua

Part – Horasan’a komşu olan daha küçük bir hükümdarlık, başında Salim Ali el-Şerif bulunmaktadır

Rey – Horasan’ın en büyük şehri; Şehrazad’ın doğduğu şehir

Rey Şehribanı – Horasan ordusunun en üst rütbesi, halifeden sonra ikinci kişi; Komutan Aref el-Huri

rida – erkeklerin pelerin gibi giydiği, yüzlerini kapayacak bir de kapüşonu olan bir giysi

sahip – rütbe belirten bir tür hitap

seyyid – “hükümdarım” veya “efendim” anlamına gelen, halife için kullanılan bir saygı sözcüğü

şamla – işlemeli bir tür sabahlık veya cüppe

şeyh – Bedevi kabilesinin lideri; Ömer el-Sadık

şimşir – ince ve eğimli bir tür kılıç; Halid’in kılıcı

Şiraz – taş ocaklarıyla ünlü bir Horasan şehri

tabarzin – bir tür savaş baltası

Taligan – Emir Nasir el-Ziyad'ın şehri; Horasan'daki en zengin
müstahkem mevki; Tarık'ın evi

tulvar – Hindistan'dan gelen bir tür eğimli kılıç; Rajput'un kılıcı

vezir – halifenin danışmanı

TEŞEKKÜRLER

Bir keresinde “yolculuk” kelimesini duyup da yaratıcı bir girişimde bulunmakla ilgili en sık kullanılan kelime olduğunu duymuştum.

Açıkçası “ruhani arayışın” o kelimenin yerini pek doldurmadığını fark ediyor insan...

Her neyse, konudan sapmayayım.

Bu *yolculuk*, bir dünya mükemmel insan olmasa, gerçekleşmezdi. Her birini tek tek hatırlayabilmek için elimden geleni yapacağım ama olur da başarısızlığa uğrarsam lütfen bunun tamamen benim hatam olduğunu bilin ve alınanlara gelecekte çok güzel şeyler borçlu olacağım. Ama ilk doğan çocuğumu değil tabii. Çünkü onu çoktan borçlandım.

Öncelikle, bu kitap yayın hakları temsilcim Barbara Poelle’nin desteği ve rehberliği olmasa zihnimin içinde yüzüp duran belli belirsiz bir fikir olarak kalırdı. B, ben daha ilk notaya elimi bile değdirmemişken yanımdaydın ve bana yazma cesareti veren sen oldun. Sadece minnettarlık, yaptıklarının yanında çok boş kalıyor. Yine de sana binlerce ama binlerce kez teşekkür ediyorum.

Bir zamanlar kitabı yetiştirme koşturmacası içindeyken ve gecenin bir yarısı e-posta adreslerimizi alırken söylediğim gibi, bu kelimelerle en az benim kadar zaman geçirmiş olan tek bir

insan daha var. Editörüm Stacey Barney, sen benim her açıdan eşimsin. Bu kitabı sevdiğin ve ilk günden itibaren ona inandığın için teşekkürler. Olduğu halinden şimdiki haline, çok daha müthiş olan bu haline getirdin. Kelimelere dökemeyeceğim kadar büyük bir saygı duyuyorum sana.

Penguin'deki olağanüstü ekibe; kelimelerin erbabı ve muhteşem Frankofon Kate Meltzer, müthiş reklamcım Marisa Russell, tüm heyecanı ve desteği için Bri Lockhart, Venessa Carson, Jen Besser, harika kapak tasarımı için Theresa Evangelista, Marikka Tamura, Cara Petrus, Ana Deboo, Anne Heausler ve kitaptaki kelimelerin ilham aldıkları kaynaklara yaraştığından emin olan Cindy Howle'a.

Yazar ekibime; Ricki Schultz, Sarah Henning, Joy Callaway, Sarah Lemon, Steph Funk, Alison Bliss, JJ ve Sarah Blair. Her şey için yanımda olduğunuz için teşekkürler. Hepiniz paha biçilmezsiniz.

2015'te benimle birlikte ilk kitaplarını çıkaranlara... Bu yolculuğu sizinle birlikte yapmak çok güzeldi. 2K15'çilere de teşekkürler. Ayrıca Sabaa Tahir'e... Sen olduğun için.

We Need Diverse Books'takilere; her gün sizin bu yola baş koymanıza hayranlık besliyorum. Yaptığınız her şey için teşekkürler. Bu daha başlangıç.

Beni kanatlarının altına alan ve tanıma şerefine eriştiğim en muhteşem insanlardan biri olan Marie Lu'ya. Övgünü okuyup ağladım. Ayrıca çıtır kısımları hep sana vereceğim. Hep.

En efsanevi öğle yemeği arkadaşı olan Carrie Ryan'a. JP ve Vic onca saat ne konuştuğumuzu merak ediyor, eminim. Ben de hiç bilmiyorum. Ama her defasında bunu her hafta yapmalıyız diye düşünerek yanından ayrılıyorum. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Her şey ve daha fazlası için.

Şazi'yi inanılmaz bir tarzla gerçek dünyaya taşıyan Heather Baror-Shapiro'ya. Hâlâ kitabımın ne kadar çok dile çevrildiğini kavrayabilmiş değilim. Ve hepsi senin sayende.

Kız kardeşim Erica'ya, ilk okurum olduğu, tarihteki en muhteşem notları yazdığı ve Halid'in mektupları fikrini verdiği için teşekkürler. Jane Austen senin yanında solda sıfır kalır (Knightley Sonsuza Dek). Şampiyonum ve en yakın arkadaşım ve en büyük hayranım Elaine'e. Seni çok seviyorum. Kitabım "nihayet" basıldığında okuyacağını söyleyen erkek kardeşim Ian'a. Haftaya rapor bekliyorum. Attırdığı kahkahalar, kucaklamalar ve uygunsuz GIF'ler için kardeşim Chris'e. Hafta içi hiçbir şekilde televizyon seyretmemize izin vermeyen ve böylece kitapları ve büyüdü dünyaları sevmemi sağlayan anneme. Bize masallar okuyan ve sesleri taklit eden babama. Kendi kültürlerini ve sevgilerini ve yemeklerini ve şakalarını paylaşan kayınvalidem ile kayınpederime. İkinizi de kelimelere sığdıramayacak kadar çok seviyorum.

Ve son olarak, Vic'e. Sen her konuda benim sebebim, bahanemsin. Bir gün bunu göklere de yazacağım.